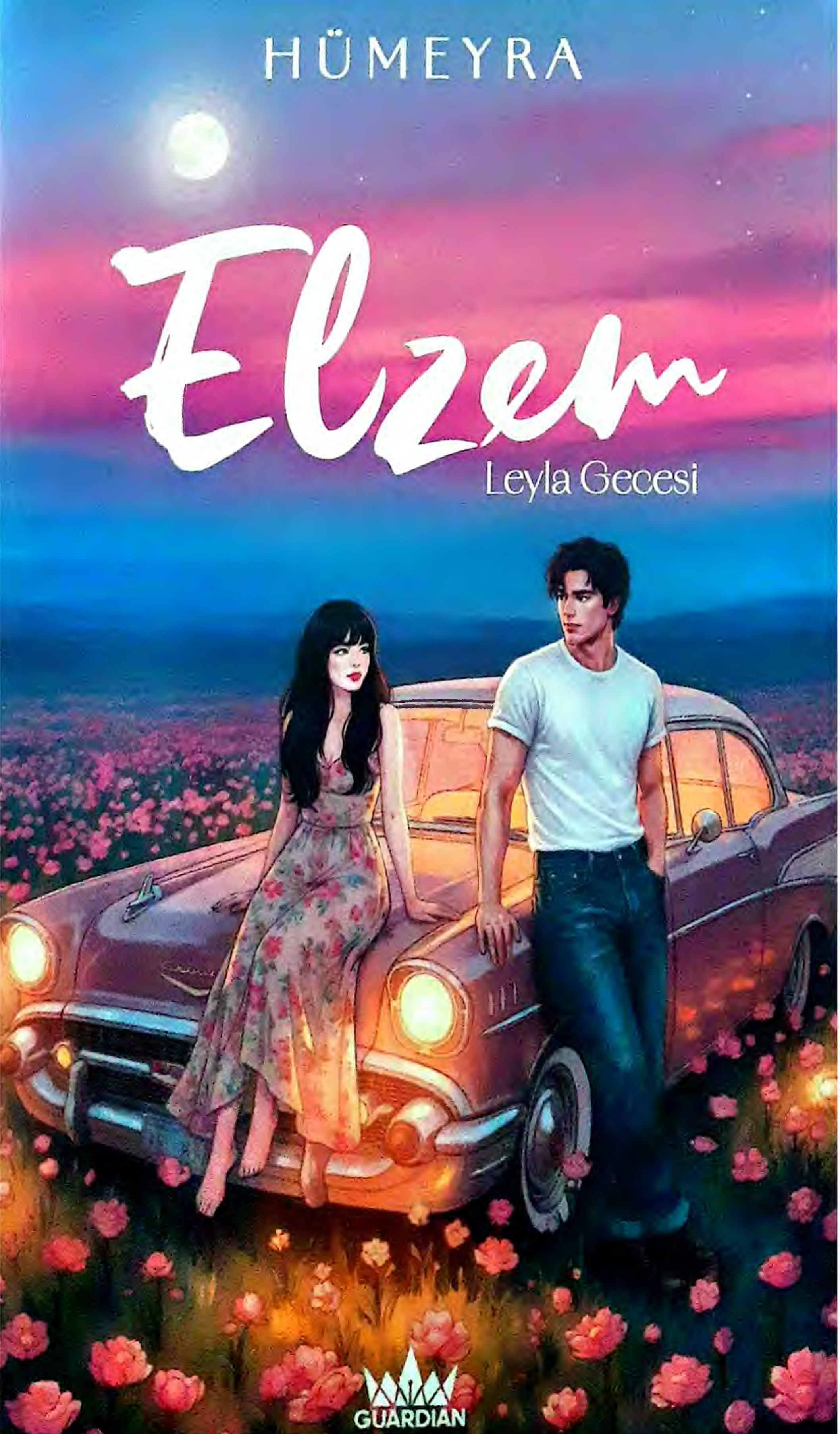
HÜMEYRA

Elzem

Leyla Gecesi

GUARDIAN

"Leyla!"
Günlerin yer değiştirdiği o saatlerde,
gecenin en karasında, bir ruhun kilitli
kalmış sokaklarındaydık.
"Burada ne arıyorsun?"

Başkası için kül olan bir yüreğin yeniden yanacağını
düşünmezdim ona kadar.

"Seni tanıdığım o günden beri açılan kapıların,
çıktığım yolların sonu hep sana varıyor."
Bir tebessümün kıyısında var olup
orada yok oldum.
"Belki benim de çıkmazım sensin.
Leyl'im, Leyla'm, gecemin karanlığı, çıkmazım..."

Onun kurduğu anlamların benim cümlelerimin
üzerini örttüğünü hissettim.

O çıkmazda onunla kalmaya gönüllü gibi,
"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seni," dedi.

GUARDIAN
^9 786259 299099^

HÜMEYRA

Elzem

Leyla Gecesi

ELZEM: LEYLA GECESİ

YAZAR
HÜMEYRA

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zehra Cantürk
Son Okuma: Büşra Kılıç
Kapak Tasarım: zebantdesing
İç Görseller: Ezgi Bozkurt
Mizanpaj Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Baskı: Mart, 2026

ISBN: 978-625-92990-9-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2026, HÜMEYRA

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
*"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic*Ltd. Şti.'ne aittir.*
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

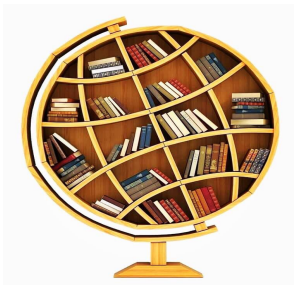
BASKI
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

DIKKAT! 16 yaş üzeri okurlar için uygundur.

CamScanner ile tarandı

Ninova
Library

Elzem

Leyla Gecesi

HÜMEYRA

Duzenleme
Ny.ozlem

GUARDIAN

CamScanner ile tarandı

İlk arkadaşıma, dostuma...
Canım Nurselin Bülbül'e ithafen...

CamScanner ile

Geçmişe takılı kalmayıp sevmekten hiç vazgeçmeyenlere...
Çünkü biri gelir ve değiştirir her şeyi...

CamScanner ile tarandı

Ninova

CamScanner ile tarandı

Küçük bir mahallenin küçük bir evinde 24 yıl önce dünyaya gelmiştim. Yine o küçük evde işsizlik dönemimde pineklemekle meşguldüm. Çocuk gelişimi mezunu olarak atanamamış, kreşlere de zor çalışma şartlarından dolayı biraz ara vermiştim. Son iki ayım yine zor bir mesleği yapmakla geçmekteydi: Ev hanımlığı... Hiç bitmeyen silip süpürme işleri, bir türlü toparlanmayan mutfak, ardı arkası kesilmeyen çamaşırlar ve annemin katılıp tüm işlerini bana bıraktığı altın günleri koşturması... Daha dün gün sırası bizde olduğu için bütün günüm hummalı bir temizlikle, pasta börek hazırlamakla ve ardından yeniden temizlik yapmakla geçmişti.

Bugünü ise kendime ayırıp biraz olsun dinlenmekle geçirmek için koltuğun karşısına uzanmıştım ki, "Leyla!" dedi annem bağırarak.

Cevap verip vermemekte kararsız kaldım. Zira bir adım daha atacak takatim kalmamıştı bütün bir haftanın üstüne. Sonra tekrar, "Leyla!" diye bağırınca kutu kadar evde de çok bir kaçışım olmadığını bildiğimden, "Efendim anne..." diye bağırdım. Olabildiğince yüksek bir sesle bağırmıştım çünkü duymama gibi bir huyu vardı. Ya da duyuyordu ama illa yanına kadar gitmemi bekliyordu. Bu sefer öyle olmadı, kendisi hızlı hızlı geldi.

Bir telaş, bir heyecan... Sanırsın piyango bize vurdu. Dün altın gününden gelen altınlarla kendine yaptığı kocaman tuğralı bir kolye, elinde kuyumcu çantası, kollarında parıldayan bilezikler... Karşımda âdeta bir kuyumcu gibi duruyordu.

Nefes nefese karşıma oturduğunda uzandığım yerden ayaklanıp sürahiden bir bardak koyup ona uzattım. "Hayır olsun, sen niye böyle nefes nefese koştun? Birine bir şey mi oldu?"

Elindeki suyu tek seferde içtikten sonra, "Sana ne diyeceğim..." dedi sırıtarak. Yüzündeki gülümsemeden kötü bir şey olmadığı anlaşılıyordu ve ben de derin bir nefes alarak kalktığım koltuğa geri oturdum.

Aile içi dedikodularımızdan biriydi muhtemelen ve benim aklıma ilk gelen, "Necmiye mi hamileymiş?" oldu.

Kuzenim olurdu kendisi. Yedinci çocuğu doğurduğundan ve hâlâ durulmadığından her sene bir kez bunun şaşkınlığını yaşardık. Bu sene daha o haberi almadığımız için konu onunla ilgilidir diye düşündüm.

"Yok kız," dedi yüzünde silinmeyen o gülümseme, kızarmış yanaklarının sevimliliğiyle. "Bu sefer seninle ilgili."

Mahallenin ilkokul bebesinin bile dedikodusunu duymaya hazırdım ama benimle ilgili, benim bile haberim olmayan bir dedikodunun annem tarafından bana sunulmasına hiç hazır değildim. Şaşkınlığım merakımla perçinlendiğinden, "Benimle ilgili mi?" dedim.

"Evet. Bahriye aradı demin."

"Ee?" dedim gözlerimi büyüterek. Bahriye teyze mahallenin çöpçatanıydı ve işlerin benim tarafımdan pek de iyiye gideceğini sanmıyordum şu saatten sonra.

"Akın var ya," dedi sanki çok tanırmışız gibi.

"Hangi Akın?" diye sordum. Hafızamda Akın ismine dair hiçbir şey yoktu. Öyle birini tanımadığıma emin olacak kadar yoktu.

"Nuran yok mu, mahalleden." Ben anlamamış gibi bakmaya devam edince annem anlatmaya devam etti. "İki katlı evleri var, bahçesinde bir sürü meyve ağacı var, sen hep önünden

geçerken eriklere ağzın sulana sulana bakarsın... Hani sanayide dükkânları var, hâli vakti yerinde olan... Onun oğlu."

Erik detayından girince hatırlamıştım. Bahçelerinin yola bakan kısmındaki erik ağacı öylesine bereketliydi ki iri iri erikler dışarı taşıyor, ağız kamaştırıyordu. Öyle deyince Akın'ı da çıkarmış oldum. Simaen tanıyordum zaten. Sadece adını bilmiyordum. Bir de meşhur aşkını biliyorduk tüm mahalle olarak.

"Gözde'nin Akın deseydin bilirdim."

Akın'ı ilk anışım eski sevgilisiyle olunca annemin suratı hemen asıldı. Kendi kurduğu hayalleri yıkmış oldum sanırım. "Açmasana sen o konuları! Bitmiş gitmiş şeyler. Ne Gözde'si Allah'ını seversen..."

Elimdeki kumandayı koltuğa atarak anneme doğru döndüm. Kendi kendine gelin güvey olan annemi bu aşktan vazgeçirmek bana düşmüştü. "Anne, Allah aşkına bilmeyen mi var onların aşkını? Tüm mahallenin dilindelerdi zamanında. Evlenecek diye bekliyordu herkes."

Çok eskiye dayanıyordu onların ilişkisi ama bilmeyen yoktu. Annemin de bu işten vazgeçesi yoktu. "Heh işte, zamanında diyorsun sen de. Adı üstünde, eski zaman."

Baktım ki konu uzayıp duruyor anneme laf anlatmaktan vazgeçip derince bir nefes aldım. "Ee, ne olmuş ona?" diye sordum. Konu gitgide ilginçleşiyordu çünkü. Hiç tanımadığımız insanların adı bizim evde, benimle anılıyordu.

"Bahriye diyor ki Akın ile Leyla'nın arasını yapayım. Çocuğun sanayide dükkânı var, evi var, hâli vakti yerinde, efendi... Hiçbir şeyini duymadık, mahallenin ağır başlı delikanlılarından... Vallahi ben çok isterim." Öyle iştahla anlattı ki Akın'ı çoktan damat olarak kabullenmiş gibiydi.

Ben ise duyduklarımla şok geçirdim resmen. Akın ve ben... Bir ömür denk düşmemiş yollarımızda şimdi kendimi onunla düşünmek tuhaf gelmişti.

"Ağır. Evet fazla ağır," dedim imalı bir bakışla. "Adamın güldüğünü görmedim bile."

Annem öylesine hazır cevaptı ki, "Güldüren çıkmadıysa demek karşısına..." dedi iç çekerek. Ben bu işin içinden annem böylesine istekliyken nasıl sıyrılacağımı bilemedim. Her şeye bir cevabı vardı ve muhtemelen kafasında bizi çoluk çocuğa karıştırmıştı bile.

"Anne, adam yıllarca bir kızın peşinde koştu. Herkes biliyor nasıl sevdiğini. Ne evlenmesi? Ayrıca sen bana sordun mu?"

Annem oturduğu yerden biraz öne doğru çıkarak kaşlarını çattı. "Kız sordum ya geçen. 'Sana görücüler geliyor ama reddediyorum hep. Bir değerlendirsek mi artık? Okulun bitti, eline mesleğini de aldın, herkese kapı kapatılmaz,' dedim. Sen de olur dedin."

Evet tam olarak böyle bir konuşma geçmişti aramızda. Ben görücü usulü evliliğe karşı değildim. Birkaç kez kendim denemiştim ama onlarda da gönlümü kırmaktan öteye gidememiştim. Seçimlerimin yanlışlığıyla sınanmıştım her seferinde. Üstelik görücü usulü denilen şey de zorla biriyle evlendirilmek değildi, birinin aracı olmasıydı sadece. Tanışıp anlaştıktan sonra bir sonuca bağlanıyordu. Ben de o yüzden reddetmemiştim ama Akın'ı duymak da beklediğim bir durum değildi.

İstemsizce aklımda Akın ve kendimi düşündükçe hep aynı sonuca vardım, olmazdı bizden. Mantıklı tek bir yanını bulamadım. Annem ise beni ikna etmeye kararlı gibi tüm kozlarını oynadı. "Ne var yani sevdiyse? Baban da nişan atıp benimle evlendi. Ne oldu sanki, sevmiyor mu şimdi beni? Gözde evlendi gitti, üstünden kaç sene geçti. Duydun mu sen bir daha bir şey?"

Annem de maalesef ki bu söylediğinde haklıydı. Gözde ve Akın'ın büyük aşkının bir gecede Gözde'nin evleniyor haberiyle bitmişti ve biz bir daha onun adını Akın ile yan yana hiç duymamıştık. Ve yine haklıydı annem... İnsanlar birbirini tanır, olmazsa ayrılırlardı. Benim de ilişkilerim olmuştu. Akın'ın ya da mahallelinin bunu bilmemesi mi beni daha masum kılıyordu? Öyle değildi elbette. Ama yine de kafamda olduramadım.

CamScanner ile

"Yok," dedim sesimin tonu karamsarlığa düştüğünde. Annem de sesimdeki değişimi fark edip hiç vakit kaybetmeden oynadı yüreğime. Eli elimi tuttuğunda ses tonu şefkate büründü.

"Bak sen benim tek evladımsın. Kötü biri olsa, kötü bir yer olsa ben seni gönderir miyim? Ablan öldükten sonra bir sen kaldın bana. Gözümden bile sakınırım ben seni." Ablamı seneler evvel, üniversite zamanı bir kazada kaybetmiştik. O gün bugündür ailemizdeki o yara hiç kapanmamıştı. Annem ve babam benim daha fazla üzerime titrer olmuş, birbirimize çok daha sıkı bağlanmıştık. "Bir kere mantıklı oturup düşünsen..."

Derin bir nefesle girdiğim o karamsarlıkta bilinçli ya da bilinçsiz tek bir soru çıktı ağzımdan. "O kabul etmiş mi?"

Annemin bir heyecanla gülüşü vardı, bir de tereddütle sesinin içine kaçışı. "Yok..." dedi belli belirsiz bir sesle. "Ona söylememiş daha. Sana sordu önce ama Bahriye teyzeni bilirsin, o hemen halleder."

"Anne!" dedim bir hışımla kalkarak. "Çocuğun haberi bile yok. Kendi kendinize gelin güvey olmuşsunuz resmen. Sakın ha, bir şey demesin. Ben istemiyorum Akın'ı falan."

Tam konuyu kapatma niyetli odadan çıkacaktım ki, "Leyla!" diye bağırdı arkamdan. "Buraya gel!"

"Niye gelecekmişim?" diye sordum kapı eşiğinden çatık kaşlarla. "Akın Akın deyip kafamı ütüle diye mi? Gidiyorum ben, Merve çağırmıştı. Onunla otururuz biraz."

Tam ayakkabılarımı almıştım ki oturduğu koltuktan hızlıca kalkıp, "Dur dur dur," dedi. "Merveler kapının önünde halı yıkıyorlardı. Bizim mutfaktaki yolluk çok kirlenmişti. İki dakika onu da yıkayıverin."

Daha bana hiçbir şey sormadan mutfağa koşar adım gitmiş, o yolluğu katlamış ve elime tutuşturmuştu. "Anne ya..." diyerek surat astım. "Yani şunları halı yıkamaya verebiliriz, biliyorsun değil mi? Benimki de can olduğu için arada düşünseniz keşke diyorum." Bu kadar çok üzerime yüklenilince acaba ben o zor şartlar altında özelde mesleğimi yapsam daha mı iyiydi diye düşünmüyor değilim.

CamScanner

"Veriyoruz zaten, Leyla," dedi o sert ifadesini yüzüne yerleştirerek. "Ama tek bir tane olunca da boşa masraf gibi geliyor. Merve tüm evin halılarını yıkıyor da yine söylenmiyor. Sana bir tane halı yıka dedik diye demediğini bırakmadın."

Hiçbir şey dememiştim aslında ama annemle de laf dalaşına girmemek için pes edercesine derin bir nefesle, "Tamam," dedim. "Tamam, yıkarım. Gidiyorum ben."

Aldığım ayakkabıları yerine bırakıp terliklerimi aldım ve dışarı çıktım. Merve ile evlerimizin arasında bir yol vardı sadece. Onların kapısının önü daha genişti ve araba geçmesi için çok dar bir sokak olduğundan pek kimse tercih etmeyince rahatlıkla halılarını kapı önünde yıkayabiliyorlardı.

Elimde kocaman bir halıyla Mervelerin kapısına vardığımda Merve'yi halının başında buldum. Yollar köpük köpük olmuştu. Yıkadığı halıları kenara dizmiş sularını süzerken yolun biraz ilerisinde de komşu evin çocukları top oynuyordu. Merve tam bezmiş hâlde diğer halıyı sererken, "Kay, öte kay," dedim gülerek. Terlemiş bir hâlde arkasını döndüğünde bana bakarak gülümsedi ve kendi elindeki halıyı biraz daha kenara çekti.

"Gel gel..." dedi elindeki hortumla halıyı ıslatarak. "Sana da tutuşturmuşlar hemen. Yemin ediyorum Leyla; benim kendi evim olsun, bir tane halı sermeyeceğim."

"Halısız ev çıplak kalır," diyen ses Mervelerin evinden, annesinden, geliyordu. Elindeki diğer halıyı da paldır küldür attı camdan aşağıya.

"Kalsın," dedi Merve gözlerini büyüterek. "Ben sere serpe çırılçıplak seviyorum. Oh, öyle kalsın."

İçeri geçmeye duran annesi, Merve'nin sözleriyle hızlıca cama yapıştı ve gözlerini irileştirerek, "Kız, ne biçim laflar o öyle!" diye bağırdı. Bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu. "Millet yanlış anlayacak. Vallahi baban duymasın."

Merve gözlerini devirip kendi için sabırlar dilerken elindeki hortumu bana verdi ve, "Ee, sen ne yapıyorsun?" diye sordu halıyı fırçalarken. "Yarın gelecek misin?"

Bana uzattığı hortumu alıp halıyı ıslatırken Merve'nin halısından gelen köpükler terliklerimin içine doluşuyordu ve kıyafetlerimin ıslandığını hissetmek berbattı. "Nereye?"

Tüm gücüyle, âdeta canını alacakmış gibi halıyı fırçalamaya devam etti. "Kaan evleniyor ya, mahallede yemek verecekmiş."

"O da mı?" Mahalledeki herkes tek tek evleniyordu. Kaan da bizim yaşıtlarımızdandı ve bizimle birlikte mahallenin sayılı bekârlarından biriydi.

Merve sıkıntılı bir nefes vererek, "Vallahi öyle," dedi. "Birini daha kaybettik. Biz hâlâ bekâr..." O sırada çocukların oynadığı top bize doğru gelince Merve koşar gibi çıplak ayak topa ilerledi ve kaşlarını çatarak olanca gücüyle bağırdı: "Bak, vallahi mahallenin huysuz amcalarından olurum! Keserim topunuzu! Bu kaçıncı? On saattir halı yıkıyorum burada. Siz kirletin diye mi? Gidin, ötede oynayın."

Topu onlara doğru fırlattığında, "Sen hiç koca hayalleri kurma, Merve abla," dedi topu alan çocuk, gülerek iki yana sallanırken. "Seni alan bu çeneyle geri getirir."

"Ben şimdi senin!" diyerek terliğine sarılmak istemişti ama onu da bulamadı. Öyle olduğu yerde tepinirken, "Aman, bırak!" dedim. Zira çocukların da gitmek gibi bir niyeti yoktu, oyunlarına geri döndüler. "Gel, hadi beraber yapalım da bitsin. Çocuk onlar."

"Kız bunlar çocuksa biz neydik?" diye diye geldi yanıma. "Yok anam yok. Her nesil birbirinden farklı. Neyse... Ne diyorduk?" Fırçasını aldı ve tekrar tüm gücüyle fırçalamaya başladı. "Tüm yakışıklılar tek tek gidiyor kızım. Ne kaldı bize?"

Merve'nin bir ilan vermediği kalmıştı bu konuda. Onun evinde aile baskısı çok olduğundan evliliği bir kaçış olarak görüyordu, benimkisi başkaydı. Ben evlensem de olurdu, evlenmesem de... Sadece gerçekten kaderim olan o kişiyi herkese hayır diyerek reddetmek istemiyordum. Merve'nin sorusundan mı annem söylediğinden mi nedir bilmem bir anda,

"Akın var ya," dedim. Sonra da dilimi ısırdım ama olan olmuştu. Merve şimdi sorsa Akın ne alaka diye ne derdim, bilmem. Neyse ki irdelemedi.

Ninova

CamScanner

"Yok kız, o bana bakmaz. Zaten Gözde'den sonra kimseyi istemiyormuş. Kaç tane kız yapmak istemişler, hepsini reddetmiş."

Merve'nin cümleleriyle düşüncelerim doğrulanmış oldu ve Akın konusu zihnimde tamamen kapandı. Benim de adını duyduğum ilk an verdiğim tepki Gözde olmuştu, Merve'nin de öyle oldu. Bahriye teyze ve annemin halt yemeleriyle bizi iki dakikada baş göz etmişlerdi ama o işin oluru kesinlikle yoktu.

"Ayrıca içine mi doğdu kız? Burada Akın."

Öylesine panik oldum ki ne yapacağımı bilemedim. Hemen önümü arkamı her tarafımı kontrol ederken, "Hani, nerede?" diye sordum.

Merve bendeki paniği fark etmiş gibi imayla gülerken, "Dur dur, sakin ol," dedi. "Yan taraftaki evde. Kaanlar orada oturacak ya, birkaç parça eşya varmış, onları taşıyorlar. Sen hayırdır?"

Gözünü kırpıp başını iki yana sallayarak benim ağzımı ararken, "Ay, ne olacak Merve? Allah aşkına..." dedim kapatmaya çalışır gibi. "Öyle adını geçirince duyduysa ayıp olmuştur diye panikledim."

"Hı..." dedi imalı imalı başını sallarken. "Öyle olsun bakalım."

Daha fazla uzatmadan konuyu kapattıktan sonra on saattir ıslattığım halıyı yıkamak için ileri doğru bırakacaktım ki bir anda beklemediğim bir şey oldu, "Heh... İyi insan sözünün tam üstüne!" dedi ve saliseler içinde dünyam her manada tepetaklak oldu. Az önce çocukların attığı o top tam olarak kafama gelmişti sanki. Terliklerime doluşan köpükler ve çıplak ayak oluşum yüzünden dengemi kaybedip kaydım. Toparlanmaya çalışırken verdiğim o çabada da başarılı olamadım. Hortumun yönünün yüzüm olması beni daha da savunmasız kıldı. Neyle mücadele edeceğimi bilemeyince pes edip kendimi bıraktım. Kulaklarımdaki uğultular arasında duyduğum birkaç sesten biri Merve'ye aitti.

"Leyla... Ben sizin var ya..." diye başlayan Merve'nin cümlelerine başka birinin sesi daha karıştı. Duyduğum yabancı bir

CamScanner ile tarandı

ses, "Hop hop hop..." diyordu panikle. Birkaç saniyelik boşlukta gözlerim kapalı, üstüm başım su içinde yere kapaklanacağım diye beklerken bir şeye çarpıp duraksadım. Sıkı sıkı kapattığım gözlerimi açtığımda elimdeki hortum düşmüştü ve saçları ıslanmış, bana bakan simsiyah bir çift gözle karşılaştım. Birinin kucağındaydım ve buradan bakınca karşımdakini tanıyabilmek bir hayli zordu, tanıdığım birisi olsa bile. Biraz daha incelediğimde gözlerim irileşti. Kaderin cilvesi miydi bu, bilmiyorum ama arkamdan gelip beni düşmekten kurtaran o kişi Akın'dı.

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Tam bugünün ve konunun üstüne gelmesiyle dünyam şaştı. Panikle yerimde doğrulmaya çalışırken saçmaladım durdum. "Sen... Senin... Benim... Ne işim var senin kucağında?"

Hesap sormaya çalıştığım adamın karşısında doğrulurken bile ona tutunup destek almaya çalıştım ve o da o saçma kabalığıma rağmen bana yardım etti.

"Teşekkür mü ediyorsun? Rica ederim," dedi cümlelerime karşılık imalı bir tonlamayla. Hâlâ koluna tutunmuş bir hâlde yüzüne şaşkınca baktığımı fark edince panikle geriye çekildim. Simsiyah gözleri vardı, aynı siyahlıkta saçları ve esmer teni... Düşerken bir miktar onu da ıslattığım için belirginleşen kirpiklerinin uzunluğu göz dolduruyordu. Benden uzun olduğundan başımı hafifçe ona doğru kaldırdığımda şaşkınlığım yavaşça yok oldu ve yerini büyük bir utanca bıraktı.

"Ben..." dedim dudaklarımı ısırıp mahcupça. "Ben özür-" bakışlarımı kaçırıp yere doğru eğdiğimde beyaz tişörtümün ıslanıp şeffaf bir hâle büründüğünü fark ettim ve, "Hiii," diyerek cümlemi yarıda kestim. Gözlerim tekrar irileşmişti ve kendimi saklamak ister gibi ellerimi üzerime kapatarak bir anda arkamı döndüm.

Tir tir titreyip Merve'nin gülümseyen gözlerle ikimize baktığını gördüğümde utançtan yerin dibine girdim. Ben ne yapacağımı bilemezken o yaptığı şeyden eminmiş gibi bir hareket daha yaptı. Omuzlarımı kaplayan o ağırlıkla sıçrayıp omzumun üzerine baktığımda az önce üstünde olan deri ceketin şimdi benim

CamScanner ile tarandı

üzerimde yer bulduğunu gördüm. Üstelik düşerken fark etmeden tuttuğum gömleği yırtılmış gibiydi. Bakışlarımız kısa bir an birbiriyle kesişmiş ve az önceki kabalığım için daha özür bile dileyememişken, "Özür dilemene gerek yok," demişti. "Ama teşekkürünü ikiye çıkardım."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

CamScanner ile tarandı

Biriyle bir hikâyen olacaksa onu görünce tanırmışsın derler ya, annemin söyledikleri üzerine bunu yaşadığım için miydi bilmiyorum ama bugün başlayan bu hikâyenin böylece bitmeyeceğini hissediyordum.

Omuzlarıma bıraktığı, kokusunun sindiği cekete sarılıp önümü kapatarak ona doğru döndüm. Mahcubiyetle, "Ben hem çok özür dilerim hem de çok teşekkür ederim," dedim. Sesim içime kaçmıştı resmen. Bir yandan titriyor, bir yandan da üzerim açılmasın diye sıkı sıkı ceketin önünü tutuyordum.

Bu hâlimi fark edip daha fazla beni mahcup etmemek adına, "Boş ver," dedi, gerçekten bir önemi yokmuş gibi. "İyi misin şimdi?"

Başımı olumlu anlamda sallarken tutulmuş gibi gözlerimi üzerinden alamıyordum. "Ben iyiyim ama..." dedim bakışlarım onun üzerine kayarken. Benden çok da bir farkı yok gibiydi. Bir anda düşüp hem kendimi hem onu sırılsıklam bir hâle getirmiştim. "Senin gömleğin..." dedim bakışlarımla yırtık olan yeri işaret ederek. "Hem seni de ıslattım. Ben gerçekten çok özür dilerim." Daha kaç kere özür dilerdim bilmiyorum ama muhtemelen bu olay bitene kadar sürerdi.

Yüzüm de epey asılınca bana yardım ettiği yetmiyormuş gibi bir de beni bir şey olmadığına inandırmaya çalıştı.

"Şeker değilim ya," dediğinde o an salaklığım bir kez daha baş gösterdi ve, "He..." dercesine ağzım aralandığında hafif bir tebessümle muhtemelen salaklığıma güldü.

"Erimem diyorum, merak etme. Alt tarafı ufak bir kaza. Sen iyiysen sorun yok."Ufacık, kısa bir an süren o tebessümü yavaşça yüzünden silinirken bir cevap bekler gibi bana baktı ve, "İyiyim," dedim tekrar.

"Tamam o zaman," dedi birkaç adım gerileyerek. "Dikkat et kendine." Küçük bir baş selamıyla geri çekildiğinde ben hiçbir şey diyemeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Ağzımı açtım, kelimeler çıkmadı, kapadım. Ne diyecektim? Ne diye seslenecektim ki? Üzerimde onun ceketiyle öylece gidişini izlerken, "Leyla," diye önüme geçen Merve'nin gözlerinin velfecri okuduğunu görebiliyordum. "Bir şey var, Leyla." Ben Akın'ın ceketine sarılmış kaçmaya çalışırken o önümde bitiyordu. "Bir şey var sende ve bana söylemiyorsun." Derince bir nefes alıp, "Ay, Merve!" dedim bıkkınlıkla. Titriyor oluşumu buz gibi suyla ıslanmış olmama bağlıyordum. Titredikçe ceketine daha çok sarılıyordum. "Ne olabilir? Buz gibi suyla ıslandım. Daha ne olabilir?" Tekrar yürümeye başladığımda Akın'ın gittiği yola baktım ve kaybolduğunu fark ettim. Sonra da üzerimdeki ceketle birlikte arkamı dönüp Merve'yi bıraktığım yerde bana bakarken buldum. Yüzümde garip bir ifadeyle, "Merve..." dedim. Omuzlarımı oynatıp üzerimdeki ceketi belirginleştirdim. "Bu bende kaldı ama ben bu adama nasıl ulaşacağım?" Dudak büktü gülerek. Kara kara kısa bir an düşündüğümde, "Umut'a söyle de Akın'ı görürse bana ulaşmasını söylesin olur mu?" diye bir seçenek sundum. Umut, Merve'nin küçük kardeşiydi. Her gün mahalleyi on kez turladığından onun için hiç zor olmazdı. Ben onu nasıl, nerede bulurdum bilmiyorum ama o bir şekilde ulaşırdı sanırım bana. Evine gitmeyi doğru bulmadım. Mahallede görüşmek de doğru gelmedi. Bir şekilde bana ulaşırsa ortak bir yer belirleyip ceketi verebilirim diye düşündüm. "Olur," dedi Merve başını sallayarak, "Hadi git sen, üşütme." dediği gibi yaptım ve olabildiğince hızlı adımlarla eve doğru koştum. Basamakların her birinde ayaklarım titreyip duruyordu. Adamın

CamScanner ile tara

ceketi de sırılsıklam olmuştu benim yüzümden. Gömleği de cabası... Titreyen ellerimle zar zor kapıyı açtığımda annemi kapı girişinde buldum.

"Ne oldu?" dedi annem panikle. "Bu hâlin ne senin? Halı yıkayacaktın hani sen! Kendini yıkamışsın ya."

"Bir şakalar bir şakalar..." dedim gözlerimi devirerek. "Bir halı uğruna kaydım düştüm." Sanki çok garip bir şeymiş gibi ağzı şaşkınlıkla açıldığında, "Kız, nasıl düştün?" diye sordu. "Bir şeyin var mı? Arayayım mı babanı?" Sesinin tonu gitgide paniğe bürüneceği anda üstümdekini fark ederek, "O üzerindeki kimin?" diye sordu.

O an diğer tüm sorular benim tarafımdan da annem tarafından da anlamını yitirdi sanki. "Akın..." dedim sesim içime kaçmış gibi. Ellerim saçıma giderken gözlerimi de kaçırdım ve annem bunu hemen yakaladı.

"Hangi Akın?" Sabah sorduğum o soruda rolleri değişmiş bulunduk. "Nuran teyzenin oğlu," dedim arkamı dönüp odaya ilerlerken.

"Bizim Akın," dedi heyecanla peşime takılarak.

Gözlerim döndü. "Nereden bizim oluyormuş?" dedim. Tek bir görücü haberiyle gelin güvey olan annem, ceketini üzerimde görünce bizi çoluk çocuğa karıştırmıştı kafasında. Ben öyle ayakta dikilirken o benim yatağımın üzerine oturmuş binbir türlü hayali içinde yaşarken gözlerindeki o parıltıdan okuyabiliyordum hepsini.

"Anne," dedim yapma der gibi koluna girip kaldırarak. "Anneciğim, hadi lütfen. Bak gerçekten her yanım ağrıyor zaten. Bir duşa girip yatacağım. Tatsız, tesadüfi bir karşılaşma. Ne olur kurma kafanda!"

Annem hayal dünyasında benim söylediklerimi çok da duymamış gibi bilinçsizce kapıya doğru ilerlerken ellerini göğsünde birleştirip derin bir nefes aldı. "Olacak bu iş. Vallahi olacak!"

"Leyla..." diye bir el beni dürttü. "Hadi, kalk kahvaltıya."

Bir sabaha başlamanın en güzel yanı hazır kahvaltıya uyanmaktı. Mis gibi gelen kokulardan da anlaşıldığı üzere annem döktürmüştü. Bunun sebebi de fikrimce dün olanlardı. Ben annemi bu sevdadan nasıl vazgeçirecektim, hiç bilmiyordum. Geceden beri hiçbir şey yemeden uyuyunca bir hayli aç hâlde telefonumu da yanıma alarak mutfağa gittim. Tam kapıda babamla denk geldik.

"Günaydın," dedim yanağından bir öpücük çalarak. "Nereye böyle sabah sabah?" Yüzümü ellerinin arasına alarak alnıma sıcacık bir öpücük bıraktı. "Kahveye gidiyorum kızım, ne yapacağım başka? Sabah erkenden uyanınca bu saatler bize öğlen..." Hep erken uyanırdı zaten ama emeklilikten sonra iyice erken uyanmaya başlamıştı. Ev ve kahve arasında mekik dokuyordu. Ha, bir de her hafta sonu balığa gidiyorlardı arkadaşlarıyla. Gerçi iyi bir şeydi bu, evde durdukça ablamın acısı daha çok vuruyordu. En azından kendi akranlarıyla vakit geçirerek zaman öldürüyordu.

"Tamam ama çok kahve içme. Çarpıntı yapıyor sonra." Beni geçiştirmek için öylesine bir kafa salladı ve onu kapıdan yolcu edip mutfağa geçtim. Çaydanlığı alıp kendime çay doldururken, "Bana da doldur bir tane," dedi annem. Öyle yaptım. Sonra da ocaktaki yerine koyduktan sonra altını kısarak oturdum. "Leyla," dedi yine o bir şey soracakmış gibi bir ses tonuyla. Benden bir şey isteyeceği zamanlarda böylesine tatlı çıkardı sesi.

"Hı," dedim kahvaltıya gömülürken.

"Bugün Fatma'nın oğlu Kaan var ya, onlar mahallede yemek veriyormuş. Ben gidemeyeceğim, ayaklarım ağrıyor. Sen git, hem hediyemizi verirsin."

Merve dün söylediğinden biliyordum. Gitmeyi düşünmüyordum ama Merve'nin ısrar edeceğini de bildiğimden hiç zorlamadım.

"Olur. Çok durmam, verir dönerim."

Çayımı yudumlarken o ıkınıp sıkılmaları gözüme çarptı. "Söyle söyle," dedim içinde duramayacağını anladığımda.

CamScanner ile taran

Benim öyle dememle salıverdi kendini birden. "Dün konuşamadık. Akın ne arıyormuş burada?" Hızlıca masaya doğru eğilip merakla parıldayan gözlerle bana baktı. "Ne bileyim anne ben," dedim, istediği tepkiyi vermemeye çalışarak. "Kaan orada oturacakmış. Evine bir şeyler taşıyorlarmış sanırım."

"Hıı..." diyerek çayını eline aldığında gözleri yine gülerek karşıdaki boş duvara daldı gitti. Kısa bir süre sonra da, "Necmiye hamileymiş," dedi suskunluğu bozarak.

Dün gelmesini beklediğim haber bugün gelmiş oldu böylece.

"Ee, yuh ama," dedim. "Yazık kıza, evlendiğinden beri doğuruyor."

"Teyzen de çok üzülmüş," dedi. Annem herkesin derdini kendi derdi gibi bilir, dertlenirdi. "Kızın gençliği gitti diyor..." Öyle üzgün durunca ben de yumuşattım sesimi. "Olsun, bir sürü torunu oldu işte ne güzel." Derin bir iç çekti, "Benim de olacak mı ki acaba?" dedi kaçamak bakışlarla. Konu dönüp dolaşıp nasıl bana geliyordu anlamıyordum.

"Anneciğim!" dedim sesimi baskılayıp yeter dercesine bir gülümsemeyle. "Nasipse olur ama yakın bir zamanda hiç sanmıyorum." Annemle birlikte yine benim düğün telaşlarıma daldığımızda telefonuma bir mesaj geldi ve ben çayımın son yudumlarını alırken telefonu elime aldım.

Merve: *Hadi hazırsan çıkalım. Herkes toplanmış.*

Ben geç kalkmıştım ama saat gerçekten öğleni geçecek gibiydi. Çayımı bırakıp hızlıca mesaj yazarak ayaklandım.

Leyla: *Hazırlanırım şimdi. Geliyorum beş dakikaya.*

Tabakları tezgâha hızlıca koyarak, "Ben gidiyorum," dedim. "Merve bekliyor. Hazırlanayım." Odama geçip şöylece bir yatağımı düzelttim. Siyah bir tulum giydim. Saçlarımı da at kuyruğu şeklinde topladım. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra çantamı alıp kapıya doğru ilerlediğimde annem elindeki zarfı uzattı. "Hayırlı olsun dediğimi ilet. Çok selam söyle Fatma'ya. Ben bir gün eve ziyarete gideceğim." Tek tek söylemem gerekenleri iyice tembihledi. "Tamam," dedim. Biraz daha dursam birkaç kez daha tekrarlayacaktı. Evden çıktığımda Merve kapıda

CamScanner ile tarandı

beni bekliyordu. Fazlasıyla abartı bir makyaj, saç ve kıyafetle karşılamıştı beni ve merdivenlerden iner inmez hemen koluma girdi.

"Sence de gelinin kız kardeşi gibi olmamış mısın?" dedim yürürken.

"Ya düğünde bulursun kocayı ya cenazede. Ne yapacaktım yani?" dedi saçlarını savurarak.

"Ay, Merve! İlahi... Öldürürsün sen adamı."

"Ah, bir bulsam... Öldürmeyeceğim, yaşatacağım da haberi yok." Karşılıklı gülüştük. Sesler iyice yaklaşıyordu ve biz meydana kurulmuş masaları gördüğümüzde nereye oturacağız diye bakarken Seldaları gördük. El ettiler, yanlarına gittik. Mahallede birkaç kızdık sürekli olarak görüşen. Merve ve ben karşılıklı oturduğumuzdan biraz daha yakındık sadece. Hepsi yine şıkır şıkır giyinmişti.

"Hoş geldiniz," diyerek iki sandalyeyi çekip bize verdiler.

Biz de oturduk. "Kızlar..." dedi Selda imalı imalı. Karşıda duran Murat'ı gözüyle işaret ederek, "Biz Murat ile görüşmeye başladık," dedi. Nasıl işveli cilveli söylemişti anlatamam.

"Vallahi mi kız!" dedi Merve merakla. "Ben de bu çocuk niye buraya bakıyor diyordum."

"Hı, vallahi," dedi. "Geçen önümü kesti. Ben seni seviyorum dedi. Ben de hemen karşılık verdim tabii. Senelerdir gözüm ondaydı zaten biliyorsunuz. Hiç öyle naz niyaz uğraşamazdım." Öyle bir anlattı ki her bir anını tekrar yaşıyor, tekrar tekrar âşık oluyormuş gibiydi. "Enişteniz olur yani kendisi," dedi Murat'a gülümseyerek.

"Hayırlısı olsun," dedim samimi bir gülümsemeyle. Elimi tutup aynı sıcak gülümsemeyle karşılık verdi.

Onlar daha da detaylara inerken ben başımı öne çevirmiştim ki onca kalabalığın içinde gözüm onu seçti. Akın gelmişti.

Siyah bir gömlek ve kot bir pantolon vardı üzerinde. Adımları kendinden eminliğinin getirisiyle o kalabalığın içinde bile fark edilir bir şekilde ilerledi. Kaan ile selamlaşarak arkadaşlarının olduğu masaya oturdu. Ben ara ara istemeden kaçamak

CamScanner

bakışlar atarken kısa bir an göz göze geldik. Neden bilmiyorum ama onunla ikinci kez, özellikle dünden sonra, göz göze gelince içim bir garip oldu. Kalbimin uzun süre sonra ilk kez yerini fark ettirircesine atmasını beklemiyordum.

Yabancı bir tanıdıklık... Bakışlarımı bir anda çekmem yanlış olur düşüncesiyle bakmaya devam ettiğimde karşımdaki masadan ufak bir baş selamı verdi ve ben de ufak bir tebessümle karşılık verdim. Karşılıklı öyle kalışımız, hissettiğim o garip ruh hâli ve gerginlikle, "Ben hediyemi verip gideyim," dedim. Böylesi benim açımdan daha hayırlı olacaktı.

"Nereye? Daha yeni geldik," dedi Merve. Haklıydı ama ben evden çıkarken de hemen dönmek koşuluyla gelmiştim zaten.

"Eve gideyim. Annem biraz rahatsızdı, aklım onda kalır şimdi." Merve, ben öyle deyince haklı olarak panikledi ve, "Bir şey yok değil mi?" diyerek ayaklanmaya çalıştığında omzuna dokunup, "Hayır hayır," diyerek oturttum. "Biraz beli ağrıyordu sadece. Şimdi ben olmayınca bir dünya iş yapar, daha çok ağrıtır. Gideyim ben."

"Tamam o zaman. Görüşürüz sonra." Hepsini tek tek öperek Fatma teyzeyi aramaya başladım. Ayağımdaki topuklular da iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Bir sağa bir sola bakınırken Kaan, "Leyla!" diye seslendi.

İstemsizce o tarafa döndüm. Akın da o masadaydı ama gitmesem olmazdı. Tebessümle yanlarına gittiğimde, "Hayırlı olsun," dedim.

"Sağ olasın," dedi tüm misafirperverliğiyle. "Birine mi bakmıştın? Birini arıyorsun gibi geldi." Başımı salladım. Ben oraya gidince ve Kaan benimle konuşunca masa sessizleşti, bir an hepsi bizi dinliyormuş gibi hissettim. Özellikle Akın'ın hemen yanımda oturuyor oluşu kaçmak isterken yakalanmışım gibi hissettirdi.

"Hıhı, Fatma teyzeye bakmıştım. Onu da bir göreyim gideceğim."

"Daha erken, dursaydın."

"Yok, beklerler evden," deyince ısrar etmedi.

CamScanner ile tarandı

"Annem karşıdaki masada." Fatma teyzenin yerini gösterdiğinde teşekkür ettim ve tekrar tebrik ederek ayrıldım yanından.

Arkamdan bana takılan bakışları hissetmem kendi kurunturn muydu, bilmiyordum ama bu topuklularla yürümek de bir hayli zordu. Çantamdan çıkardığım zarfı avucumda buruşturarak Fatma teyzeye sarıldığım an avucuna tutuşturdum.

"Annem çok selam söyledi. Bir gün mutlaka gelecekmiş."

"Sağ olsun. Her zaman beklerim," dedi gülerek. Masadakilere de gülümseyerek hızlı hızlı yürümeye başladım. Sesler gitgide uzaklaşırken ben meydandan çıktıktan kısa bir süre adımlarımı yavaşlatıp çıkardığım topukluları eğilerek elime almıştım. Kısacık bir zamanda bile ayaklarım feci hâlde ağrımıştı. Oysa daha gidecek çok yolum vardı. Rampaya vardıktan sonra kısa bir an soluklanmak istediğimde bir el dokundu bana.

Rüzgâr daha dün tanıdığım, hatta üzerimde taşıdığım o kokuyu içime kadar işledi, yüreğim çırpındı. Bana dokunan el ona aitti. Bu koku, bu dokunuş tanıdıktı. Akın'dı bu. Arkamı döndüğümde yakın mesafede ilk kez böylesine uzun bir süre bakıp kaldık birbirimize.

"Akın..." dedim şaşkınlıktan içimde düğümlenmiş cümleleri bir bir çözmeye çalışırken. "Ne işin var senin burada?" Eve çok yakındık ve ben çıkarken o orada oturuyordu. Şu an burada benimleyse hemen peşimden kalkmış olmalıydı ki bunu doğrular nitelikte bir cevap verdi.

"Sana geliyordum."

Bir şey vardı, bir his. Adını koyamadığım ama bana beni unutturan bir his... Kaderin ağlarını tatlı tatlı örüşü müydü içimi kamaştıran bilmiyorum ama insan en çok kaçtığına varıp olmaz denilenin oluruyla sınanıyormuş.

"Bana mı geliyordun? Neden?" Kalbimin döngüsünü bozan soru dudaklarımdan zar zor çıkmıştı. Onu gördüğümde neden böyle olduğumu anlamıyordum. O an bu denli ayran gönüllü oluşuma da kızdım. Annemin tek bir cümlesiyle belki de istemsizce kurduğum o kısa hayalin içine hapsolmuştum. Belki de olmaz denilenin çekiciliğiydi bana böyle hissettiren. Bir anda karşıma çıkışı, benim bunu kadere yoruşum ilahi bir kuvvetle gönülden bağlanmama sebep oluyordu. Böyle olsun istemedim.

"Sen demişsin," dediğinde zihnim söylediğini biraz geç algıladı. Boş bakışlarımın karşılığı olarak, "Umut'a demişsin ya, Akın bana ulaşsın diye." Elimi bir anda alnıma vurdum salaklığımı belli etmek ister gibi. Aklımda bir şey kurmamıştım ama bunu da bütünüyle unutmuştum. "Ay, kusura bakma lütfen," dedim az önce verdiğim o tepkinin yersizliğiyle. "Ben-" Gülümseyerek, "Leyla," dediğinde adım ilk kez dilinden dökülmüştü ve ben öylece dudaklarına kilitlenip kalmıştım. Ondan duymayı beklemediğim şeylerden biri de ne tuhaftır ki adımdı. Aslında çok sıradan bir

CamScanner ile tarandı

olaya olağan dışıymış gibi tepki verme sebebim ise tok sesine örtülen adımın naif dokunuşuydu. Bir kadife hissi yaratmıştı.

"Beni her gördüğünde özür mü dileyeceksin gerçekten?" diye sordu. Gözlerimin içine parıldayan gözlerle bakıyor oluşu insanın aklını başından alır gibiydi. Mahalledeki kızların neden Akın'a iç çekerek baktıklarını onunla böylesine yakın temas kurunca fark ettim.

İstemsizce cümlesine gülünce başımı eğmek durumunda kaldım ve o merakla beni yakalamış gibi, "Neden güldün öyle?" diye sormuştu. Bunu sorarken de yüzünde bir gülümseme saklıydı.

"Her gördüğünde dedin ya, sanki sürekli görüşecekmişiz gibi..." Yüzüne bakarak kurduğum o cümlenin ne anlama geleceğini düşünmemiştim. Suskun kalınca bir şeyler çarptı zihnimde ve sonrası için bir davet mesajına dönüşür çekincesiyle konuyu hızlıca kapatmak istedim.

"Ben..." dedim bir çırpıda başımı ona doğru kaldırarak. "Bana verdiğin ceketi sana nasıl ulaştıracağımı bilemedim. Numaranı bulmak da zor olurdu. O yüzden Umut ile haber yolladım ama bugün geleceğini de bilmiyordum. Üstelik ben ceketini temizleyecek vakti de bulamamıştım henüz. Hay Allah..." diyerek yüzüm asıldı. "Nasıl yapsak ki?"

"Gerek yok," dedi aynı sakinlikle. "Sende de kalabilir. Dert etme kendine."

"Yok!" dedim kati surette olmaz der gibi. "Ben vereceğim onu sana mutlaka. Nasıl yapalım?" Ben öyle bir sıkıntılı hâle bürünmüştüm ki o gerginlikte, "Tanışalım," demesi hiç beklediğim bir şey değildi. Ben kara kara bir daha nerede görür nasıl veririm diye düşünürken o tanışalım demişti.

"Ha," diyerek saçma bir tavırla karşılık verdiğimde dudaklarım aralanmış, omuzlarım öylece şaşkınlıkla düşmüştü.

Muhtemelen çok komik gözüküyordum ki sürekli karşısında, "Önce tanışalım," dedi tekrar gülerek. Yüzünde silinmeyen o gülümsemeyle elini uzattığında, "Bu ikinci karşılaşmamız. Ee, sen de illa ceketi vereceğim diyorsun, üç olacak belli ki. Biz biliyoruz aslında birbirimizin adını ama âdet yerini bulsun." Elini

CamScanner ile ta

uzattı. "Akın ben." Söyledikleri zihnime birkaç saniye geç ulaşıyordu. Önce eline baktım; sonra yüzüne, sonra tekrar havada kalan eline... Biraz daha bekletmenin ayıp olacağını düşünerek hızlıca elimi avucunun içine yerleştirdiğimde, "Leyla," dedim.

Parmakları elimin üzerine kapanmıştı ve benim o an içim titredi sanki. Garipsedim. Parmaklarım avucuna değdiğinde ne kadar sıcak olduğunu hissettim. Birkaç saniye dokunmuştum ona ama hafif terleyen avuç içlerimdeki ıslaklığın ona da geçtiğine emindim. Elim avucunun içinde, gözlerimi kırpmadan gözlerine bakarken bir anda kendime gelerek panikle elimi geri çektim, "Tamam o zaman," dedim derin bir nefesle. Bir iki adım geri çekilerek iki elimle çantamı kavradım. "Ben gideyim. Bir ara tekrar görüşürüz o zaman."

"Olur," dedi tebessümle. "Görüşürüz." Yürümeye başladıktan birkaç adım sonra arkamı döndüm ve Akın'ı orada, bana bakarken buldum. Hafifçe elimi kaldırdığımda o da kaldırdı. Yanaklarım alev alev önüme döndüğümde tekrar yürümeye başlamıştım ki karşıma baktığımda ateş sıçradı beynime. Kocaman bir köpek bana bakıyordu. Nefes alış verişim hızlandı. Olduğum yerde kıpırdayamadım. Oldum olası köpeklerden çok korkardım. Karşılıklı sabit durup birbirimize bakarken köpeğin hareketlenmesiyle, "Akın!" diye bağırdım.

Adımlarım geriye doğru hızlıca gitmeye çalışırken köpekten korktuğumu anlamış olacak ki bir anda tam arkamda buldum onu. Göğsüm hızlıca çarpıyor, nefes alış verişlerimi kontrol edemiyordum. Akın'ın ellerinin omuzlarıma değmesiyle irkildim ama, "Sakin ol," demesiyle bir güven yayıldı içime.

"Ben..." dedim hızlıca çarpan kalbime elimi bastırarak. Başımı hafifçe çevirdiğimde elleri omuzumdaydı, tam arkamda dağ gibi duruyordu. Yutkundum. "Ben köpeklerden çok korkarım da. Küçüklükten kalma bir korku." Akın'ın ileri doğru birkaç adımıyla bile yaşlı, büyük köpek yönünü değiştirmişti bile. Önüme geçti ve tekrar sakin ol dercesine yüzüme baktı. "Gitti ama bu yol üzerinde fazla köpek var. İstersen..." dedi duraksayıp. Sanırım beni götürmeyi teklif edip etmemek arasında kararsız kaldı. Ona daha fazla yük olmak istemedim.

Ninova

"Yok teşekkür ederim, gitti zaten. Ben kendim giderim. Böyle bir şeye gerek yok." Ben çok net bir tavırla reddedince o da zorlamadı. Zorlamak istese de yaşadığımız küçük mahallede çıkacak sözden sanırım ki beni sakınmak istedi.

"Peki," dedi aynı nezaketle.

"İyi günler," diyerek tekrar yoluma koyuldum. Hızlı hızlı yürüdüm eve kadar. Kafamdaki düşüncelerle, kendime kızgınlıklarımla ve son birkaç saatin zihnimde dönüp durmasıyla yolu nasıl bitirdiğimi anlamadım. Köpek falan da çıkmadı karşıma. Tam anahtar ile kapıyı açacakken başımı birkaç saniyeliğine yana çevirdiğimde Akın'ın bana doğru baktığını fark ettim. Peşimden mi gelmişti? Yol boyu arkamdan beni mi takip etmişti? Elimde anahtar, gözüm Akın'da, öylece kaldım. Bir an olsun hissetmedim geldiğini. Biz göz göze geldiğimizde de kendini saklamak için çabalamadı ya da gözlerini kaçırmadı, bizzat kendisini göstermek ister gibiydi. Başıma bir şey gelir diye benimle gelmişti tüm yolları, bana bile hissettirmeden. Sonra da eve geldiğimi gördüğü için bir baş selamı verip geldiği yolu geri yürümeye başladı. Ben ise bugün tam bu kapının önünde yüreğimi avuçlarımın arasına aldım. Kaptırmam dediğim o adamı bizzat kendi ellerimle göğsüme nakışladım.

Ağzım kulaklarımda eve çıkarken annem, "Erken geldin," dedi.

"Öyle oldu," dedim, hâlâ istemsizce sırıtıyordum.

"Ne o öyle kız? Ağzın kulaklarında." Dilimin ucuna geldi söyleyemedim. Yüreğim deli gibi anlatmak istiyorken mantığım engel oldu.

"Merve bir şey anlattı da ona gülüyorum hâlâ."

"Hey Allah'ım..." dedi ellerini yukarı doğru açarak. Sanırım bana karşı sevgi sözcüklerini sıralayacaktı ki hiç dinleyesim yoktu. Kendimi odaya attım ben de. Sandalyenin üzerinde duran ceketine yaklaştım istemsizce ve avuçlarımın arasına aldığımda yine istemsizce yüzüme yaklaştırdım. Kokusunu derince içime çekerken yanımdaymış gibi o garip hislere bürünmeme asla engel olamadım. Yokken bile beni bu kadar işgal edişini bir yere bağlayamadım. Kafamda bir sürü soruyla kendi kendimi

CamScanner ile

kurarken bunun böyle olmayacağını anladım. Birine anlatmaya ve fikir almaya ihtiyacım vardı. Merve kesinlikle en yakınımdı. Ona söyleyecektim. Elim telefona gitti, Merve'ye mesaj yazdım.

Leyla: *Merve gelince bana haber ver, seninle önemli bir şey konuşacağım.*

Merve: *Gelir gelmez sendeyim bir tanem.*

Ben telefon elimde kendimi yatağa atarken gözlerim istemsizce kapanıp bugünü düşünmeye başladı. Kalbimin kıpırtısı da buna dahil oldu. Düşünmek istemedikçe kendimi onu düşünürken buldum. O anları tekrar tekrar yaşadım. Sonrası ise istemsizce dalınan derin bir uykunun koynu oldu...

"Leyla..." diye dürttü annem beni.

"Çok yorgunum," diyerek diğer tarafa dönerken, "Merve kapıda," dedi. "Kıza gelince görüşelim demişsin. Şimdi de arıyormuş, açmıyormuşsun. Ne diyeyim ben ona? Git mi diyeyim?" Annemin yarım yamalak söylediklerini idrak etmeye çalışırken aniden kendime geldim.

"Yok, yok," dedim heyecanla. "Kalktım zaten ben." Hızla yerimden kalkarken sendelememle annem kolumdan tuttu.

"Neyin var senin?" Leyla oldum diyemedim, "Bir şeyim yok," dedim. "Canım dedikodu çekti. Mahalleden Murat evleniyormuş. Gelince anlatırım." Bugün aldığım bilgiyi de anneme gerçekçi olsun diye sundum.

"Kiminle?" dedi annem merakla.

"Gelince gelince," diyerek hızlıca odadan çıkarken kapıda beni bekleyen Merve'nin koluna girerek merdivenleri indim.

"Ne oldu kızım? Arıyorum, açmıyorsun. Merak ettim." "Gel, gel..." dedim kolundan çekiştirerek. "Dışarıda anlatacağım." Peşimden sürüklediğim kızı kaldırıma oturtarak ben de yanına çöktüm.

"Ne oldu?" dedi merakla. Hava kararmak üzereydi.

CamScanner ile tarandı

"Hani sen bana bir şey var bir şey var diyordun ya... Bir şey var, Merve." Merve'nin gözleri merakla parıldarken, "Ne var?" diye sordu.

Nasıl evirip çevirip söyleyeceğimi bilemediğimden bir anda döküldü dilimden: "Bahriye teyze bana birini yapmak istiyor," dememle gözleri büyüyüp merakla, "Kimi?" diye sordu.

"Şey..." diye mırıldandım. "Akın'ı." Gözlerimi kaçırıp parmaklarımla oynamaya başladım.

"Ne!" dedi önce. Sonrasında benim sorularım, onun yanında olanlar bir bir zihnine düşünce Merve kendince parçaları oturtabildi. "Akın ya, Akın! Sen ondan sordun bana Akın'ı!" diye bağırmasıyla bir refleksle elim ağzını kapattı.

"Sus, biri duyacak! Öyle kesin bir şey yok. Hatta hiçbir şey yok." Benim öyle dememle büyüyen gözleri küçüldü. Ben de ellerimi serbest bıraktım.

"Anlamadım," dedi boş boş bakarak. "Doğru düzgün anlatsana şunu."

Derin bir nefes vererek olanı biteni anlatmaya başladım. Ağzı açık dinledi beni. Yeri geldi sırıttı, yeri geldi suratı anlamsız bir ifade aldı. Tepkisini tam olarak çözemedim.

"Ee, sence?" diye sordum merakla. Bir şey demesini bekliyordum. Birinin bir yorum yapmasına, yol göstermesine ihtiyacım vardı.

"Bilemiyorum," dedi. "Yani Akın çok yakışıklı, sen çok güzelsin. Çok da yakışırsınız ama senin yerinde olsam kabul eder miydim..." deyip duraksadı. "Bilmiyorum."

İçimde canlanan kelebeklerin tek tek bir yerlere sindiğini fark ettim. Ölmemişlerdi ama hareket etmeyi bırakmışlardı. "Neden?"

"Yani Gözde ve Akın'ı bilmeyen yok," dediğinde ilk gün benim de olmaz deme sebebim çarptı yüzüme. Suratım düşünce elleri hemen ellerimi tuttu destek vermek için.

"Seni düşünüyorum ben, canım arkadaşım... Vallahi çok isterim Akın ile birlikte olmanı ama sen Akın'ın Gözde'yi unuttuğuna emin misin? Tamam, kız evlendi gitti ama sonuçta Akın'ın onu ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Sonra da kimseyi hayatına

almadı, duymadık yani. Belki hâlâ aklı ondadır. Hem sen de biliyorsun Akın'a bir sürü kişiyi yapmak istemişler, kabul etmemiş. Yani bunları düşününce bana mantıklı gelmiyor. Beni ilgilendirmez gerçi, senin kararın ama fikrimi sorduğun için söylüyorum. Tüm samimiyetimle..."

Düşündüklerini söylemesine kızamıyordum çünkü ben de Akın ile tanışana kadar, görüşene kadar, içimde bir şeyler hareketlenene kadar onun gibi düşünüyordum. "Haklısın," dedim. Gülümsemeye çalıştım yalandan da olsa ama o beni tanırdı; hissetti hüznümü, hemen düşüşümü, kalbimin kırılışını... "Sen bu adama verdin mi ceketini?" diye sordu.

Ben başımı iki yana sallayınca, "Sen bu adama doğru düzgün teşekkür de edemedin sanki," dedi.

"Edemedim ki," dedim kendimi savunmaya geçerek. "Gerek yok falan deyip lafı ağzıma tepti."

"Bak, sen ne yap biliyor musun?" diyerek bir fikirle atıldı ortaya. "O gün yırttığın gömlek yerine bir gömlek al, git ve ceketle beraber adama ver. Hem teşekkür edersin hem biraz daha gözlemlersin. Bakalım tavırları nasıl..."

Yine kendimi heveslendirmek istemiyordum. Merve beni dünden meraklı olarak da hissetsin istemiyordum.

"Tavırları için değil ama haklısın, teşekkür için böyle bir şey yapsam iyi olacak sanırım."

"Bence de yap," dedi gülerek.

"Peki, nasıl vereceğim?"

Dudak büktü. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Dükkânına git," dedi. "Sanayide bulursun bence."

"Olur mu ki?" dedim. Çok da emin olamadım. İş yerine gitmek ne kadar mantıklı olurdu, bilemedim.

"Olur bence," dedi. "Mahallede vermekten iyidir. Orada kimse de görmez hem."

O konuda da haklıydı. Mahallenin ortasında hediye paketleriyle görüşmektense bu seçenek daha iyi olabilirdi. Sanayi, mahalleye daha uzaktı ve kendi dükkânı olduğu için sorun olacağını sanmıyordum.

CamScanner

"Haklısın. Tamam, öyle yapayım," dedim. "Sence hangi beden giyiyordur?"

"Bilmem ki. Alırken sorarsın. Oradakiler daha iyi bilir."

Her şey aklıma yattığı için başımı sallayarak yerimden kalktım. "Tamam, ben gideyim. Teşekkür ederim. Çok iyi geldi seninle konuşmak."

"Rica ederim, canımın içi," dedi samimi bir gülüşle. "Bana da haber ver bak."

"Olur," diyerek gülümseyip yanından ayrıldım. Yarın ola hayrola diyerek evin yolunu tuttum.

"Hangi renk abla, karar verdin mi?" dedi satıcı çocuk.

Siyah, mavi ve beyaz arasında kalmıştım. Tekrar tekrar göz gezdirdiğimde hepsini hayalimde canlandırdım. Hepsi ayrı yakışıyordu, karar vermem iyice zorlaştı.

Buz mavisi gömleğe tekrar baktım. Siyah saçları ve esmer tenine çok yakışır gibi geldi.

"Mavisi olsun," dedim. Çocuk saatlerdir beklediği için kafam tekrar karışmasın diye diğerlerini hızla kaldırdı.

"Hangi beden olacak?" dedi.

"Bilmiyorum ki," dememle bıkkın bir ifade belirdi suratında.

"Nasıl biri?" diye sordu. Gözümün önüne getirdim.

"Yakışıklı," dedim. Çocuk kahkaha attı. "Abla; boyu, yapısı falan diyorum."

Utancımdan yerin dibine girdim. Aklından geçen her şeyi düşünmeden söylemek insanı yerin dibine sokabiliyormuş gerçekten.

"Kusura bakma," dedim al al yüzümle. "Senin boylarında, omuzları biraz daha yapılı."

"L beden olur o zaman," diyerek raftaki gömleklere tek tek bakarak L beden bir gömleği bana uzattı. Kasaya ilerleyip ödemesini yaptım. Elimdeki paketle taksiye binerek yola koyuldum.

CamScanner ile

İndiğimde beni arabaların ve dükkânların olduğu koca bir yer karşıladı. Yürüdükçe geri dönüp dönmemek arasında kalsam da mantığımın sesini dinleyerek sanayinin içinde onun dükkânını aramaya başladım.

Birkaç dükkân gezdikten sonra Akın'ı görmemle tekrar elim ayağıma dolaştı. O tarafa doğru yavaş yavaş yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Beni görünce vereceği tepkiyi merak ediyor, bir yandan da korkuyordum. Ayaklarım sürüye süreye gitti yolun yarısını. Tam yapamayacağımı anlayıp geri dönecekken Akın'ın şaşkın bakışları beni buldu, buradan geri dönüş yoktu. Biraz önce yavaşça attığım adımları hızlandırdım. "Leyla," dedi şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Senin ne işin var burada?"

"Şey... Ben sana gelmiştim de." Sesim içime kaçmış gibi çıkıyordu. Elindeki tornavidayı masaya bırakırken bize doğru bakan, çırak olduğunu tahmin ettiğim çocuğa kafasıyla gitmesini işaret etti. İkiletmeden koşar adım içeri gidince Akın, onun gittiğinden emin olduktan sonra bana döndü.

"Hayırdır, bir şey mi oldu?" Sesinin tonu endişesinin rengindeydi.

"Yok, ben..." dedim. Heyecandan konuşamıyordum. Öksürüp boğazımı temizleyerek sesimi biraz daha belirginleştirdim. "Ben sana teşekkür edemediğimi fark ettim. Hem ceketini getireyim dedim hem de..." Elimdeki gömleği uzattım. "Gömleğin benim yüzümden yırtılmıştı ya, sana bunu aldım. Hem özür hem teşekkür hediyesi. Kabul edersen tabii."

Elimdeki gömleği alırken mahcubiyetini hissettim. İlk defa onda bir şeyi hissetmiştim.

"Ne gerek vardı?" dedi sanki ilk kez bir şey alırmış gibi, ne tepki vereceğini bilmezmiş gibi... "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Olsun, benim içime sinmedi," dedim tebessümle.

"Teşekkür ederim," dedi. Gülümsedim.

Sustuk bir süre. Öyle boş boş durmak tuhaf olunca, "Ben gideyim," dedim.

"Çay falan söyleseydim ben sana?" Dükkâna doğru baktı ve, "Burası çok yeri gibi değil ama elimizdekilerle idare etsek şimdilik?"

CamScanner i

Çok güzel bir davetti ama yüzündeki gülümsemeyle birleşince çok daha çekici kılındı. Girip girmemekte kararsız kaldığım o anda dükkâna gelen müşteriler kararımda etkili oldu.

"Yok, ben gideyim. Annem bekler. Çok izin almadım zaten."

Ben öyle deyince onun da dili bağlanmış oldu.

"Peki. Emir büyük yerden diyorsan zorlamaya gerek yok. Tek gidebilecek misin? Bırakayım istersen."

Tüm incelikleriyle her şeyi düşünüyordu ve ben buna istemsizce mest oluyordum. Üstelik soruşu nezaketen ya da mecburiyetten gibi değildi. Tüm samimiyetiyle benimle vakit geçirmeye çalışıyor gibiydi.

"Yok, ben giderim," dedim tebessümle. "Sen işini bölme."

"Olur mu canım, ne olacak? Çocuklar halleder. Götürürüm ben seni."

Üzerine ceketini almak için yeltendiğinde, "Gerek yok." dedim. "Ben eve gitmeyeceğim zaten. Yakında bir arkadaşım var, onunla görüşeceğim."

Bir kez daha reddetmek durumunda kalmıştım ve Akın beklemediğim bir tepkiyle, "Gittiğin yerler çok şanslı ama gönderen yürekten göndermiyor, bil isterim," dedi. Her bir cümlesinde açılan ağzımı ne yapacaktım bilmiyorum ama şaşkınlığın verdiği o tepkiyi gizleyemiyordum. "Hediyen," dedi elindeki paketi göstererek. "Karşılıksız bıraktım diye içime sinmedi. O yüzden diyorum."

Titreyen yüreğime elimi bastırma ihtiyacı hissettim ama yapamadım. Çırpınışına engel olamadıkça elden ayaktan kesildim. Yüzümden silinmeyen o gülümsemeyle, "Sen karşılığını çoktan verdin," dedim.

"Peki," dedi başını hafifçe öne eğerek. "Öyle diyorsan öyle olsun."

Gülmüyor dediğim adamın gülüşleri karşısında kendimden utandım. O beni uğurladıktan sonra yüreğimi orada bırakarak yol aldım. Kalbim ağzımda, ağzım kulaklarımda...

CamScanner ile tarar

Akın Demirdağ...

Leyla...

Gece saçlı güzel kadın.

En karanlık gecem.

Onu ilk gördüğümde hayatımın en leş denilecek gecesindeydim. Bir bitişin yeni bir başlangıç getireceğinden de habersizdim. Yürekten sevdiğim kadının yüreğimin orta yerinden vurması, bu hayatta yediğim en büyük darbeydi. Gözde'nin beni terk edip başkasıyla evleneceğini söylediği o geceye kadar her şey dört dörtlük giderken o gece tek bir cümlede hayatımın bittiğini sanmıştım.

Onu ilk kez o gece görmüştüm.

Her şeyin bittiğini düşündüğüm o gece, o beni gördüğünü bile hatırlamazken ben onu hiç unutmamıştım. Unutmamıştım ama bir daha da hiç karşılaşmamıştık. Tatlı bir yel gibi geçip gitmişti o geceden.

Leyla gecesi...

Şimdi hayat yine tatlı bir savuruşla yolumu tekrar ona çıkarmıştı. Bazen, bazı anlar ve bazı hisler zamana saklanıyordu. Bugün hissettiğim ise o zamanın gelip kilidin kırılmasıydı.

"Anne!" diye seslendim dehşet bir baş ağrısı içinde.

"Efendim oğlum," diye geldiğinde gözlerimi ışıktan korumak için kapattım. Zira ışık başımın daha fazla ağrımasına sebep oluyordu.

"Ağrı kesiciyi bulamadım."

Tamam bile demeden yanımdan ayrılarak birkaç dakika içinde elinde bardak ve ilaç ile geldi. Bir bardak suyla iki tane ilacı aynı anda içerek başımı koltuğa yasladım.

"Akın..." dedi bir şey söyleyecekmiş gibi.

"Efendim?"

"Bahriye teyzen aradı."

"Ee..." dedim sesimi baskılayarak. Bu kadın bana her hafta birini bulmak için uğraşıyordu, reddettiğimi bile bile. Annemde her seferinde reddettiğimi bile bile bana söylemekten vazgeçmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bu Ayşelerin kızı Leyla var ya," demesiyle kapalı olan gözlerim anında açıldı. Onu gördüğüm o geceye savruldum sanki bir anda. "Onunla seni düşünmüş."

Anneme baktığımı bile fark etmemiştim. Her seferinde reddetmekten kadın kendini açıklama ihtiyacını girmişti ama ben çok başka bir yerdeydim. "Bakma öyle bana kara kara," dedi yanıma oturarak. "Gözde, Gözde! Ne kadar daha hayatını mahvedecek bu kız? Oldu bitti, ayrıldınız. Kız seni aldattı, gitti o adamla evlendi. Sen hâlâ onu istemem, bunu istemem. Evlenmeyecek misin sen?"

Gözde'nin adını duymamla bile kan beynime sıçradı. "Ben bir daha bu evde onun adı anılmayacak demedim mi!" diye bağırdım. "O defter yıllar önce kapandı. Hâlâ ne diye önüme koyuyorsunuz her seferinde?"

Her seferinde benim kırılmam mühim değilmiş, kendisinin kırılması hakmış gibi sessizce ayaklanırken, "Anne," dedim ve bakışları bana döndü. "Sen bu kızı gelinin olarak istiyor musun?"

O an tüm kırgınlıkları silinmiş gibi heyecanla kafasını salladı.

"İyi. Ben de istiyorum. Bahriye teyzeye haber ver. Leyla da istiyorsa görüşelim."

Leyla Kırşan...

Mutfakta kek çırparken hayatımın seyrini değiştirecek o önemli haberini alacağımı bilemedim. Annem koşar adım bağıra çağıra heyecanla, "Leyla! Leyla! Leyla!" diye gelirken, "Ne oldu?" dedim korkarak. "Birine bir şey mi oldu?"

Soluklanması geçmemişken başını iki yana salladı. "Bahriye!" dedi nefes nefese. "Bahriye teyzen aradı. Akın..." Kalbimin ritmi adıyla birlikte hızlandı, çırpıcı elimden düştü. "Leyla istiyorsa ben onunla görüşmek istiyorum demiş."

CamScanner ile tarandı

Akın Demirdağ...

Gece saçlı kadını gördüğüm o karanlık gece, Leyla Gecesi...

Bir erkeğin karakteri, bir kadının karakterine göre çok daha basittir. Gözlemlediğim kadarıyla kadınların birçoğu ne istediğini bildiğini söylerken bir süre sonra, daha doğrusu onu elde ettikten sonra, istediğinin o olmadığına kanaat getirir. Deneme yanılma yolu... Sonrasında gelen bunalım hâlleri ve akıllanmak derken aslında tekrar başa sarışla sonlanır.

Bir erkek için ise bu çok daha basit bir denklemdir. Çünkü yüklenilen anlamlar daha çok mantıksaldır ve mantığında biten bir şey, seni duygusal olarak çok daha az yaralar. Gözde, benim gençliğimden gelen mantıksal kararlarımın alışkanlığa dönüşmüş hâliydi. Mantığıma göre de o siktiğimin telefonu sabahtan beri aranıp açılmadığında sinir kat sayımın bir hayli artması çok olağan bir sonuçtu.

Gece yarısı bir parkta, yağmurun altında buluşmak için randevulaştığım, yıllarımı verdiğim o ilişkinin en boktan ama genele vurduğumuzda sıradanlaşmış hâliyle geçen gecelerden birindeydim. Gözde'yi tanıdığımda aynı liseye gidiyorduk. İlkokul yıllarımız da beraber geçmişti ama benden bir alt sınıftaydı. Yaşımın haylazlıktan başka bir şeye ermediği o yaşlarda gönül

ilişkileri çok da ilgilendiğim bir konu değildi. Sonrasında büyüyüp farklılıkları keşfettiğim en deli dönemde ise Gözde ile aynı liseye düşmüştük. Aynı mahalleden her gün birlikte otobüse binişimiz, birlikte dönmemiz, aynı mahalleden olduğumuzdan birbirimize koruma kollama tutumuyla yaklaşmamız ve bu sohbetlerin fark etmediğim bir şekilde sevgililiğe evrilmesiyle son bulmuştu. Bir teklif yoktu, bir ima yoktu. Onunla geçirdiğimiz her gün konuşmalarımız biraz daha artınca otomatik olarak bir ilişkide bulmuştum kendimi.

Güzeldi ya da zamanla gözüme güzel gelmişti. Bunun psikolojik bir açıklaması olduğunu duymuştum, birinin çekim alanına girmekle ilgiliydi. Biriyle tanışana kadar onunla ilgili hiçbir şey, güzelliği de dahil olmak üzere ilginizi çekmezken onun çekim alanına girdiğinizde ona gösterilen ilgi, onunla konuşulması veya sıradan bir arkadaşının verdiği değer bile sizde bir etki uyandırırmış. Ona verilen değeri fark edip ondaki farklılığı sorgular, meraklanırmışsınız. Bir erkek meslek lisesinde Gözde'nin sayılı kızlardan olması ve o yaşların getirisiyle her gelene salya akıtan erkeklerin aynı tepkiyi Gözde'ye de vermesi belki de beni onun çekim alanına sokmuştu. Ona diğerlerinden daha yakın olma dürtüsü ergenliğimde baskın gelmişti.

Öyle ya da böyle ben o dönem başladığım ilişkimi uzunca bir süre sürdürmüştüm. Geçen zaman ve bizim yan yana oluşumuz nedeniyle -ki küçük bir mahallede işler çok daha baskıyla ilerlerken- herkes tarafından evleneceğimiz düşünülüyordu. Yalan değildi, ben de öyle düşünüyordum. Çünkü bu artık bir ilişkiden çok alışkanlığa dönüşmüştü. Üstelik verdiğiniz sözler sizin karakteriniz hâline geldiğinden ben çok genç yaşımda, bunca zaman adım Gözde›yle duyulunca bunu ona verdiğim bir söz gibi algılamıştım. Bir mecburiyet gibi. Şu saatten sonra terk etmek karaktersizlik olurmuş gibi. O yüzden hiçbir zaman ayrılık gibi bir düşüncem olmamıştı. Düşe kalka, ite kaka bir şekilde sonuca ulaşmalıydı. En azından benim tarafımdan öyleydi.

Ama içeriden bakıldığında her şey bok gibi ilerliyordu. Geçen zamanda büyümemizle karakterimizin net olarak oturması

CamScanner ile t

ve birbirimize aykırı olmamız günden güne göze çarpan bir detaydı. Onu ilk gördüğümde mahallemizden de oluşuyla bu kızla evlenilir gibi bir algı oluşmuştu kafamda. Diğer kızlara göre benim aile yapıma daha çok uyuyordu. Bunun sebebi de aynı mahallede oturmamızdı muhtemelen ama o yaşlarda ilerisini düşünerek büyükçe kararlar vermenin bugünümü bu kadar etkileyeceğini bilemezdim.

Büyümüştük, değişmiştik, bakış açılarımız farklılaşmıştı. Askere gidip gelmemle birlikte iyice kopmuştu sanki aradaki bağlar. Onu tanıyamaz hâle gelmiştim. Güçlü olmakla dikbaşlı olmak farklı şeylerdir. Benimle kavga etmeyi, bana ters tepkiler vermeyi, telefonlarımı dahi açmamayı güçlü bir karakter olmaya bağlarken olan bitenin bunun yanından bile geçmediğinin farkında değildi. Bir ilişkinin içinde kısıtlamanın doğru olmadığı kanısındayım fakat hayatında biri yokmuşçasına özgür olmak bana çok tersti. Ben karşımdakinden ne yapıyorsam aynısını beklerim. Nasıl ki ben bir gece yarısını sabaha karşı kulüplerde bitirmiyorsam karşımdakinden de onu beklerim. Öğrendiğinizde duyduğunuz, "Sen bana karışamazsın," cümlesi bir ilişkiyi güvensizleştirir, koparır. Hele ki ailesi sizi bilirken, size güvenirken onların dahi habersiz olduğu bir konuyu onlardan saklamanız istediğinde... Böylece yılların getirdiği sevginin var olduğu ama güvenin zamanla koptuğu o ilişki artık iki taraf içinde zulüm hâline gelir.

Gözde'nin lise zamanları iyiydi, hoştu. Bana ilgisi, sevgisi, açık sözlü oluşu, bana verdiği o güven duygusu... Üniversite ve sonrası ise iki ayrı uçurum olarak adlandırılırdı.

Yirmi beşinci kez çalan telefonda bunun kanıtı gibiyken, "Ben o telefonu icat edenin de..." demiştim ki tam kapanmak üzereyken açıldı. "Gerçekten senin sinirini çekemeyeceğim, Akın!" demişti bıkmış gibi, haklıymış gibi bir tepkiyle.

Bu sinirleri tepesinde olan birinin damarına basmakla eş değerdi. "Neredesin sen?" diye bağırdım o bastığı damarın öfkesiyle. "Sabahtan beri seni arıyorum Gözde ben. Sen neredesin?"

CamScanner ile tarandı

"Bekle!" dedi aynı sinirle karşılık vererek. "Beş dakikaya geliyorum, bekle. Arayıp durma şarjım bitiyor. Eve gidene kadar yetmesi gerek."

"Neredesin?" diye sordum. Sesimin tonunu ayarlayamayacak kadar öfkeliydim ama düşüncesiz değildim. Ne kadar sinirli olursam olayım babası tarafından bana emanet edilen bir kadının gecenin bu saatinde güvende olduğunu bilmek isterdim. O ise benim sorum önemsizmiş gibi yine aynı dikbaşlılıkla telefonu yüzüme kapattı. Bunu da, "Alo," diyerek telefona baktığımda fark ettim. İçimde kendime karşı öyle öfkelenmiştim ki karşıdaki banka birkaç tekme savurdum.Bir kafesin içine hapsolmuştum ve bunu kendi kararlarım belirlemişti. Mutlu değildim, kaçışım yoktu. Bu gördüğüm tavrı da gururuma yediremiyordum. Onca senenin heba olmasını yediremiyordum. On beş dakika kadar o parkta mekik dokudum. Salıncaklardaki lekeleri, yerdeki çimleri, kaydıraktaki çizikleri bile ezberledim bütün akşam boyunca. Sonra onun topuk sesi yankılandı sokakta. Arkamı döndüğümde beş karış suratla kollarını göğsünde bağlamış bana doğru yürüdüğünü fark ettim.

Onun yavaş adımlarına karşı çok daha hızlı bir şekilde yanına vardığımda, "Sen o telefonu açmayacaksan neden yanında taşıyorsun? Benim burada aklım çıktı! Sen yine neredeydin?" dedim sesimi yükselterek. Onca soru, onca sorun vardı ama o sanki her şey çok normalmiş ve ben abartıyormuşum gibi bir yüz ifadesine büründü.

"Akın," dedi yüzüme buz gibi bir tavırla bakarak. "Sana açık olacağım."

O an bu ilişkiden yorulduğunu, değişmem gerektiğini ve benzeri şeyleri sıralayacağını düşündüm her zamanki gibi ama bu sefer çok daha farklı bir cümle kurdu: "Ben ayrılmak istiyorum."

"Ne!"

Hiçbir mimik olmadan duyduğum cümlenin şokuyla tek bir kelime çıktı ağzımdan. Verecek beş dakikası bile yokmuş gibi

yıllarını verdiği ama artık zaman kaybı olarak gördüğü ilişkiyi bir çırpıda noktaladı.

"Seni üzmek, kırmak istemiyorum ama başkası var. Seni aldatıyor gibi olmamak için bu ilişkiyi bitirmemiz en iyisi. Zaten sen de farkındasın..." Cümleler beynimde uğulduyordu. Benim bunca şeye rağmen düşünemediğim o ayrılık cümlesini nasıl bu kadar rahatlıkla kurduğunu algılamaya çalışıyordum. Üstelik bir de beni teselli etmeye çalışıyordu. "Biz birbirimizle anlaşamıyoruz artık. Sana kötüsün demiyorum, hatta bence çok daha iyilerine layıksın ama biz olamıyoruz artık. Ben bu ilişkiden ve senin baskılarından çok yoruldum. Kendi başıma ayakta durabiliyorum ve benim önümde değil yanımda olan biriyle çok daha mutlu hissediyorum. Üstelik niyeti de ciddi. Gerçekten, Akın. Biliyorum, bir anda böyle bir şeyin olması sana çok saçma veya garip geliyor olabilir ama ben kafamda aylardır bunu tartıyorum. Ailemle de konuştum. Sürüncemede olan bir ilişkide değil, onunla olmak istiyorum. Evleneceğim çok yakın bir zamanda ve buradan gideceğim."

Bir çırpıda kurduğu cümlelerin içinden sadece birkaç tanesini algıladı beynim: Aylardır düşünüyorum, yanımda olan biriyle mutluyum, niyeti ciddi, evleneceğim... Bu kelimelerin hepsi bana enayi yerine koyulmuşum hissi verince şakaklarımda bir damar seğirmeye başladı ve tek bir kelime çıktı dudaklarımın arasından. "Kim?"

Derin bir soluk aldı ve, "Furkan," dedi. Üniversiteden sürekli görüştüğü ve bana arkadaşım dediği o çocuktu. Beni bilir gibi tedirginlikle, "Akın, lütfen," diyerek elini koluma koydu. "Ona bir şey yapmanı istemiyorum. Zaten daha çok yeni-"

"Ulan, sen beni aldatmışsın!" diye bağırdım. "Bir de ona bir şey yapma diye geçmiş bana yalvarıyorsun. Ne yapıyorsunuz siz? Neyim ben? Kim o? Nasıl yüzüme bakıp gülüp sana yaklaştı o!"

"Akın!" diye bağırdığında sesi sokakta yankılanıp bana çarptı. "Lütfen, yeter! Ben daha fazla devam etmek istemiyorum. Zorlayamazsın ya beni. Bu kadar da zorba olmazsın diye

Ninova

CamScanner ile tarandı

düşünüyorum. Senelerimi verdim sana. Yıpranmama karşılık en azından böyle sakin bir ayrılığı hak ediyorum."

Sözleri komedi filminde hiç de komik olmayan o sahneler gibiydi ama ben sinirden güldüm. Senelerdir yıpranmasına karşılık cümlesine özellikle. Zorba olduğumu hiç söylemiyorum bile. Kahkahalarla gülerken kendi etrafımda döndüm ve elim yüzümü sıvazladı sabır dilercesine. Başımı gökyüzüne kaldırıp derin bir solukla indirdiğimde olabildiğince sakinleşmiştim ama o da, "Gözde," diye sakinlikle başlayan cümlenin, "Git," ile sonuçlanmasına kadardı.

Yüzünde iğrenircesine bir ifadeyle bana baktığında, "Ve sakın," dedim çok net bir tavırla uyararak. Gururum beni enayi olarak gören bir adamla karşı karşıya gelmeyi kaldıracak kadar güçlü değildi. "O adamı benim mahalleme sokma."

Gözde tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp hızlı hızlı giderken ben duyduklarımın şokunu öyle kolay atlatamadım. Döndüm durdum olduğum yerde. İçimdeki siniri de atamadım. Gerçekliği sorguladım durdum kendimce. O an fark ettim ki Gözde'yle hâlâ birlikte olmamın tek nedeni mantığımdı, ona karşı duygusal hiçbir şey kalmamıştı içimde. Duygusal olan şeylerin bizim aramızda hiç olmadığını ya da zamanla bittiğini içimin hiç acımamasından fark ettim. Yine de bir boşluğa düştüm. Onca senenin bir anda hayatınızdan silinmesi öyle kolay olmuyordu. Üstelik bu bitiş geçen sürenin uzunluğu sebebiyle etrafta da bir hayli konuşulacaktı. O konuşma sürecinin kapanmayışı da benim beynime beynime vuracak ve aldatılışımla kendi içimde defalarca yüzleşecektim. Ben onunla olduğum süre boyunca tek bir kadına bile yan gözle bakmamışken o beni en yakın arkadaşım dediği adamla aldatmıştı ve bunu hak etmediğimden gururuma yediremiyordum. Ayağımın dibindeki o bank bu gece binlerce tekmeye gebe kalırken gecenin içinde, beynimdeki o güçlü seslerin arasına naif, yumuşak bir sesin karışmasıyla her şey durdu.

"Merhaba," dedi bir ses titrek bir şekilde ve ben etrafıma dönüp baktım. "Bana izin verir misin?" diye devam ettiğinde

parkın yanındaki çamlık alanın diğer tarafındaki o kızı fark ettim. Adımlarım istemsizce çamlığın içine doğru yol aldı.

Ben karanlıktaydım, o sokak lambasının altında aydınlıkta. Krem rengi bir kabanı vardı. Kırmızı, ressamlara benzer bir şapkası ve yine kabanıyla aynı renkte botları... Saçlarının rengi gecedendi sanki. Öylesine siyah bir saçı daha önce görmediğime yemin edebilirdim. Sokak lambasının aydınlığına rağmen gecenin rengiyle bütünleşecek kadar asiydiler. Beyaz teninin yanında kıpkırmızı olmuş, üşüyen burnunu çekiyor, korkuyla etrafına bakıyordu. Ben ise o çam ağaçlarının arasında karanlıkta kalmıştım.

Karşısında bu parkın bekçisi olan köpek, Zeytin, vardı ve aralarında birkaç adımlık mesafede onunla titreyerek konuşuyordu.

"Pardon," dedi hafifçe eğilerek. "Bana biraz müsaade edersen ben geçebilir miyim? Eminim sen çok tatlısındır ve bana bir şey yapmayacaksındır ama ben çok korkuyorum."

Yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu. Gerçekten ikna edebilecek bir inançla konuşuyordu. Sesinin tonu da saçının rengi gibi kendine has bir yumuşaklıktaydı.

"İstersen senin için buraya yemek de bırakırım yarın. Gitmem gerek, lütfen." Yalvarışı ihtiyaca dönüştü. "Buradan başka kestirme yol yok gidecek. Arkadaşımı aradım ileride beni bekliyor. Yani beni en azından bu gecelik bıraksan..."

O sırada çalan telefonuna Zeytin güçlü bir havlamayla tepki verince kız panikle geri çekildi. Muhtemelen arayan kişi bekleyen arkadaşıydı ve aynı korkuyla ona köpekten bahsedip gelir misin diye ricada bulundu. O ricayı bile büyük bir mahcubiyetle söyledi. Ben ise bir süre onları izledim. Müdahale etmek istemedim. Bir ağaca yaslanıp şu manzaranın tadını çıkarmanın, ki bence manzara kızın naif tavırlarıydı, mükemmel olduğunu düşünürken bunun da bencillik olacağını fark ettim. Öyle korkarak durduğu bir anda buradan onu izlemeyi kendime yakıştıramadım.

CamScanner ile tarandı

"Zeytin!" diye seslendim. "Zeytin! Gel buraya oğlum." Sürekli beslediğimden ve sesimi tanıdığından koşarak yanıma gelince kız derince bir nefes aldı. Zeytin bana doğru koşarken bile korkup panikle birkaç adım geriye kaçtı. Sesin geldiği yöne döndüğünde o beni göremiyordu ama ben onu net bir şekilde görebiliyordum. Yeşil gözleri, incecik kâkülleri, uzun gece karası saçları ve kızarmış küçük burnu... Ben eğilip Zeytin'i kollarımın arasına almış başını sertçe okşarken kız koşar adım uzaklaşmaya başladı.

Bunu yaparken de arkasına dönüp göremese de ona yardım ettiğimi bildiğinden bana, "Teşekkür ederim," dedi. Yetmedi, koşarken tekrar, "Çok teşekkür ederim," diye tamamladı. Kaldırıma takılıp düşeceği o anda bile bana teşekkür etme telaşında oluşunu tebessümle karşıladım. O an sanki az önce aldatılan ve terk edilen ben değilmişim gibi kısa, güzel bir an yaşadım.

O gece saçlı kız koşa koşa ilerlerken bir ses duyuldu ileriden. "Leyla," dedi. Ona dedi. Az önce aradığı kız arkadaşı ona elini kaldırdığında o da yanına gidip koluna girdi.

"Leyla..." diye mırıldanma ihtiyacı hissettim. Dilimde adının tadı kaldı.

Leyla...

Gece saçlı güzel kadın.

CamScanner ile tarar

CamScanner ile tarandı

Akın Demirdağ...

Bir yel esti.

İyi ki esti.

Seni tekrar bana getirdi.

Çay kaşıklarının ve okey taşlarının sesi arasında elimde gazeteyi diğer masalardaki sohbete ara sıra dahil olarak okurken, "Akın..." diye duyduğum sesle gazeteden kaldırdığım bakışları Osman abiye çevirdim.

Rahatsız eden bir sırıtmayla karşıdaki masadan kalkıp yanıma gelip oturdu. Göbeğinden gerilmiş gömleği çekiştirerek iyice yayıldı sandalyeye. Çay dolduran Hüseyin'e el edip masaya bir çay daha istedi.

"Neler yapıyorsun koçum?" dedi yine aynı rahatsız edici sesle. Kendisinden pek hoşlanmazdım. Ayyaşın tekiydi. İçtiği benim derdim değildi ama kulağıma çalınan birkaç tatsız konu, aslını astarını bilmesem de beni rahatsız etmiş, el ayak çekmem için yeterli olmuştu. Yine de denk geldiğimizde yaşının getirisiyle selamını alıyordum.

"İş, güç..." dedim elimdeki gazeteyi masaya bırakarak. Gönülsüz kelamım bile bir cevap niteliğindeydi ama pek önemsemedi.

"Hadi hadi..." dedi aynı sırıtmayı daha da genişleterek. "Başka şeyler de var, duyduk." O imalı sesinin yanında kafasını iki yana sallayarak iyice ona odaklanmamı salladı.

Kaşımın biri istemsizce kalkarken sesim tekdüzeydi. "Ne duydunuz abi? Hayırdır?"

Kasım kasım kasılarak ellerini göbeğinin üstüne koydu. "Duyduk işte oğlum. Mehmet'in kızla görmüşler sizi, kucak kucağa."

O an kan beynime sıçradı. Mehmet'in kızı dediği kişi Leyla'ydı ve ben bir kahve masasında adının böyle bir cümlenin içinde geçmesine öfkeyle yükseldim. Oturduğum yerde doğruldum ve doğru mu anladım dercesine uyarıcı bir tonlamayla baskıladım. "Anlamadım!"

Bu tonlama eğer canını seviyorsa düzeltmesini gerektiren tonlamaydı. Zira ümüğünü sıkmamam için hiçbir sebep yoktu.

"Anladın işte oğlum, söyletme beni," dedi alttan alttan ağzını yaya yaya. "Mehmet'in kızı işte. Genç adamsın ama sokak ortasında da Akın... Yakışmıyor be oğlum!"

Geçen Leyla'nın düştüğü ve benim onu tuttuğum o günü ağızlarında evirip çevirip kızın namusuna kadar dayandırmışlardı.

"Seni oturduğun o sandalyeye öyle bir gömerim ki!" dedim oturduğum yerden hafifçe kalkıp ona doğru eğilerek. "Senin ölünü bile oradan alamazlar!"

Kendini toparlayıp o rahat halini bozarak geriye doğru yaslandı. Yüzü de düştü ama o kendinden emin ses tonu hâlâ değişmemişti.

"Bir şey mi dedik aslanım? Milletin dilinde. Ben Akın yapmaz dedim ama gördüm kızı senin dükkânda. Ayrıca kendine gel, ben senin abin sayılırım."

Bire bin katmak değildi bu, hiçi var etmekti. Dükkânlarımız yakın olduğu için gözünden kaçmamıştı. Sinirlerim tepeme zıplamış ona varmak üzereydi ki gözlerim etrafı tararken ilerideki masada oturan Mehmet abiye takıldı. Biz burada kızı hakkında

CamScanner ile tarandı

konuşurken o hiçbir şeyden habersiz orada oturuyordu. Kızını bu masaya malzeme ettiğim için kendimden utandım.

Tahammülsüzlüğümü gizleyemediğim yüz ifadem Osman abinin bizzat odak noktası hâline geldiğinde olabildiğince alçak ama tehditkâr bir biçimde konuştum.

"Dua et, adam arkamızda. Yoksa ben kendime bir gelirdim ki senin feleğin şaşardı. Bu sana ve o konuşanlara ilk ve son uyarım. Sen iletirsin..." derken ellerimi gömleğinin üzerine koydum ve silkeler gibi sert darbeler indirdim. Sesimin tonu alçak ama kuvvetliydi. "Ne senden ne de mahalleden tek bir kere daha böyle bir şey duyayım, hepinizi kan revan bir hâlde mahallede dolandırmazsam ben de Akın değilim."

Masadan hızla kalkıp kahveden çıkarken arkamdan bakakaldı. Burnumdan soluya soluya çıkaramadığım öfkeyle kapıyı vurdum.

Leyla Kırşan...

Titreyen ellerimle çamaşırları asarken annem elinde çayı ile bana bakıyordu.

"Akın ile bu akşamüstü görüşecektiniz, değil mi?"

Utançla kafamı salladım. Hayır olmaz dediğim adamla şimdi görüşüyor olmak beni tuhaf bir duygu karmaşasına sürükledi anneme karşı.

"Ne giyeceksin?"

Sorusuyla, "Gelinlik," deyiverdim normal bir şeymiş gibi. Sorarsa da sen bana tanışalım deyince ben de gelinliğimi giyip geldim, diyecektim. Düşüncemle birlikte gülüşüm yüzüme yansıdığında annem, "Kız ciddiyim," dedi.

Elimdeki pantolonu silkeleyip asarken gözlerim birkaç saniyeliğine annemle birleşti.

"Ne giyeceğim anne? Normal bir şey giyeceğim işte."

CamScanner ile tarand

Annem ise kırk yıllık genç kız gibi benden daha meraklıydı her bir detaya.

"Düşünmedin mi ne giyeceğini?"

Gerçi ben de az değildim. Dünden beri internette araştırma yapmıştım; ne giysem, nasıl davransam diye. Gerçi orada doğallıktan falan bahsettikleri bir makale okumuştum ama benim doğal hâlim biraz şeydi... Şey... Alık.

Merve çok sık kullanırdı bana bu kelimeyi. Özellikle heyecanlanıp saçmalamaya başladığımda ve aniden verdiğim tepkilerden sonra, "Kız Leyla, ne bakıyorsun öyle alık alık," derdi.

"Düşünmedim. Bakacağım." Sesimdeki heyecan anlaşılacak diye ödüm kopuyordu. Akın öyle görüşelim diye haber verince ben de hem annemin ısrarı üzerine hem de içimde beni durduramayan bir sesle kabul ettim ama onunla görüşüp bir şeyleri kafamda netleştirene kadar sesli olarak itiraf etmek istemiyordum. Kendimi kaptırmak da istemiyordum.

"Babana da söyledim. Akın iyi çocuktur dedi."

Elimde asmak üzere olduğum pantolonu bir anda düşürürken kocaman açılmış gözlerimle anneme döndüm. "Ne! Babama mı dedin? Ya babam ne alaka!"

"Ee, adam bilmesin mi?" dedi ağzının içinde cık cıklayarak.

"Hani en son babalar duyardı ya?"

Bu iş bayağı bizi evli çocuklu yoluna sokmuştu.

"Ee, sonu geldi işte," dedi bir de buna inanmış gibi.

"Kız, daha yeni başladı ya ne sonu? Adam şimdi arasa ben gelmiyorum dese başlamadan bitecek. Hey Allah'ım, hey Allah'ım..." diyerek yerdeki pantolonu aldım ve silkeledim. Annemin heyecanı yemin ederim genç kızlara bedeldi. Sanki rolleri değişmiştik. Ben, kız evi naz evi diyen anne; o ise evleneceğim diye tutturan kız gibiydi.

"Ay, aman Leyla!" dedi yüzünü asıp keyfini kaçırmışım gibi. "Sen de hep en kötüsünü düşün. Çocuk görüşelim demiş işte, niye gelmesin?"

Ben artık pes etmiştim annemle inatlaşmaktan. Son pantolonu da astıktan sonra bana imalı bakan annemin yanından

CamScanner ile tarandı

hiçbir şey demeden odama geçtim. Telefonumu aldıktan sonra, "Ben Merve'nin yanındayım!" diye bağırarak dışarı çıktım.

"Muhabbete takılıp geç kalma!" diye bağırdı. Aman, Allah korusun geç kalırsam beklemez giderdi falan... Daha tanımadan Akın'ı bu denli sevmesi beni hayrete düşürüyordu.

"Tamam!" diye bağırarak dışarıda bankta oturan Merve'nin yanına gittim.

Ben gider gitmez hemen söylenmeye başladı. "Dışarı çıkalım geliyorum hemen diye mesaj attın, iki saattir burada seni bekliyorum. Gidecektim artık."

"Ne yapayım?" dedim kolunu sıvazlayarak. "Annem çamaşırları çıkardı başıma."

Bozulan yüz ifadesi anında yok olarak, "Anlat," dedi. "Akın ile görüşeceksiniz yani bugün."

Son bir iki saat geçmek bilmiyordu resmen. Zaman yaklaştıkça daha da artıyordu heyecanım.

"Görüşeceğiz vallahi. Ne olacak hiç bilmiyorum. Ne konuşulur ki?" dedim merakla. Gerçekten ne konuşacağımı hiç bilmiyordum. O da benden farksız değildi ya.

"Ne bileyim. Birbirinizi tanımak için sorular soracaksınız sanırım." Dizine vurarak "Kız, var ya," dedi sanki çok bir şey olmuş gibi. "Benim ortaokula giden bir kuzenim var. Her hafta bir sevgili, her gün bir olay. Biz 24 yaşına geldik, evleneceğimiz adamın karşısında ne konuşacağımızı bilmiyoruz daha. Ya bu nesil hızlı ya da biz çok geri kaldık."

Güldüm. Haklıydı vallahi. Bizim binadaki kızlar da öyleydi. "Doğru diyorsun," dedim. "Ben dün akşam biraz internetten baktım ne yapılır edilir diye. Bir erkeği etkilemenin yolları falan diye bir şeyler vardı."

"Ay, evet," dedi heyecanla. "Ortam çok önemliymiş mesela. Işığın loş olduğu mekanlarda doğru kıyafetle yapılan ilk görüşmeler erkeklerde çok daha iyi, çekici bir izlenim bırakırmış."

Ay, içimde bir utanç duygusu hasıl oldu ki anlatamam. Ben nasıl iyi, çekici bir izlenim bırakacaktım Akın'a? Kız Leyla, dedim içimden. Sen de istemem deyip adamı etkileyeceğim diye

CamScanner ile tarand

okumadığın kadar yazı okudun tüm gece. Duraksadı ve, "Siz nerede buluşacaksınız?" dedi.

İşte o an bir şeyler dank etti ve uygun elbise, loş ortam ile hayaller ve hayatlar olduk. O an bakışlarımı kaçırarak, "Muhallebicide," dedim.

Sonra da yüzümü asıp ağlayacak hâle geldim. "Benden olmaz Merve ya. Vallahi olmaz! Adam bana nerede buluşalım dedi, ben de aşağıdaki pastane var ya orayı dedim. Ne çekicisi? Adam diyecek ki bunun içi geçmiş. Of... Ben olsam daha da beni aramam."

Cümlelerimin kasvetini yüzümün girdiği şekil tamamladı. Daha gitmeden kaybetmiş gibi hissettim. "Ay, saçmalama Leyla," dedi gülerek. "İyi yapmışsın. O yazılanlara ne bakıyorsun sen zaten. En doğal hâlinle çık karşısına. Senin birini etkilemek için özel şeyler yapmana gerek yok. Sen zaten başlı başına harikasın."

Dudak bükerek küçük bir kedi yavrusu gibi Merve'nin omzuna sırnaştım. Ondan bunları duymak hoşuma gitmiş, biraz olsun iyi gelmişti. O da aynı samimiyetle sarılarak karşılık verdi. Sonra da tekrar geri çekildim.

"Akın kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Sanırım 28 ya da 29. Ablamdan bir yaş büyüktü."

Hoşuna gitmiş gibi kafasını salladı. "Güzel, güzel. Yaşlarınız da uyuyor. Olur yani."

O öyle olumlu konuştukça ben kendi içimde ikileme düşüyordum ama içim olsun diye dua edip duruyordu.

"Gözde'yi sor mutlaka," dedi ve geçmişin kasveti üstümüze çöktü. Benim de aklımdaydı ama kararsızdım. Terslemesinden korkuyordum ama sormak da istiyordum. Yaşanmış büyük bir geçmiş vardı ve ben bununla ilgili bilmem gerekenleri öğrenemezsem sağlıklı adımlar atamazdım.

"Düşündüm ben de ama emin olamadım. Konuşmak istemez belki."

Merve benim aksime daha net bir tavır sergiliyordu. Kaşları çatıldığında, "Ne demek istemez?" dedi. "Evlilik adına bir yola

Ninova

CamScanner ile ta

girecekseniz gelecek kadar geçmişi de konuşmanız lazım. Evleneceğin adamın her şeyini bilmen gerekir bence."

Bence de öyleydi ama daha ne olup biteceği belli değilken anlatmak istemezdi belki. Hem de ilk buluşmada... Ben başımı Merve'ye doğru çevirdiğimde hiç beklemediğim bir şey oldu.

Akın'ı gördüm.

Kalbim hızla çarpmaya, göz bebeklerim büyümeye başladı. Bizim sokaktan geçiyordu. Merve'ye sessizce, "Akın geçiyor," diye mırıldandım.

Elim alnıma giderken önüme dönüp üzerimi düzelttim. Merve de pozisyonunu Akın'ı görecek şekilde değiştirdi. Benim ona aldığım gömlek üzerindeydi. Bu bile beni umutlandırıyordu istemsizce. Beni fark ettiğinde kısa bir an göz göze geldik. Gözlerini çekmeden önce kimsenin fark etmeyeceği kadar ufak bir baş selamı verdi. Ben de aynı yavaşlıkta başımı salladım. Açık açık birbirimize bakmadık ama göz ardı da etmedik. O önümüzden geçip giderken ben arkasından bakamadım ama Merve benim yerime baktı.

"Bindi arabasına. Gidiyor," dediğinde dikleştirdiğim sırtımı bir anda rahat bir nefesle tekrar kamburlaştırdım.

"Bu saatte neden burada bu, erken mi çıkmış ki?"

Merve kolundaki saate baktı. "Sanırım seninle buluşmak için gidiyor. Bence sen de kalk, anca hazırlanır gidersin."

"Hiii. Geç kalırım kesin ben!" diyerek bir hışımla kalkışım var ki düşecektim az kalsın. Vakit geçsin diye daldığım sohbet yüzünden buluşmaya yetişemeyecektim az kalsın.

"Kız, sen var ya çok fenasın," dedim tatlı bir sitemle kaşlarımı çatarak. "Bana alık diye diye alık ettin beni. Ben evrene yollanılan mesajlara inanıyorum. Kesin döndü buldu beni. Seninle arkadaşlığımı keseceğim."

Merve şen bir kahkaha atıp günümü neşelendirdi. "Sen Akın'ı bulunca değişmiş olmayasın sakın?"

Doğru, tavırlarımın ve heyecanımın yegâne sebebi oydu. Sonuç olarak alıklığım ona bağlanıyordu. Ben de o an biraz olsun kafa dağıtmak için şakaya vurmaktan çekinmedim. Eve doğru

CamSc

yürürken saçlarımı elimle gelişigüzel savurdum. "E tabii kızım, buldum kocayı," dedim gülerek. "Yakında sizi de unuturum ben."

Merve çok daha sesli bir kahkaha attı. "Kocayı bulunca benim doğruculuk." Evin merdivenlerini çıkarken, "Hadi görüşürüz!" diyerek el salladı. "Haber edersin sonra bana."

"Ederim," dedim ve içeri girdim. Zaten hazırda beklettiğim kıyafetleri üzerime giyip parfümümden sıktım, beyaz gelinliğimi değil ama beyaz çantamı aldım. Ben kapıdan çıkarken annem de dış kapıda bekliyordu. Sanki sınava giriyormuşum gibi okudu üfledi beni. Ben de el mecbur, dualar eşliğinde yola koyuldum.

Buluşacağımız pastaneye geldiğimde ellerim ve bacaklarım zangır zangır titriyordu. İçeri girip baktığımda köşedeki masada oturduğunu fark ettim. Yavaşça ona doğru ilerlerken beni görüp ayaklandı o da. Yanına vardığımda mimiklerimin bile titrediğini hissettim. Ufak bir tebessümle elimi uzatırken o da bana karşılık verdi.

"Hoş geldin," derken ben tam karşısına oturdum. O da benimle birlikte oturdu.

"Çok beklettim mi? Merve ile lafa dalmışız da saati fark etmedim."

Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Masanın altında birleştirdim.

"Senin fark edemediğin o saatleri saymıştım ben hâlbuki." Gülümseyerek kurduğu o cümleyle daha ilk dakikadan gardım düştü ve yine alık alık, şaşkın ördek yavrusu gibi, "Heh," dedim.

Bu hâlime daha çok güldü ve konuyu değiştirdi. "Yakın arkadaşın sanırım Merve."

"Hıhı," diyerek kafa salladım ama ben dakikaları saydığı o anda kalmıştım. Bu adamın sana gönlü var diyen yanımı bastırmak bir hayli zordu.

CamScanner ile tarandı

O sırada masaya gelen garson, "Ne alırsınız?" diye sordu. Ben cevapsız bekderken Akın tekrar bana aynı soruyu yöneltti.

"Sade bir Türk kahvesi," dedim bekletmemek adına.

"Ben de aynısından," diye belirtti.

"Taze pastamız var getirmemi ister misiniz?" diye sorduğunda Akın bana sormadan, "Olur," dedi.

Garson yanımızdan ayrılırken ben tebessümle tekrar Akın'a döndüm. O an üzerindeki gömleğin benim aldığım gömlek olduğunu fark ettim. İçimdeki kıpırtılar daha fazla arttı. Fazlaca heyecanlandım. Çok ince bir hareket olmuştu ilk buluşmamızda giymesi ve ben buna kendi içimde çok yükselmiştim.

"Gömlek çok güzel olmuş," dedim, demez olaydım. Kader ağlarını benim yuva kurmamam için örermiş gibi, "Aaa abla," demişti biri. Başımı çevirdiğimde gömleği satın aldığım mağazadaki çocuğu gördüm. Sanki çok lazımmış gibi bize doğru yaklaştığında, "Ee, olmuş abiye gömlek. Vallahi ben bu işin piri olmuşum!" dedi, bana terler bastı. "O gün karar vermek bilmedin ama nokta atışı yapmışsın. Ben bedeni tutturmuşum, sen rengini. Abim de dediğin gibi yakışıklıymış."

Elimi yüzüme kapattım utançtan. Gereksiz bilgiler listesini döktükten sonra, "Hadi size afiyet olsun!" dedi. "Yine gömlek alacağınız zaman bize gelin olur mu? Abime benim gömlekler çok yakışır. Manken gibi vallahi."

Yüzümde yapmacık bir tebessümle, "Hıhı, geliriz," derken dişlerimi sıkıyordum ve Akın'ın yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Ama kıyıdan köşeden gördüğüm kadarıyla dirseğini masaya yaslamış, parmakları çenesiyle oynarken bana sırıtarak bakıyordu. "Demek dediğin gibi yakışıklıymış..."

"Ay..." diyerek öyle derin bir nefes aldım ki tenine çarpıp bana geri döndü sanki. Al al oldu yanaklarım. Ömrümde ilk kez böyle bir şey yaşadım. O da beni daha fazla utandırmak istemez gibi, "Tamam, tamam," diyerek kapattı konuyu. "Sormayacağım bir şey ama hoşuma gittiğini söylemek isterim."

Masada benden yana utanç dolu bir sessizlik oluştuğunda, "Nasılsın?" diye sordu.

CamScanner ile tarand

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Elini masanın üzerine koyduğunda parmakları dikkatimi çekti. Uzun ve güzellerdi. Eli alnına gittiğinde benim de bakışlarım oraya yükseldi. Alnını kaşırken, "Pek iyi sayılmam aslında," dedi.

O kadar merak ettim ki... Pek sorununu söyleyecek biri gibi durmuyordu. O öyle söyleyince ben de kendimde sorma cesareti buldum.

"Ne oldu? Kötü bir şey yoktur inşallah."

Sıkıntılı hâli yüzüne yansımıştı. "Nasıl söylesem bilmiyorum," deyince içimi tarifsiz bir sıkıntı kapladı. Benimle ya da bizimle ilgili diye düşündüm. Beni istemiyordu ve bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu sanırım. İçim üzüldü bir anda. Duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım kendimi ama hak da verdim. Zorunda değildi elbette.

"Açık olabilirsin," dedim cesaret alması adına. Zorla yanında durmak istemezdim.

"Bugün kulağıma tatsız bazı konular geldi. Mahallede bizimle ilgili bir dedikodu çıkmış. Pek hoş olmayan..." diye belirtince beynimden aşağıya kaynar sular döküldü. Elim ayağım boşaldı. Yüzüm sarardı. "Aslında söylemeyecektim ama biraz fazlaca yayılmış sanırım. Sen başkasından duymadan önce ben söyleyeyim istedim."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Nasıl? Ne dedikodusu?"

"Bizi görmüşler işte. Bir iki kez mahallede denk geldik ya. Onu yanlış anlamışlar. Kucağıma düştüğün için."

Bunları bana söylerken utana sıkıla söyledi. Beynim zonkladı her kelimesinde. Kulaklarım uğuldadı.

"Nasıl ya? Düştüm ben düştüm. Kim görmüş? Nasıl anlatmış? Sadece kucağındaki kısmı mı görmüşler? Hayır, o kadar mı tesadüf de o saniyeye denk gelmiş. On saniye öncesinde düştüğümü görmemiş mi?"

Öfkemi sesimle ona yansıtmıştım. "Dedikodudan beslenen bir milletiz. Eksik ya da fazla anlatmak huy olmuş. Görse ne değişecek?"

CamScanner ile tarandı

Rahatsız hâlim Akın'ı da rahatsız etmişti ama yerimde duramıyordum. "Babam... Babamın kulağına giderse..." dediğimde Akın'ın kaşı kalktı. "Böyle bir şeye izin verir miyim?"

"Senden izin mi alacaklar sanki?" dedim karamsarlıkla.

O ise kendine öylesine güveniyordu ki beni de o güvenin arasında sakladı. "Beni yeteri kadar tanımıyorsun, Leyla. Bugün uyarımı yaptım ben. Bir daha aynı şeyi yaparlarsa başlarına ne geleceğini biliyorlar."

"Ya seni ciddiye almayıp yaparlarsa ve babam duyarsa..."

"Leyla," dedi baskılayarak, "Lütfen güven bana. Söylemeyecektim ama senden saklamak istemedim. Seni bu kadar tedirgin edeceğini bilseydim söylemezdim. Pişman oldum bak şimdi."

Bir anda değişen tavrıyla öne doğru çıktım hemen. Onu öyle karamsarlığa sürüklemek istemezdim. "Yok, sen iyi yaptın. Ben de ona göre hazırlıklı olurum."

Neye hazırlıklı olacaksam... Masaya kahveler geldiğinde ben kendimi geriye doğru atarak masadaki suya uzanıp tek seferde içtim. İçim yanıyordu duyduklarımdan sonra. Akın garsondan bir su daha istedi.

"Konumuza geri dönelim mi?" dedi kahvesinden bir yudum alarak.

Evet bir konumuz vardı ama gündem çok kısa sürede değişmişti. Pek tadım kalmasa da günümüzü zehretmek istemiyordum. Sonra aklıma düşen o ihtimalle dilimi tutamadım ve, "Akın," dedim bir telaşla. "Yoksa sen bu dedikodular yüzünden mi benimle görüşmek istedin? Yani kendini suçlu hissedip evleneyim demedin, değil mi?"

Akın'ın eli bana doğru uzandığında başparmağıyla kaşımın üzerini okşamasını beklemiyordum. "Önce o kaşları düzelt," dedi tebessümle. "Sana gülmek yakışıyor." Duyduğum iltifatın şaşkınlığıyla kendimi koyverdim. Kaşlarım da istemsizce düzeldi. "Ben bunları duymadan önce seninle konuşmayı istemiştim zaten. Bunları bugün duydum. Bizim konumuzla alakası yok."

Cams

Ben duyduklarımla rahatlarken, "Peki, neden istedin?" diye sordum. "Yani kimseyi kabul etmiyormuşsun. Neden benimle görüşmek istedin?"

Sorum onu şaşırtmıştı. "Sanırım hakkımda bayağı araştırma yapmışsın."

Böyle açık vereceğimi hiç düşünmemiştim. "Şey..." diye mırıldandım. "Öyle duymuştum sadece." Al al olan yüzüm beni ele veriyordu zaten.

"Öyle mi? Peki," derken inanmadığı bariz belliydi ama irdelemedi. "Çünkü Leyla..." dedi bana doğru yaklaşıp büyülü bir anı büyülü bir şekilde fısıldar gibi. "Seni görene kadar sana ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Öylece yaşayıp giderim sanıyordum ama sen bir ihtiyaçmışsın." Ağzım şaşkınlıkla açık kaldığında gözleri dudaklarıma kilitlendi.

Başımı hafifçe öne eğerek anın gerçekliğinde kayboldum. Onun cümlelerinin benim cümlelerimi bağlayışı hiç etik değildi. Neyle, nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden yüzüne bile doğru dürüst bakamıyordum ama sırıtıp duruyordum.

"Hadi," dedi sonra beni zorlamak istemez gibi. "Sor merak ettiklerini."

O an düşündüm ve basit bir soruyla konuşmaya devam ettim. "Ablan vardı, değil mi?"

Soğumaya duran kahveyi avuçlarımın arasına alarak yudumlamaya başladım.

"Evet bir ablam var, evli. Bir de 16 yaşında bir kız kardeşim var."

"Yeğenin var mı?" diye sordum merakla. Bebekler ve çocuklar benim en özel alanımdı. Mesleğimi de bu yüzden çok seviyordum.

"Yolda," demesiyle heyecanım gözlerime parıltılarla yansıdı.

"Ne güzel! Ben de çocuk gelişimi mezunuyum ama şimdilik çalışmıyorum. Benim de bir ablam vardı ama kaybettik."

"Duymuştum," dedi buruk bir sesle. "Mekânı cennet olsun inşallah. Ben o dönem birkaç ay buralarda yoktum. Cenazeye katılamamıştım."

Ninova

CamScanner ile tarandı

Başımı sallayıp, "Sağ ol," derken o malum konuyu açma zamanı gelmişti. "O zaman senin de kendine göre acıların vardı. Gözde ile yeni ayrılmıştınız. Biz mahalleden tamamen gittin zannediyorduk. Büyük aşkın sonuçta..."

Bunları söylerken verdiği tepkileri gözlemlemeye çalıştım. Mimikleri oynamamıştı. Gözleri bana döndüğünde, "Sen de mi oradan vuracaksın beni?" demesiyle öylece kaldım.

"Bunun hâlâ vurulacak bir yer olduğunu düşünüyorsan bizim burada oturmamızın bir anlamı yok zaten," dedim kırgınlıkla. Onu tanıdığımdan beri ilk kez böylesi bir tona bürünmüştü seslerimiz.

O ise cümlenin gittiği o yanlış noktada gözlerini kısa bir an kapatıp, "Leyla," dedi yumuşacık bir sesle. "Özür dilerim, demek istediğim o değildi. Sadece benim için geçmişte kalan bir şeyin hâlâ önüme çıkarılmasına öfkeleniyorum. Sana değil aslında öfkem, kendime. Senin merak etmen en doğal hakkın elbette ama keşke ben zamanında bu denli büyüyüp yayılacak bir olay hâline gelmesine izin vermeseydim. Benim karşıma sürekli çıktığı gibi senin de karşına çıkmasını istemediğimden kendime kızıyorum. Bunun seni etkilemesinden endişe duyuyorum."

Gerçekten adı dahi geçince o endişeli hâl gözlerine oturmuştu. "Anlıyorum," dedim duru bir sesle. Masanın altında olan elimi masanın üzerine çıkardım ve oynamaya başladım. "Akın ben de sana açık olacağım." Derin bir soluğu aramıza bıraktığımda ikimizin de yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bana senin görüşmek istediğini söylediklerinde benim aklımdaki en büyük sorun tam olarak geçmişteki o konuydu. Beni ikilemde bırakmıştı. Gerçekten ben seni suçlamıyorum. Hepimizin geçmişte ilişkileri oldu ama senin ilişkin benim mahallemin içindeydi, tanıdığım bir aileydi ve herkesin dilinde olan bir konuydu. Ben bununla sürekli yüz yüze gelmeyi kaldırabilir miyim, bilmiyorum. Çünkü ben birini çok sevince sadece geleceğini değil geçmişini de sahipleniyorum. Bizim seninle geçirdiğimiz küçücük bir zaman dilimimiz varken geçmişin bir asır gibi. Yaşanmışlıkların çok olması benim ilişkime gölge düşürür

Cam

diye çok korkuyorum. Beni anlıyorsun, değil mi?" Anlaşılır ve kırıcı olmamak için özenle seçmeye çalışmıştım kelimelerimi. Başını anlıyorum dercesine salladığında devam ettim.

"Sen şimdi o zaman neden buraya geldin de demiş olabilirsin," dediğimde, "Hayır," diyerek kesti cümlemi. "Hayır, asla öyle bir şey düşünmem Leyla."

Dudaklarıma sinen ufak bir tebessümle devam ettim cümleme. "Kararsızlığımın seni yormasını istemem. Gelgitleri olan biri değilim. Sadece seninle oturup konuşarak bir karara varmak istedim."

Seni yormak istemem dememle birlikte gözlerinde belirginleşen o parıltının ışığına kapılmış hâlde buldum kendimi.

"Acele etme," dedi o da hemen vazgeçmemi istemiyormuş gibi. "Yani istiyorsan birkaç kez daha görüşelim, konuşalım. Sen ne istersen. Net bir karar verene kadar tanı beni."

Benim de istediğim tam buyken Akın ile ortak bir sonuca varmak içimi rahatlattı. "Olur," dedim gülerek. "Uzun bir hikâyen var. Soracağım çok da soru var. Bir buluşmada hepsini halledemezdik zaten."

Masadaki telefonumu alarak bana uzattı. "Numaramı kaydet. Ne zaman aklına takılan bir şey olursa sorarsın."

Telefon numaramı istemesi için güzel bir bahaneydi ve kullandı. İstemsizce gülerken açıp verdiğim telefona numarasını yazarak kendini çaldırdı ve bana uzattı. Ben de Akın diye kaydettim. Acaba o beni ne diye kaydetmişti diye düşünmeden de edemedim.

"Peki, senin..." dedi merakla. "Senin bir hikâyen var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yok."

Kahvemin sonda kalan kısmını içerek, "Yani senin gibi yok," dedim. "İlişkilerim elbette oldu ama ciddi ve büyük şeyler değildi."

"Yeni bir hikâye yazarız o zaman," dedi büyük bir inançla. "Geçen zaman değil de yaşanılanların ağırlığı belirlemez mi hikâyenin değerini? Seni çok severim Leyla..." dedi, zaman durdu sandım. Bir odada Akın'ın seviyorum deyişleri aralıksız yankılansa ben ona deli olup çıkardım o odadan. Öyle güzel,

CamScanner ile tarandı

öyle kendine has söyledi. "Öyle çok severim ki... Dünyada hiçbir Leyla böyle sevilmemiş, sevilemezmiş gibi."

Şüphesiz ki onun kendine olan bu güveni onu ayrıcalıklı kılan şeylerden biriydi. Kurduğu cümleler ne kadar büyük olursa olsun o ağırlığı taşıyabiliyordu ve insan ister istemez ona kapılıyordu. Ben o tek cümleyle bile hiçbir Leyla böyle sevilmezmiş gibi hissetmiştim çoktan.

"Tek başına bir sevgi anlam bulmaz ki," dedim yürekten aynı karşılıkla. "Ben de seni çok sevmek isterim."

Sanki ben sevilmeye layıkmışım ama o değilmiş gibi şüpheyle, "Gerçekten öyle çok sevebilir misin ki beni?" diye sordu. Onu sevmemek ne istediğini bilen bir kadın için aptallık olurdu, bunu inkâr etmek ise çarpan yüreğime ihanet...

"Aksi olsa burada olabilir miydim?" Ben sana çoktan yanmaya başladım demenin üstü daha nasıl kapatılabilirdi bilemedim, saklayamadım. Bakışlarımı kaçırıp tekrar ellerimle oynamaya başladığımda telefonuma düşen bildirimle saatin epey ilerlediğini fark ettim.

"Ben kalksam iyi olacak," dedim. Pasta öyle dokunmadan kalmıştı. Zaten yersem bendeki bu alıklıkla bir yerime bulaşır diye endişe duydum, hiç yeltenmedim.

Ben kalkmaya durunca o da benimle ayaklandı. "Ben bırakırım seni," dedi.

Bugün duyduklarımdan sonra böyle bir şeye izin veremezdim. Net ama nazik olmaya çalıştığım bir tavırla, "Akın, gerçekten gerek yok," dedim. "Yanlış anlamak için hazırda bekliyorlar zaten. Biliyorum sen bir şey olmaz falan diyorsun. Sana güvenmediğimden değil ama daha ilk buluşmada bizi birlikte görürlerse mahalledeki dedikodular bitmek bilmez." Bana hak vermiş gibi, "Sen nasıl rahat edeceksen, öyle olsun," dedi. Ödemeyi yaptıktan sonra pastaneden çıktık. Tam kapının önünde buz gibi soğuktan korunmak için kabanıma sarılırken benim için bir taksi çevirdi.

"Her şey için teşekkür ederim," diyerek elimi uzattım. Bir vedanın hiç bitmesini istemediğim o anlardaydık. Eli elimi

CamScanner ile tar

kavradığında bir süre geri çekmedi. Tokalaşmaktan öte el ele durmak gibi kaldı ve, "Ben teşekkür ederim," dedi. "Seni tanımak, bu yolda senin seçtiğin o erkek olmak... Ne yalan söyleyeyim, gurumu okşadı. Özelsin, Leyla. İmrenilecek kadar özel ve güzel..."

Her seferinde böyle mi olacaktı benim için? Onun cümlelerinin anlamlarında mı kaybolacaktım ben?

"Düşüncelerin hep böyle kalsın isterim," dedim. "Tanıdıkça azalmak yerine artarak devam etmesini..."

Benden çok bana kefilmiş gibi, "Hiç şüphem yok," diyerek gülümsedi ve sanki sevgiliymişiz gibi ileride beni bekleyen taksiye doğru elimi bırakmadan benimle yürüdü. Ellerim ellerinin arasında, bir yandan soğuk bir esinti her yanımızı sararken bir yandan da bir ateşin ortasındaymışız gibi ilerledik. Taksinin yanına geldiğimizde kapımı açmak için elimi bıraktı.

Arka koltuğa otururken aynı gülümsemeyi kaybetmemeye özen göstererek, "Hoşça kal," dedim.

"Sen de," dedi ve kapımı kapattı. Kapattı kapatmasına ama gitmedi. Taksicinin yanına geçip ödeme yaparken hızlıca gözlerimi açtım ve öne doğru atılarak, "Lütfen!" dedim. "Lütfen, böyle bir şeye gerek yok." Adam çoktan parayı almıştı. "Verir misiniz onu? Ben ödeyeceğim."

Adam vermedi, Akın da alacak gibi değildi zaten.

"Eve bıraktırmadın ama bunu da sana bırakamazdım," dedi. Sonra da daha fazla inatlaşmayalım diye Akın kendini geri çekerek, "Abi, sen bas marşa," dedi. "Biraz daha durursan bu kız bu inadı saatlerce sürdürecek."

Adam onu dinleyip hareket ederken ben de arkamızda kalan Akın'a baktım. Yüzünde tatlı bir tebessümle elini havaya kaldırıp bana doğru sallayınca ben de ona el salladım.

Derin bir nefesle arkama yaslandığımda geçen son bir iki saatin kalbimi ne denli heyecana sürüklediğini hissettim. Yanımdan gitse de yüzümdeki gülümseme silinmemişti. Telefonuma gelen mesajın Merve'den olduğunu düşünsem de Akın'dan gelmişti.

CamScanner ile tarandı

Akın: *Seni yormak istemem cümlesinin bende nasıl bir anlam ifade ettiğini bilemezsin. Bunu düşünmen, buna göre hareket etmen bile senin için bir ömür yorulmaya değer dedirtti. Ben yorulmaya hazırım, Leyla. Yeter ki dinleneceğim o yer, senin yanın olsun. Bugün söylediklerimi de sakın kendine dert etme. Ben senin üzülmene de seni üzmelerine izin vermem bu saatten sonra.*

Eve girdiğimde annem kapıda bekliyordu. Hatta yolumu gözlediğini taksiden inerken fark etmiştim. Camın bir köşesine merakla yaslanmış beklerken beni gördüğü an kapıya doğru koştu ve ben daha anahtarı çeviremeden kapıyı açtı.

Kadın bu anı bekliyordu kaç gündür. Onu da anlayabiliyordum. Üzerimde bir *leylalık* vardı, tatlı bir yorgunluk...

"Ne oldu, nasıl geçti, beğendiniz mi birbirinizi?" Ben daha dış kapıyı kapatmadan o sorularını sıralamaya başlamıştı bile.

"Anne," dedim tatlı bir tebessümle. "Bir soluklansam önce?"

"Aman, Leyla! Gören de sanır ki on kilo taş taşıdın. Taksiyle gittin, oturdun, taksiyle geldin. Neyin soluğu? Sanki iş yap dedim. Konuşmakla ağzın aşınmaz. Anlat çabuk."

O kadar meraklı ve heyecanlıydı ki yalan söylemeyeceğim, istemsizce mutlu oldum. Ben gönlümü onun yönüne çevirince sanırım beni destekleyen herkesi içime katmak istedim.

"Pek bir şey olmadı ki," dememle kaşları çatıldı. "Ne demek olmadı?"

Ben tam cevap verecekken babam, anneme seslendi. Annem suratını astı. "Tam da sırasıydı yani..." Bana döndü ve alamadığı havadislerin kıvranışıyla ikinci kez seslenen babama doğru yürüdü. "Baban uyusun, konuşuruz."

Başımı salladım ben de. O babamın yanına giderken ben de odama geçtim. Çantamı kapı arkasına asarken üzerimdekilerden kurtulup rahat bir şeyler giydim. Yüzümdeki hafif makyajı temizleyerek telefonu elime aldım.

CamScanner ile tarandı

Merve'den bir sürü mesaj vardı.

Merve: *Leyla geldin mi?*

Merve: *Leyla gelince haber ver.*

Merve: *Leyla uzun sürdü. Kesin siz oldunuz.*

Merve: *Dönüp de beni unuttuysan sana arkadaşlık hakkımı helal etmeyeceğim. Bu kadar uzun ne yaptınız? Gün mü aldınız ne yaptınız?*

Merve: *Benimle bu kadar vakit geçirmedin.*

Merve: *Leylaaaaaa...*

Hepsini gülümseyerek okurken, "Geldim," yazdım.

Bir bildirim düştü ekrana.

Akın: *Çevrim içi olduğuna göre eve gittin sanırım.*

Telefonu elinde benim aktifliğime bakması içimi kıpır kıpır etti.

Leyla: *Evet, yeni geldim sayılır.*

Ben tam Akın'ın mesajlaşma ekranındayken telefonum çalmaya başladı, arayan Merve'ydi.

"Alo," dedim gülümseyerek. Benim heyecanımın ona da geçmesiyle, "Hemen," dedi. "Hemen bana neler olduğunu anlatıyorsun."

Derin bir nefes aldım ve, "Merve, çok güzeldi," dedim. "O kadar güzeldi ki her bir an..." Uzandığım yerde oturur pozisyona geçerek yastığımı kucağıma aldım. Yüzümde âşık bir tebessüm vardı, aynada kendime bakarak dudağımı ısırdım. "Merve öyle şeyler dedi ki bana..."

Telefonun ucunda bir erime sesi geldi. "Yaaa..."

Ben de olduğum yerde aynı hâldeydim. "Öyle cümleler kurdu ki bana, hiç beklemiyordum. Benimle görüşmek için saatleri saymış. Seni öyle severim ki dünyada hiçbir Leyla böyle sevilmemiştir, dedi."

Her bir anı anlatırken yatakta kaydım durdum keyiften.

"Of, Leyla! Bak, gördün mü?" dedi heyecanla. "Hiç de korktuğun gibi geçmemiş."

"Merve vallahi benim tarafımdan mükemmel geçti ama onu hiç bilmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Niye be?" dedi kızar hâlde. Ben hep en kötüsüne yorardım, o da anın tadını çıkar derdi.

"Kız, konuşamadım ki," dedim sıkıntıyla oflayarak. Sonra tekrar bir heyecana bürünüp kalktım. "Ay, nasıl boğazım ağrıyor... Stres yaptım ya kendime. Şimdi o stres geçince üzerimden hemen patlak verdi. Zor yutkunuyorum vallahi."

Elim boğazımda yüzümü ekşitmiş bir hâlde aynaya bakarken, "Kız, yaz hemen Akın'a," dedi heyecanla. "Ben hasta oldum falan de. Bir ilgilensin, bir şeyler yapsın..." Böyle tadı tatlı söyleyince ben de gülümseyerek o tatlı hülyalara daldım.

"Ben hasta oldum diyormuşum. O da hemen panikliyormuş. Ne oldu, hemen hastaneye gidelim falan diyormuş. Ben de gerek yok dediğimde olmaz öyle deyip çay çorba bir şeyler alıp kapıya dayanıyormuş. Sonra bana kapıya çık dediğinde ben şok olup evi kontrol ederek gizli gizli çıkıyormuşum ama böyle çok da hevesli olduğumu belli etmeden ıkınıp sıkılarak ne gerek vardı falan diyormuşum. O da olmaz aklım sende kalmıştı bunları iç toparlarsın diyormuş..."

Ben öyle zihnimde canlandırmış heyecanlı heyecanlı anlatırken, "Eee..." dedi o da gülerek. "Sonra ne oluyormuş?"

"Sonra işte..." deyip kıkırdadım. "O hem beni göndermek istiyormuş hem de biraz daha göreyim diye bırakmak istemiyormuş. Ben de bir daha böyle yapma aramızda resmî bir şey yok babam görürse kızar diyormuşum..."

"O da diyormuş kızarsa gelir isteriz."

Benim zihnimdeki cümle de tam bu olduğundan, "Ay, evet," diyerek yanan yüzümü yelleyip gülerek yastığa kapandım. "Ben de diyormuşum, kız evi naz evi. Öyle hemen vermeyiz."

"Ve o muhteşem cevap..." diyerek hikâyenin sonunu beklerken koca bir sırıtmayla tamamladım. "Ben o nazını bir ömür çekerim diyormuş. Ay..." Ellerimi yüzüme kapadım. "Çok utandım, çok utandım!"

Merve'nin de içi gitmiş gibi, "Of Leyla ya..." dedi. "Âşık olmak çok güzel bir duygu. Baksana, iki dakikada ne hayaller kurduruyor."

CamScanner ile tarandı

Gerçekten öyleydi. Ona kapıldığım o andan beri sürekli olarak ikimize dair böyle tatlı hayaller kuruyordum. Zihnimde konuşmalarımıza kadar canlandırıyordum.

"Allah'ım..." dedi telefonun diğer ucundaki ses büyük bir ihtiyaçla yakararak. "Sen 24 yaşında aşkı hâlâ tadamamış, orta hâlli, yakışıklı, ilgili, beyefendi, tatlı dilli, kariyer sahibi, Merve'm de Merve'm diye etrafımda gezecek olan adamın hayalini kuran bu kulunun da Rabb'isin. Ne olur, beni de gör Allah'ım!"

Bu sefer onun duasına ben kahkaha attım. "Kız, o nasıl dua öyle!"

"Hayatım, detay verin diyorlar ya duada. Ben de detaylıyorum işte. Sana da tavsiye ediyorum."

O anki gülüşmelerimiz, günün yorgunluğu ve boğazımın ağrısıyla, "Ben kapatıyorum," dedim. "Konuşuruz yine sonra."

"Tamam canım," dedi uzatmadan. "Hadi, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra tekrar mesajlarıma döndüm. Akın yazmıştı.

Akın: *Bugün için bir sorun olmadı değil mi, Leyla? Aklına takılan bir şey, seni huzursuz eden bir durum?*

Böyle sorgulaması bile çok ince bir hareketti. Akın hem bu kadar ağır bir adam olup hem de nasıl böyle bir yüreğe sahipti akıl sır erdiremiyordum. Çok istiyor ve kaçmayayım ister gibi üzerime titriyordu.

Leyla: *Yani mahalledeki dedikoduları saymazsak çok güzel bir gündü.*

Akın: *Sadece haberin olsun diye söyledim. Sana bir şey olmayacak, babanın kulağına gitmeyecek, bir daha kimse konuşmayacak.*

O sırada Merve'den de bir mesaj düştü.

Merve: *Gözde'yi sordun mu? Neden ayrılmışlar?*

Leyla: *Sordum ama o kadar detaylı konuşmadık. Neden ayrıldıklarını bilmiyorum.*

Aslında bunu herkes gibi ben de çok merak ediyordum.

Merve: *E sorsana.*

CamScanner ile tarandı

O an Merve'den aldığım o cesaretle Akın'ın mesajlarına girdim. Zaten ona sormam gerekenler olduğunu söylemiştim ve o da bana ne zaman, ne istersen diyerek numarasını vermişti.

Leyla: *Akın, eğer çok özel olarak görmeyeceksen bir şey sorabilir miyim?*

Akın: *Özel sensin, Leyla. Senden özeli olmadığına göre her şeyi sorabilirsin.*

Böylesine güvenmesi ve değer vermesi ister istemez içimi okşuyor, ondan aldığım cesaretle onun yanında dik durabilirmişim gibi hissediyordum.

Leyla: *Neden ayrılmıştınız? Dediğim gibi cevaplamak zorunda değilsin ama sorabilirsin dedin diye sordum.*

O sırada Merve'den bir sürü bildirim geliyordu ama ben Akın'ın konuşma ekranını kapatmıyordum.

Akın: *Aldattı beni. Yetersiz bir adammışım onun için. Sıkıyormuşum, o da bunalıyormuş. Son dönemde okuldan tanıştığı biriyle görüşmeye başlamış ve bir gece aniden ben onunla evlenmek istiyorum diye çıktı karşıma. Zaten bizim ilişkimiz bir alışkanlığın getirisinden sürüyordu. Aklında kurduğun gibi büyük, devlerin aşkı gibi bir şey değildi bizimki. Sadece aynı mahalleden oluşumuz ve uzun yıllara dayanması böyle konuşulmasına sebep oldu ama içi boş bir ilişkiydi.*

Leyla: *O dönem o evlenirken senin de mahalleden gitmen çok konuşulmuştu. Peşinden gittiğini söyleyenler bile olmuştu.*

Soru değildi bu ama bir soru görevi görüyordu aslında. Bir süre yazıyor gözükünce açıklama yaptığını düşündüm.

Akın: *Artık evlenmiş bir kadının peşinden gidecek bir adam değilim. Yaşanması gereken ne varsa yaşanmıştı, bitti. Bir tek gitmek kalmıştı. Ben de gittim. Biraz kafamı toparlamam gerekiyordu. Dinlendim, sakinleştim, dibi gördüm, sonra da yukarı çıktım. Konunun da onunla alakası yoktu. Sadece geçip giden çok uzun bir zaman vardı ve her yerde adı zikrediliyordu. Benim bunu duymaya tahammülüm yoktu. Bir süre gidersem susarlar diye düşündüm. Zaten tam olarak evlenme arifesindeydi. İki taraflı olarak da hoş olmazdı kalmam. İçimde bitiremediğimden*

CamScanner ile ta

Ninova

değil, millet bitirsin diye gittim. Yoksa türlü türlü dedikodularla gözler hep ikimizin üzerinde olacaktı. O dönem bu hoş olmazdı.

Yukarı düşen bildirimleri kaydırıp Merve'nin mesajlarını okumaya başladım.

Merve: *Bu arada, Akın nasıldı?*

Merve: *Yan yanayken yani*

Merve: *Boyunuz posunuz yan yana gelince nasıl duruyor?*

Merve: *Öptü mü seni? Yani yanaktan. Nasıl ayrıldınız demek istiyorum. Bir temas bir şey oldu mu?*

Merve: *Yakışıklı mıydı yakından?*

Biraz daha bildirim toplanmasın diye ekranı bütünüyle indirmeden yazmaya başladım.

Leyla: *Normal selamlaştık. Yakışıklı ne demek Merve. Adam için kurşun atar kurşun yenir. Bir de bence gamzeleri var ya. Gülünce öyle gibi geldi. Ya da bilmiyorum ben çok kaptırdım ve adamı Yunan heykeli gibi görüyorum.*

Mesajı gönderdiğimde ekrana baktım.

Akın!

Akın'a göndermiştim. Elim ayağım buz kesti. Silemeden okudu. Bir şey de yapamadım. Allah'ım, rezillik! Ne diyecektim şimdi ben? Yatakta bir o yana bir bu yana dönerken kalbim hızla çarptı durdu. Ah, Leyla ah! Bir günü de sorunsuz bitir, Leyla. Bir gün de rezil olmaya gör, Leyla.

O an yorganın altına falan girdim utançtan. Kalbim bugün Akın'ı gördüğümde bile böyle atmamıştı. Öyle bir çarpıntı hâli. Sonra telefon titredi ve usulca başımı çıkardım. Uzaktan uzaktan mesaja baktım, sanki elime alıp yakından bakınca mesaj değişecekmiş gibi...

Akın: *Merve ile beni mi çekiştiriyorsunuz? :) Yanlışlıkla gönderdin sanırım ama düşüncelerini objektif olarak öğrendiğim iyi oldu. O kadar yakışıklı olduğumu düşünmüyorum ama böyle düşünmene sevindim. Ayrıca ne kurşun at ne kurşun ye. Sen hep bana yaşa.*

CamScanner ile tarandı

Kalbimin bir atışını hissettim, bir de ona doğru kayışını. Reddetmek artık yersizdi ama kabul edip devam ettirmek de çok garip geldi. İçimden geldiği gibi yazdım ben de.

Leyla: *Şey... Yani ben şimdi ne diyeceğimi, nasıl kıvıracağımı da bilemiyorum. Utancımdan yerin dibine girmek üzereyim. Konuyu mu kapatsak?*

Kapatmasını umarken bana bir şart koştu.

Akın: *Bir şartla. Madem bana bile bunları söyleyemezken arkadaşınla beni çekiştirdin ben de tam şu an o tatlı kızarmış yanaklarınla bir fotoğrafını istiyorum. Kızardın, değil mi Leyla? Al al oldu yanakların... Kesin telefona da bakamıyorsundur sen şimdi. İşte tam bu andan bir kare gönder bana. Gönder de hayran olduğum o hâlini galerimin en özel köşesinde en kötü günlerim için saklayayım.*

Sen bir ihtiyaçsın demişti ve bana bunu kanıtlar gibi fotoğrafımı en kötü gününde bakmak için istemişti. Üstelik benim en beter olduğumu düşündüğüm durumlardaki o şaşkın hâlimi... Bir insan bir insanı severse her hâliyle sever sözünün tanımı mıydı bu adam, bilmiyorum ama o an tüm utancıma rağmen kamerayı açtım ve tebessüm etmeye çalışıp çektiğim fotoğrafı ona gönderdim.

Bir süre çevrim içi kaldı, uzunca baktı. Sonra adı ekranda yazıyor olarak belirdi ve o çok sevdiğim satırlar onun ellerinden benim için döküldü.

Akın: *Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna.*

Bir karga bir kediyi öldüresiye bir oyuna davet ediyordu.

Hep böyle mi bu?

Bir şeyden kaçıyorum bir şeyden, kendimi bulamıyorum dönüp gelip kendime yerleşemiyorum, kendimi bir yer edinemiyorum, kendime bir yer...

Kafatasımın içini, bir küçük huzur adına

aynalarla kaplattım, ölü ben'im kendini izlesin her yandan, o tuhaf sır içinden!

Paniğini kukla yapmış hasta bir çocuğum ben.

CamScanner ile tara

Oyuncağı panik olan sayın yalnızlık kendi kendine nasıl da eğlenir.

Niye izin vermiyorsun yoluna kuş konmasına

niye izin vermiyorum yoluma kuş konmasına niye kimseler izin vermez yollarıma kuş konmasına?

"Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna" bir çocuk demiş.

Nilgün Marmara

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Akın'ın attığı o mesaja öylece bakakaldım. Bana ilk söylendiği o an olmazlar da dahil bir sürü şey düşünmüştüm lakin onun böylesi bir adam olabileceğini hiç düşünmemiştim. Dışarıdan bakıldığında çok daha ağırbaşlı olduğundan bu hâlleri bir rüya gibi geliyordu. Aniden açılan kapıyla telefonumdaki bakışlarımdan sıyrılıp telefonu yatağın üzerine bıraktım.

"Baban yattı. Gel içeri de anlat hadi."

Annemdeki merak öylesine çoktu ki en ince ayrıntılarına kadar bu gece sormazsa asla rahat etmeyecekti.

"Sabah konuşsak..." dedim yorgun yorgun, kaçamayacağımı bile bile.

"Leyla!" diye göz belertmesiyle ayaklarımı sürüye sürüye gittim. Peşimden o da geldi. Babamın uyumasına rağmen oturma odasının kapısını her ihtimale karşı kapatmıştı yine de. Tekli koltuğa kurulup bacaklarımı da karnıma çektim.

Annem hemen karşıma otururken meraklı bakışlarını bana dikmişti. Karşılıklı boş boş bakıştık bir süre ve en sonunda, "Ee, anlatsana!" diye cırladı desem yeri olacak bir sesle yükseldi.

"He, şey..." diyerek daldığım boşluktan kendimi çıkararak, "Öyle görüştük işte," dedim.

Annem bu detaylarla yetinmemiş her bir detayı tek tek sormuştu. "Nasıldı? Yanlış bir şey dedi mi hiç? Efendi çocuk gerçi, zannetmiyorum."

Annemin Akın sevgisi çok ayrı bir boyuttaydı. 24 senelik kızına böylesine güvenmezken onu ayrı bir yerde tutuyordu. Başımı iki yana sallayarak, "Yok, güzeldi," dedim. "Konuştuk işte bayağı. Hayatını yoluna koymak istiyormuş, eski defterleri kapatmış. Sanırım mantıkla ilerlemek istiyor ve ben de mantığına uymuşum." Karamsarlığa düştüm kısa bir an. "Yani öyle anladım, bilemiyorum."

Yüzü güldü hemen. "Bak, dedim ben sana," dedi haklı çıkmanın verdiği gururla. "Eski defterler kapanmış, seni de istiyorsa madem... Ee senin de gönlün varsa olur bu iş!"

Kapıldığı bu hayal alemini en uçlarda yaşamasına üzüldüğümden, "Anne!" dedim. Sonuç olarak henüz kesinleşmiş bir şey yoktu. Biz Akın ile tanışma yolundaydık ve sonuç belli değilken annemin her şey olup bitmiş gibi davranması beni geriyordu.

O da bendeki bu hâli fark edince vazgeçmeyeyim diye, "Tamam tamam, sustum," dedi.

"Kesin bir şey yok zaten daha. Bir süre birbirimizi tanıyacağız." Bunları söylerken çekinerek söylüyordum. Daha düne kadar olmaz dediğim adamla şimdi o yolda ilerliyordum.

Başını sallayarak, "Tanıyın tanıyın," dedi. "Bize de işte bugün senden sonra Meryem teyzen geldi. Bu kardeşinin oğlu var ya, Hasan..."

"Eee..." dedim. Hasan'ı tanıyordum ama bizim evde adının neden geçtiğini anlamamıştım.

"Askerden gelmiş etmiş. Öğretmen çocuk. Bilirsin zaten sen. Tanıyorsunuz birbirinizi."

"Ne olmuş Hasan'a?"

Ağzında evirip çevirdiği baklayı sonunda çıkardı.

"Seni istiyorlarmış."

Ben şiddetle karşı çıkacakken annem lafı ağzıma tıkadı. "Ama merak etme, ben geri çevirdim."

Ben yine de sıkıntılı bir soluk bıraktım aramıza. Hasan ile muhabbetimiz vardı ama ben ona hiç o gözle bakmamıştım. Böyle arkamdan iş çevirmesi hiç hoşuma gitmemişti. Annem yerine keyifle kurulurken, "İşte, benim kızımın talipleri de hiç bitmiyor maşallah!" dedi.

"He, tabii. Düne kadar herkes evlendi, senin turşunu kuracağım galiba falan diyordun."

Ben yerimden kalkıp odaya giderken annem arkamdan bağırdı.

"Ay, öyle annelerin her dediği şey ciddiye alınmaz. Leyla! Kız, Leyla! Yarın sabah erken kalk, pazara gidilecek. Kime diyorum ben!"

Hâlbuki tamam demem için araya nefeslenme süresi bile koymamıştı. "Tamam, yattım ben," dedikten sonra kapıyı kapattım ve telefonu elime aldım. Akın hiçbir şey yazmamıştı ben cevap vermeyince. En son çevrim içi olduğu saatte bana yazdığı saatti. Bu istemsizce içimi hoş etmişti.

Yatağa yüzüstü yatıp yastığı da kollarımın arasına alarak mesaj yazdım.

Leyla: *Uyudun mu?*

Birkaç dakika beklememe rağmen cevap gelmedi. Uyumuştu sanırım. O an annemin gelmiş olmasına çok bozuldum. Daha ilk mesajlaşmamızda iyi geceler bile diyememiştik birbirimize. Baktım hâlâ cevap yok, umutsuzca telefonu yerine koyacakken mesaj geldi.

Akın: *Hayır. Sen cevap vermeyince uyudun sandım. Duştaydım, yeni çıktım. Birazdan yatacağım.*

Bir an Akın'ı belinde havluyla hayal ettim, saçlarından vücuduna damlayan ıslaklığı düşündüm. Filmlerdeki gibi... İstemsizce belirdi zihnimde. Biraz daha ilerletmeden, "Tövbe tövbe..." diyerek kendime geldim. Sonra bir mesaj daha geldi.

Akın: *Sen ne yapıyorsun?*

Seni hayal ediyorum canım. Ne kadar da güzelsin. Tabii, öyle yazamazdım.

Leyla: *Ben de uyuyacağım şimdi.*

CamScanner ile tarandı

Akın: *Olur, uyuyalım o zaman.*

Ben tekil konuşurken o çoğul konuşmuştu. Bu bile çok ince bir detaydı. Ben uyuyacağım diye onun da uyuması, ben de yatacağım demek yerine uyuyalım demesi... Akın ve ben, yani biz... Biraz daha böyle devam ederse benim akıl tamamen elden gidecekti.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, "Biz uyuyalım o zaman," yazdım ben de.

"Biz" diye mırıldandım kendi kendime. Biz olabilecek miydik acaba?

Leyla: *İyi geceler.*

Akın: *İyi geceler, güzelim.*

Güzelim!

Güzelim! Bana güzelim demişti. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken elimi göğsüme bastırdım. Yüzümde aptalca bir sırıtma ve zihnimde bir sürü bize dair sahneler... Sahi, diğer gecelerden farklı olarak ne kadar iyiydi bu gece böyle...

Güzeli...

Akın'ın güzeli.

Kasıklarımdaki sancıyla kıvranarak kalktığımda bunun sebebini çoktan anlamıştım. "Of, bıktım yemin ediyorum her ay aynı şeyi yaşamaktan!"

Ben dolaptan kendime yeni kıyafetler çıkarırken annem girdi odaya, "Hayır olsun. Niye söyleniyorsun sabah sabah?"

Kolumun altındaki kıyafetleri, elim karnımda ağlamaklı yüzümü görünce daha cevap vermeden anladı. "Gelmiş yine seninkiler..."

Burnumdan soluyarak dolaptan çıkardığım siyah elbiseyi kolumun altına sıkıştırdım.

CamScanner ile tarandı

"Bıktım vallahi. Her ay her ay... Menopoza girenler hiç üzülmesin bence. Ne güzel, her ay bunu çekmek zorunda kalmıyorlar."

"Öyle deme. Menopoz ne zor, biliyor musun sen?"

Surat astım. "Ay, sanki bu çok kolay. Olsan bir dert, olmasan bir dert. Ağrısı, sızısı... Kadın olmak ne zor. Erkek olmak varmış şu dünyada."

Yanından usulca geçtim. "Ben duşa giriyorum," dedim. Tam ilerlemiştim ki geri dönerek kapıdan başımı uzattım. "Babamı arasana," dedim çocuk gibi dudak bükerek. "Gelirken tatlı, çikolata falan alsın."

"Olur," demesiyle ılık suyun altına attım kendimi. Saatlerce suyun altında kaldığımı da annem kapıya vurunca fark ettim.

"Leyla, bir şey olmadı değil mi? Çıkamadın."

Kurulanıp üzerimi giyerken kafama havlu sardım. Kapının dibinde bekliyordu beni.

"Pazara gidebilecek misin bugün?" dedi bir de bu ağrının üzerine. "Ben çıkayım mı?"

Gidemem diyecektim fakat o bayırı kendisi çıksın istemedim. Zaten beli ağrıyordu.

"Biraz ağrım geçsin, giderim."

Annem mutfağa gidip elime çikolataları tutuşturunca gözlerim bayram etti resmen.

"Ne ara geldi bunlar?" dedim heyecanla. Sanki hiç görmemişim gibi öyle bir iştahla açıp yemeye başladım ki...

"İki saattir banyodasın. Baban geldi gitti bile."

Koltuğa uzanıp tek tek çikolataları yerken annem mutfağa gitti. Telefonumu açtığımda Akın'ın yazmış olduğunu görünce keyfim daha da arttı.

Akın: *Günaydın. Uyanır uyanmaz telefonu elime almak için bir sebebim var artık :) Ben işe gidiyorum. Sen uyuyorsundur muhtemelen ama uyandığında bir günaydın dersen beni karanlıktan kurtarır, günümü aydınlatırsın belki.*

Ninova

CamScanner i

Eğer ki normal şartlar altında olsaydık yani regl sabahın kö-ründe beni uyandırmamış olsaydı, evet, şu an uyuyor olacaktım ama onun mesajından 10-15 dakika sonra uyanmıştım.

Leyla: *Günaydın :)*

Birkaç saniye sonra aktif oldu.

Akın: *Tam zamanı Leyla. Tam soluklanmaya ihtiyacım olduğu o anda geldin.*

Yüzüme bir gülücük oturdu.

Leyla: *Yaa, çok mu meşguldün?*

Akın: *Dükkân tıka basa dolu. Yemek yemek için bile zor vakit buluyorum.*

Leyla: *Ben bu mesajdan şunu anlıyorum: Yemek yemek için bile vakit ayıramayan Akın Demirdağ, Leyla için o kalabalığı sessize alıyor :)*

Yüzümdeki dinmek bilmeyen o gülümseme, onun kahkahalarının telefonuma dökülmesine sebep oldu.

Akın: *Hahaha. Tam olarak öyle. Akın, Leyla için dünyayı sessize alıyor.*

İç çektim. Âşık olmak buysa eğer, o an bundan korktum. İyiye alışmak hep kolay derdi annem. Öyle oluyormuş sahiden. Akın iyiydi ve ben ona çok çabuk alışmıştım.

Akın: *Ne yapıyorsun? Kahvaltını yaptın mı?*

O an yediğim çikolataların fotoğrafını gönderdim.

Akın: *Bu saatte? Ee, sen madem bu kadar tatlı seviyorsun, dün neden pastadan hiç yemedin?*

Leyla: *İlk buluşmamızdı ya hani. Çay içmek bile sorundu aslında bana. Başka zaman artık.*

Akın: *Hmmm. Başka zaman demek. Ee, hafta sonu diyelim mi o zaman? Bir planın var mıydı?*

Leyla: *Bir planım yok aslında ama*

Akın: *Artık bir planın var o hâlde.*

Böyle bir emrivakiye kim hayır diyebilirdi ki?

Leyla: *:) Tamam. Şimdi benim pazara gitmem gerek. Sonra görüşelim, olur mu?*

Akın: *Hep görüşelim Leyla. Olur.*

Mesajıyla tekrar sırıtarak yerimden kalktım. Koluma astığım çantayla, "Annee!" diye bağırdım. Mutfaktan hızla gelirken, "Ne oldu?" dedi.

"Pazara gidiyorum, ne alacağım?"

Birkaç adım ötedeki masadan bir liste ve parayı bana uzatarak, "Burada yazıyor," dedi. Elime aldığım listeye bir göz gezdirdikten sonra pazarın yolunu tuttum. Dün ortaya çıkan dedikodulardan sebep mahallede yürürken bana bakıyorlarmış gibi geliyordu. O kadar gerilmiştim ki kendimi rahatlatmak için dün Akın'ın söylediklerini düşündüm. Derince bir nefes aldım ve, "Leyla!" diye bir ses duydum. Etrafıma bakınıp arkama döndüğümde çok panik oldum çünkü gördüğüm kişi Akın'ın annesi Nuran teyzeydi. Hızlıca saçımı falan düzeltip sakin olmaya çalıştım. Kalbim yerinden çıkacaktı. Aslında Nuran teyzeyi tanıyordum ama ilk kez Akın ile konuştuktan sonra böyle bir yerde denk gelmiştik. Ne yapacağımı, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim.

"Nasılsın, Nuran teyze?" diye sordum tüm samimiyetimle.

Yüzünde güller açıyordu. Beni şöyle bir süzmüştü.

"İyiyim, iyiyim. Yakında daha da iyi olacağım inşallah."

Sesindeki imadan anlamıştım. "Hem ne teyzesi annen sayılırım artık," demesiyle annem kadar Nuran teyzenin de bu iş için ne kadar istekli olduğunu anladım fakat bu benim utanıp sıkılmama engel değildi.

"Nasip..." dedim istemsizce al al olan yüzümü kaçırmaya çalışarak.

"Akın'ım da buralardaydı demin ama..." dediğinde daha çok gerildim. Bir yandan etrafa göz gezdirip Akın'ın burada olup olmadığını kontrol ettim. Açık açık onu aradığımı anlamasın diye tam bakamıyordum.

"Sen nereye gidiyorsun böyle güzel kızım?"

Acaba buluşacak mıyız diye düşünüyordu muhtemelen. Akın'ı arayan gözlerim tekrar Nuran teyzeyi buldu. "Pazara. Birkaç şey alacağım da. Sen bir şey istiyor musun Nuran teyze?"

Bu sorum onu hayli memnun etmişti. "Yok yok," dedi şen bir kahkahayla. "Nasipse biz yakında başka bir şey istemek için çalarız kapınızı..."

CamScanner ile tarand

Ölüyorum sandım o an. Bu kadar açık konuşması beni çok heyecanlandırdı. Kalsam ne diyeceğimi bilemedim. Utangaç bir gülümsemeyle, "Ben gideyim," dedim. O da ısrar etmeden beni yolculadı.

Ah, ben o heyecanla o pazarı o kadar hızlı yaptım ki... Bir şeyleri unutmuştum, eminim. Kalbimde kelebekler uçuşuyordu resmen. Alışveriş yapıp tekrar yola koyulduğumda içimde tarifsiz bir huzur ve mutlulukla gülücükler saça saça ilerledim.

"Leyla!" diye duyduğum sert bir erkek sesiyle kafamı çevirdim, Samet'i gördüm. Mahalledendi ve bana bakışları da tavırları da oldum olası hoşuma gitmezdi. Bir yakınlık kurma çabasındaydı ama ben hiç yüz vermezdim ona. Çok durmak niyetinde değildim ama koşa koşa yanıma gelince, "Efendim," dedim kaşlarımı çatarak.

Suratında pişkin bir sırıtmayla elimdeki torbalara yönelecekken kendimi geri çektim.

"Yardım etseydim," dedi gülerek. "Yolda giderken laflardık hem."

Ağzını yaya yaya konuşması iyice tepemi attırdı. Samet çok tekin biri değildi. Her türlü kötü şey onda mevcuttu.

"Ne konuşacakmışım ben seninle? Hadi, bak yoluna," deyip yola koyulmuştum ki sıkıca kavradı kolumu. Ne olduğunu bile anlayamamıştım.

"Akın'a gelince bir şey yok, bize gelince afralar tafralar... Onun kadar yakışıklı değiliz diye mi beğenmiyorsun bizi? Ablan da böyleydi zaten. Okul diye gidip birinin vebali altında kaldı, canından oldu. Siz var ya, abla kız az değilsiniz he..." Dudakları pis bir sırıtmayla yana doğru kıvrıldı. "Hep yağlı kapıların önündesiniz. Paramızın olması mı lazım sizi ayartmak için?"

Sözleriyle başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Kulaklarım uğuldamaya, kan akışım hızlanmaya başladı.

"Ne diyorsun sen?" dedim öfkeyle. O an öylesine gözüm dönmüştü ki ellerimdeki torbalar yere düştü ve ben kendimi savunmak için bir şey aradım. Sonra da gördüğüm o koca taşı ona fırlattığımda kaçsa da kaşını sıyırmıştı. Sendeleyip yere düşmüş eli alnında bağrınırken, "Gebertirim seni!" dedim.

CamSca

Sesim o kadar yüksek çıkıyordu ki, "Bağır bağır," dedi canının acısını bile aşarak. "Biraz daha bağır, iyice duysun millet. Biraz daha çıksın adın."

Etraftaki kalabalığın toplanmasıyla kahvedeki erkekler onun yanına çökerken, "Allah hepinizin belasını versin," dedim.

Gözyaşlarım gözümün ucunda hızla koşar adım eve giderken Akın yanımdan arabayla geçti. Göz göze geldiğimizde anında kaçırdım bakışlarımı. Koşmaya başladım. Arabadan indiğini gördüm ama bana seslenmesine aldırış etmeden koşarak uzaklaştım. Çalan telefonumdan belliydi beni aradığı. Aramayı reddederek tekrar çantaya attım telefonu. Deli gibi akan yaşlar yüzünden yolu bile zar zor görüyordum. Hızla kendimi eve attığımda elimdeki poşetleri salonun ortasına bırakarak odama girip kapıyı kilitledim.

Bir anda böylesine bir hızla eve girişim annemi de endişelendirmiş, kapıya dikmişti. "Leyla!" dedi kapıyı açmaya çalışarak, "Ne oluyor, açsana kapıyı!"

"Git başımdan!" diye bağırdım. Ne diyecektim ki? Milletin konuştuklarını nasıl anlatacaktım? Anlatmama da gerek yoktu, yakında duyardı zaten. Yaşadığım mahallenin pisliğinden utandım. Burada o saf temiz duygulara yer yoktu. Herkes bir dipte olduğu için seni de oraya çekmek, orada görmek isterlerdi.

Defalarca kez arayan Akın'ı her seferinde reddettim. Durmadan attığı mesajların hiçbirini açmadım.

Annem kapı girişinden ayrılmamış, telaşa bürünen sesiyle, "Leyla, ne oldu?" diye sordu tekrar.

Sesimi daha düzgün tutmaya çalıştım, bir şey belli etmemek adına. "Yok bir şey. Merve ile kavga ettim. Sonra anlatırım."

"Hey Allah'ım! Çocuk musunuz siz?" Yalanıma inanmış olacak ki uzatmadan gitti kapının ardından.

Hiç durmaksızın ağladım. Gözyaşlarımın tükendiğini hissediyordum. Devamlı arayan Akın'ın vazgeçmeyeceğini anlayarak, "Efendim?" diye açtım telefonu.

Sesi öfkenin tonlarından birine büründüğünde tek bir soru sordu net bir şekilde. "Sana kim, ne yaptı?"

CamScanner ile tarandı

"Hiç," dedim ama ses tonumdaki o ağlamaklı hâli anladığından adım kadar emindim.

"Bir şey saklıyorsun, Leyla," dedi. "Ve ben bunu başkalarından öğrenmeden sen söyleyeceksin. Seni benden kaçırıp böyle ağlatan, ağlamanı bile gizleyecek kadar üzülmene sebep olan o nedeni bana sen söyleyeceksin."

Sesinin bana sunduğu o merhamete hıçkırıklarıma bile engel olamadım. "Öyle lanet bir yer ki burası... Biriyle azıcık yan yana gelmeye gör. Adını öyle bir çıkarıyorlar ki yol ortasında gördüğün muamele çok koyuyor insana."

Söylediklerimle duraksadı. "İsim ver bana." Sesindeki sakinliğin içinde öfke vardı, delicesine. Hissettim.

"Gerçekten, Akın," dedim bir çukurda debelenirken. "Boş ver. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatacakken, "Leyla!" deyişi kora bürünmüş elini yüreğime basmış gibi hissettirdi. "Herkesi tek tek sıradan geçirmeden önce sen bana bir isim vereceksin."

O an bir anlık acının getirisiyle Akın'ın vazgeçmeyeceğini de bildiğimden belli belirsiz bir sesle, "Samet," dedim ama o duymuş oldu.

Cevap gelmeyince, "Alo," dedim ama cevap alamadım. Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktığımda çoktan kapatmış olduğunu fark ettim. Delicesine ağlarken gözüm sürekli telefondaydı. İşleri iyice çığırından çıkaracak bir şeyler yapmaması için dua ediyordum. Aradığımda açmadı, meşgule de atmadı. Çaldı çaldı kapandı. Yüreğimin derdi bir iken bine katlandı.

Yatağımda iki büklüm, gözyaşlarım yastığımı ıslatırken yarım saat sonra Merve'den bir mesaj geldi.

Merve: *Leyla, çabuk bak. Kızlar gruptan bir fotoğraf gönderdi.*

Attığı fotoğrafı açtığımda Samet'i gördüm. Dizleri üstüne çöktürülmüş, suratı kan revan içinde, mahallenin tam orta yerinde...

CamScanner ile tarandı

Gördüğüm fotoğrafla aklıma tek bir isim geldi: Akın.

Akın yapmıştı bunu. Öyle çok inceledim ki tepeden düşen Merve'nin bildirimlerine bile bakamadım. Sonra yine de düşüncemi doğrulatmak için, "Kim yapmış bunu?" yazdım Merve'ye.

Merve: *Bilmiyorum ki sadece fotoğrafı göndermişler.*

Şüphelerimi doğrulayacak tek bir isim vardı. Yerimden hızla kalkarak Akın'ı aradım. Odada bir o yana bir bu yana dolanırken çalan telefon açılmadıkça tırnaklarımı yemeye başladım. Hiçbir şey demeden telefonu kapatınca anlamıştım zaten bir şeyler yapacağını ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Son çalışta açılan telefonda gayet sakin bir ses, "Efendim," dedi.

Sanki tüm öfkesi dinmiş gibiydi. İlk aradığındaki hâlinden eser yoktu.

"Akın," dedim panikle, tedirgin bir hâlde. Cümlelerimiz birbirine çarptı.

"İyi misin, Leyla?"

"Samet'in o hâliyle senin bir ilgin var mı?"

Samet'in hâlinden ziyade Akın'ın düşeceği hâl ve sonrasında olacakların sıkıntısı benim içimi kaplarken onun tek ilgilendiği benim nasıl olduğumdu. Tek bir derdin içinde ikimiz de birbirimize yandık, kavrulduk.

Derin bir solukla oturduğum yatakta ne diyeceğimi bilemedim. "Ben iyiyim," dedim iyi olmadığım hâlde. "Sen?"

Sen iyi misin değil de bundan sonra da iyi olacak mısın sorusunu da içeriyordu aslında sesimin tonu. Ben adım gibi emindim ki Samet bu olanlara susup kalmayacaktı.

Ne iyiyim dedi ne de bundan sonrası iyi olacak dedi. Daha önce sen bir ihtiyaçsın dediğinde olduğu gibi yine bana muhtaçmış gibi, "Dışarı çıkabilir misin?" diye sordu. "Seni bugün gördüğümde ağlıyordun. Şimdi iyi olduğunu görürsem ben de iyi olacağım."

Yüreğinin endişesi benim yüreğimde sevdayla büyüdü sanki. Yüzüme oturan buruk tebessümün burukluğu yaşanılanlardan, tebessümü Akın'dan dolayıydı. "Bilmiyorum ki," dedim aklımda türlü türlü düşüncelerle dışarı çıkmanın bir yolunu ararken. "Yani sanırım biraz çıkabilirim."

"Tamam o zaman. Aşağıdaki sapakta seni bekliyorum."

"Tamam," diyerek telefonu kapattım. Siyah pantolon ve siyah bir tişört giyerek salona ilerledim. Babamın içeride televizyon izlediği her olaya yorum yapmasından belli oluyordu. Hele bir de futbol programıysa... O kendini o kadar kaptırmışken beni görmesi imkânsızdı ama ben yine de parmak uçlarımda yürüyerek ütü yapan annemin yanına gittim sessizce. Dudaklarımı kemirirken doğru cümleleri arıyordum.

"Anne," dedim tereddütle. "Yarın bütün evi temizlesem diyorum inceden..."

Yandan bakışları beni bulduğunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Aslında eskiden bu denli zor değildi dışarı çıkmalarım ama ablam akşam karanlığında bir kazada ölünce bizim evde işler istemsizce değişmişti.

"Şey... Akın, biraz yanıma gelir misin dedi. Gidebilir miyim? Çok durmam zaten."

Annem normalde izin vermezdi ama konu Akın olduğundan ve ona güvendiğinden çok da dert etmedi.

CamScanner ile tarandı

"Bakıyorum da Akın'ın adı geçine yüzünde güller açıyor." İmalı gülümsemesi beni buldu. "Hem sen az önce Merve için ağlamıyor muydun?"

"Ne Merve'si?" Anlamsız bakışlarım yüzünde gezinirken aniden aklıma geldi. "He, o mu?.." dedim alnımı kaşıyıp yalan söylüyorum diye bas bas bağırırken. "Barıştık biz ya..."

Gidip Merve'ye ne oldu diye sorsa foyam ortaya çıkacakken, "Gidebilir miyim?" diye sordum tekrar.

"Baban sorun eder biliyorsun..." dedi karamsarlıkla. "Ama ben Merve'ye gitti diyeceğim. Geç kalırsan gelir bakar, yalan söylediğimizi anlar. O yüzden çok geçe kalma, olur mu kızım?"

Yüzümde bir tebessümle yanağından bir makas aldım. "Tamam kalmam, merak etme."

Çok geçmeden çıktım evden. Yolda önüme bakıp hızlı hızlı giderken kestirme yolları kullanıyordum. Bugün olanlardan sonra mahallenin ortasından geçmek gelmemişti içimden. Çekinmiyordum ancak üzerimde dolanacak bakışlar tahammül sınırımı zorlayacağından istemedim.

Hızlı hızlı yürürken ötede Akın'ın arabasını fark ettim. Arabanın içindeydi ve yüzündeki düz ifade beni görmesiyle bir tebessüme dönüştü. Ben de ona tatlı bir tebessümle karşılık verdim. Oturduğu koltuktan kalkmadan benim tarafımdaki kapıya uzanarak açmasıyla arabaya binmemi istediğini anladım. İkinci buluşmamızdı bu. İkinci kez yüz yüze gelecektik, kalbim göğüs kafesimi terk edecekmiş gibi çarpıyordu.

"Leyla," diye duyduğum sesle korkudan pürdikkat kesildim. Yavaşça arkamı döndüğümde karşıdan gelen kişinin Hasan olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatıldı hemen. Geçen günkü isteme muhabbetinden sonra tavrımı daha net belli etmem gerektiğini anladım. Severdim aslında ben Hasan'ı, bir arkadaşlığımız vardı ve ben onun bu niyetle arkadaşlığımızı zedelemesine içerledim. Yoksa kötü biri değildi.

Yanıma geldiğinde yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. "Nasılsın? Seni bu saatte burada gördüğüme şaşırdım açıkçası."

"İyiyim," dedim kibar bir şekilde. "Yakın arkadaşım olarak gördüğüm birinin arkamdan başka niyetleri olduğunu öğrenmeseydim çok daha iyi olacaktım."

Kızaran suratı ve kaçamak bakışlarıyla, "Leyla ben..." dedi. "Özür dilerim. Ben yani nasıl desem... Seni beğeniyorum, hep de beğendim. Annem de Leyla görücü kabul ediyormuş deyince ne bileyim..." Mahcupça başını eğdi.

"Ben sana karşı hiç arkadaş gözüyle bakamadım. Kendim de itiraf edemedim. En iyisi işi ciddiye dökmek diye düşündüm ama seni kızdırabileceğimi düşünmedim. Özür dilerim." Elleri beni tutacakken geri çekilmemle o da ellerini geri çekti. Her ne kadar tavrındaki yumuşaklık ona karşı nazik olmama sebep olsa da sonucu değiştirmiyordu. Hasan benim gözümde arkadaştı. Bir de Akın tam arkamdayken onunla temaslı bir sohbet hoş olmazdı.

Tam o sırada başımı hafifçe Akın'ın olduğu tarafa çevirdim. Arabadan inmiş çatık kaşlarla bize doğru bakıyordu.

Hasan'ın, "Leyla," demesiyle tekrar ona döndüm ve o cümlesine başlamadan ben sözünü kestim.

"Hasan, sen çok iyi birisin ama ben istemiyorum. Yani seninle hiçbir zaman o anlamda bir şey düşünmedim."

Hasan'ın yüzü anında düştü. "Düşünemez misin peki?" dedi bir umut vermem için. Küçük bir çocuk gibi bakıyordu bana ama bende onu mutlu edecek bir cevap yoktu.

"Üzgünüm," dedim yumuşak olmaya özen göstererek. Yüzündeki gülümseme solarken kalbinin kırıldığını hissettim. Ona umut verecek hiçbir şey yapmamıştım ki bunca zaman. Başımı hafifçe çevirdiğimde Akın'ın bize doğru geleceğini hissettim, o anda eş zamanlı olarak Hasan da bir şeyler söylüyordu.

"Anladım," dedi Hasan. "Geç oldu istersen bırakayım gideceğin yere kadar."

Başımı iki yana salladım. "Yok, gerek yok. Birlikte görülmesek daha iyi. Sen teyzene gidiyorsun sanırım. Sonra görüşürüz," dedim. O görüşürüz lafını alışkanlıktan söylemiştim. Dilimden aniden çıkıvermişti ama o hemen farklı yöne çekti.

"Görüşürüz, değil mi Leyla? Kopmayız yani birbirimizden..."

Omuzlarım yukarı kalkıp belirsizlikle geri düştü. "Bilmiyorum," dedim. Hasan'ı arkadaş olarak seviyordum lakin hislerini açıkladıktan sonra arkadaş kalmamız pek doğru olmazdı. "Görüşürüz sanırım."

Yüzünde aniden beliren tebessümle gözleri parladı. "Olsun, bu da yeter bana. Senin gibi bir arkadaşı kaybetmek istemem. Görüşürüz o zaman. Yani tabii sen de istersen..."

Bu sefer cevap vermedim. Ufak bir tebessümle onu yolcu ederken bende Akın'a doğru yürümeye başladım. Adımlarım Hasan'ın uzaklaşmasını beklemek için yavaş gidiyorken Akın da benim ona doğru yürüdüğümü fark edince duraksadı. Beni beklemeye başladı ama yüzüne yerleşen huzursuzluk epey belirgindi. Ben de istemsizce yüzünü gözünü inceledim. Kavgadan darbe almış olma ihtimali beni tedirgin etti.

Yanına yaklaştığımda eli koluma doğru uzandı, dudakları yanağımı buldu ve o an böylesine yakın bir ilk temasla içim çekilir gibi oldu. Dudaklarının tenimde bıraktığı his, sıcacık soluklarıyla tatlı bir meltem gibi sardı etrafımı.

Ben o anın büyüsüyle her şeyi unutmuşken o geri çekilip kapımı açtı ve o aklındaki soruyu yüzündeki aynı huzursuzlukla sordu.

"Kimdi o? Hasan mı?"

Arabaya yerleştim. Tanıdığını düşünmemiştim açıkçası.

"Öncelikle hoş buldum," dedim sıcak bir tebessümle. Ortamın gerginliğini biraz olsun dağıtmak istemiştim. Sanırım bu kıskançlık duygusuydu ve ben onu iliklerime kadar hissetmek ve onu kıvrandırmak istedim. "Sonrasında da iyiyim, sen nasılsın? Ve evet, Hasan'dı. Sen nereden tanıyorsun?"

"Leyla, Leyla, Leyla..." diye mırıldandı tatlı bir tınıyla. Gözlerimin içinin gülmesi, başımı hafifçe yana yatırışım, gözlerime yerleşen o parıltı ona da bulaştı ve biraz olsun o kasvetli hâli dağıldı. "Burası küçük bir mahalle. Geleni gideni illa bir süre sonra tanıyorsun."

CamScanner ile taran

Kapımı kapatıp tekrar kendi kısmına geçince derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanırken bana uzun uzun baktı. "Tekrar hoş geldin," dedi gülümseyerek.

"Hoş bulduk," dedim. Ben gelene kadar arabanın içini sıcacık yapmıştı. "Hasan, üst kat komşumuzun yeğeni. Benim de arkadaşım."

Dudaklarında inandırıcı olmayan alaycı bir gülüş belirdi. "Sadece arkadaş olduğuna emin misin?"

"Anlayamadım?" Kendimi iyice Akın'a doğru çevirdim ve bir arabanın içinde olabilecek en yakın mesafede baş başa birbirimizi inceledik. Başını koltuğa doğru yasladı.

"Pek arkadaşınmış gibi bakmıyordu da. Sadece arkadaş olduğunuza emin misin?"

Erkekler sanırım gerçekten anlayabiliyordu. Ben bunca zamandır Hasan'ın bana olan hislerinin gram farkına varmazken Akın elli metre mesafeden bir bakışla olan biteni çözmüştü.

"Benim için arkadaş," dedim yalan değildi, farklı bir şekilde doğruyu söylüyordum sadece.

İstemsizce yüzünün şekli değişti. "Onun için öyle olmadığı bariz belliydi zaten de şimdi kesinleşmiş oldu."

Ben de o an bir şapşallık yaptım ve evirmeden çevirmeden öyle dan diye gerçeği ortaya koydum.

"Vallahi siz erkekler anlıyorsunuz bu işten sanırım. Evet, öyle dediğin gibi. Benimle evlenmek için haber yollamış, niyeti de bayağı ciddiymiş. Ben hiç öyle düşünmemiştim hâlbuki."

"Ciddi," dedi bakışlarıyla tekrar vurgularken.

O an o bakışlarının altında yaptığımın farkına varıp koltukta ufacık kaldım, "Yani şey..." dedim dudaklarımı ısırarak. Sonra bir anda açıklama telaşıyla doğruldum. "Evet ama ben reddettim."

"Hmm..." dedi dudakları arasından. Bakışları bir kıskançlığın doğurduğu izleri taşıyordu, sesinin tonu da öyle. Bana döndüğünde kaybetme korkusu saran gözlerine cümleleri de eşlik etti. "Reddederken benden bahsettin mi peki? Yani benim de niyetimin ciddi olduğundan."

CamScanner ile tarandı

Akın'ın şu hâlleri beni leyla etti. Niyetim ciddi falan değişi çocukça bir gülümseme ve onu saklama dürtüsü getirdi. Sonra saklayamayınca açıkça sundum ben de.

"Allah Allah..." dedim kıkırdayarak. "Niyetin ciddi miymiş ki? Ben hiç anlayamamışım."

Tatlı tatlı omuz kırarak ona baktığımda, "Bak sen..." dedi bakışları ona kıvrılan omuzlarıma kaydığında. "Anlamadın demek. Hay Allah ya, nasıl yapsak ki?"

Tam o sırada aynı nazlı niyazlı tavrımı sürdürerek, "Bilmem ki," dedim.

Yüzümdeki o tatlı gülümseme ona da bulaşmıştı. "Ben seninkini halledeceğim ama önce o niyeti başkasına bir gösterelim," demesiyle "Hı," dedim ve arabanın yönü Hasan'ın gittiği yolu buldu.

"Neden döndün?" dememle tam Hasan'ın olduğu yerde durarak camı açıp yanından geçti. Hasan ile göz göze geldiğimizde o büyük bir şaşkınlık içindeyken ben bakışlarımı çevirip yüzümü kapadım. Benim burada, onun yanında olduğumu Hasan'ın gözüne sokmak için yapmış gibi hissettim.

"Hem gideceğim yol bozuktu," dedi. Cümlesi eksik kaldı gibi hissettiğimden, "Hem de..." dedim.

"Hem de onun gitmek istediği o yol kapalı," dedi baskın bir tonlamayla. "Uyarmak istedim. Sonra canımız sıkılmasın."

Yaptığını çok doğru bulmadığımı, "Bizim canımız sıkılmaz." Sözünün vurgusuyla dile getirdim. "Biz birbirimizi bilip birbirimize güvendikten sonra başkalarının istekleri veya sözleri sadece laf olarak kalır. Bir şeyleri ispat etmeye gerek yok."

Onu terslemek, onunla kavga etmek niyetinde olmadığımdan cümlemin sonunu gülümseyerek bitirmiştim. O da, "Haklısın," demişti ama kendi doğrularını da dile getirmekten çekinmemişti. "Ama yine de sen dışarıdan nasıl gözüktüğünü göremiyorsun, Leyla. Öyle farklı, öyle kendine has bir havan var ki muhakkak her erkeğin hayatını güzelleştirsin diyeceği bir kadınsın. Ben bunun elimden kaçıp gitmesini istemiyorum.

CamScanner ile tarandı

Sözleri, istekleri dahi lafa dökülmesin. Ben onlara bir sınır koyayım ve onlar o sınırdan öteye, sana, yaklaşamasın."

"Samet," dedim konunun başka bir noktasını da işin içine katarak. "Samet'i de o hâle getirişin bundan sebep miydi?"

Sustu. Onun sustuğu o yerde de tekrar konuştum. "Sendin değil mi?" diye sordum tekrar. "Onu o hâle getirenin sen olduğunu biliyorum."

"Vereceğin tepkiye göre değişir," demesiyle afalladım. Bir sürü yöne çekilebilirdi ve ben aklıma gelen ilk ihtimalle şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Nasıl yani? Eğer kızarsam yalan mı söyleyeceksin ben yapmadım diye?"

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ben yalan söylemem, Leyla. Bu konuda için rahat olsun. Cevabı seni rahatsız edecekse cevapsız bırakırım ama yalan söylemem. Böyle tedirgince soruşundan da cevabının seni rahatsız edeceğini düşündüğümden sessiz kalıyorum."

İkimiz de kendimize göre haklıydık ve birbirimizi anlayabiliyorduk ama ben ona biraz daha açık olmak istedim. Zira korkumun yanlış anlamlar uyandırmasını istemezdim. Derince bir nefes alarak, "Keşke yapmasaydın," dedim. "Bundan sonrası çok daha karışacakmış gibi hissediyorum. O hâlde dizlerinin üzerine çöktürmen, ne bileyim..." dedim sıkıntılı bir nefesle. "Onun... Daha doğrusu bir erkeğin kolay kolay hazmedeceği bir şey değildir."

Elim dizlerimin üstünde öylece dururken beklemediğim bir hareketle parmakları parmaklarıma sürtündü ve sonra bile isteye avuçları içine aldı. "Hazmedemesin zaten Leyla," dedi net bir tavırla. "Hazmedemesin diye yaptım. Onun gibiler için girdiği kavga bile gurur meselesidir. Onlar alışmış her gün dayak yemeye, dayak atmaya. Ben ona yaşamadığını yaşatmak istedim. O gururu öyle bir kırılsın ki bir daha değil sana o lafları etmek, senin adını bile duyunca yolunu değiştirsin diye. Evet, ben yaptım. Hatta arttırıyorum," dedi üstüne basa basa. "O gün orada

CamScanner ile tarandı

olan herkese bir daha Leyla'nın adını anıp masasına meze edene bin mislini yapacağımı söyledim."

"Leyla," dedi hemen peşine tekdüze bir sesle. "Ben sana bir söz verdim, tutacağım. Sen istesen de istemesen de. Öylece durup geçemem ben. Sen orada için söküle söküle ağlarken ben boş ver deyip konuyu kapatamam."

Onu da anlıyordum ve ne yazık ki anlarken ona aksi bir şey söyleyebileceğim bir noktada değildim. Sessizliğimden o da bunu anlamış gibi, "Kapatalım mı artık bu konuyu?" dedi.

"Olur," dedim gülümseyerek. Sonra saate baktığımda epey ilerlediğini fark ettim. "Akın, ben dönsem artık? Saat geç oldu. Yarın görüşürüz, olur mu? Sana da uyuyorsa yani."

Yüzünün düşmesi beklediğim bir şey değildi, "Ben de sana onu diyecektim," dedi.

"Neyi?"

"Ya benim iş için bu gece Ankara'ya gitmem gerek. İki gece orada kalacağım. Almam gereken bazı parçalar var. O yüzden bu akşam gitmeden seni görmek istedim."

Yüzünün düşüşü yarın görüşelim deyişimi mecburiyetten kabul edemeyişi miydi? Bu bile içimi sıcacık etti.

"Öyle mi? Tek mi gideceksin?" diye sordum ona hiç kötü hissettirmeden.

"Evet," dedi sanki beni son kez görecekmiş gibi izlerken. Her bir anı böyle hissettiriyordu. Olduğumuz her an bana son kezmiş gibi içi giderek bakıyordu.

"Tamam, dikkat et o zaman. Arabayla gideceksin sanırım. Yavaş kullan, olur mu?"

Tebessüm etti. "Ee, muhakkak," dedi imayla. "Emir büyük yerden." Ben de aynı tebessümle dudaklarımı ısırarak arabadan indim.

Ben hızla geldiğim yolları giderken o da uzak bir mesafeden eşlik edip beni eve kadar getirdi. Arkamdan geldiğini bilmek beni heyecanlandırırken adımlarımı daha düzgün atmama sebep oldu. En son evin kapısını açıp baş selamı verdiğimde o da aynı hareketle geldiği yolu tekrar geri yürüdü.

Daha eve girmeden attığı mesajla şaşırdım.

CamSca

Akın: *Anneme geç saatte sana izin verdiği için teşekkür ettiğimi söylersin. Ellerinden öpüyorum.*

Annemin bunu ilettiğimde ağzının kulaklarına varacağından emindim.

Leyla: *Olur, iletirim :)*

Eve girdiğimde annem ve babam içeride televizyon izliyorlardı. Annem elindeki elmayı soyup babama uzatırken babam hâlâ futbolculara küfürler savurmaya devam ediyordu. Kapı kenarından anneme geldiğimi belli ederek odama girdim. Üzerimi değiştirip yatağa girdiğimde mesajlara girerek Akın'a, "Gittin mi eve?" yazdım.

Birkaç saniye sonra bir fotoğraf belirdi ekranda. Evde, uzandığı koltukta bir fotoğraf göndermişti bana. Hiç beklemediğimden ağzım açık inceledim fotoğrafı. Üzerini değiştirmişti, gri bir tişört vardı üzerinde. Kirli sakallarının yüzünde oluşturduğu o hâl iç çekilseydi.

Leyla: *Gitmişsin. Ben rahatsız etmeyeyim seni. Dinlen sen. Yarın yola çıkacakmışsın hem.*

Akın: *Sen rahatsız etmezsin ama biz edelim.*

Ne söylediğini anlayamadım. Ben mesajı anlamaya çalışırken o yazmaya başladı.

Akın: *Hani demiştin ya niyetini anlayamadıysam demek ki diye. Yarın evdeyseniz annem ve ablam size gelsin sen de benim niyetimi anla. Siz kadın kadına oturun, rahat rahat beni çekiştirin. Sonra ben Ankara'dan gelince size uyan bir günde gelip niyetimi kendim belirteyim.*

Telefon elimden düştü heyecandan. İçime içime avazım çıktığı kadar bağırırken yerimde tepiniyor, olduğum yerde duramıyordum.

Tekrar telefonun titremesiyle yatağa doğru baktım.

Akın: *Leyla, orada mısın?*

İçim içime sığmazken ona titreyen ellerimle cevap yazdım.

Leyla: *Olur, evdeyiz. Ne zaman isterseniz bekleriz.*

CamScanner ile tarandı

Anneme ayaklarımı yerden kesen haberi verdikten sonra onun da heyecanını görebilmiştim. Annem olanları bu gece babama anlatacakken benim içimde tarifsiz bir mutluluk vardı. Evet, öncesinde babama bahsetmiştik ama şimdi böyle ailecek tanışmaya gelmeleri olayın ciddiyetini gösteriyordu. Telefondan müzik açarak kulaklıklarımı taktım. İçimdeki boşluk beni yerden kesiyordu. Ciğerlerim tıka basa Akın'ın bana derince aldırdığı nefeslerle dolu gibiydi. Hem nefesim yetmiyormuş gibi hissediyor hem de yeni nefes almaya başlamış gibi hissediyordum. Bu aşkın Akın hâli olmalıydı.

İç çekerek adının üzerine tıkladıktan sonra adını bile parmak uçlarımda sevdim. Sonra dayanamadım mesaja girdim.

Leyla: *Çıktın mı yola?*

Birkaç dakika içinde aktif oldu.

Akın: *Bir şeyler atıştırıyorum, birazdan çıkacağım. Sen uyumadın mı?*

Öyle garip bir hisli ki sevdiğin insanla saat fark etmeksizin bir şeyler paylaşmak... Ben çok uzun süredir birini merak etmemiş, onun tarafından merak edilmemiştim.

Leyla: *Uyuyamadım ki.*

Ben ona yazdığım ilk an aktif olmuş sonra da hiç çıkmamıştı.

Akın: *Heyecandan mı? :)*

Gizleyemeyeceğimi bilecek kadar tanımıştı beni. O mesajı ilk attığı o andan şu zamana kadar içimde hiçbir şey değişmemişti. Hatta saatler ilerledikçe vaktin yaklaşması daha da arttırdı benim heyecanımı.

Leyla: *Hem o hem de gidene kadar konuşalım istedim. Gidince bana haber ver, olur mu?*

Akın: *Bir dakika bir dakika :)*

Akın: *Sen beni merak mı ediyorsun?*

Akın: *Ve sen benim güzel Leyla'm... Benim için uykusuz mu kalıyorsun?*

CamScanner ile t

Son mesajına öylesine iç çektim ki içim parçalanacak sandım. Benim güzel Leyla'm... Sanki sesini işitmiştim mesajdan. Bir adam her mesajıyla yürek hoplatacak kadar güzel olamazdı. Son attığı mesaja ne kadar çok bakılırsa o kadar çok baktım.

Gülümsemem yüzümden silinmezken parmaklarım ekrana dokundu.

Leyla: *Yok canım, neden merak edeyim ki :)*

Leyla: Hem kız evi naz evi demişler.

Leyla: Öyle sorular sorma bana.

Leyla: Naz yapamam falan.

Leyla: Erkek evine daha ilk günden yüz vermeyelim :)

Hiç beklemeden koca bir kahkaha bıraktı ekranıma.

Akın: *Hahahaha. Erkek evi, kız evinin Leyla'sını koymuş aklına. Nazına da niyazına da eyvallah diyor.*

Akın: *İstiyorsa süründürsün, hasretin vuslatı da onunla eş değer olur diyor.*

Bir Leyla olarak leylalığımı yaptım ve hiç beklemeden aklımdakileri öylece ortaya döktüm.

Leyla: *Ay, demesin, demesin.*

Leyla: *Erkek evi öyle çok güzel konuşunca kız evi hiç beklemeden koşa koşa gidip biz talibiz diyecek yoksa.*

Leyla: *Ayyyyy...*

Leyla: *Öyle yazınca da olmadı sanki...*

Leyla: *Of, ben galiba bazen çok yersiz konuşuyorum.*

Leyla: *Gitti o kız evi ağırdan alması falan.*

Elimi yüzüme kapattım. Çok utandım, çok utandım...

Akın: *Hahaha*

Akın: *Leyla... Bayılıyorum şu hâllerine.*

Akın: *Günüm yetmiyor gecemi de güzelleştiriyorsun. Ben sana neden bu kadar geç kalmışım.*

Geç kalmaktan bahsedince istemsizce geçmiş ve geçmişte olanlar kurcaladı zihnimi. Çıkan bir dedikodunun gerçekliğini merak ettiğimden tereddütte kalsam da anın büyüsünü bozarak bir soru sordum.

Leyla: *Bir şeyi merak ediyorum.*

CamScanner ile tarandı

Leyla: *Şey diyorlardı senin için. Onun adını göğsüne dövme yaptırmışsın. Gerçekten böyle bir şey var mı?*

Mesajı gördü ve bir süre yazmadan öylece kaldı. O an içimi bir sıkıntı kapladı. Evet deme ihtimaline hazırladım kendimi. Ne yaparım bilemedim. Kapattırmış olsa dahi oralarda bir yerde onun adının yazdığı gerçeğini ne değiştirirdi ki?

Akın: *Kim diyor onu ya?*

Akın: *Mahallede ne çok konuşuluyormuşum.*

Birkaç saniye içinde bir fotoğraf belirdi tekrar ekranımda. Akın'ın aynadan çektiği bir fotoğraf. Altında siyah kot bir pantolon vardı ve üzeri çırılçıplaktı. Dövme namına hiçbir şey yoktu ama o göğsünün taş gibi oluşu da fotoğraf ekranından epey belliydi. Karnı, kol kasları, göğsü, köprücük kemiği... Hepsi birer ressamın elinden çıkmış gibiyken gözümü ekrandan alamadım ve dudaklarımın arasından bir ıslık çıktı: "Hey, maşallah."

Muhakkak ben böyle uzunca süre giderdim de bir mesaj düştü ekranıma.

Akın: *Sen görüyor musun dövme falan? Ben görmüyorum. Yok öyle bir şey. Hayatımda dövme yaptırmadım hiç. Bu soruyu da böylece kapattık m?*

Yüzümde tebessümle ve aldığım cevabın getirdiği keyifle yazdım mesajlarımı.

Leyla: *Ay, deseydin yaptırmadım diye ben inanırdım canım. Ne gerek vardı yarı çıplak vücudunu sergilemeye.*

Leyla: *Hayır yani rahatsız olduğumdan değil de ben sana inanırım demek istiyorum.*

Leyla: *Yoksa sen hep gönderirsen ben bakarım.*

Leyla: *Yani bakarım derken kötü gözle değil.*

Leyla: *Benim kötü gözüm olmaz zaten. İyi bakarım ben.*

Leyla: *İyi de nasıl bakılıyor bilmiyorum ama...*

Leyla: *Off. Ben toparlayamayacağım bence.*

Leyla: *Bir kere de sen toparlasan ölür müsün sanki...*

Ben öyle ekrana boş boş bakarken Akın önce gülücük gönderdi. Vallahi annem haklıydı herhâlde. Çocuğu güldüren

CamScanner

çıkmadıysa demek, demişti. Ben güldürüyorum sanırım. Gülüyordu yani sürekli...

Akın: *Kafayı yiyeceğim.*

Akın: *Çok tatlısın.*

Gözlerim bir mesajıyla daha kocaman oldu. Asıl ben kafayı yedim. Öyle böyle yemedim. Kendi kendime kıkırdayarak beni görüyormuş gibi pikeyle gözlerimi kapadım.

Sonra yüzüme kondurduğum sevimli bir gülümsemeyle gözlerim kapalı loş ışıkta bir fotoğraf gönderdim. Kâküllerim biraz dağılmıştı, yüzümde makyaj yoktu ama aşk insanı sahiden de güzelleştiriyordu. Tek makyajımın koca bir gülümseme olduğu o fotoğrafın altına, "Biliyorum canım," yazdım.

Hiç çıkmadan, hiç geç cevap vermeden elinde telefonla sadece benimle ilgileniyordu.

Akın: *Leyla...*

Akın: *Ben istemeden fotoğraf gönderdin, farkında mısın? Neye borçluyuz bunu?*

Sana, canım Akın. Sana borçluyuz.

Öyle demedim tabii.

Leyla: *Şimdi sen gönderince karşılıksız bırakmayayım dedim.*

Leyla: *Hani komşuya verilen tabak gibi.*

Akın: *Hmmm...*

Akın: *Güzel anlaşma.*

Akın: *O zaman ben her saat başı fotoğraf gönderip karşılığını bekliyorum.*

Akın: *Gönder hem sen. Sevaba gireyim ben.*

Güzele güzel bakmak sevaptır sözünü bildiğimden yüzümde kocaman bir sırıtma belirdi.

Leyla: *Güzel mi demek istedin sen bana şimdi?*

Birkaç dakika geçmişti ama yazmamıştı. Ben de attığı fotoğrafı tekrar inceledim. Sonra yetmedi gaza geldim ve bir fotoğraf daha gönderdim. Bu sefer sabırsız, kaşları çatık, dudakları büzülmüş yüzümdeki sahte öfkenin belli olduğu o komik fotoğraf...

CamScanner ile tarandı

Akın: *İki dakika telefonu bıraktım, Karşılaştığım manzaraya bak. Bu gece sen bayağı aştın kendini. Sevdim ama ben bunu. Hep yap sen. Her anını fotoğrafla gönder.*

Akın: *Ayrıca ben güzel demek istemem, direkt derim Leyla. Çok güzelsin. Çok çok güzelsin.*

Akın: *Bu arada*

Ay, bu arada yazıp çıktı! Meraktan öldüm devamını getirene kadar. Baktım girmiyor, ben yazdım.

Leyla: *Bu arada?*

Birkaç dakika sonra aktif oldu.

Akın: *Gözlerin çok güzel.*

Akın: *Bir de.*

Ah, bir de ne Akın? Bir de ne? Kesik kesik yazmalarından olduğum yerde inme inecekti bana. Karnıma ağrılar saplandı, kalbim atışını hızlandırdı.

Leyla: *Bir de?*

Akın: *Hayır, yanlış anlaşılmak istemediğim için bunu şimdi söylemesem daha iyi olacak.*

O an meraktan ölünebilse ölecektim, öyle çok merak ettim.

Leyla: *Ama öyle olmaz ki. Çok merak ettim ben.*

Akın: *Israr etme, Leyla. Gerçekten. Bir gün, söz veriyorum ama şimdi değil.*

Öyle deyince ne kadar merak etsem de ısrar etmek istemedim.

Leyla: *İnşallah o gün hemen gelir.*

Leyla: *Belki gelmeden ölebilirim, öyle düşün.*

Leyla: *Yani ben olsam vicdan yapar söylerdim.*

Leyla: *Ama sen bilirsin tabii, ısrar etmek istemem.*

Leyla: *Söyle ama sen en yakın zamanda.*

Leyla: *Unutmam çünkü ben bunu.*

Birkaç dakika sonra tekrar aktif oldu.

Akın: *Hahaha. Peki. Söz.*

Akın: *Zaten bu gidişle çok uzun sürecekmiş gibi durmuyor.*

Eğer merakımı daha da arttırmak için yapıyorsa gerçekten başarılı oluyordu.

CamScanner ile tara

Leyla: *Bu arada sen hâlâ yola çıkmadın mı?*

Akın: *Yoldayım ben, o yüzden geç cevap veriyorum. Söylemeyi unuttum.*

Yolda giderken bile sırf onunla konuşmaktan vazgeçmemeyeyim diye bana söylememişti. İçim onun için bir hoş olsa da bunun onun için iyi olmayacağını bildiğimden hızla konuşmayı sonlandırmak istedim.

Leyla: *Yolda telefonla uğraşılır mı Akın? Sen dikkatli sür. Bırak telefonu. Ben de yatayım madem. Gidince haber ver mutlaka.*

Akın: *:(Ne güzel konuşuyorduk. Keşke söylemeseydim ama tamam madem uyuyacaksın, yat sen. Haber veririm ben gidince.*

Onun da benimle konuşmayı bu kadar sevmesi karşılık almanın en güzel hâliydi.

Leyla: *Yarın yine konuşuruz. Dikkat et, yavaş kullan. Haber verirsin. İyi yolculuklar sana.*

Akın: *Veririm güzelim. Uyu sen de. İyi geceler.*

Yine güzelim dedi, aklımı başımdan aldı. Mutluluk dolu uykusuz koca bir gece bıraktı bana.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Her şeyin bir vakti saati vardı. Ben bunu Akın ile tanıştığım gün anladım. Öyle ki o güne kadar ne bizim yollarımız kesişti ne de ben onunla ilgili bir duruma iç çektim. Çok sevdiği bahsedilirdi mahallede, çok fena tutulduğu, yandığı, öldüğü, bittiği... Her genç kız muhakkak öyle çok sevilmek için iç çeker, bize nerede öylesi derdi. Ben o zaman hiç kimmiş bu Akın dememiştim. Ama şimdi Akın benimleydi. Beni sevmesi bu kadar kısa süre içinde pek mümkün değildi ama içinin kaydığı, kaynadığı da her hâlinden belliydi. Öyle olmasa nasıl çıkardı o güzel kelamlar ağzından? Öyle olmasa benim içim nasıl kaynardı ona?

Şimdi şimdi Akın'ı tanıdıkça geçmişin dedikoduları daha da dolanır oldu zihnime. O bitmek tükenmek bilmez devlerin aşkının büyüklüğü benim yüreğime oturdu. İster istemez geleceğini değil, geçmişini de düşünür oldum. Ona geç kalışım, bana geç kalışı neden dedirtti. Ah dedirtti, diz dövdürttü. Akın'ın beni böyle güzel seveceğini bilsem Gözde'den kalan o seneleri de ne kendime ne de ona heba ettirirdim.

Gönlümün dili, dizimin dermanı... Hepsinin Akın'a yürümek, koşmak için el ayak oluşu...

Geçmişin anıları da şeytanın vesvesesi gibi kulağıma ilişmese en mutlu günüme uyanmıştım. Hatta o kadar ki heyecanla,

CamScanner ile tarandı

saatin çalmasını bile beklemeden uyandım. Üzerime eski bir şeyler giyerek temizlik için hazırlandım. Mutfaktan gelen tıkırtılar annemin çoktan işe koyulduğunu gösteriyordu. Akın'ın annesi ve ablasını hazırlık yapmadan hemen ertesi güne kabul etmek de olmamıştı ama bizim sürekli elimizde toz bezleriyle gezmemiz bugünümüze yaradı. Temizliğe geçmeden telefonu aldım elime. Akın'ın ismi üzerinde gezdi parmaklarım. Gülümsedim. Bir insanın adı bile yetebilir miydi içimin kıpırdamasına?

Leyla: *Günaydın.*

Cevap beklemiyordum ama anında mesaj geldi. Her mesajın bildirimi kalbime bir saldırı gibiydi. Ömür boyu sürsün, işgal altında kalayım istedim. Çünkü ben yürekten teslimdim ona.

Akın: *Günaydın. Tamam erken kalkarsın diyordum da bu kadar erken beklemiyordum. Bir sorun yok değil mi?*

Olduğum yerde kıkırdadım, parmaklarım ekranda dolandı.

Leyla: *Sorun var. Kâbuslarıma giren karabasanlardır böyle erken kalkmamın sebebi. Buna da bir çözümün var mı?*

Akın: *Derhâl İstanbul'a dönüp sen uyurken başında nöbet tutuyorum. Arada kulağına fısıldanan güzel sözlere eminim hiçbir kötülük uğramayacaktır. Sence oluru var mı? Çünkü bence çok mantıklı. Tamam diyorsan çıkıyorum bak. Tamam dedin sayıyorum.*

Olduğum yerde sesli bir kahkaha atarken günümün neşesi arttı. Annem çok gülmek çok ağlamak getirir peşinde derdi. Ben uzun bir sürenin sonunda, Akın ile olduğum dönemde bu kadar çok yürekten güler hâle gelmiştim.

Leyla: *Bu olur meselesine babam ne der bilmiyorum ama seni hemen oralardan getirecekse ben tamam diyorum.*

Akın: *O kadar mı çok özlendim? :)*

O kadardan da çok özlendin Akın, diyemediğimden sadece gülücük koydum. Ulaşabileceğim mesafede oluşunun bile bir lüks olduğunu o gittiğinde anladım.

Leyla: *:)*

Leyla: *Neyse şaka bir yana bugün sizinkiler gelecek ya hazırlık yapacağız. O yüzden erken kalktım.*

Akın: *Çok yorma kendini. Ablamla annem öyle şeye bakmaz zaten. Sen niyetini belli edemedin deyince... :) Onlar benim belli edemediğim niyeti belli etmeye geliyor.*

Her mesajında böylesine sırıtmam benim iyiye gitmediğimin göstergesiydi. Temizliğe yardım edecektim güya. Akın'a dalınca, ben leyla olunca her şey önemini yitirdi. Oturdum kaldım öylece. Bundan da hiç rahatsızlık duymadım. Aşkın Akın hâli insanı leyla ediyordu.

Leyla: *Ben demesem hâlâ belli etme niyetinde değildin demek. Boşuna yuvayı dişi kuş yapar dememişler. Sana kalsa oho... :)*

Akın: *Bir dakika! Bir dakika!*

Akın: *Burada hakkımı yedirmem.*

Akın: *Benim niyetim zaten belliydi.*

Akın: *O gün Bahriye teyzeye evet dediğim gün.*

Akın: *Buluşmaya geldiğim gün.*

Akın: *Ben sana seni gördüğüm ilk gün evettim zaten Leyla. Sen kararsızdın. Sen süre istedin, hatırlatırım.*

Ben öyle çok ona kapılıp gitmiştim ki kendi süre isteyişim bile çıkmıştı aklımdan. Evet istemiştim ve o süre o kadar da dolmamıştı aslında. Ne ara bu aşamaya geldiğimizi de anlamamıştım ama iyi ki gelmiştik. Ben erken değil, geç kalmışım hissiyle cebelleşiyordum. Ben daha yazamadan o tekrar yazdı.

Akın: *Sen o akşam öyle niyetini belli etmedin deyince istediğini düşündüm. Seni zora sokmadım değil mi, Leyla? İstiyorsun değil mi?*

Bambaşka düşüncelere kapılmasını istemediğimden hızlıca yazdım mesajımı.

Leyla: *Evet, istiyorum.*

O mesajı kaç kere okudum bilmiyorum. Ben kendime sesli dile getirdiğim o ilk an Akın'a da dile getirmiştim. Evet, seni istiyorum, demiştim. Bu bir ilişkinin başlangıç noktasıydı ama ben bir sonun başlangıcına adım atmışım gibi hissediyordum. Bir insanın sonu insanı bu denli mutlu edemezdi ya.

Ninova

CamScanner ile tarandı

Annem, "Leyla," diye seslenince hızlıca Akın'a haber verip telefonu bir kenara bıraktım. Mutfağa geçtiğimde onu yufkaların başında buldum. Annem börekleri sararken, "Şu kremayı çırp sen de," dedi.

Malzemeleri alacakken mutfağa gelen babamla irkildim. Babamın bildiğini biliyordum lakin bu yaşıma kadar hiç böyle şeyler konuşmadığımızdan şimdi epey zorlanıyordum. Gelişini görmezlikten gelecektim fakat, "Leyla," dedi yumuşacık bir sesle. "Sen gelsene kızım bir içeri."

Annemin, "Hadi," demesiyle elimdekileri tezgâha bırakarak babamın peşinden odaya gittim. O üçlü koltuğa otururken ben de hemen yanına oturdum. Bende olduğu kadar babamda da o gerginlik hâkimdi ve ikimiz de derin bir nefesle birbirimize bakınca babam sessizliğini bozdu.

"Annen bir şeyler anlattı," dedi. Elimi kolumu nereye koysam bilemedim. Dizlerimin üzerinde sabitledim.

"Yaşın geldi. Birilerini istemen, seni istemeleri çok normal..." Yumuşacık sesinin yüreğimi okşaması çok başka bir duyguydu. "Akın..." deyip duraksayınca yutkunamadım. "Akın iyi bir çocuk. Bir yanlışını görmedim. Ailemize yakışır bir damat da olur ama ben annen söyledikten sonra bir düşündüm de..."

O an yüreğimi avuçlarının arasına almış birileri sıkıyor gibi hissettim. Babamın endişeye dönen sözleri benim içimi dağladı. "Ben nasıl derim onu da bilmiyorum..." Evirip çevirmeyeceğini, yumuşatamayacağını anlayınca öylece girdi konuya: "Kızım, Akın'ın geçmişini herkes bilir. Geçmiş geçmiştir ben onunla ilgilenmem. Ben kendi kızıma bakarım. Sana bir yanlışı yoksa beni başka bir mesele alakadar etmez ama sen bunları göz ardı edebilir misin? Yani böyle duydukça birilerinden, şu kalbin acımaz mı?" dedi elini kalbimin üzerine koyarak.

"Sen istiyorsan ve seviyorsan ben çok sevinirim, isterim ama bir gün bu yüzünü geçmişi yüzünden asacaksan... Bu evliliği ona da kendine de zindan edeceksen razı değilim, kızım. Sen iyice bir düşün taşın. Akın'a söyle, ona göre gelsin. Ben bir daha seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Sen bu kapıya onu

çağırırsan ben de seni ona vereceğim. Getirtmişsen onu bu kapıya, onay sayarım. Anlık karar verme, olur mu kızım? İyice ölç biç kafanda."

Kızsan kızılmaz bir durumdu. Haklıydı babam. Endişelerinde de haklıydı, söylediklerinde de. Ben pembe bir gözlükle bakarken o; benden o gözlüğü çıkartmamı, bir daha enine boyuna düşünmemi istemişti. Evlilik o pembe gözlüklerle kurulamazdı. Susmayan düşüncelerime, babamın kırk yıllık tecrübesi de gelince ben karman çorman oldum.

"Tamam, baba," dedim tereddüt dolu bir sesle. "Düşüneceğim."

Ona kötü bir görüntü bırakmamak için sahte bir tebessüm kondurdum yüzüme, o da aynı tebessümle bana karşılık vererek elini omzuma vurdu bir iki kez.

"Ben gideyim, siz de rahat rahat ağırlayın misafirlerinizi."

Babamla birlikte ayaklandıktan sonra onu evden yolculadım ve mutfağa geçtim. Annem babamla bizi dinlediğinden ya da dün akşam benzeri şeyleri anneme de dillendirdiğinden annem, "Aman, boş ver," demişti benim asılan yüzüme karşılık. "Hadi, biz hazırlığımızı yapalım."

Öyle yaptık. Hiç olmaması gereken bir günde aklımda onca düşünceyle pasta, kek, börek, poğaça, kurabiye ve iki çeşit salata yaptık. En son duşa girip kendimce saçlarımı yaptım. Hafif bir makyajdan sonra krem rengi, kalem bir elbise giydim. Tam telefonu elime almıştım ki o sırada kapı çaldı. Akın ise kapıdan önce benim ona ihtiyacım olacağını bilir gibi bir mesaj bırakmıştı.

Akın: *Sakin ol. Heyecan yapmanı gerektirecek bir durum yok. İlk kez görmüyorsun annemleri. Tek farkı artık sana karşı onlar da isteklerini belli edecekler. Onlar seni hem seviyor hem istiyor. Kendini strese sokup gününü mahvetme, olur mu? Senin duruşun, senin iki dakikalık sohbetin bile bir insanı etkileyecek kadar mükemmel, Leyla. Kendin ol, yeter. Başka bir şey yapmana gerek yok. Üstelik etkilemen gereken kişiyi çoktan etkiledin sen. Kalanı sadece âdet yerini bulsun diye.*

CamScanner ile tarandı

Mesajıyla bile elimi tutmuş, sırtımı sıvazlamış gibi hissettim. Derin bir nefes alıp telefonumu şarja taktıktan sonra hızlıca kapıya gittim. Annem kapıda bekliyordu. Derin bir nefes verip kendimi sakinleştirdim. Kapıyı açtığımda bana gülen annesi ve ablasıyla karşılaşınca ilk heyecanı attım üzerinden.

"Buyurun, hoş geldiniz," dedim önlerini açarak.

Elif abla elindeki pastayı bana uzattı.

"Ne zahmet ettiniz?" dedim alırken.

Karnı bayağı belirginleşmişti. Akın hamile olduğunu söylemişti, o yüzden şaşırmadım ama böyle son zamanları olmasını da beklemiyordum. Nuran teyzenin elini öperek içeri aldık misafirlerimizi. Bir kardeşi daha vardı ama sanırım okula gittiği için gelememişti. Odaya geçtiklerinde annem de peşlerine takılarak hemen yanlarına oturdu.

"Nasılsınız?" diye sordum. Nuran teyze beni baştan aşağı süzdü.

"İyiyiz, kızım. Siz nasılsınız? Böyle bir anda çıktık geldik ama kusura bakmayın. Akın tutturdu gidin gidin diye."

Mahcup hissetmişti kendini sanırım. Annem, Nuran teyzenin laflarıyla keyiflendi. Akın'ın beni böyle tuttururcasına istemesi bir kız annesi olarak gururunu okşamıştı.

"İyi yapmışsınız. Ne zaman isterseniz gelin yabancı mıyız? Aynı mahallenin insanıyız."

Yabancıydık esasında. Yolda görüp selam vermenin dışında gidiş gelişimiz yoktu ama annem bağları sıkı tutmak istiyordu. Mutfağa çayları doldurmaya giderken Elif abla geldi yanıma. Masadaki tabakları görünce, "Ne çok şey yapmışsınız!" dedi. "Neremize yiyeceğiz o kadar şeyi?"

Gülümsedim. "Olsun abla, yeriz. İki canlısın hem sen. Öyle az yiyeyim falan deme bak, sakın. Süt olur bol bol."

"Ay Leyla..." dedi karnını tutarak "Süt olsun diye diye yedirdiler zaten iyice şiştim."

Çok güzeldi Elif abla. Akın'a benziyordu. Uzunca boyu vardı, simsiyah kaşı gözü vardı. Hamilelik de çok yakışmıştı. "Hamilesin sen, olur o kadar," dedim tebessümle.

CamScanner

Elif ablayı tanıyordum mahalleden ama bu kadar sıcakkanlı olduğunu bilmiyordum. Pek konuşmuşluğumuz yoktu zaten. Tabaklara uzanırken, "Sen otur," dedim elindekileri alarak. "Ben getiriyorum şimdi. Bebeğe bir şey olmasın."

Öyle candan yardım etmek istiyordu ki zar zor aldım elinden tabakları. "Ne olacak sanki, elime mi yapışacak? Zaten evde de yapıyorum bir ton şey. Böyle iki tabakla bebeğe bir şey olsa ohooo..."

Sonra bir olayın gerçekliğiyle duraksayınca ben de bir şey oldu düşüncesiyle kaldım. O ise başka bir noktaya takılmıştı. "Gerçi..." dedi yeni fark etmiş gibi. "Nasip ya bu, olursa iki tabaktan da olur."

"Öyle. Nasipte ne varsa o olur," dedim gülerek. "Biz kötüsünü düşünmeyelim tabii..."

Kulağını çekip tahtaya vurduktan sonra, "Doğru doğru," dedi. "Neyse. Hadi gel, bekletmeyelim bizimkileri."

Başımı sallayıp arkasından çay tepsisiyle takıldım peşine. Önce Nuran teyzeye, sonra da anneme çay verdim. Elif ablaya verirken benim bardağımı da kendi sehpasının üzerine koydu yanına oturmam için. Elimdeki tepsiyi masaya bırakarak ben de yanına oturdum. Pek bir şey yiyemedim ama çayımdan yudumladım.

Sohbet çok normal ilerliyordu ama herkesin üzerinde bir çekince vardı. Annem Elif ablaya dönerek, "Doğuma az kaldı galiba. Cinsiyeti ne Elifçiğim?" diye sordu.

Tabağından aldığı lokmayı hızlıca yerken elini ağzına kapatarak, "Üç ay falan var. Erkek," dedi.

"Ya," dedim heyecanla. "Ne güzel. Adı ne olacak?"

"Asaf istiyoruz ama bakalım."

"Adıyla yaşasın," dedim.

Annem de derin bir iç çekerek, "Sağlıklı olsun da," dedi. Ablam geldi yine aklına muhtemelen ki yüzü hemen buruklaştı. "Benim bir Leyla'm var şimdi elimde. Nasipse damadım da damat değil, oğlum olacak."

CamScanner ile tarandı

Nuran teyze elindeki çayı bırakarak bana doğru döndü. Böylece konu onlar tarafından da açılmış oldu. Annem genele vurarak söylemişti ama Nuran teyze bizzat beni gözünün önüne aldı. "Öyle. Ben de Leyla'yı kızım gibi severim zaten," dedi, kalbim çarparken tebessüm ettim. "Ee, şimdi söylemeyeyim diyorum ama belli buraya ne için geldiğimiz. Sen de biliyorsundur," dedi anneme.

Annemin düşen yüzü anında düzelmiş, keyfi yerine gelmiş gibi gülümsemişti. "Bilmem mi, biliyorum tabii. Leyla saklamaz öyle şeyleri benden. İçi dışı birdir benim kızımın. Anne böyle böyle, dedi. Akın ile görüşüyoruz, dedi. Ben de ne diyeceğim, hayırlısı olsun dedim."

Pek böyle olmamıştı ama bozamayacağım için suratımda bir tebessümle robot gibi öylece kaldım.

"Hayırlısı tabii ama biz Akın dönünce müsait olduğunuz bir gün tekrar gelmek isteriz. Adı konsun. Gençler de rahat görüşsün."

Nuran teyze bir şey diyeyim diye gözümün içine bakıyordu. Bu konulara ne ara, nasıl geçmiştik bilmiyorum ama Elif ablanın bakışları da eklenince heyecandan yandım, tutuştum.

"Olur, tabii," dedi annem bana bakarak. "Babasıyla bir konuşalım, size haber veririz."

İki aile de pek memnundu hâllerinden. Bütün gün sohbet muhabbet, çay derken birkaç saati öylece tamamladık.

Tam kapının önündeyken, "Yine bekleriz," dedi annem. Nuran teyze bana bakıp imalı bir sesle, "Geleceğiz inşallah," dedi. Bana uzattığı elini öptükten sonra Elif ablayı da öperek onları uğurladım. Onlar gidince kapının arkasına yaslanıp derin bir nefes verdim. Uykularımı dahi kaçıran bir günü böylelikle bitirmiş olduk. Akın'a günün özetini geçmek için ve onunla konuşmayı özlediğimden telefona koşacaktım ki tekrar zil çaldı. Bir şey unuttular düşüncesiyle açtım ki babam, gitmelerini bekliyormuş gibi hemen eve gelmiş. O içeri girerken annem de peşinden gitti. Ben de odaya gidip heyecanla telefonu elime almıştım ki yüzümdeki gülümseme yavaşça soldu.

Akın: *Leyla, gelince seninle konuşmak istediğim bir şey var.*

O an içimi öyle bir kasvet kapladı ki öleceğim sandım. Aslında olumsuz yazılmış bir şey yoktu ama benim yüreğim bunu olumsuzca büyüttü. Onun o mesajına karşılık ben yine de gittiklerini haber vermek istedim.

Leyla: *Olur, konuşuruz. Annenler gitti bu arada. Çok güzel geçti.*

Birkaç dakika sonra aktif oldu ve hemen yazmaya başladı. Ben o sırada cama doğru ilerledim ve camı açıp yaslanarak derin bir nefes aldım.

Akın: *Öyle mi? Biliyordum ben iyi geçeceğini ama biraz işim var. Bir arkadaşın yanındayım. Birazdan sana dönsem olur mu?*

Akın'ın mesajlarına bile yansıyan o hâllerini ben burada telefonun ötesinde hissettim. Belki benim kuruntumdu, bilmiyorum ama çok garip bir hâl sardı içimi. Ondan çok daha fazla yakınlık gördüğümden şimdi biraz olsun geri çekilmesi beni bir boşluğa itmişti belki. Annemin dediği iyiye alışmanın iyi hâlinden biraz uzaklaşınca sarmıştı vesveseler her bir yanımı.

"Olur," yazdım sadece ve telefonu kenara doğru bırakarak cama doğru döndüm. Ellerimle destek alıp başımı gökyüzüne kaldırdığımda derince bir nefes çektim önce içime. Bıraksalar o soğuk rüzgârın tenime uzunca süre çarpmasına izin verecek kadar vakit geçirirdim ama, "Gittiler mi?" diye duyduğum sesle gözlerim aralandı.

Merve tam karşımdaki camda merakla bana bakıyordu. En başından bugüne kadar Merve her şeyi biliyor, her anımda heyecanımı benimle yaşıyordu. Tüm huzursuzluğuma rağmen heyecanla başımı salladım. Onda da gördüğüm bir tedirginlik vardı. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi.

"Ne zaman geleceklermiş bir daha?" diye sordu önce. Sonrasında "Akın gelince mi?" demesi bende bir duraksamaya sebebiyet verdi. Ben Akın'ın gittiğini söylememiştim ona.

"Sen..." dedim tedirginlikle. "Akın'ın burada olmadığını nereden biliyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Merve yalan söyleyemezdi. Söyleyeceği zaman gözlerini kaçırır, saçmalamaya başlar, kaçmaya çalışırdı.

"Yok muymuş ki? Ay, ben de bilmiyorum ki öyle niye dedim. Hay Allah..." dedi gülümsemeye çalışarak. "Malum oldu demek. Neyse Leyloş'um, annem çağırıyor. Ben içeri geçeyim."

Tam cama uzanmış kapatacakken, "Merve!" dedim tok, kalın bir sesle. Bakışlarıma yerleşen o sert ifadeyle, "Nereden biliyorsun?" diye yineledim sorumu.

Merve evirip çeviremeyeceğini anlayınca, "Leyla..." dedi karamsarlıkla. "Ben sana söyleyip söylememekte kararsız kaldım. Murat da gitmiş Akın ile birlikte. O da bizim kıza demiş ki kaldıkları otele bugün şey gelmiş..." Kalbime iniyor sandım. Elimle öyle bir bastırdım ki benimle kalsın diye çabaladım. Şey dedi, adını diyemedi ama ben anladım. Anlamak istemedim. Hatta o kadar ki yanlış anlamışımdır diye, "Kim?" diye sordum.

Duyacağım isimden hem korktum hem de duyup bir anda kurtulayım istedim. Hemen söylesin, uzunca bir süre geçsin ve her şey olmuş bitmiş olsun. Ben adı dilinden çıkınca bile geçecek ama geçerken beni de bitirecek olan zamanın derdine düştüm. Kaldıramamaktan korktum.

"Leyla..." dedi gözlerinde korku ve tedirginlikle. "Ben düşündüğün gibi bir şey olmadığına eminim. Hem o Ankara'da oturuyor ya. Belki denk düşmedir, ne bileyim. Akın sana doğrusunu söyler zaten. Sen ona sorarsın."

"Kim Merve kim!" Öyle çok bağırdım ki içim çıkacak sandım. İçim çıkarken onu da çıkaracak diye ödüm koptu. Sesimin tonu bile onun dilinin bağını çözdü. "Gözde," dedi. "Ama bence Akın Gözde ile-"

Duymak istemediğim, yalandır dediğim o isim dudaklarının arasından kalbimin katili gibi döküldü. Akın ve Gözde'yi seneler sonra aynı cümlede duymak istemediğimden hızlıca içeri girip camı kapattım. Ayakta durmak bile bir hayli zorken önce pervaza yaslandım. Ardından sandalyeden destek alıp bir iki adım attım ve hemen yere çöktüm. En çok kaçtığınla yüzleşirmiş insan, korktuğu başına gelirmiş. İşte ben onu yaşadım.

CamScanner ile

İçimdeki sıkıntının hayra değil şerre yoruluşuydu bu. Benim kalbim Akın'ı öyle çok kabul etmişti ki bu kısa sürede, şu an olanları kabullenmek bilmedi. Ben ilk kez Akın'ı aramaktan çekindim, sıkıldım. Parmaklarım adının üstünde kaldı, aramaya cesaret edemedim. Babamın söyledikleri geldi aklıma; Akın'ın son mesajında yanımda bir arkadaşım var deyişi, gelince konuşmak istediğim bir şey var deyişi... Hepsi tek bir isme çıkardı beni. Gözümde durmuş tek bir damla Akın'ın adının üzerine düştüğünde toparladım kendimi. Gözyaşlarımı sildim, içim sancıya sancıya adına dokundum ve o telefon çalmaya başladı. Açılmadığı her bir saniye vesveselerim büyüdü. Babamın dediği doğruydu, bunu yapamazdım kendime. İlk kez duyuşumda böyle kendimden geçiyorsam sürekli oluşunu kaldıramazdım. O kadar cesur bir kadın değildim ben. Her seferinde yıkılıp tekrar kalkamazdım.

Birkaç çalıştan sonra, "Leyla," dedi. Öyle güzel söyledi ki adımı kulaklarım değil de kalbim duydu sanki onu. Sesini bile iliklerimde hissettim.

Dalga dalga çıkan sesimle, "Müsait miydin?" diye sordum. Şu an konuşmak bile zor bir eylemken Akın ile konuşmak çok daha zordu.

"Şimdi sana yazacaktım ben de. Nasıl geçti?" diye sordu. "Sen iyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor."

Derin bir nefes aldım ve çenemin titremesine engel olmak adına derince yutkundum. "Ben..." dedim sesim boğazımda durdu kaldı. "Ben senin bana dürüst olacağını bildiğimden bir soru sormak istiyorum sana."

"Sen iyi misin?" Sesinin endişeli hâlinde suçluluk hissi de yatıyordu. Bildiğimi biliyor ama kendisi dillendiremiyor gibi hissettim.

"Bugün... O..." Her bir kelimem bıçak kesmiş gibi soğuk ve donuktu. Adını söyleyemedim ama telefona bırakılan o derin solukta anladığını anladım. Bu bile bir kabullenişmiş gibi geldiğinden omuzlarım düşünüp hıçkıra hıçkıra ağlama isteği yarattı. "O mu geldi senin yanına Akın?"

CamScanner ile tarandı

"Leyla ben..." dedi. Ben istedim ki hayır desin, gelmedi desin, ben sana bitti demiştim, yine kim çıkarıyor bu dedikoduları desin istedim ama öyle olmadı. Reddetmedi. Ben başkalarından değil de Akın'dan aldığım o onayla yıkıldım. "Ben sana gelince söyleyecektim. Saklamak niyetinde değildim. Sadece bugün oluşu hoş bir zamanlama olmadı. Bugüne böyle bir gölge düşürsün istemedim. Ne düşündün bilmiyorum Leyla ama aklında kurduğun gibi değil hiçbir şey. Sen nasıl duydun bunu bilmiyorum ama..." duraksadı ve cevabı bulmuş gibi, "Murat," dedi. Sonrasında önemli olanın bu değil de biz olduğu düşüncesiyle sanırım devam etti açıklama çabasına.

"Ben de görünce şaşırdım, Leyla. Çünkü ben seneler sonra onu ilk kez gördüm. Nereden öğrendi geldiğimi bilmiyorum ama Ankara'da olunca yanıma uğramak istemiş. Ben onun için gelmedim buraya. Eğer aklında böyle bir şey varsa..."

"Ankara'da olduğumu duyunca uğramak istemiş. Bu ne kadar rahat bir cümle?"

Sorumun sahibi başkası olsa da şaşkınlığımın muhatabı Akın'dan başkası değildi.

"Biliyorum," dedi beni anlıyormuş gibi. "Ne desen haklısın, biliyorum ama benlik bir şey değil Leyla. Seni duymuş, bizi duymuş. Bunca zaman kimseyi kabul etmezken şimdi seninle olduğumu öğrenmiş. Kim olduğunu merak etmiş, neden sana evet dediğimi..."

Yüzümde acı dolu bir tebessüm oluştu ve ben ne yazık ki şaşkınlığımı yine saklayamadım, "Bizi duymuş?" dedim sorar gibi. "Bizim bile bizden yeni haberimiz olmuşken o bizi duymuş. Bu kadar kısa bir sürede. Akın, sen bitti demiştin ama ben görüyorum ki henüz o taraf için bitmemiş. Evli olduğu hâlde senin Ankara'ya gittiğini, biz bu kadar yeniyken bizi öğrenmesi de bunun kanıtı gibi. Yıllar önce bitmiş gitmiş bir kadının senin attığın her adımdan nasıl haberi olabilir?"

Sesim acının öfkesine bürünmüştü ve öfkenin girdiği o yerde insan başka hiçbir duyguyu yaşayamıyordu. Kıskançlık, öfke, acı... Bir kadının olabileceği en berbat hâldeydim muhakkak.

CamScanner ile tarand

"Bilmiyorum," dedi çaresizce. "Yemin ederim bilmiyorum Leyla. Sana bunun cevabını nasıl veririm bilmiyorum ama bilmiyorum. Tek bildiğim benim için hiçbir öneminin olmadığı."

Onun için önemli olmayan bir durum benim için en önemli konuydu. Öyle ki ben yıllar sonra kalbimin bu kadar acıdığını hissettim. Babamın da söyledikleri doluştu zihnime. Bunun devamı gelir korkusuyla da, "Akın," dedim. Zar zor geldi her bir kelime dilime ama zor da olsa, "Ben..." dedim. "Ben yapamayacağım sanırım. Olmuyor, olduramıyorum, olduramayacak gibiyim."

Kendini açıklama telaşında olan o adam anında vazgeçmiş gibi soğuk bir sese büründü. Belki de ilk kez o da bir şaşkınlığı yaşar gibi, "Anlamadım," dedi tekdüze bir sesle.

"Ben..." dedim gözyaşlarım durmak bilmezken. "Ben yapamam. Ben yaparım sandım ama öyle olmuyormuş. Bu sıradan bir ilişki değil, Akın. Benim yaşadıklarım gibi küçük kıskançlıklarla atlatılacak bir şey değil. Koskoca bir ömrün yarısını sen benim mahallemden biriyle geçirdin. Bitti dedin, bitmiştir dedim. Bugün o kadının seni merak ettim rahatlığıyla yanına geldiğini söylüyorsun. Ben bile bizi henüz yeni kabullenmişken onun haberdar oluşu..." Ona kendimi anlatma telaşında ne kadar başarılıydım bilmiyorum ama içimde sönmek bilmeyen bir yangınla baş etmek çok zordu. "Beni..." dedim hıçkırarak. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarım durmak bilmezken, "Ağlama," dedi. "Leyla, lütfen." Sesi telaşa büründü. "Ağlama Leyla, lütfen."

İkimizin de girdiği bu çıkmazda, "Bak..." dedi orta yolu bulmak ister gibi. "Bak ben seni anlıyorum ama bizden vazgeçmeni anlamamı bekleme. Anlayamam Leyla ben bunu."

Burnumu çekip derince bir nefes aldığımda ve cevap vermediğimde, "Leyla..." dedi bir şey bekler gibi. "Leyla, sen ciddi ciddi bunu istiyor musun? Çıkayım mı hayatından? Öylece, hiçbir şey olmamış gibi..."

Bitme ihtimali bile katıla katıla ağlama hissi yarattı. Cevap verecek dermanı da bulamayınca kendimde, "Leyla, bana bir

CamScanner ile tarandı

şey de," dedi. "Bunu mu istiyorsun? Hiç tanışmamışız gibi geçip gideyim mi yanından denk geldiğimizde? Konuşmayalım mı bir daha? Görmeyeyim mi Leyla ben seni? Bahaneler üretip geçmeyeyim mi kapının önünden? Ben bunları söylerken bile nasıl katlanılır, nasıl yapılır bilemezken sen bunları mı istiyorsun sahiden benden?"

İç çekerek derince bir nefes aldığımda ne evet diyebildim ne hayır. Ben Akın'ı kabul edemezken veda etmeye de katlanamadım. "Leyla," dedi. "Beni bir hayale inandırıp şimdi gidiyorum mu diyeceksin?"

Telefonu suratına hiçbir şey demeden kapattığımda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ben ona bir veda cümlesini nasıl kurarım, bilemedim; gerçekler de gün gibi ortadayken devam ederim diyemedim. Bugün kapatsak yarın patlak verecek bir konuda benim kendime inancım yoktu. Ben Akın'a kısacık bir sürede bu kadar bağlanmışken yarın öbür gün bu daha da arttığında düştüğüm o yerden hiç kalkamazdım. Elimdeki telefon defalarca çaldı, kapandı. Gözyaşlarım defalarca kez ekranı ıslattı.

En son açmayacağımı anlayınca bir mesaj bıraktı. Yeni bir başlangıcın sonu anca böylesi derince yara bırakırdı. Kendimde açtığım yaraya ayrı, onunkine ayrı yandım.

Akın: *Senden tek istediğim benimle bu yolda yürümendi. Beni sana, bize inandırıp yarı yolda bırakmazsın sanmıştım. Çıktığım yolda bir başıma kalmam sanmıştım. Yanılmışım, çok yanılmışım.*

Ninova

CamScanner ile t

Ninova

1

Hani uyuyunca geçerdi her şey? Uyku yarı ölümdü ve insan bir şey hissetmezdi. Nasıl oluyordu da ben hıçkıra hıçkıra daldığım o uykunun en dibinde bile Akın'ın hayalinde savruluyordum? Nasıl oluyordu da en bitmez denilen rüyaları bile onunla bitirip uyandığımda yine aynı acıyla kaldığım yerden devam edebiliyordum? Çok sevmek veya âşık olmak... Bunun adı her neyse insanı insanlıktan çıkarıyordu. Akın'a hissettiğim bu sevda, aldanma, adanma hâlinde onsuz kalınca çok bocaladım. Elle sayılacak birkaç gün, birkaç hafta... Çok daha yeni ama sanki çok da eskiymiş gibi hissettiren koca bir duygu yükü bırakmıştı ardında. Hayatından bir insanın çıkışıyla insan yemekten, içmekten, gülmekten kesilir miydi? Kesildim. Ne yemek yer oldum ne birinin yüzüne gülümsedim. Ben geceden sabaha bile kırk yıl yaşlanmış gibi hissettim.

Elim yüreğime gitti defalarca, nefes alamadım sandım. Telefonumu aldım, aramak istedim, yapamadım. O arasın istedim. Ona kanmaya meyilli yüreğim öylesine istedi ki bunu, ona da kızdım. Öyle çaresiz bir durumdu, öyle çıkmazdı ki bitsin demenin yükünü bile kaldıramadım. Ben ona bu kadar alıştığımı o gidince çok daha iyi anladım.

CamScanner ile tarandı

Hiç alışık olmadığım bu hâl, bana bu yarım kalmışlık hissi geçer mi diye sorgulattı. Bunun bir çözümü var mıydı? Varsa da kendi kendime bulamadım. Sanki cevaplar hep ondaydı. O kadar ki aramak bile istedim onu; seni nasıl unuturum, nasıl gidersin sen içimden demek istedim. Beni kendine bu kadar alıştırmamalıydın, şimdi unutmanın da yolunu söylemelisin demek istedim. Bir bahane, bir çıkar yol... Ben onunla vedalaşma düşüncesinde bile onunla tekrar konuşma ihtimaline odaklandım.

Telefonum çok lüzumsuz geldi mesela. Gelecek her bildirimin ondan olmasını bekledim, ondan olmadıkça sinirlendim. Saçma sapan tanıtım mesajları, Merve'nin nasılsın diye sormaları bile battı. Öyle bir tutulmaktı ki bu o yazmadıkça, aramadıkça kalan her şey anlamını yitirmiş gibiydi. Aramaması hakkıydı. Bitsin diyen bendim ama yüreğimin bunu kabul etmezken mantığımla hareket etmek eziyetti. Adının üstüne defalarca kez gitti elim. Bunca yıl numarası dahi yokken şimdi sadece onunla iletişim kurmak için varmış gibi gereksizleşti telefon denilen alet. Yazmak isteyip de yazamadığımda anladım gerçekten bittiğini. Yazamamanın yüreğimde oluşturduğu yükün altında ezildiğimde anladım çok sevdiğimi. Kapattım açtım defalarca kez telefonu. Her kapatıp açtığımda göreceğim bir bildirimin hevesine kapıldım. Açıp da göremediğimde kırılan hevesime ağladım.

Bitsin isterken bile bitmesin diye haykıran yüreğimin bana ihanetiyle geceyi sabaha vardırdım. Gecenin körü, bir şarkının en olmaz nakaratı, adının bir harfi, sokakta beliren gereksiz bir araba farı... Ben hepsine Akın diye ağladım.

Sonra sabah oldu. Geçer sandım, geçmedi. Ağzımda gecenin acı tadı kaldı. Boş olan o telefonu öylece odamda bırakıp salona yol aldım. Anneme söylemek istedim, yapamadım. Ben kendim bile bitti diyemezken onunla bu konuşmayı yapmayı kaldıramadım. Sustum öylece. Kendi içimde kabullenene kadar. Adını tekrar ağzıma alabilecek hâle gelene kadar sustum.

CamScanner ile taran

Derin bir nefes alıp mutfakta bulamadığım annemi odada ararken kapının önünde rastladım. Üzerine kabanını giyinmiş epey de hazırlanmıştı.

"Nereye?"

Bana bakmadan çantasına terliklerini koyarken kısa süreliğine göz göze geldik.

"Fatma teyzenlerde günümüz var. Gel hadi sen de."

Oldum olası sevmezdim ama annem tarafından da her defasında çağrılır, yetmez, götürülürdüm.

"Ne yapacağım ben orada? Git sen. Keyfim yok zaten benim."

Gözleri hemen bana döndü. "Niye yokmuş keyfin?" Öyle dediğimi pişman oldum. Ben öyle deyince daha detaylı incelemeye başladı beni. "Sabah sofrada da bir şeyler yemedin. Hayır olsun?"

"Yok ya..." dedim beceremediğim bir şekilde toparlamaya çalışarak. "Öyle... Ne bileyim... Keyifsizim işte."

Baktım annemin bakışları bende kaldı, çanta kolundan düşüyor ve bu iş sorgulamaya doğru gidecek, "Haklısın aslında," dedim. "Bekle ben de giyineyim de geleyim. Canım sıkılıyor zaten evde."

Evde kendi kendimi kuracağıma orada iki insan görüp muhabbet ederdim hiç değilse. Üstelik annem de irdelememiş olurdu.

"İyi, hadi bekliyorum," diyerek dikildi kapıya.

Üzerime uzun, askılı, çiçekli, yazlık bir elbise giydim. Öyle çok özenerek hazırlanmasam da yüzüme en azından renk versin diye allık sürdüm. Bir de ağlayan gözlerimi gizlemek için kapatıcı...

Giyinip annemin yanına gittiğimde koluna girdim, yola koyulduk. Kolumu dürtükleyerek, "İyi oldu geldiğin," dedi. "Nuran ile Elif de orada olacakmış. Fatma teyzen onları da çağırmış, Bahriye söyledi."

O an kendimi düşürebileceğim en berbat hâle düşürmüştüm. Akın'ı düşünmek bile istemezken daha dün evime dünür olarak

CamScanner il

gelen kadının ayağına gider hâlde bulmuştum kendimi. Üstelik Akın annesine olan bitenden bahsetmiş olabilirdi ve orada onca insanın içinde annemle ertelediğim o konuşmayı yapmak durumunda kalabilirdim. Bunun stresi de sardı her yanımı. Anneme bakıp söylemek istedim ama yüzünde dünürü ile buluşacağı o keyifli hâli görünce neyi nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Dönmek istedim, yapamadım. Ayaklarımı sürüye sürüye Fatma teyzenin evine vardım. İçeri girerken tek duam, tek dileğim, Akın ve bize dair hiçbir şeyin konuşulmamasıydı. Ama ben bahtsızlığımı bugün böyle bir durumda Akın'ın ailesiyle karşılaşarak açmış bulundum.

Fatma teyzenin kapısına geldiğimizde annem kapıyı çaldı. İçeriden kahkaha sesleri yükseliyordu. Herkes gelmişti sanırım. Elindeki havluyla, güler yüzüyle Fatma teyze açtı kapıyı.

"Hoş geldiniz," dedi annemi öperek. Sonra bana dönerek sarıldı. "Kız Leyla, ne iyi ettin de geldin. Geçin içeri. Biz de tam çayları koyacaktık, herkes geldi."

Herkesin içine muhtemelen Nuran teyzeler de dahildi. Üstelik evleri de karşı karşıyayken ilk onların geldiği de kesindi. Yanından geçerken bakmaya çekindiğim o eve istemsizce gözüm kaydı. Tam kapıyı kapatacağım an Akın'dan parçalar taşıyan o balkona kaydı bakışlarım; bahçesindeki erik ağacına, belki de odasının olduğu o cama... Zar zor boğazımda bir yumruyla çektim bakışlarımı. Kapıyı bizim üzerimize kapar gibi kapadım. Annem önden girerken ben de arkasında yavaşça ilerledim. 10-15 kişiye yakın kadın vardı odada. Odaya girdiğimizde o uğultular kesilip bize döndü bakışlar.

"Ay, hoş geldiniz," dedi Elif abla sarılarak.

Ben de yalandan bir tebessümle sarılıp sırtını sıvazladım. Onlarla ilgili bir problemim yoktu ama bana Akın'ı hatırlattıkları için onları görmek bana hiç ama hiç iyi gelmemişti. O yüzden çok belli etmemeye çalışsam da kaçtım onlardan. Yüzlerine bile zar zor baktım. Baktığımda da ağlama hissini bastırmakta zorlandım.

Ama kaçamadım.

CamScanner ile tarandı

Tek tek odadakilerin elini öpüp de sıra Nuran teyzeye geldiğinde duraksadım. Beni kendine doğru çekerek, "Ne güzel olmuş benim gelinim," diye fısıldamasıyla buz gibi oldum. Akın'ın söylemediğini anladım ama gerçeği de yok sayamadım. Beni heyecandan elden ayaktan düşürecek o cümlenin sızısıyla kaldım.

Ağlamamak için titreyen çenemle kendimi geri doğru çekerken gülümsemek için çabalarken ağlamakla gülmek arasında can çekiştim. Bahriye teyzenin beni çekip yanındaki sandalyeye oturtmasıyla biraz olsun toparlandım.

O kalabalığın içinde Bahriye teyze beni kendine çevirerek yüzünde koca bir gülümsemeyle, "Leyla," dedi. Kimse duymasın diye de elini ağzıyla kapattı. "Aldım güzel haberlerinizi. Akın ile sizin iş oluyormuş artık sanırım. Hadi hayırlısı! Vallahi Bahriye ile evlenenler kervanına siz de katılıyorsunuz. Ne bereketli kadınım! Kime dokunsam evleniyor."

Onun o neşeli kıkırtısı beni yasa boğdu. Biz olamadık diyemediğimden Allah'a sığındım. "Nasip, Bahriye teyze," dedim zar zor.

Etraftaki gizli saklı bakışlar ben ve Bahriye teyzedeydi. Bahriye teyze çöpçatan olarak bilindiğinden bana kimi yaptığını merak ediyorlardı şu an, eminim. Hatta Sabriye teyze dayanamadı ve bana dönerek "Kız Leyla..." dedi gülerek. "Senin de yaşın geldi. Yok mu biri?"

Ne diyecektim şimdi? Yok desem Nuran teyze burada, var desem var değil. Geldiğime pişman oldum. Öyle iki büklüm ne diyeceğimi düşünürken Elif abla içinde bulunduğum durumu anlayarak, "Leyla, gel ablacığım. Biz Fatma teyzeye yardım edelim," dedi.

İçime su serpildi o an. Beni bir ateşten almışçasına rahatladım. Hızla yerimden kalkarak koşar adım mutfağa ilerledim. Kaçmak istediğim o aileyi yine sığınağım yaptım.

Mutfağa girdiğimizde Elif abla, "Boş ver sen onları..." dedi elini sırtıma koyup tebessüm ederek. "İyi yapıyorsunuz

CamScanner ile tarandı

söylememekle. Nazara gelir hemen. Bir yüzükler takılsın, herkes duyar zaten. O zamana kadar da kapatırız böyle milletin ağzını."

Kapatacak bir şey kalmamıştı ki artık. Boş gözlerle baktım, sessiz kalıp derin bir nefes alarak çaydanlığı alıp çayları doldurmaya başladım. O da mutfak masasına oturarak tabaklara kurabiyeleri koymaya başladı. Fatma teyze de mutfakta olduğundan açık açık konuşamıyorduk zaten. Burada olduğum süre zarfında servis yapıp bulaşıklarla ilgilenmeyi düşündüm. Sonrasında da ben gideyim, Merve'ye sözüm vardı deyip çıkmak niyetindeydim ki Elif ablanın bir anda, "Aa!" diye bağırmasıyla biz panik olduk. Fatma teyze elindekileri bırakıp Elif ablayı tutarken ben de elimdeki çaydanlığı nasıl bıraktığımı bilemedim.

Koluna girip oturtturmaya çalışırken, "Doğum mu?" diye sordum endişeyle. "Doğum mu başladı yoksa?"

"Ne oldu Elif'im, sancın mı geldi?" dedi Fatma teyze.

Biz bir panik olmuşken Elif abla hâlimize gülerek, "Yok yok," demişti. Ağırlaşan karnı sebebiyle bir eli belinde, diğer eli karnının üzerinde hâlimize gülüyordu. Öyle neşeli görünce de endişem uçup gitmişti.

"Korkuttum sizi de," dedi pişman olmuş gibi. "Ben evde ilacımı unuttum da birden o geldi aklıma." Derin bir nefes almış oldum böylelikle. "Öğlen mutlaka almam gerek. Kan hapım. Zaten kansızım. Bebek malum, kandan besleniyor..."

"Ay, Elif!" dedi Fatma teyze benim kadar sakin kalmayıp omzuna doğru vurarak. "Aklımı aldın vallahi. Madem önemli, git al. Ananın evi te şurası..."

"Doğru diyorsun Fatma teyze ama ben şimdi o kadar merdiveni in çık yapamam ki. Baksana zaten ödemden ayaklarım şişti."

Bir de kanıtlamak ister gibi ayaklarını uzatınca, "Ne yapsak ki?" dedim sıkıntılı bir şekilde. "Biraz geç içsen olmaz mı? Eve gidince içerdin."

O çoktan hazırlamıştı cevabını. "Sen gitsen ya Leyla," dedi yüzünde sevimli bir tebessümle. "Alıp gelsen ne sevaba girersin. Geç içmek olmaz şimdi."

CamScanner ile tarandı

Ben o eve bakamazken Elif abla eve girmekten bahsediyordu.

"Ben mi?" dedim istemediğimi belirtir bir ifadeyle. O ise bunu görmezlikten geldi.

"He Leyla be..." dedi yalvarırcasına. "Annemin evinde. Kimse yok zaten evde. Hemen bir koşu alıp gelirsin sen."

Gözümün içine bakıyordu söylerken. Reddetmemem için iyice duygu sömürüsü yaptı ayaklarını göstererek. Ben kararsız kararsız bakarken Fatma teyze dürttü.

"Git işte Leyla. Ne olacak, hamile kadın. Evde kimse yokmuş zaten. Şurası ev. Beş dakikaya gidip gelirsin."

İkisi de öyle baskılayınca mecburen, "Tamam," demek zorunda kaldım. Reddetmek için bir bahanem de yoktu zaten. Üstelik kadın hamileyken... Elif abla bunu bekler gibi hemen ayaklanıp çantasından getirdiği anahtarı bana uzattı. "Al kuzum, evin anahtarı. Masanın üzerinde, tek bir hap var zaten."

İçimde bana yük olan o hisle canım çıkacakmış gibi hissederek çıktım evden. İkişer üçer indiğim merdivenlerin sonunda yolun karşısına geçerek o hep merakla baktığım evin bahçe kapısını açtım. Bir sürü çiçek, meyve ağaçları, yeni kesilmiş çimler ve ahşap masa sandalye vardı. Hepsine Akın'ın elinin değdiğini düşünmeden edemedim. Ağaçlara dokundum, evin duvarlarında gezindi parmaklarım. İstemsizce incelemeye koyulduğumda bunun bana gece düşünmek için daha çok acı bırakacağını bildiğimden bakınmayı bırakıp merdivenleri hızlıca çıktım. O anahtarı çevirirken bile yüreğim ağzıma geldi. Demir kapı açılır açılmaz gri bir duvar karşıladı beni. Hemen yanında uzunca asılmış bir boy aynası vardı. Loş bir kısımda kalan girişe adımımı attığımda börtü böcek girmesin diye kapattığım kapıdan sonra tedirginlikle salona geçtim.

Adımlarım tedirgin bir şekilde içeriye doğru giderken birkaç adım sonra mıh gibi çakıldım kaldım. Akın salonun tam orta yerinde arkası bana dönük bir hâlde duruyordu. Sandalyenin üzerine atılmış saç havlusu, saçlarının güneşte parlayan o hafif ıslaklığıyla duştan yeni çıktığını fark edebiliyordum. Dünden sonra onu görmek, onunla bu evde karşılaşmak beni

CamScanner ile tarand

beklemediğim yerden vurunca elimdeki anahtar gürültülü bir şekilde düştü ve bir anda onun da bana doğru dönmesiyle ikimiz de öylece kaldık.

Gömleğinin düğmelerini iliklediği o sırada beni görmesiyle elleri iki yana düşerken, "Leyla," demişti aynı şaşkınlıkla.

Adımı böyle güzel söylemesi bile bende bir ağlama hâli oluştururken, "Ben... Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Bakışlarımı kaçırmak istedim, ondan kaçmak istedim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Bana kimse yok... Ben, ilaç..."

Her şey birbirine girmişti. Ben de çıkamayacağımı anladığım o noktada kaçmak için arkamı dönmüştüm ki, "Leyla," dedi ve adımları benimkinden çok daha aceleci olup beni yakaladı. Tam kapının çıkışında, kollarının arasında duvara yaslı hâlde buldum kendimi. Göz bebeğimde duran o yaşın akmaması için derin nefesler alırken onu soluduğumu bile çok sonra fark ettim. Omuzlarımda duran elleri benden çekilmedi, bakışlarına yansıyan o özlem dolu harelerin her bir hareketinde asılı kaldım.

"Ben..." dedim açıklama ihtiyacıyla. "Ben sana gelmedim. Beni Elif abla yolladı. İlacı varmış. Bana kimse yok evde demişti."

Kelimeler zar zor çıkıyordu dudaklarımın arasından. O ise her biri çok önemliymiş gibi ama bizden başka hiçbir cümlenin anlamı yokmuş gibi bakıyordu dudaklarıma.

"Leyla, neden geldin diye sormam ki ben sana," dedi sesine yansıyan sakinlikle. "Ama neden gittin, Leyla?"

Benim buna verecek bir cevabım yoktu. Ben söyleyeceğimi dün söylemiştim ve bugün onun yüzüne bakarak konuşmak benim için çok zordu. Ben telefonda bile bittiğini söyleyemezken bana bu kadar yakınken, bana bu kadar güzel bakarken, adımı bu kadar güzel anarken şimdi nasıl söylerdim?

"Lütfen..." dedim sadece. Beni tutan ellerini bile itemedim. Ben gidemem, sen git demek istedim ama onu bile becerememdim. Ellerinin arasında, onun kokusuyla, onun evinde öylece kaldım.

"Lütfen ne Leyla?" dedi yakarır gibi. "Lütfen ne?"

CamScanner ile tarandı

"Senin için gelmedim," dedim zar zor yutkunarak. "Lütfen bırak ve gideyim."

Ellerinin omuzlarımdaki birkaç tutamın üzerine tedirginlikle düştüğünü fark ettim. Parmak uçları onların üstünde dolanırken bakışları o tutamlara kaydı ve, "Ben senin için geldim ama," dedi beni dağıldığım yerde iyice yok etmek ister gibi. "Leyla ben..." Gözleri kapandı ve derin bir soluk alarak bana doğru yaklaştı. Alnı alnıma doğru dokunduğunda parmak uçlarımda yükseldim, gözlerimi kapadım.

"Lütfen Akın," dedim, devam etme der gibi.

O ise bulduğu bu fırsatı kullanmaktan hiç çekinmedi. Alnı alnımda bir sağa bir sola kıpırdandı. "Leyla," dedi iç çeker gibi. "Leyla, ben dünden beri çok kötü hissediyorum."

"Sana tekrar aynı şeyleri yaşatmak istemezdim," dedim samimiyetle.

O ise, "Leyla..." dedi sadece. Öyle içten söyledi ki içi gidiyor ama bir şey yapamıyor gibiydi. "Sen acıyı kıyasladığımı düşünüyorsun ama öyle değil. Öyle değil, Leyla. Benim demek istediğim, ben daha önce hiç Leyla..." dedi titrek bir nefesle. "Hiç böyle hissetmedim. Seni gördüğüm ilk an bu kız dedim. Bu o kız. Sana geç kaldım ben Leyla. Geç kaldığım sürede de seni geleceğimden silecek bir ilişkide kaldım. Şimdi onun cezasını çekiyorum. Sen biliyordun. Biliyordun bunu. Bile bile geldin. Ben istemezdim. Ben bunlara maruz kal istemezdim ama benim istememle olmuyor. Ben de istemiyorum Leyla. Ama bir şekilde içinde buluyorum kendimi. Senelerce hep buldum. Kendimi geçtim ama sen içinde ol istemezdim, Leyla. Yemin ederim istemezdim."

Parmaklarına doladığı o tutamların parmaklarının arasında gezmesine izin verdi. "Biliyordun. Biliyordun ve geldin. Beni sana alıştırdın Leyla. Sonra bildiğin bir şey karşına çıkınca vazgeçtim dedin. Sen geçtin de ben geçemedim ki. Sana kadar mantığımla hareket etmenin beni daha az yaralayacağını düşünürdüm. Sen benim mantığımı da aşmışsın. Dün geceden beri kafayı yiyorum ben Leyla." İç çekti, derince iç çekti. Parmakları

CamScanner

hafifçe dokunuşları geçip çenemde hoyratça kaymaya başladı. "Sana demiştim ya geçen zaman değil, yaşanılanlar belirler ağırlığı diye. Ben o ağırlığın altında kaldım dün geceden beri, çıkamıyorum. Leyla, ben sensiz orada duramıyorum. Hayatımdan her şey silinmiş gibi. Nefes alamıyorum. Ben sana böyle hissederken senin benden böyle kolay vazgeçebiliyor oluşunu..." Elimi alıp çıplak göğsüne koydu. "Şu yüreğime anlatamıyorum."

Kalbinin parmak uçlarımla onun elleri arasında çarpışı benim nefesimi kesti sanki. Yetmedi elimi alıp dudaklarına çıkardı, defalarca öptü. "Ölüyorum, Leyla. Öyle çok duramıyorum. Dün seninle konuştuktan sonra işlerimi bile halletmeden koyuldum yola. Buraya nasıl geldim bilmiyorum bile. Geldiğimde soluk aldığım ilk yer senin evinin önüydü. Ben sabaha kadar belki cama çıkarsın diye bekledim. Çıkmadın, Leyla. Ben de cesaret edip çalamadım o kapıyı. Sen bana git derken ve haklıyken ben o kapıyı çalamadım. Ama sensiz de duramadım. Özlersin diye bekledim. Özlerse gelir çünkü insan. Özlerse duramaz. Anlıyorsun değil mi beni, Leyla?" Bir kez öptü şakaklarımdan sonra durmadı. Öptü öptü öptü... O öptükçe ben onu durduramadım. "Anla, Leyla. Anlaman lazım. Öyle beter bir hâldeyim."

Onun bana içi giderken ben ona saplandım kaldım. Ne git dedim ne de kal. O kendini usul usul açıklarken ben yine o arafta kaldım. "Akın," dedim çaresizce ne yapacağını bilmez hâlde.

"Düşüneceğim demiştin." Biraz geri çekilince onunla birlikte gözlerim açıldı. Bana çocukça yalvarırcasına bakan o gözleriyle karşılaştım. Hevesle sordu, hevesle soludu. "Sonra sen dedin niyetini belli etmedin diye. Ondan ben hızlandırdım her şeyi. Sen şimdi her şey üst üste gelince bocaladın ama ben askıya alırım. Sen düşün yine istersen uzun uzun. Ama gitme be Leyla. İstersen bir ömür düşün ama böyle hemen vazgeçtim deme."

"Kalırsam..." dedim boğazıma durmuş o kelimeleri gözlerine bakıp zar zor kurarken. "Kalırsam bir daha gidemem ki."

Yüzüne oturan o gülümsemede onu ne kadar çok istediğimi ve sevdiğimi, özlemekten yandığımı anlamış gibiydi. Öyle

CamScanner ile tarandı

masum, öyle güzel... "Gitme o zaman," dedi. "Leyla, ben..." Ellerimi alıp beline doğru sardığında ona sorgusuz sualsiz karşılık verdim. İki eli saçlarımı kavradığında beni göğsüne doğru hapsetti. "Ben seni hep burada saklamak istiyorum." Göğsüm göğsüne dayanmış, başımı ona doğru kaldırmış hâlde dururken, "Leyla... Leyla'm..." dedi. Elleri saçlarımı sevdi boydan boya. "Benim gece saçlı güzel kadınım..." Bakışlarının meskeni dudaklarım olunca nefeslenmek için istemsizce aralandı dudaklarım. Kokusu, dokunuşu, kelimelerinin sarılışı nefesimi kesti. "Ben duramıyorum," dedi bana doğru yaklaşarak. "Durduramıyorum kendimi..."

Buz kestiğim o yerde bana doğru iyice sokulduğunda, "Sen durdursana beni," dedi nefesi dudaklarıma çarparken. "Sen kalsana bende. Kalırsan durulur benim için. Kalırsan saklarım seni burada bir ömür." İzin ister gibi, "Olur mu?" dediğinde nefeslerimin sıklığı arttı. Daha önce hissetmediğim duyguların en zirvesini hissettim o an. Akıl tutulması dedikleri şeyi yaşadım.

Dudaklarının o pürüzlü dokusu bana temas ettiğinde kendimi kaybedecek gibi olmuştum ki devamı gelmeden telefonu çalmaya başladı. İstemsizce geri çekildiğimde belinde olan ellerimi tuttu ve, "Akın," dedim karşı koyarak. Beni zorlamadı. Tüm anı bozacak şekilde birkaç adım geriye çekildiğimde, "Telefon," dedim.

Zira odağımın, odağımızın dağılmasına ihtiyacım vardı. Sadece zihnim değil tüm bedenim Akın'ı bir ihtiyaç gibi algılıyordu. Ben buna şu an teslim olmak istemedim. Ona da kendime de eziyet etmek değildi amacım ama anlık hislerin getirisiyle bir karar vermek ikimize de iyi gelmezdi.

"Ben duymuyorum," dedi avaz avaz çalan telefonu yok sayarak. Onun bakışları hâlâ benden gelecek bir cevaptayken, "Telefon," diye üzerine basa basa vurgulayınca gözlerimin içine baka baka öfkeyle açtı telefonu.

"Evet," dedi sadece soğuk soğuk. "Gelemem ben, işim var."

"Git," dedim sadece. Gitmesi benim için daha iyiydi. Aklımı toplayıp daha rahat düşünebilirdim.

CamScanner

Benim git dememe karşılık, "Gelemem, diyorum," diye yineledi. "Ben dükkândan sana başka birini yollarım..." Duraksadı. "Bugün herkesin ayrı bir işi var, onu da yapamam. Sen en iyisi başkasını bul."

Gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmazken, "Git," dedim tekrar. "Git Akın."

Üst üste git deyişlerim onda öfkeli bir hâle dönüşürken, "Gideyim mi?" diye sordu üstüne basa basa vurgulu bir sesle. Başımı salladığımda gözlerinin içine oturan o çaresizliğe bir de kendine duyduğu öfke eklendi. İkna edemeyişinin getirdiği o öfkeli hâli kendi saçlarına asılarak gidermeye çalışırken, "Gönder konumu," dedi. Askıya doğru ilerledi, ceketini aldı. Gözlerini üzerimden bir an olsun çekmeden ceketi üzerine geçirip telefonu hiçbir şey demeden kapattı.

Tek bir kelime etmeden kapıyı açıp ayakkabılarını hızlıca ayağına geçirdi. Muhtemelen bir şey demeden çekip gidecekti ama bunu kendine de yediremediğinden, "Vazgeçmiyorum senden," dedi bana dönüp. Sesindeki tokluk, gözlerindeki o hırçınlık beni esir aldı.

"Zorla mı?" dediğimde kaşlarım çatılmıştı. Onun evinde o kapının dışında ben içinde kalmışken ben ona doğru yükseldim, o bana doğru alçaldı.

"Zorla," dedi zorla olmadığını bilir gibi, okur gibi, anlar gibi... "Çünkü sen de benden vazgeçemiyorsun."

Yüzüme yerleşen ama gizlemeye çalıştığım o kıvrımları yakalamışçasına geriye doğru adımladı. "Bu evden beni hep sen uğurla diye, o saklamaya çalıştığın gülüşünü doya doya izleyeyim diye..." Bakışları dudaklarımın kenarlarına doğru kaydı. "O gönlünü tekrar alana kadar kapından ayrılmayacağım."

Ninova

Bir gün önce...

Akın Demirdağ...

Leyla'ya kadardım ben. Leyla'dan önce bir ben vardı, benim bile katlanamadığım. Onun benden bihaber olduğu ama benim onu gördüğüm, onunla güldüğüm o gece tatlı bir anı olarak kalmıştı zihnimde. Hiçbir şey düşünmemiştim o an onunla ilgili. Düşünmeye fırsat da vermemiştim kendime ama yüzüme oturan tebessümün sahibi olduğu gerçeğini de yok saymamıştım. Sonrasında peşine düşmemiş ama denk geldiğim yerlerde de gözümü alamamıştım. Manavın önünde o beni fark etmezken manavcıyla sohbetini bile izlemiştim ondan habersiz. Güler yüzünün hiç düşmediği, bir portakalı alırken bile sanki dünyanın en önemli şeyine kavuşuyormuş gibi olan o heyecanını hayretle izlemiştim. O portakalı alıp dünyanın en güzel kokusunu alıyormuş gibi içine çekmişti. Sonra da heyecanla manavcıya, "Bundan ne güzel marmelat olur Cevdet abi," demişti. "Bir pazar kahvaltısında çıtır çıtır ekmeğin üstünde, sıcacık çayın yanında..." Öyle ki Cevdet abinin bile ağzını sulandırmıştı. "Ee, yapınca bizi de çağırırsın da bakarız be tadına Leyla," demişti. Leyla öyleydi işte. Leyla başkaydı. Çocuk parkında bir çocukla çocuklaşır, bir terzinin önünde çiçekli kumaşlara gözleri

parıldayarak bakardı... O terzi ki o kumaşlar üstünde öyle hayal kurmamıştır, o çocuk ki hiçbir çocukla öyle çocuklaşmamıştır.

Ona denk geldiğim her an hayatın ufak parçalarının bile ne denli büyük hislere dönüşebileceğini gözlemledim. Ona karşı merakım perçinlendi. Nasıl olabilirdi de bir portakal öyle ballandıra ballandıra anlatılır, hayallere kaptırılırdı?

Leyla kendine has bir kadındı. Hayattaki küçücük şeyleri bile olağan seyrinde büyüterek yaşanılır kılıyordu. "Leyla," diyordum onu her gördüğümde istemsizce. "Leyla, olduğun yerler ne şanslıdır, kim bilir..." Şimdi o şans benimleydi. Leyla benimleydi. Benim için doğru zamanda doğru kişiydi ama ben Leyla için doğru kişi olamamaktan korkuyordum. Kaderime denk düştüğü o andan itibaren onu kaybetmekten korkarak, onun her şeyi büyüterek sevmesi gibi büyüterek kabul ettim gönlüme. Çünkü Leyla çok sevilmelerin kadınıydı. Azı, eksiği, aması, gali-bası yakışmazdı ona. Naifliğinin getirdiği o hâlinin dışında, dik duruşlu asil de bir kadındı. Ne istediğini biliyordu mesela. Ona kadar, onu tanıyana kadar tanıdığım tüm kadınların bir sürü isteği olmuştu benden. En çok Gözde'yi dert etmişler, ona yaptığın her şeyin daha fazlasını yapacaksın bana demişlerdi. Sanki söylemekle oluyormuş gibi, sipariş verirmiş gibi... Hayatın olağan akışında kendi hikâyemizi yazmayı düşünmemişlerdi hiç. Sürekli başka ilişkilerle ilgili verdikleri örnekler, gözlerinin dışarıda oluşu, sürekli bir kıyasla hayatlarını şekillendiriyor oluşları benim kabul edeceğim bir durum değildi. O yüzden ben Leyla'ya kadar kimseyi kabul etmemiştim. İçim almamış, aklım makul görmemişti. Ama Leyla'nın adı benimle birlikte bizim evde anılınca da kalbimin değişen ritmini fark etmeden duramamıştım. Leyla'nın hayatında olanlar şanslıydı. Şimdi o şans benimleydi. Bir kere gelen o şansı da kaçırmamak için elimden geleni yapmıştım.

Şanlıydım ki Leyla'nın ilgisini çekebilmiştim. Gönlü çok geniş olduğundan mı ben kendimi onun yanına yakıştıramazken o beni kabul etmişti, yoksa ben de onun aradığı şeylere mi sahiptim bilmiyordum. Leyla ile konuşmaya başladığım o andan

itibaren hayatım daha çekilir olmuştu, hayaller kurmaya başlamıştım. Beni çok sevileceğim, çok seveceğim o sıcak yuvanın hayaline dahil etmişti. O kadar ki ben onunla çıktığım o hayal dünyasına kadar geçen günleri sadece günü bitirmekten ibaret görürken şimdi neden yavaş aktığının derdindeydim. Ona kavuşma arzusu öyle baskındı ki küçük bir çocuğun, "Hadi, hemen olsun," hâllerine bürünüyordum. Leyla'ya kadar Leyla'sız nasıl yaşamıştım onu düşünüyordum. Şimdi zamanın bizim için aktığı o dönemin başlangıcındaydık. Niyetim, annemle ablamın bugünkü ziyaretinden sonra hafta sonu da ailecek gitmekti.

Elimde telefonla bir otelin giriş katında çayımı yudumlayıp Leyla ile geçmiş konuşmaları okurken çevrim içi olup bir şeyler yazmasını bekledim ama beklediğim mesaj ondan değil, önce ablamdan, sonra Ezgi'den geldi.

Elif: *Ay, Akın! Bu Leyla nasıl bir kız böyle...Elif: Tü tü tü tü maşallah.*

Elif: *Arasak tarasak bulamazdık böylesini.*

Elif: *Bak ben sana diyeyim, bu kız sana fena tutulmuş.*

Elif: *Adın geçince bile gözlerinin içi parıldıyor.*

Elif: *Ay, Akın! öyle sevdim ki anlatamam. Annesi ayrı iyi Leyla ayrı iyi. Tam ailemize uygun bir aile.*

Elif: *Çok da güzel.*

Elif: *Aferin len! Durdun durdun, turnayı gözünden vurdun.*

Leyla'ya edilen iltifatların benim göğsümü kabartması normal miydi bilmiyorum ama her şeyin böyle kusursuzca bir güzellikte ilerlemesi hayatın bana verdiği en büyük armağan gibiydi. Onu tanıdığımdan beri yüzümden eksilmeyen o gülümseme yine hâkimdi. Leyla benim gülüşlerimin diğer adı gibiydi.

Akın: *Müstakbel karım diye demiyorum, öyledir. Gönül çalmakta üstüne yoktur. :)*

Elif: *Oooo ablacığım.*

Elif: *Müstakbel karım falan.*

Elif: *Biraz hızlı gitmiyor musun sen?*

Elif: *Kız evi naz evi derler.*

Elif: *Dikkat et de Leyla seni duvara toslatmasın.*

CamScanner ile tarandı

Akın: *O şom ağzını kapa da sen. Başımıza bir iş gelmesin.*

Akın: *Nasıl gidiyor? Oturacak mısınız daha? Leyla nasıl? Çok heyecanlıydı o. Konuş sen onunla al heyecanını. Stres yapar o, memnun edemezsem diye. Sürekli olarak her şeyin iyi olduğunu, çok sevdiğinizi falan söyle. Bir de çok oturmayın. Bak siz oradasınız diye ben konuşamıyorum burada. Yeter o kadar. Kalkın hadi. :)*

Elif: *Emredersin paşam. Başka emrin?*

Elif: *Kalkmıyorum, yatıya kalacağım. Telefonu da eline aldırmayacağım.*

Akın: *Kal kal. Bahaneyle ben de gelirim. :)*

Akın: *Hadi yeter bu kadar. Bırak telefonu, ayıp kıza karşı.*

Ablam benim mesajıma cevap bile atmadan çevrim dışı olurken bir diğer baş belası başka bir dertle gelmişti başıma.

Ezgi: *Abi gelirken bana bir şeyler getir.*

Ezgi: *Bir de hangi oteldesin sen?*

Ezgi: *Atsana bana bakayım güzel yerlerde mi kalıyorsun?*

Akın: *Kızım sen okulda değil misin ya?*

Akın: *Ne yapacaksın sen benim nerede kaldığımı?*

Ezgi: *Offff, hadi abi ya. Merak ettim. Güzel otelse beni de götür diyeceğim. :)*

Öyle inatçıydı ki cevap vermesem o istediği cevabı alana kadar darlayıp duracaktı beni. Otelin oturduğum lobisinin fotoğrafını gönderdikten sonra peşine bir şey yazmamıştım.

Ezgi: *Hmm fena değilmiş. Tamam hadi görüşürüz. Gelirken bana bir şeyler getirmeyi unutma.*

Yine cevap atmadan ekrandan çıktıktan sonra telefonu cebime koydum. Tam çayıma uzanmıştım ki, "Benim işler biter," diyerek Murat geldi. Tam karşımdaki koltuğa bezmiş bir hâlde oturdu.

"Oğlum, hani sen gelmeyecektin?"

"Abiciğim vallahi gelmeyecektim," dedi arkasına yorgunca yaslanarak. "Ama şimdi yakın zamanda bizim isteme işleri var ya buradaki işi halledeyim dedim. Güzel para veriyordu. Ee, böyle

CamScanner ile taran

işlerde hep para, biliyorsun. Sen de geliyorken hazır beraber döneriz dedim."

Murat'da kendine bir çay aldıktan sonra bir süre öyle sohbet ettik. O bana Leyla'yı sordu, ben saatin nasıl geçtiğini bile fark etmeden Leyla'yı anlattım ona. Olacaklardan, nasipse ciddi olduğumuzdan bahsettim durdum. Sonra duyduğum sesle zaman kavramı değişti bende. Sanki geçmişin o kasvetli hâllerine girdim.

Gözde'nin seneler sonra, "Akın," deyişi bugünümün huzurunu kaçırdı. Arkamı döndüğümde seneler sonra onu karşımda buldum. O an aklıma gelen ilk şey, bunu Leyla'ya nasıl söyleyeceğim oldu. Söylemek değil de aramıza getireceği o soğukluğun hissiyle buz kestim. Beni buna mecbur bırakışına duyduğum öfkeyle, "Ne işin var senin burada?" diyerek ayaklandım.

"Burada olduğunu öğrendim," dedi pişkin pişkin. Üzerinde siyah bir kaban, boyattığı siyah saçları, yüzünde mutsuzluk kokan bir ifade vardı. Kendi mutsuzluğunu bana da bulaştırma ihtimaline delirdim.

"Ee, Gözde?" dedim öfkemi bastıramadığım sesimin yansımasıyla. "Buradaysam bundan sana ne?" Bakışlarının üzerimde detaylıca kalışı beni epey rahatsız ederken "Kızım, sen evli barklı kadın değil misin?" diye sordum. "Senin burada ne işin var Gözde? Sen benim başımı belaya mı sokacaksın?"

Hiçbir şey demiyor ama geri adım da atmıyordu. Benim tahammülüm mü bitmişti, yoksa ona cevap verecek zaman mı tanımamıştım bilmiyorum ama hızlıca ona doğru adımlayıp koluna yapışarak, "Hadi," dedim tahammülsüzce. "Hadi, yürü."

Ona dokunmayı bile parmak uçlarımda yaptığımdan kolunu ellerimin arasından çıkarması çok da zor olmadı. Benim dışarı götürmek isteyişime karşı karşımda net bir tavırla dikildi ve yüzlerimiz birbirine az önceye göre daha yakınken, "Yüzün hiç değişmemiş," dedi gözlerini yüzümden almadan. "Ama sanırım artık gönlünde yokum."

Söylediklerinin anlamsızlığı ve şaşkınlığıyla kaşlarımı çatarken, "Evlenme niyetindeymişsin," dedi. "Senelerce hayatına

CamScanner ile t

kimseyi almamışken şimdi kimmiş seni böyle etkileyen kadın, merak ettim. Buraya kadar gelmişken de sana sormak istedim."

Pişkin pişkin bunun hesabını soruşu beni her dakikasında ayrı bir şaşkınlığa soktu. "Sana ne?" diye bağırdım istemsizce. "Sana ne Gözde? Kimse kim. Sana ne? Ayrıca yoksun tabii ki gönlümde. Bu nasıl bir soru? Sen benim evlenmeyişimi nasıl kendine bağladın bunca senedir?"

Gözde'nin burayı nasıl bulduğunu, bunları nereden öğrendiğini bilmesem de sormasam da tüm bunları bilenin Leyla'nın adını da bildiğine adım kadar emindim. Onunla iletişim kurmak, sohbet etmek istediğim son şey bile olmadığımdan bir şeyleri irdelemek yerine onu buradan göndermeye odaklandım.

"Üstelik neden kendine bir şeyleri bağladın onu da anlamadım. Evli değil misin kızım sen? Bizim ilişkimiz biteli seneler olmadı mı? Sen şimdi ne diye çıkıp geliyorsun?"

"Mutlu musun?"

"Öyleyim," dedim hiç düşünmeden. Her bir sorusu sinir uçlarıma dokunuyordu. Kolundan tutuğum gibi kapının çıkışına doğru götürürken, "Ne sen buraya geldin ne de ben seni gördüm," dedim gerçekten son birkaç dakikayı hayatımdan silmek ister gibi. "Seni bir daha etrafımda görmeyeceğim, Gözde."

Kolunu bıraktığımda o otelin dışında ben içindeydim. Yüzünde silik bir tebessüm belirdi ve benim o bakışlardan unutmadığım tek şey Gözde'nin inadıydı. Bugün benim sırtımda Leyla'ya nasıl anlatacağımın yüküyle bitmişti ama bugünle son bulmayacağı da aşikârdı. Hiçbir şey demeden çekip giderken hayatımda ilk kez yanılmayı, onu bir daha görmemeyi diledim.

Leyla Kırşan...

Akın çıkıp giderken ben bana bıraktığı hislerle kaldım. Nasıl bu kadar yakınken bu kadar uzak olabiliyorduk? Nasıl bir anda bu hâle gelmiştik? Verdiğim karar beni huzursuz ediyordu.

Onunla o eşiğe geldiğimden sebep, içimde dinmek bilmeyen özlemle verdiğim kararın sancısında kıvranıyordum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemedim bir süre. Gözlerim etrafı tararken koltuğun üstündeki yastığa takıldı gözüm. Muhtemelen az önce burada uzandığı yastıktı, iki büklüm olmuştu. İstemsizce o koltuğa doğru yöneldim. Elim yastığa doğru gitti, cesaret edemedim. Çekincede kalışım yastığı kucaklamakla son buldu. Kollarımın arasındaki yastığa doğru yaklaştığımda aldığım kokuyla yastığa doğru kapandım. Kendimi boğmak pahasına iyice soludum. Öyle bir sevme hâliydi ki yastıkta kalan son kokusunu bile kendime katmak istercesine sarıldım. Sonra geçen zamanın idrakiyle zar zor ayrıldım o yastıktan. Masanın üzerinde gördüğüm ilaç kutusunu alıp hızlıca evden çıktım.

Sınavım bitmezmiş gibi, sadece bu değilmiş gibi, daha gönlümün yüküyle baş edememişken korkulu rüyam karşımda belirdi. Bahçe kapısında gördüğüm yüzle ilaç kutusu elimden kayıp düşerken Samet, Fatma teyzelerin kapısından öfkeyle bana bakıyordu. O kapıda ne işi vardı bilmiyordum ama beni görmeyi beklemiyor gibi bir anda irkildi. Sanki yanlış zamanda denk düşmüşüz gibi çıktığı esnada yakalanmıştı bana. Aramızda bir yol kadar mesafe vardı ve ben dik durmaya çalışsam da kalbimin çıkacakmış gibi olduğunu hissedebiliyordum.

Çatılan kaşlarına kısık gözleri eşlik etti. Kızgınlığını anlayabiliyordum. Bir erkek olarak bulunduğu durum onu fazlasıyla etkilemiş ve mahallede küçük düşürmüştü ama bu durumun başına gelmesindeki suçlu yine kendisiydi. Başını tehditkâr bir şekilde salladığında, "Senin orada ne işin var?" dedim kaşlarımı çatarak. Sesimin tonu öfkenin en koyu rengindeydi. "Sen bundan sonra ayağın taşa takılsa benden bil, Leyla," dedi dinmeyen ve dinmeyeceğinin sinyalini veren öfkesiyle. O an içimde filizlenen korku boy verdi. Aklıma ilk düşen şu anki hâlimize rağmen Akın'a haber verme düşüncesi olurken elindeki beyaz şişeye gözüm kaydı, şişeyi arkasına doğru alıp hiçbir şey demeden yürümeye başladı.

O şişe neydi, neyin nesiydi bilmiyordum ama ben içime salınan o korkuyla ağzımı bile açamamıştım. O da hızlı adımlarının getirisiyle epey uzaklaşmıştı zaten. Ara ara arkasını dönüp beni kontrol ederken ben de olabildiğince korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Yüreğimin çarpıntılarına inkâr gibi... Köşeyi döndüğünde yere düşürdüğüm ilaç kutusunu alarak yolun karşısına geçtim. O sırada balkona çıkan Elif ablayla göz göze geldiğimizde yaptığının bilincinde olan fakat pişman olmayan gözlerle bakıyordu bana. Muhtemelen Akın ona olanlardan bahsetmişti ve o da kendince bizim aramızı düzeltmek için bir ortam yaratmaya çalışmıştı.

"Nerede kaldın? Çayın soğudu," dedi yüzümden bir şeyleri okumaya çalışır gibi.

"Sen biliyorsun bence nerede kaldığımı abla," dedim imalı bir şekilde. Yüzüne oturan o gülümsemeyle, "Gel hadi gel," dedi. "Olur böyle şeyler. İkinizin de gönlü var birbirinizde. Halledersiniz, merak etme."

Kara kara ne olacağımızı düşünüp merdivenleri çıkarken son bastığım basamaktan daha kaygan bir basamağa bastım. O an içimde oluşan korkuyla dengemi kaybedip yere düşeceğimi anladığımda merdiven demirlerine tutunup kendimi duraksatmaya çalıştım ama nafileydi, sırtımı yaka yaka yere kadar yuvarlanmıştım. En son basamağın köşesine sertçe çarpan kafama elimi götürdüğümde koyu kanın avuçlarımın arasından süzüldüğünü gördüm. Başımda dehşet bir sızı, sırtımda alev alev bir yanma hâli ve Elif ablanın, "Leyla..." diye bağrışları yankılandı kulaklarımda.

Attığım çığlıklar ve düşerken çıkan seslerle evin içindekiler telaşla kapıya çıktı. Annemin zaten hâlihazırda bekleyen panik hâlini elini kalbine bastırışında gördüm. Yüzü kireç gibi olmuştu. Canım yanıyordu ama elimle durmalarını işaret ederek, "Merdivenler kayıyor," dedim.

Güneş iyice zemini parlatmıştı ve kayganlığı epey dikkat çekiyordu. Şu an durduğum pozisyondan sebep fark edebilsem de az önce o dalgınlık hâli ve böyle bir şeyin aklımdan bile

geçmemesi kör etmişti beni. Başımdaki acı gitgide katlanırken yukarıdaki kalabalık yavaşça aşağıya doluşmuştu.

"İyi misin?" dedi annem telaşla. "Niye dikkat etmedin? Nasıl düştün?"

Yarama bakıp yüzü sapsarı kesilen annemle sanki acım daha da arttı. Ne hâlde olduğunu görmüyordum ama acısı canıma dokunuyordu.

"Görmedim," dedim ağladım ağlayacak bir hâlde.

"Orada o yağın ne işi var?" dedi Nuran teyze aynı öfke ve telaşla. "Hey Allah'ım, hey Allah'ım! Birini arayalım. Elif!" diye seslendi gözleri Elif ablayı ararken. "Ara birini, bu kızı hastaneye götürelim. Dikiş falan atılır. Baksana." Yüzü gitgide kasvete büründü. "Nazardan, hep nazardan..."

Nuran teyze ve annemin telaşında Fatma teyze ev sahibi olarak oldukça mahcup duruyordu.

"Vallahi ben daha sabah yıkadım, yoktu böyle bir şey," dedi kendini açıklama telaşıyla. Onun yapmadığını zaten biliyorduk. Biz geldiğimizde de hiçbir şey yoktu. Sonrasını düşündüm; benim evden çıkışım, Akınların evine gidişim ve çıktığımda Samet ile denk gelişimiz... Ayağın taşa takılırsa benden bil, demişti. O yapmıştı! Üstelik evden çıkıp nerede olduğumu takip ediyorsa saatlerdir etrafımdaydı ve ben bunu fark etmemiştim. Etrafımdaki kalabalık sesler, aklımdaki Samet senaryoları ve başımdaki ağrı beni nefessiz bırakırken yüzümü buruşturmam annemi elden ayaktan kesiyordu. Ben kendi acıma mı yansam, annemi mi sakinleştirsem bilemedim.

Elif abla pişmanlıkla kendi kendine söylenirken telefonda muhtemelen Akın ile konuşuyordu. Karnını tutması onun da sancı çektiğini düşündürdü bana. Kendini suçlama telaşıyla onun da gireceği hâli de göz önüne alarak içinde bulunduğum durumu yok sayıp onları rahatlatmak istedim. "Ben iyiyim," dedim hiç inandırıcı olmasa da. Fatma teyzenin evden aldığı bir bezi başıma doğru bastırdıklarında bir araba hızlıca durdu önümüzde.

CamScanner ile tarandı

"Leyla!" diyen telaşlı sesin sahibi Akın'dı. Kalabalık usulca ona yol açarken biz Akın ile karşı karşıya kaldık. Çatılı kaşlarındaki oyuk, beni böyle görmesiyle daha da derinleşti. "Nasıl oldu bu?"

Adımlarının hızı artarken yanıma çökmüş hâlde buldum onu. "Benim..." dedim aklım uçmuş gibi. "Benim bir şeyim yok."

"Bu yok hâli mi, Leyla?" diyerek kızdı bana. Elinin biri bacakları, diğeri belimi sardı ve ben saniyeler içinde Akın'ın kucağında buldum kendimi. Elim istemsizce omzuna doğru kaydığında adımları ne kadar kendinden eminse de bakışları tereddüt ve endişe doluydu. Saçlarımla birleşmiş sakallarının teması yetmezmiş gibi başımdaki ondan taraf olan yaraya baskı uygulamak için başımı omzuna yasladı.

"Abla!" diye kükreyen sesiyle benden aldığı cevabı yeterli bulmamış olacak ki ondan bir açıklama bekledi. Ben kolları arasında en güvenli yerdeydim. Arabaya doğru giderken Elif abla da peşimize takıldı. "Ben..." dedi tereddütle. "Ben bilmiyorum ki. Hiçbir şey yoktu. Çocuklar yapmıştır belki."

Akın'ın ikna olmayan bakışları Elif ablaya doğru dönerken, "Çocuk bunu nerden akıl etsin? Çocuk bunu niye yapsın?" diye sordu. Arabanın dibine gelişimiz Elif ablanın sorgusunu mecburiyetten bitirdi. Usulca beni arka koltuğa yerleştirirken o soğuk ve öfke dolu bakışları yüzüme düştüğünde yumuşar gibi oldu. Başımdaki yaraya doğru bakıp merhamete büründü. "İyi misin?" dedi yapışan saçları tek tek çekerken. "Çok acıyor mu?"

Başımı iki yana salladığımda, "Acıyor tabii..." dedi cevap vermemişim gibi. "Şuraya bak."

Beni her gördüğünde bunu yapana karşı daha da öfkeye bürünüyor gibiydi. "Gideceğiz şimdi hastaneye, merak etme." Beni yerleştirip yaramı da son kez kontrol ettikten sonra annemlerin de arabaya doluşmasıyla yola koyulduk. Hatırı sayılır bir mesafe vardı lakin Akın'ın arabayı hızlıca sürmesiyle kısa sürede hastaneye varmıştık. Akın'ın kucağında kendimi acil serviste buldum. Başımda bekleyenlerle birlikte kafama iki dikiş atıldı

CamScanner ile tarar

ve ağrı kesici vuruldum. Mahalleden Fatih abinin bu hastanede doktorluk yapıyor oluşu da bizimle özel olarak ilgilenmelerine sebep oldu.

"Tamam mı, Fatih?" dedi Akın karşımda duran Fatih'e doğru bakarak. "Bir şeyi yok, değil mi?"

"Önemli bir şey gözükmüyor. Dikiş attık. Birkaç gün sonra kontrol ederim ben."

"Bu gece kalsın burada ama değil mi?" diye sordu üstüne basa basa. Bu kadar özenle ilgileniyor oluşu annemin de gözümden kaçmamıştı. Nuran teyze ile birbirlerine hoşlarına gider gibi baktılar.

"Tabii tabii," dedi Fatih abi. "Kafa travması olduğu için bu gece sizi hastanede tutalım. Ben söyledim, sizi servise alacaklar şimdi."

Doktorun olumlu söylemleriyle annem derin bir nefes alarak hemen yanımdaki sandalyeye oturuverdi. Ben ne kadar iyi gözüksem de annem hem ablamdan kalan travmaları hem de annelik telaşıyla şu dakikaya kadar diken üstündeydi.

"Kalsın tabii," dedi Nuran teyze. "Siz burada daha iyi bakarsınız zaten. Ağrısı sızısı olsa hemen müdahale edebilirsiniz."

"Geçmiş olsun, ben uğrarım yine." Fatih abinin odadan çıkışıyla babamın içeri girişi bir oldu. Korku ve panikten yana annemden geri kalır bir yanı yoktu. Yatağın ucuna oturup elimi tuttu. "İyi misin, kızım? Nasıl oldu da düştün sen? Başın falan mı döndü?" Elimi tutan elleri başımı buldu bu sefer.

"Yok. Mahallenin çocukları bir şeyler dökmüş sanırım merdivenlere."

Fatma teyze benden önce atılıp cevap verdiğinde Akın'ın bakışları da bir bana bir ona kaydı. Bu çocuklar muhabbeti açıldığında Akın da sorgulama kısmına geri dönmüştü.

"Kimmiş o çocuklar?" dedi Fatma teyzeye.

"Ne bileyim oğlum ben. Anaları başlarından atmak için salıyor sokağa, bir daha da akşam olana kadar bakmıyorlar. Geçen gün de bahçeyi mahvetmişler. Ah, bir elime geçirsem o veletleri..."

"Çocuk onlar tabii," dedi Akın inanmasa da inanmış gibi yapıp bana dönerek. "İşleri güçleri haylazlık ama bu yaptıkları haylazlıktan fazla. Ya Leyla'ya bir şey olsaydı?"

Akın'ın endişesi, hâli, tavrı benim göğsümde büyüdü. Derin bir nefes alarak olduğum yerde dikleşip, "Neyse ne..." diyerek geçiştirdim. "İyiyim ben. Konuşmayalım şimdi bunları."

Annemin de hemen peşine, "Sizin nereden haberiniz oldu?" diyerek babama dönmesiyle konu kapanmış oldu.

"Elif kızım Akın'a haber verince o da dükkândaymış. Size koşup gelirken çocuklarla da bana haber yollatmış, sağ olsun. Alıp getirdiler beni. Onlar da kapıda kaldı ama..."

Babamın ikilemde kalan hâliyle Akın, "Ben bakayım onlara," demişti ki, "İyi yapmışsın oğlum," dedi annem gitmeden hemen önce. Böylelikle annem ve Akın ilk kez karşı karşıya gelmiş oldu. Oğlu yerine koyuşunu da Akın'a açık açık belli etti. "Bizim hiç aklımıza gelmezdi haber vermek bu hengâmede. Hep derim Akın iyi çocuktur, düzgün çocuktur diye. Bak bir telefonla hemen işini gücünü bırakıp geldi."

Akın'ın anneme karşı hafifçe başını eğmesi annemin koltuklarını kabartmıştı. Yüzünde silik bir tebessümle odadan çıkarken annem keyiften dört köşe olmuş bir hâlde bana doğru döndü. Kaşıyla gözüyle Akın'ı methedip durdu.

Tatlı bir hemşirenin gelip bizi almasıyla odaya doğru çıktık. Asansörle odaya çıkarken koca asansöre bizim mahalle doluşmuştu. Hemşire hep birlikte binince bizi dikkatlice süzdü. Resmen mahalleyi ayağa kaldırmış gibi hissettim. Üçüncü kata geldiğimizde önce biz, sonra bizimkiler indi. 109 numaralı odaya geldiğimizde hemşire beni yatağın başına kadar götürerek uzanmam için yardımcı oldu. Hemen camın kenarında olması dışarıyı rahatça görmemi sağlıyordu. Yatağa yerleşirken tekrar bizimkiler odaya doluştu. Öyle olunca da hemşire mecburen müdahale etmek durumunda kaldı.

"Geçmiş olsun ama bu kadar kalabalık olmasın, lütfen. Birazdan boşaltın odayı."

CamScanner

"Haklı," dedi Nuran teyze hemşire odadan çıkarken. "Hastanede çok durmamak gerek. Kız da dinlensin."

Fatma teyze ona hak verip başını sallarken Akın da odaya gelmişti.

"İyi misin şimdi?" diye sorduğunda başımı salladım. Sorusuyla birlikte Nuran teyze yanıma gelip beni kolları arasına aldı. Hiç beklemediğim bu yakınlık hâli, "İyi benim güzel kızım, iyi," diye sevmesi ateşlere dalmışım gibi hissettirdi. Akın'ın üzerimizde kalan bakışları, benim Nuran teyzenin kolları arasında oluşum ve iki ailenin biz bu konumdayken bizi böyle sahiplenişine ne hissetsem bilemedim. Çok geçmeden geri doğru çekilerek, "Biz gidelim," dedi Nuran teyze. "Var mı bizden istediğin bir şey, güzel kızım?"

Başımı iki yana sallarken yüzüme ufacık bir tebessüm kondurdum. "Teşekkür ederim."

Elif abla oturduğu koltukta diklenerek, "Siz gidin, Ayşe teyze," dedi anneme dönüp. "Hep beraber dönün annemle. Ben kalırım Leyla'nın yanında. Sancılarım var zaten. Hastanede olsam daha rahat ederim."

Annemle Nuran teyze panikle, "Kalk, doktorun yanına gidelim," deseler de ikna edemediler.

"Yok öyle kötü değilim, stres yaptığım için oldu. Kalırım ben, siz gidin."

Annem yanıma gelerek, "Yok, ben bırakmam kızımı," dese de Elif ablanın inadı daha baskın geldi.

"Ayşe teyze, zaten çarpıntın var. Doktor iyi dedi Leyla için. O orada yatar, ben burada. Vakit geçiririz biz. Aklın kalmasın. Gidin siz."

Annem ikna olmamış gibiydi. "Öyle olur mu Elif? O kadar insan varken yakışık almaz."

Nuran teyzenin kaşları çatıldı. "Niye yakışık almasın? Yabancı mıyız biz artık? Kalır Elif. Hadi, biz gidelim."

Nuran teyze bir dünür edasıyla annemin koluna girerken Fatma teyze olanları sessizce izleyip bir sürü dedikodu

topluyordu şu an. Babamın da henüz adı konulmadığından bu konuşmaların arasında pek rahat olmadığı aşikârdı.

"Hadi, biz gidelim hatun," dedi babam anneme. "Elif kızım kalacakmış madem..."

"Gidin tabii Mehmet amca. Buradayım ben."

Annem bir bana baktı bir Elif ablaya. Elif ablanın ısrarı üzerine, "İyiyim anne, gerçekten," dedim. "Elif ablanın, hatta benim bile kalmama gerek yoktu bence ama..."

Ben de gitmeye niyetlenince, "Yok yok," dedi annem telaşla. "Evde ne olacağı belli olmaz. Burada sana bu gece bir baksınlar. Ben seni bol bol ararım zaten."

Tebessüm etmeye çalışarak, "Tamam," dedim. Annem burada kalmak için ısrar etseydi ben kalkıp gidecektim zaten eve. Yoksa panik atağı ve sürekli tutulan beliyle bir gecelik hastane serüvenimiz annemden sebep uzun bir süreye yayılırdı.

"Ben sizi bırakayım," diyen Akın'ın bakışları üzerimde kaldığında kapıdan çıkma sürelerini bile beni izlemek için kullandı. Tek tek herkesi odadan çıkarana kadar bekledi. Bir şey demedi ama bakışlarına bile yansıyan o merhametli hâlinin ailemin de üzerinde olması içimi götürdü.

O çıktıktan sonra Elif ablayla baş başa kalmıştık. Koca karnıyla bir koltuğa öylece uzanmıştı. "Sen de kalma abla boşuna," dedim içim rahat etmediğinden. "Annem buradayken bir şey demedim içi rahat etmez diye ama ben kendim kalırım. Bir şey olacağından değil tedbir amaçlı tutuyorlar zaten. Sen git evine."

Benim derdim başkayken Elif ablanınki bambaşkaydı.

"Leyla..." dedi mahcup bir sesle. "Kızdın mı bana?"

Ona şu hâliyle suçlu hissettirmek istemezdim lakin yaptığının doğru olmadığını da içimde tutamadım.

"Kızmadım desem yalan olur, Elif abla. Akın'ın evde olduğunu bile bile yolladın. Ben ev boş diye rahat rahat girdim. Karşımda onu görünce ve kimse yok demişlerdi deyince yalancı konumuna düşmüş gibi oldum."

Sözlerimle biraz çekimser davrandı. "Ben siz evleneceksiniz ya biraz baş başa kalırsınız, hoşunuza gider diye düşünmüştüm.

CamScanner ile taran

Bir de Akın'ın hâli hâl değildi. Çok bahsetmedi ama sürekli telefondaydı gözü. Tartıştıysanız düzeltirsiniz belki dedim."

Akın'ın sürekli olarak benden bildirim beklemesi bana kendimi hatırlattı. İçime yerleşen o sızıya dalıp cevap vermeyince Elif abla asılan yüzümü kendine sanmış olacak ki, "Özür dilerim, Leyla. Haklısın, düşünemedim," dedi.

"Sorun değil abla," dedim tebessümle. "Bizim sadece biraz kendimizi dinlememiz gerekiyor."

Elif abla derin bir iç çekerek içinde bulunduğumuz hâlin sıkıntısıyla, "Umarım çözersiniz, Leyla," dedi. "Biz seni çok sevdik çünkü."

Sadece tebessüm ettim. Ben de onları çok sevmiştim. Akın'ı da öyle...

Odada bir sessizlik hâkim olduğunda Elif abla uzanmış, gözlerini kapatıp dinleniyordu. Hamile kadının bu hâlde burada olmasını içim almadığından tekrar gitmesini söyleyecektim ki telefonuma düşen bildirimle duraksadım. Telefonu elime almak bile canımı fazlasıyla yakmıştı. Demirlere tutunayım derken soyulan avuç içlerimin acısı canımı yakıyordu.

Merve: *Leyla, olanları şimdi duydum. Bir şeyi yok dediler ama yine de aklım sende. Gelecektim fakat saat geç oldu. Bizimkiler yollamaz diye çıkmadım. Nasılsın?*

Leyla: *İyiyim canım. Gelmene gerek yok. Sabah çıkacağım zaten.*

Merve: *Kim yapmış, sen gördün mü?*

Yazıp yazmamakta kararsız kalsam da biriyle paylaşmak istedim.

Leyla: *Emin değilim ama sanırım Samet. Bugün Fatma teyzelerin bahçesinden çıkarken denk geldim. Peşini bırakmayacağım, ayağın taşa takılsa bile benden bil falan dedi.*

Söyledikleri aklıma geldikçe bile içim daraldı. Akın'ın onu düşürdüğü o konumun suçlusu olarak beni görüyordu. Ona gücü yetmeyince hıncını benden aldı.

CamScanner ile tarandı

Merve: *Kızım bunu polise falan şikâyet edelim. Ya bir şey olsaydı? Bu çocuk sana fena bilenmiş. Ya durmazsa ya başka bir şey yaparsa? Allah korusun...*

Merve'nin mesajıyla içim daha da daraldı.

Leyla: *Bilmiyorum, Merve. Çok korkuyorum. Annemle babamın kulağına giderse diye çok daha fazla korkuyorum. Babamın kalbi var, annem desem biliyorsun. Ablamdan sonra bizde sıradan olaylar bile beş on kat büyürken bunu duyarlarsa ne olur bilemiyorum.*

Kapının tıklanmasıyla telefonu kenara doğru bıraktım. Hemşire gelmiştir diye düşünsem de karşımda gördüğüm kişi Akın'dı.

"Akın," dedim şaşkınlıkla. Üzerini değiştirmişti. Kanlı gömleğinin yerini beyaz, spor bir tişört almıştı.

"İyisin, değil mi?" diye sorarken bakışları bende ama adımlarının yönü Elif abla olmuştu. "Bu arada mahalledeki çocuklara sordum hepsi ben yapmadım diyor. Şimdi konumuz bu olmasa da buna da değineceğim." Epey kalıcı olduğunu belirtircesine, "Abla," diyerek uyuyakalan Elif ablayı dürttü. Elif abla sıçrayarak yerinde doğrulurken, "Geç hadi sen," dedi. "Yusuf kapıda. Eve bırakacak seni."

Elif abla bu da planlanmış gibi neden niçin demeden, karşı bile çıkmadan uyku sersemi ayaklanmıştı. Sehpanın üzerine koyduğu çantasını takarken, "Geçmiş olsun sana Leylacığım," deyip Akın'a doğru döndü. "Beni de haberdar edersin. Aklım Leyla'da."

Akın sadece başını salladığında ben ağzım açık bir şekilde şaşkınlıkla onları izliyordum. Elif ablayı kapıya kadar bile uğurlamadı. Sadece arkasından bakakalan sonra bana dönerek yüzüne oturan tebessümle, "Refakatçi değişimi..." dedi.

Şaşkınlığın getirdiği o kaş çatmasıyla, "Bilerek," dedim. Her şey zihnimde yeniden şekillendi. "Bilerek burada kalmama sebep oldun. Fatih abi beni gönderecekti. Sen dedin kalsın diye."

Onaylamadı ama inkâr da etmedi. İnkâr etmemesi de bir onay niteliğindeydi. Üstelik yüzünden düşmeyen o gülümsenin de canıma kastı var gibiydi.

"Neden?" dedim anlamlandıramayarak.

Bana doğru yaklaştı ve tam olarak baş ucuma oturduğunda, "Çünkü Leyla..." dedi önüme doğru düşen saçımın bir tutamını elleri arasına alarak. "Konuşmamız gerekti. Ben senin kapından ayrılmayacağım dedim ama senin o kapıya çıkmak gibi bir niyetin yoktu. Şimdi ikimizi bir odanın içine hapsettim. Beni dinlemek zorundasın." Parmakları arasındaki tutamı okşayarak kulağımın arkasına doğru sıkıştırırken kendisi de yaklaştı. Sözleri bir fısıltı, bir yakarış gibiydi. "Benim sensiz geçireceğim bir güne daha tahammülüm yok."

CamScanner ile tarandı

Ben Akın'a kadar böylesine kuvvetli hislerin olduğunu bilmezdim. Bir insanın ağzından çıkan her bir sözün kalbe ilmek ilmek işlediğini söyleseler sadece hayal ederdim. Şimdi ise o hayallerin gerçeğini bin kat daha beter hisseder hâldeydim. Sözleri bir inadından vazgeçirecek kadar bıçak gibiydi. Öyle keskin, öyle inançlı. Aklımı kaybederken yüreğimin hare hare yandığını hissettim. İlk defa biri konuşurken mantığım tamamen devre dışı kalıyordu ve bu beni korkutuyordu. Kalbimin bilmediğim bir yönüyle hareket etmeye başlamıştım. Tek bir adam canımı deli gibi acıtırken yine kendisi o acıyı dindirebiliyordu. Ben ki aşkı dinlediğim, izlediğim, okuduğum kitaplarda sorgularken şimdi sorguladığım o durumun içinde dibe kadar batmıştım. Ben kör kütük âşık olmuştum. Siyah gözleri benimkilere uzunca takılı kaldığında uzak durduğum adama tekrar deli gibi bağlandığımı hissettim.

"Leyla..." dedi içi gider gibi. Yakınlığımızın getirisiyle bir fısıltı kalbimde çığ gibi büyümüştü. Dudaklarımın arasından, "Hı," diye bir ses çıktığında bir itiraf döküldü dudaklarından.

"Biraz daha böyle güzel bakarsan seninle burada bir ömür boyu kalabilirmişim gibi hissediyorum."

CamScanner ile tarandı

Ona bu kadar yakın olmanın etkisiyle zar zor yutkundum. Bakışlarımdaki duygu değişimini hissettiğine o kadar emindim ki. İtiraflarının ve özlemin getirdiği o his benim de dilime vurduğunda ona karşı örülen duvarların çatırdamasına sebep oldu. Kokusu içime buram buram dolarken ona karşı koymak mümkün değildi.

"Benim gidemeyişim gibi mi?"

Onun itirafı benim içime, benim itirafım onun yüzüne bir gülümseme olarak oturmuştu. Beni bırakmak yerine bana biraz daha sokularak nefesini tenimde gezdirdi. "Gitme o zaman, Leyla," dedi yakarır gibi. "Gitmen için hiçbir sebep yok, yemin ederim."

Geçen her bir dakika bizi birbirimize biraz daha yaklaştırıyordu. Ateş ve barutun yan yana duramayacağının kanıtı gibi o bana yaklaştıkça ben yatağımda ona doğru kayıyor gibi hissediyordum. Elleri saçlarımın arasında geziyor, parmak uçları beni kıvama getirircesine kendine mıhlıyordu. Ona itiraf edemesem de içimin öylesine dolup taştığına anbean şahitlik ediyordum. Aldığım derince soluklar bile göğsümün onun göğsüne çarpmasına sebep oluyordu. Derin, içli ve titrek bir nefes dolarken ciğerlerime, birinin geri çekilmesi gerektiğini düşündüğüm o noktada, "Akın," diyerek geri çekildim. Başımı soluklanma telaşıyla yukarı doğru kaldırdığımda burnumun direğini sızlatan kokusundan kaçmak mümkün değildi. Buna rağmen aramıza mesafe koymayı başarabilmiştim. Benim başımı kaldırmamla birlikte o da geri çekilmek durumunda kaldı.

Derin ve çaresizlik kokan nefesiyle ayaklandığında onun için ayrılmış tekli koltuğa otururken dirseğini kolçağa dayadı ve bakışlarını üzerime sabitledi. İki parmağı şakaklarına mıhlanmış, yüzündeki ciddiyetin hâkim olduğu bakışlarıyla gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. İnsan âşık olduğunda mı karşısındaki her hâliyle içine oturuyordu bilmiyorum ama Akın'ın tavrı, yakışıklılığı, bakışı, oturuşu ve nicesi benim göğsümde büyüyüp duruyordu.

Yayıldığım yatakta biraz daha doğrulup derin bir nefes alarak ona doğru baktım.

CamScanner ile tarandı

"Boşuna kaçıyorsun, biliyorsun değil mi?" diye sordu o ciddiyetin yakıştığı ifadesiyle. "Sadece bize eziyet ediyorsun."

Derin bir nefes aldım ve kendime bile sormakta zorlandığım o soruyu ona sordum.

"Sen olsan ne yapardın? Ne hissederdin Akın?"

Birkaç saniye duraksadı. O düşünme arasından sonra da, "Bilmiyorum," diyerek dudak büktü ama sesinin tonu dingindi. "Sadece bunu yapmayacağımı biliyorum. Bizden vazgeçmezdim, Leyla. Senin bana karşı bir şeyler hissettiğini bilirken, ben sana böyle hisler beslerken bizden vazgeçmezdim."

Biz...

Akın ve ben...

Kısacık zaman diliminde paylaştıklarımız ve onun bana öğrettiği, bende bıraktığı hisler, bugün biz diye rahatlıkla konuşmamıza olanak sağladı. Bundan önceki ilişkilerimde biz kısmına geçebilmek için uzunca süreler beklerken Akın öyle bir anda, beklemediğim bir anda gelip bizi biz yapmıştı. Sanki olması gereken buymuş gibi gelmişti her bir anında. Her nasibin vaktine esir oluşu gibi bizim de birbirimize nasip oluşumuzun vaktiydi sanki.

"Tamam deyip geçmeli miydim?" diye sordum bir cevap arar gibi. "Tamam denilip geçilecek bir şey miydi?"

Aradığım cevap neydi bilmiyorum ama, "Evet," değildi ve bunu rahatlıkla söyleyişiyle bakakaldım. Kendinden de, yaşadıklarından da, yaptıklarından da adı kadar emindi. "Tam olarak tamam diyerek geçeceğin bir durumdu Leyla. Çünkü sen ne sandın bilmiyorum ama Gözde'nin o akşam otele gelişi sandığın gibi bir durum değildi. Benim haberim yoktu. Ben onu senelerdir görmedim bile. O akşam karşımda olmasını da beklemiyordum. Nereden, nasıl haber aldı bilmiyorum ama ben çay içerken bir anda karşımda belirdi."

Göz kapaklarıma yansıyan manzarada ikisini yan yana düşünmek bile yüreğimi sızlattı. Geçmişini dahi paylaşamamak benim kendime en büyük zulmümdü.

Bunu da gözlerimde görmüş gibi, kırgınlığımı fark etmiş gibi kalbimi okşar gibi okşadı sözleriyle. "Ve benim o an aklıma

CamScanner ile tarandı

gelen tek şey bunun bizim aramızda sorun oluşturup oluşturmayacağı oldu. Ben onun neden, ne niyetle oraya geldiğini bile düşünmeden sadece sana odaklandım. Senin kırılacağına, bize vereceği zarara odaklandım. Ben bunu düşünürken senin bir anda bizden vazgeçebilecek bir duruma gelmen beni deliye döndürdü. Ben senden başka hiçbir ihtimalle, sonuçla, nedenle ilgilenmedim."

Akın'ın gözlerinde gördüğüm kaybetme korkusunun beni etkilemediğini söylesem yalan olurdu. Öyle sahiciydi, öyle endişe doluydu ki söylediklerinin beni ikna edememesi onu bir çıkmaza sokacakmış gibi sakallarını sıvazladı.

"Onunla konuştuğum tek ve en gerçekçi şey senden bahsetmek oldu. Uzunca bir sohbet hâli de değildi. Görür görmez otelden dışarı çıkardım. O an sadece seni öğrendi ve bana seni sordu. Ben de gereken cevabı verdim. Olan biten her şey bundan ibaretti."

Gözlerimin içine yalvarırcasına bana inan der gibi bakıyordu ve benim ona meyletmeye dünden hazır gönlüm çoktan kabul etmişti.

"Akın, ben bilmiyorum-"

Cümlemin devamına bile izin vermeden olumsuzlukları sıralayacağımı düşündüğünden muhtemelen, "Bazen bazı şeyler olur ve biz buna engel olamayız, Leyla," dedi. "O da öyle bir durumdu. Ben çağırmadım ama geldi. Geldiğinde de gönderdim. Şimdi bunun faturasının bana kesilmesine de katlanamıyorum. Leyla bak..." Ayaklandı ve derin bir nefes aldı. Olduğu yere sığamadığının kanıtı gibi eli boğuluyormuş hissiyle boğazını okşadı. "Ben seneler sonra ilk kez seninle böyle hissediyorum. Hatta seneler sonra bile değil, ilk kez Leyla. Doğru kadın ama yanlış zaman... Belki de doğru zaman ama yanlış bir geçmiş, bilemiyorum. Adı her neyse doğru olan tek şey sensin ve sana karşı böyle hissedişim..." Her şeyin anlamını yitirdiği o yerde tek bir nefesle, tek bir cümleyle içini döktü. "Leyla, ben sana tutuldum."

Bakışlarımız birbirine kilitli kaldığında itirafının aramızda yarattığı o etkinin yarattığı histe asılı kaldık. O da bunu

CamScanner ile tar

söylemeyi beklemiyormuş gibi duraksadı. "Tutuldum, Leyla," dedi sonrasında da. "Bunun başka nasıl bir açıklaması olabilir, bilmiyorum. Tutuldum ve başka bir yere adım atamıyorum. Sana kızıyorum, evet. Çünkü biliyordun Leyla. Bir geçmişim olduğunu biliyordun. Koysana yerime kendini. Ne olur!" dedi çaresizce. "Böyle bir geçmişin olsa ve senin elinde olmadan bir şeyler yaşansa, ben de o yüzden seni istemediğimi söylesem... Biliyordun ve geldin demez miydin, Leyla? Biliyordun, geldin, beni kendine âşık ettin ve şimdi bildiğin şeylerin bugün önüne çıkmasından sebep gitmen bana haksızlık demez miydin? Ben engel olamam ki Leyla. Olamıyorum. Kendim de gittim buradan. Kimsenin konuşmasına engel olamadım ki. Ben senin karşına çıksın ister miyim bunlar? Sence ister miyim, Leyla?" Cümleleri aceleci ve endişe yüklüydü. "Elimden geleni yapıyorum, yemin ederim. Ama yapamadıklarım yüzünden seni kaybetmeyi de yüreğime anlatamıyorum."

Cümlelerinin arasında saklı o aşk itirafı benim diğer şeyleri duymamı engelledi. Dudaklarım aralanmış soluksuz konuşmasına soluksuz atan bir kalple karşılık verdim. "Ben-" dediğim an girdiğim o öksürük kriziyle her şeyi bir kenara bırakarak dolabın oraya doğru ilerledi. Bakışlarım onu takip etti durdu. Boğazım gıcıklanmış konuşmamı zorlaştırmıştı. Dolabın üzerindeki su şişesini açıp dudaklarıma doğru getirdi. Bana kendi elleriyle su içirirken bile gözlerindeki merhamette büyük bir sevdayla boğuldum. Bir iki yudum daha aldıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim. Şişeyi kendimden uzaklaştırırken parmak uçlarına dokunmak içimi sıcacık etmişti.

"İyi misin?" diye sorduğunda endişesi saçımı okşamış hissi yarattı. Başımı evet anlamında salladığımda, "Leyla," dedi. "Şimdi cevap verme ama bu söylediklerimi de sakin bir kafayla düşün, olur mu? Gerçekten benim tarafımdan bakarak düşün."

Söyleyeceklerimin olumsuz olma ihtimalinin korkusu işlemişti ona. Olumsuz bir cevap almaktansa hiç cevap almamayı kabul gördü. Ben de başımı salladım sadece. Yolumun ona çıkacağını bile bile, çoktan teslim olmuş hâlde...

CamScanner ile tarandı

Bana verdiği birkaç yudum suyla dilimin damağımın kuruduğunu hissettim. Öyle bir yanmaktı benimki Akın için. Öyle bir susuzluktu. Elindeki şişeyi başucuma koyduktan sonra o koltuğa doğru ilerledi, ben de başımı yastığa koydum. İkimiz de sessizleşmiştik. Televizyonun kumandasını alıp kanallardan birini rastgele açtı. Ben de Merve ile mesajlaşmamız yarım kaldığından telefonu elime almıştım. Akın'ın gözleri anbean üzerimdeydi.

Merve'ye atacağım mesaj sırasında Hasan'ın mesajlarıyla karşılaştım.

Hasan: *Leyla, nasıl oldun? Ben olanları duydum ama gelemedim hastaneye. Bir şeye ihtiyacın var mı?*

Leyla: *Teşekkür ederim Hasan, iyiyim. Gelmene gerek yok. Düşünmen yeter.*

Akın'ın bakışları hâlâ üzerimdeyken Hasan yazmaya devam etti.

Hasan: *İyi olmana sevindim. Aslında mesaj atacaktım ama biraz çekindim açıkçası. Geçen Akın ile sizi birlikte görmüştüm. Onun arabasındaydın. Bunu sormak benim haddime değil biliyorum ama merakımı mazur gör lütfen. Birlikte misiniz?*

Bir mesaja baktım, bir Akın'a. Biz birlikte miydik? Bu sorunun cevabı henüz netleşmemişken ama hiçbir şeyim değil demek de bize haksızlık olduğundan ne diyeceğimi bilemedim.

Leyla: *Bir önemi var mı?*

Hasan: *Yani yok tabii de... Ben seni en başında bir arkadaş olarak sevdiğimden ne bileyim... Akın ve sen hiç uyuşmuyorsunuz.*

O an kaşlarım istemsizce çatıldı. Gönlüne aldığın insana karşı birilerinin olumsuz konuşması batıyordu insana. Hasan'ı severdim lakin Akın benim gönlüme öylesine yerleşmişti ki kimsenin laf söylemesine izin vermeyecekmiş gibi bir tavra büründüm.

Leyla: *Neden uyuşmuyoruz, anlamadım?*

Hasan: *Yani Akın çok sert ve geleneksel yapıda bir karakter. Nasıl desem... Eski kafalı gibi sanki. Sen daha deli dolu, çocuksu bir ruha sahipsin. Bilmiyorum, ben yakıştıramadım.*

CamScanner ile tarandı

Akın'ın eleştirilmesine karşı kapalıydım. Öyle ki Hasan'ın mesajı beni daha da sinirlendirmişti. Aşkın insanı etkisi altına aldığı anlardan biriydi bu da sanırım. Kendine söylense önemsemeyeceğin şeyler sevdiğin biri için söylendiğinde sessiz kalamıyordun. Akın'ın kendisini savunamayacağı bu alanda onu savunmamak bana suçlu hissettirirdi.

Leyla: *Hasan bence sen şu an sana yakışmayacak cümleler kuruyorsun. Sen nasıl oluyor da çok da yakından tanımadığın insanların karakteri hakkında böylesine rahat konuşabiliyorsun ki? Lütfen bir daha kim olursa olsun benimle bu tarz konulara girme. Ayrıca çok merak ediyorsan söyleyeyim. Akın söylediğinin aksine çok anlayışlı ve kime nasıl davranması gerektiğini bilen bir karakter. Hayatımda olacak insanlara da kendim karar verebilecek yaştayım çok şükür.*

Hasan: *Haklısın, özür dilerim. Eve geldiğinde uğramak istiyorum.*

Gel desem bir dert, gelme desem bunca senelik arkadaşlığımıza haksızlıktı. Ben daha cevap vermeden Akın, "Önemli biri sanırım," dedi. O an ağzım açık, kaşlarım çatık bir şekilde Akın'a döndüğümde, "Anlamadım," dedim.

"Telefondaki diyorum," dedi bakışları telefonu işaret ederken. "Önemli biri sanırım. Bir türlü bırakamadın."

Aramıza yalanın girmesini istemediğimden, "Hasan ile konuşuyordum," dedim. Bir de kıskançlığın içindeki o aşkın da nasıl birbirine denk düştüğünü bildiğimden Akın'da onu görmek istedim. Benim günlerce onun kıskançlığıyla yandığım gibi o da benim için yansın istedim.

Duyduğu isimle kaşları hafifçe havalandı. "Bir şey yok aramızda demiştin ama mesajlar falan..."

"Ee, yok demiştim," dedim omuz silkip başımı hafifçe kenara çevirerek. "Olamaz mı demiştim ki? Hiç hatırlamıyorum."

"Leyla..." Sesinin rengi kıskançlığın en sakin ama en tahammülsüz tonu gibiydi. Olduğu yerden ayaklanıp bana doğru ilerlediğinde başım kapıya doğru, çenem yukarı dikilmiş vaziyetteydi. Hemen yatağımın dibinde durduğunda parmakları

CamScanner ile tarandı

çenemin altına yerleşti ve, "Bana baksana sen," diyerek beni kendisine çevirdiğinde gülen yüzümle karşılaştı. Engel olamadım gülüşüme; ona karşı yalandan da olsa tavırlı davranmaya, kıskandırmaya çalışmaya... Yüzüme yerleşen ve beni ele veren o koca gülümsemeyi kısacık mesafede ona da bulaştırmıştım.

"Seni var ya..." dedi aynı ifadenin tatlı tehditkâr hâliyle.

"Hıı..." dedim omuz kırarak. "Beni var ya..."

Başparmağının çenemi okşayışı bir bebeğin gülümsemesini ortaya çıkarır gibi benimkini de çıkarıyordu. Göz kenarlarım gülmekten kırışırcasına kısılıyor, ağzım kulaklarıma varırcasına ona meylediyordum.

"Oynama benimle," dedi gülerek. Başparmağının yolu çenemin biraz üstüne, alt dudağıma doğru kayarken gözleri de gözlerim ve parmağının dokunduğu yerlerde mekik dokudu. Yutkunuşunun her bir anını hafızama kazırken, "Ben..." diyerek zar zor çekildi sanki. "Ben bize yiyecek bir şeyler alayım."

Onun odadan çıkmasıyla birlikte bende bıraktığı hislerin tesiri altında kaldım. Yandım, üşüdüm, sevdim, çok sevdim... Özlemin en dibinde, onun kısacık gidişiyle bile dönüşünü gözledim. 15-20 dakika sonra geldiğinde elinde iki tane tost ve karton bardakta iki çay vardı.

"Bu saatte bunlar kalmış sadece."

Tostu ve çayı bana doğru uzattıktan sonra sehpayı önüme çekti. Çayımı sehpanın üzerine bıraktıktan sonra tosttan küçük bir ısırık alıp, "Teşekkür ederim," dedim.

Bana nazaran daha büyük bir lokma alıp, "Afiyet olsun," dedi. İlk kez yan yana bir şeyler yiyorduk. Daha doğrusu ben onu izlemekten yiyemiyordum. Dikkat ettim, çayına şeker atmamıştı. Ben de şekersiz içiyordum. Onun da öyle içtiğini öğrenmiş oldum. Hem de bir hastane odasında...

Şiddetli gök gürültüsü odanın içine karışırken tostumdan bir ısırık daha aldım. Aniden odanın içinde beliren ışıkla irkildim.

"Hava fena kötü. Yağmur yağacak sanırım."

Yarısı dolu olan çayından bir yudum aldı ve benimle birlikte dışarı doğru baktı. "Kış geliyor."

CamScanner ile tarandı

Tekrar büyük bir gürültünün peşine bardaktan boşanırcasına bir yağış başlamıştı.

"Elektrikler kesilir mi acaba?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirirken, "Korkuyor musun sen?" diye sordu. Aslında korkmuyordum. Sadece çok yüksek sesler irkilmeme sebep oluyordu ama izlediğim filmlerde, dizilerde, kitaplarda kadınların korktuğunda başrol erkeklerle olan yakınlaşma sahnelerini bildiğimden ikimizi istemsizce öyle canlandırdım. Yüzüme yerleşen o gülümsemeyle de göz kırpıp başını iki yana salladı. "Ne oldu? Neye güldün?"

Her doğru her yerde söylenmeyeceği gibi her düşündüğün de öyle açıkça anlatılmazdı ama ben yine bir *leylalık* yaparak hayalimi Akın'a açtım.

"Şimdi ben sana çok korkuyorum diyeceğim. Sen de diyeceksin ki korkma, ben yanındayım."

Akın'ın yüzünde oluşan gülümseme gitgide büyürken, "Ee?" diye sordu.

"Sonra ben yine de çok korkacağım. Elektrik falan da kesilecek. Sonra sen benim yanıma gelmek zorunda kalacaksın."

Ben sanki karşımda Akın yokmuş gibi Akın ile olan hayallerimi anlatmıyormuşum gibi bir rahatlıkla öyle duvara karşı dalgın bakışlarla anlatırken sesine yansıyan o gülümsemeyle, "Hmmm..." dedi. "Otururum canım yanına sen uyuyana kadar, ne olacak?"

"Yok," dedim gülerek. "Olmaz şimdi öyle sandalye tepelerinde. Tutulur kalırsın falan. Hem yatak bana geniş, öylece yatarız beraber burada."

Akın'ın kahkahası odanın içinde yankılandığında daldığım o boşluktan çıktım ve bakışlarımın tutulup kaldığı ilk şey gülüşü oldu. O an gerçeği idrak ettim. Ben hayalimde canlandırdığım sahneleri hayalimdeki Akın'a anlatmıyordum. Panikle iki elimi birden ağzımın üstüne kaparken gözlerimi kocaman açmıştım.

"Ayy..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben şey... Hani şey... Dizilerde, filmlerde falan..." Açıklama telaşım Akın'ın hafifçe başını sallayarak inanmamasına denk düşünce vazgeçtim.

CamScanner ile tarandı

"Sen şimdi diziyi filmi geç," dedi benimle uğraşmak ister gibi. "Sen korkuyor musun, korkmuyor musun? Onun cevabını ver bana."

Vereceğim cevabın hayalim üzerinden bize yorulacağını bildiğimden elimi dudaklarımın üzerine kapatarak bakışlarımı başka yöne sabitledim. Maazallah içimden konuşuyorum gibi düşünüp dışa da vurabilirdim.

Bu komik hâlime karşı bile dingin bir gülümsemeyle, "Leyla..." dedi. "Seni yaşamak çok güzel."

Seninle yaşamak da çok güzel Akın. Bilmediğim hâllerimi seninle keşfetmek, sevmek, heyecanlanmak, utanmak bile ayrı güzel. Yanaklarım al al olmuş bir hâlde elimin tersiyle yanaklarıma dokunurken Akın'ın gözleri soyulmuş avuç içlerime kaydı. Yanağımdaki elimi usulca avuç içine aldı ve kaşlarını çatarak, "Ellerine ne oldu?" diye sordu.

Avuçlarının arasındaki elimi iyice açtım. Ellerinin yumuşaklığı, sıcaklığı ve bana teması içimi titretti.

"Düşmemek için demirlere tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Sonuç bu," dedim gülüp ellerimi ona doğru uzatarak. Avuçları arasındaki elime başını eğmesini beklemediğimden ne yapacağımı bilemedim. Aniden hissettiğim dudaklarıyla nefesim kesiliyor sandım. Dudakları avuç içime ufak bir öpücük bırakırken gözlerim istemsizce kapandı. İlk kez bu denli hissettim dudaklarının temasını. Ellerinden daha sıcaktı. Akın kendini geri çekerken ona bu hâlde yakalanmamak adına gözlerimi açtım. Gülmek ve gülmemek arasında gidip gelirken dudak kıvrımlarım titredi. Hiçbir şey yok hissi vermek ona karşı böyle dolup taşarken epey zordu.

"Öpünce geçere hâlâ inanıyorsundur diye düşündüm."

Yüzündeki o hafif tebessüme aynı ifadeyle karşılık vermeye çalıştım. Çok zordu. Çok çok zordu. İçim titrerken karşısında ne konuşacağımı bilememek çok zordu.

"Öpmek için bahane arıyorum demiyorsun da," dedim bir anlık gelen hisle.

Önüme düşen saçımı hafifçe geri doğru atarak, "Leyla..." dedi bana doğru yaklaşıp. Sesi saatler önceki o fısıltının aynısıydı

CamScanner ile tarandı

ve ben onun sesinin her tonunda delice bir çarpıntıya bürünüyordum. Özellikle böyle bir yakınlıkta... "Bir bahane aramıyorum," dedi tüm açık sözlülüğü ile. "Senden izin bekliyorum."

Bu seni öpmek istiyorum demekle eş değerdi. Şimdi kalbin atışından çok duruşu gibiydi. Ne denir, nasıl tepki verilir bilemedim. Alev alev yandım. Kalbimin durmak için verdiği o hızlı telaşı eminim ki şu mesafeden hissediyordu. Sıcacık nefeslerimin telaşlıca göğsüne dökülüşü bile bir izin gibiydi esasında. Al al olmuş yanaklarım, yetersiz soluklarım ve utangaç bakışlarımla, "Hadi, sen uyu biraz," dedi geri çekilerek.

Zar zor yutkunarak başımı salladım sadece. Usulca tutmakta zorlandığım başımı yastığa koydum. Benim yatmamın ardından kalkıp ışığı kapattı. O buradayken nasıl uyuyacağımı da bilmiyordum. Üstelik onun adını delicesine zikreden bir kalbim vardı. Yastığımı ondan tarafa düzelttim, o da koltuğunu benden tarafa çevirip biraz daha yakınlaştırarak başını koltuğa doğru yasladı. İkimiz de o karanlıkta sessizce birbirimize doğru baktık. O sessizliğin içinde gözleri bana bir ninniyi fısıldadı sanki.

Saatler sonra hafif bir uykunun içindeyken yanağımda hissettiğim elle kendime gelsem de gözlerimi açmadan bekledim. Bu dokunuşu tanıyordum, Akın'a aitti. Parmakları yanağımda dolanırken yüzüme düşen saçları geriye doğru attı.

Sesinin fısıltısı parmaklarının dokunuşuna karıştı. "Gidersen bir ömür eksik kalarak son bulacak. Gece saçlı güzel Leyla'm... Hiçbir günahım yokken beni eksik bırakıp gitme."

Ellerini yüzümden çekerken adımlarının yavaş ve sessizce benden uzaklaştığını göz ucuyla gördüm. Gönlüm gidişini kabul görmediğinden, "Akın," dedim. Kapıya ilerleyen adımlarını bana doğru çevirdi.

"Uyumuyor muydun?" diye sordu.

Gece boyu dinmeyen gök gürültüsüne eş bir şimşek odanın içini aydınlatınca bakışlarımı kısa bir an pencereye doğru çevirdim.

"Hava hâlâ dinmemiş."

Bana doğru gelip sandalyeyi yatağın dibine kadar çekti. "Buradayım ben, hadi uyu sen."

CamScanner ile tarandı

Tam oturacağı sırada pikeyi açıp kenara doğru kaydım. Utancımdan dilime gelmese de gel demekti bu. Yüzüne oturan o küçük ama sıcacık gülümsemeyle yanıma doğru uzandı.

Başta aramızda ufacık da olsa bir mesafe vardı. İkimiz de birbirimize doğru dönmüştük. Duvardaki saate kaydı gözlerim.

03.30.

"Sen hiç uyumadın mı?" diye sordum odadaki sessizliği bozmamak adına fısıldayarak.

Gözleri küçülmüştü uykusuzluktan. "Öyle kestirmişim biraz. Ben mi uyandırdım seni?"

Yüzündeki ifade söylediğini duyup duymadığımı sorgular gibiydi. Cevapsız bıraktım. Kollarımı birleştirip, bacaklarımı kendime doğru çekip cenin pozisyonuna geçtim. Karanlık bir hastane odasında bu kadar yakınken bir o kadar da uzaktık aslında. Ne olduğumuz bile belli olmaz hâldeydi.

"Seni de kendimi de bu hâle koymak istemiyorum aslında," dedim derin bir solukla. "İlk defa biriyle konuşurken aklımla hareket edemiyorum ben. Sana karşı hissettiğim duygular çok yoğun. Öyle yoğun ki geçmişin bile benim içimi sızlatıyor. Sana geç kalmışım hissiyle başa çıkamıyorum. Düşünmek isteme sebebim sürekli bu hâle gelmek istemiyor oluşum. Sorun Gözde'nin oraya gelmesi değil. Ben senden eminim, Akın. Gerçekten ona karşı bir şeyler hissetseydin benimle olmak istemezdin biliyorum ama beni de anla. Beni korkutan, şüpheye düşüren şey; ben seninle iki günde bu hâle geldim ve zaman geçtikçe hislerim daha da yoğunlaşacak ama senin geçmişin kaybolmayacak. Şimdi bana böyle hissettiren, sana olan hislerim yoğunlaştığında nasıl hissettirir bilmiyorum. Korkuyorum. Ben anladım ki Gözde'nin adı, gölgesi bizim ilişkimizin üstünden eksik olmayacak. Sen istesen de istemesen de biz bir şekilde onun adını işiteceğiz. Benim sana tamam demem, bunlara da tamam demem olacak. O yüzden kararsızım. O yüzden bu hâldeyiz. Sadece düşünmek istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?"

Yüzümün her bir yanını ezberlemek ister gibi gözünü dahi kırpmadan izlerken, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "O yüzden

CamScanner ile tara

bugün sana düşün dedim ya. Cevabını şimdi vermek zorunda değilsin ama beni de düşün ne olur. Benim hissettiklerimi de düşün. Sen benim ilklerimle ilgilenirken ben senin sonum olmanla ilgileniyorum. Seni zorlamayacağım. Ben sana kendimi anlattım, sen de bana anlattın. Kararı sana bırakıyorum ama ne olur beni de düşün."

Başımı salladım sadece ve gözlerimi kapadım. Aklım karman çorman, kalbim ona sabit kaldı.

"Öhö! Öhö!"

Duyduğum sesle bir anda açtım gözlerimi. Gün aymıştı ve ben başımı hafifçe çevirdiğimde Akın'ın kolları arasında yatmaktaydım. Birbirimize sokulmuştuk; o bana sarılmış, ben de başımı göğsüne doğru yaslamıştım. Gelen öksürük sesi de odada ikimizin dışında birinin daha olduğunun kanıtıydı. Korka korka başımı kaldırdığımda Elif ablanın sırıtan yüzüyle karşılaştım.

"Günaydın, Leylacığım."

Uygunsuz bir pozisyonda yakalanmanın getirisi çeneme vurmuştu.

"Gü-günaydın abla. Uyuyakalmışız biz de," dedim. "Yani ben uyumuştum da Akın da burada uyuyakalmış. Oturuyordu o, ben gel burada yat dedim ama..." Söylediğim sözlerle kendime gelirken panikle gözlerimi irileştirdim. "Öyle gelip yatmak değil. Orada tutulup kalır diye ben... Yani şey biz, abla... "

Elif abla bu salak hâllerimi büyük bir sırıtışla izlerken Akın da benim sesime çoktan kalkmış cümlemin arasına karışmıştı.

Esnerken olduğu yerde ayaklandı ve eli boynunu bulup boynunu rahatlatmaya çalıştı. "Sonuç olarak uyuyakalmışım. Sen sabahları bile nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun?"

Kendimi açıklamak zorunda kaldığım anda başka bir açıklama telaşına da girmiş bulundum.

"Sana da günaydın," dedim imalı bir sesle. "Sen de sabahları pek suratsız oluyormuşsun. Maşallah, içim açıldı."

"Ya..." dedi bir şey arar gibi bana doğru bakarak. "Bakayım."

CamScanner ile tarandı

Elif abla şu hâllerimizi gülerek izlerken, "Maşallah size maşallah," dedi. Odanın kapısı tıklanıp doktor geldiğinde ikimiz de toparlanmak zorunda kaldık. Kısa bir kontrolün ardından çıkış için izin verdi.

Odada toparlanırken Elif abla da kendini açıklama telaşına düştü. "Ben de eve giderken yanınızda olayım dedim. Şimdi ikiniz giderseniz annenler Elif nerede demesin..."

Dün benden gizli Akın'a uyarak emrivaki yapmıştı. Esasında kızıp laf söylemem gerekirdi ama dün geceden yana bir hayli memnun olduğumdan onu da zorlamak istemedim. Hep birlikte toparlanıp çıktıktan sonra Elif ablanın arabanın arka koltuğuna atlamasıyla ben öne oturmak durumunda kaldım. Sıkıntılı bir şekilde yerleştiğim koltukta Akın da hemen yanıma gelip arabayı çalıştırdı. Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla Elif abla saklamayıp açık açık gülerek bizi izlerken ben kafamı dahi çevirmeden yan gözlerle ara ara Akın'a bakmaya çalışıyordum. O, bana nazaran gayet net bir şekilde kafasını çevirip kısa süreliğine beni kontrol ediyordu. Bu döngü mahalleye kadar devam etti. Mahalleye girdiğimizde kahvede oturan Samet, bizi görünce ayaklanıp yürümeye başladı. O an bile yüreğimi sıkıyorlar gibi hissettim.

Akın'da bundan hoşlanmamış gibi, "Bu it çok dolanmaya başladı ortalarda," dedi. Hızla yanından geçerken her şeyden bihaber Elif abla, "Samet mi?" diye sordu. "Onun da mahallesi, gezecek tabii. Bir şey mi oldu bilmediğim?"

Ben cevap vermedim ama bakışlarım Akın'ı buldu. Söyleyecek mi diye düşünürken elleri direksiyonu daha net kavradı. "Yok bir şey."

Derin bir nefes verip geri yaslandığımda çoktan bizim kapıya gelmiştik bile. Yaslandığım yere yerleşemeden inmek durumunda kaldım. Daha arabanın kapısını açmadan annem evin kapısını aralamıştı. Annem ve babamla birlikte Nuran teyze ve Ezgi de çıktı kapıya. Daha ben kapıyı açamadan annem kapımı açıp sıkı sıkı sarıldı bana. Hemen arkamızda kalan Nuran teyze ve Ezgi'ye hafifçe tebessüm ederken Akın şaşkınlığının getirisi bir ses tonuyla, "Anne, sizin ne işiniz var burada?" diye sordu.

CamScanner ile t

"Sabah Ayşe aradı. Kahvaltıya gelin, hep birlikte olalım dedi. Biz de kalktık geldik öyle."

Orhan amca yani Akın'ın babası da içerideydi muhtemelen. Annemin kolunun arasında içeri doğru ilerlerken, "Size afiyet olsun," dedi Akın. "Bir şey olursa ararsınız beni."

Adımlarım duraksadı ve bakışlarım gitmek zorunda kalan ama gitmesini istemediğim Akın'a gitme dercesine asılı kaldı.

"Nereye oğlum? O kadar sofra kurdum," dedi annem benim yerime.

"Sağ olasın Ayşe teyze ama benim dükkâna gitmem lazım. Çocuklar açmıştır çoktan. Bensiz bir şey yapamazlar."

Elif abla Akın'ın sırtına elini koyarak gözlerini belertti ve arkasından emrivaki yaparcasına itekledi. "Geçsene ablacığım, bir çay iç. Kaçmıyor ya dükkân."

Benimle göz göze geldiğinde annem de bir kez daha ısrar etti. "Gel ye bir şeyler, öyle gidersin. Doğru diyor Elif kızım."

O kadar ısrardan sebep değil de gözlerimden ayrılmayan gözlerinin bende okuduğu gitme yakarışına karşılık verir gibi, "Tamam, bir çay içeyim madem," dedi.

Hep birlikte içeri girdiğimizde babam ve Orhan amca masanın başında yan yana oturmuşlardı. İçeri girer girmez babam hızlıca ayaklandı.

"Ne ara geldiniz? Ben de daha var diye çıkmadım dışarı. İyi misin kızım?"

Babamın telaşlı sorularına sarılarak karşılık verdikten sonra hemen yanında oturan Orhan amcanın elini öptüm. "Geçmiş olsun, kızım," dedi. "Verilmiş sadakan varmış. Nasılsın şimdi?"

"İyiyim Orhan amca, sağ ol," dedim küçük bir tebessümle.

Annem elinde çaydanlıkla geldiğinde tek tek çayları doldurmaya başladı, "Aman, çok şükür bunu da atlattık. Allah bir daha yaşatmasın böyle korkular."

"Âmin," dedi Nuran teyze bana bakıp.

Herkes masada bir yere yerleşirken benim yanım boş kalmıştı. Akın babamlara bakıp bir tereddütte kalsa da Elif ablanın, "Otursana ablacığım," demesiyle yanıma yerleşti. Hemen

CamScanner ile tarandı

karşımda da Ezgi vardı. İlk kez karşı karşıya gelmemiz sebebiyle gülümsesem de o beş karış suratla başını çevirdi. Konuşma niyetiyle bir adım atacaktım ki başını çevirmesi bir duvar ördü aramıza. Nedenini anlayamasam da laflar birbirine karıştı.

"Ne iyi böyle, her geçen gün iyice kaynaşıyoruz."

Annemin sözleri Nuran teyzeyi daha da heveslendiriyordu.

"Daha da yakınlaşacağız inşallah."

Sofrada açık açık konuşulmasa da konu Akın ve benim üzerimden dönüyordu. Lokmalar boğazımdan zor geçerken yumuşatmak adına birkaç yudum çay içtim. O sırada Elif abla, "Ben bir resim çekeyim şu sofrayı," dedi. "Hatıra kalsın."

Çıkardığı telefonuyla önce tüm sofrayı birkaç kare çekti. Ardından yerine oturup Akın'ın tam dibinden, babama fark ettirmeden bize doğru gizlice çevirdiği telefonla anlık küçük bir kare yakaladı.

Herkes sessiz ama hâlinden memnun bir vaziyette kahvaltı yaparken, "Ezgi! Ezgi!" diye duyduğumuz naralarla ayaklandık. Önce Akın doğru mu duydum diye sese iyice kulak verdi. Ardından çocuk, "Ezgi!" diye devam edince Akın hızla dışarı çıkarken Ezgi'nin sararmış suratı ve titreyen vücudu birazdan ortalığın karışacağına delaletti. Peşinden biz de çıktık ve arka mahalleden hiç de tekin olmayan genç bir çocuk bizim kapının önünde duruyordu. Çocuk dediğim de 18 yaşını geçmişti. Ezgi daha 16 yaşındayken böyle ipsiz sapsız biriyle ne işi vardı, anlam veremedim.

Akın elleri belinde çocuğa karşı diklenirken, "Hayırdır?" dedi hayırdan epey uzak bir hâlde.

Nuran teyze ve Orhan amcanın telaşlı hâlini annem ve babam zapt etmeye çalışırken Ezgi bizim arkamızda duruyordu. Çocuk, Akın'a rağmen gözlerini Ezgi'nin üzerine doğru dikti.

"Ezgi, ben sana demedim mi bizde sevda toprakta biter diye? Ne yaptım ben sana seni çok sevmekten başka? Niye açmıyorsun telefonlarımı?"

Akın'ın gözleri duydukları karşısında yuvalarından fırlarken boyu kendinden epey kısa olan çocuğun çenesini tutup geri doğru ittirdi. "Senin o Ezgi diyen ağzını kırarım! Kimsin oğlum

sen kapıma kadar gelip kardeşime hesap soruyorsun? Yürek mi yedin?"

"Seviyorum Akın abi kardeşini," dedi az önce geri ittirişini hazmedememiş ama geri adım atmayacağını da belirten kararmış bakışlarla. "Senin kardeşin bana söz verdi ayrılmak yok diye. Şimdi de ortada bıraktı beni."

"Ne diyorsun lan sen! Nasıl konuşuyorsun sen?" Çocuğun alnında kalp gibi atan damarları Ezgi'nin iyice korkmasına sebebiyet verirken Akın sırtındaki gömlekten tuttuğu çocuğu sürükleyip götürmeye başladı. Babam birazdan fena hâlde dayak yiyecek çocuğu araya girip Akın'ın elinden kurtarırken Merve, Nurgül teyze ve Kemal amca da dışarı çıkmıştı. Kemal amca Akın'ı tutuyor, babam da çocuğu uzaklaştırıyordu.

"Bırak beni Kemal abi," dedi Akın dinmeyen öfkesiyle. "Kimmiş o da benim kardeşimin kapısına dayanıp, hesap sorup böyle hadsizce konuşabiliyor?"

Kemal amca Akın'ı zar zor zapt ederken Orhan amca yani babası Akın'ın aksine daha sakindi. Onu da sakinleştirmek adına, "Akın," diye bağırdı. "Tamam mahalleye iyice rezil olduk zaten. Evde konuşuruz."

Ezgi iyice kenara sıkışmıştı. Biz de evden çıkıp sokağa indik. Ezgi'yi arkama aldım sanki koruyabilecekmişim gibi. O da az önce bana yüz vermezken şimdi dibimden ayrılmıyor, ne yapacağını bilmez hâlde kara kara düşünüyordu.

Akın'ın öfkeli bakışları arkamdaki Ezgi'yi bulurken, "Senin bununla ne işin var?" diye sordu bize doğru ilerlerken. "Ne cesaret ya bu? Bizim 30 yaşında yapmaya çekindiğimiz şeyleri el kadar bebe yapıyor. Hangi cesaretle gelmiş benim mahallemde kardeşime aşkını haykırıyor!"

Ezgi kendini savunma telaşıyla Akın'ın damarına daha çok bastı. "Sen de zamanında-" dedi ama devam edemedi. O zamanında dediği Gözde'ydi ve Akın öfkeden deliye dönmüş gözlerle, "Bak, sakın!" dedi işaret parmağını tehditkâr bir şekilde Ezgi'ye doğrulturken. Burnundan soluyordu resmen. Az önce

CamScanner ile tarandı

elinden aldıkları çocuğa bir şeyler yapamadığı için sıktığı yumrukları bir açılıp bir kapanıyordu.

"Sakın benim damarıma basma," dedi Akın. "O cümlelerin gideceği yeri iyi seç. Bir şeyleri göz ardı ediyorum diye itin teki gelip de mahallede kardeşime aşkını haykıramaz. O kadar geniş mezhepli bir adam olamam."

Durup durup sinirlendi. "İtin teki!" dedi hazmedemedikçe. "Senin onunla ne işin olur? Adamın yaşı kadar sabıkası var, Ezgi," dedi delirecek gibi. "Senin onunla ne işin olur?"

Akın düşündükçe daha da deliriyordu ve bu delirmesi kardeşine bir şey olma ihtimalinin yarattığı korkudandı. "Tamam," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Tamam, konuşursunuz sonra abi kardeş. Şimdi böyle olmaz Akın. Bir fayda sağlamaz size."

Sinirden dönen gözleri annesine düştüğünde, "Eve geçelim," dedi daha fazla kimseye malzeme vermemek adına.

Nuran teyze Ezgi'yi yanımdan alırken arabaya doğru ilerlediler. Nurgül teyze de annemin yanına geçip içeri girdi. Merve yanımdaki boşluğu görür görmez koluma girerken, "Akın buna böyle yaptıysa seni düşürenin Samet olduğunu öğrendiğinde kesin öldürür onu," dedi.

Ve bu cümle Samet'in felaketi oldu. Sessizce söylediği şeyleri ben bile zor duyarken Akın hızla bize doğru döndü. Kısık gözleri ve çatılan kaşları biraz daha belirginleşti. Sinirlerinin en uç noktasında benimle muhatap olmak yerine Merve'ye dönüp o soruyu sordu: "Samet mi düşürdü dedin sen?"

Duzenleme
Ny.ozlem

CamScanner ile tarandı

Bazı gerçekler bazı insanların görmediğimiz yanlarını en çıplak hâliyle gözler önüne seriyordu. Akın'ın çatılı kaşlarının arasında Samet'in kazılı mezarını görmem gibi... Panik hâlim dilime bir kilit vururken Akın'ın bakışları bana değil, Merve'ye doğru kaymıştı. Bize doğru ufak adımlarla gelirken, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Bazı sorular cevabını bilip onaylatmak adına sorulur. Bu soru da o sorulardan biriydi.

"Yani ben, şey..." dedi Merve ne diyeceğini bilemeyerek. Kaçmak için bakışları bana döndü lakin benim de ona verebilecek bir cevap yoktu.

Akın'ın sorusu ise oldukça netti. "Samet mi yaptı dedin sen az önce?"

Sorunun asıl muhatabı ben olduğumdan Merve'nin de üzerinden o yükü kaldırmak için, "Evet," dedim. Anında bakışlarının odağı ben oldum. Biçimli kaşları şaşkınlıkla havalanırken eliyle şakaklarına dokundu. Ezgi'nin az önce sebep olduğu kriz ve üzerine bunun binmesi onun için bir hayli ağır olmalıydı. Derinden verdiği nefesteki yorgunluğu sezebildim. Merve'ye doğru attığı kısa bakışla bizi yalnız bırakmasını istemişti sanırım ki Merve kafa sallayıp bana bakarak yanımızdan uzaklaştı.

CamScanner ile tarandı

Arkasından bakarken eve girdiğini görünce karşımdaki adama döndüm. Alt dudağını dişlerinin arasını almış bana doğru bakıyordu. Yine bir tartışmanın ortasına gireceğimizi hissediyordum. Neden ona söylemediğimle ilgili vereceğim cevapları kafamda hazırlamaya başlamıştım ki Akın beklemediğim bir tepki verdi.

"Neden bana söylemedin demeyeceğim," dedi. Hararetli bir tartışmanın içine dalacağımızı düşünmek utanmama sebep olurken ondaki sakinlikle kelimeler boğazıma dizildi.

Bir eli usulca çenemi kavradı ve tereddüt dolu bakışlarımı dikleştirmek istercesine kendine doğru kaldırdı.

"Demeyeceğim çünkü senin bunu bana söylemeyeceğini tahmin edip benim kendim önlem almam gerekiyordu. Daha dikkatli olmalıydım."

Eli usulca çenemden inerken içli ve uzun bir soluk verdi. "Neden peki Leyla?" diye sordu. "Sana demiştim kendi başına halledemezsin diye."

Omuzlarım sıkıntılı bir nefesle yukarı doğru kalktı ve geri düştü. "Akın çünkü..." dedim çaresizlikle. "Olayların bu kadar büyümesi beni korkutuyor. Samet durmayacak. Sana bir zarar verebilecek olması beni korkutuyor, anlıyor musun? Konu ben değilim. Konu sensin. Siz sürekli birbirinize karşılık verdikçe bu konu kapanmayacak. Sana bir şey olursa ben kendime bunu nasıl izah ederim, bunun yüküyle nasıl yaşarım?"

"Bana yapmıyor işte, sorun orada," dedi az önceki sakinliğinden ziyade daha sinirli bir şekilde. Öfkesinin asıl kaynağı ise Samet'ti. "Bana yapamadığı için sana yapıyor. Bile bile daha çok kışkırtmak istiyor beni. Başarıyor da."

Kısa bir sürede Akın'ın zayıf noktası olduğumu hissediyordum. Beni ürkütmemek için kendi öfkesini bile zapt etmeye çalışması, üzerime titremesi ve benim için böylesine endişelenmesi bunu hissettiriyordu.

Yine de yer yer engel olamadığı o ses dalgalanmalarının arasında başka noktaya kayan bakışlarıyla, "Annen bize bakıyor," dedi. "Eve geç istersen. Konu daha çok dallanıp budaklanmasın."

CamScanner ile tarandı

Arkamı dönerek kısa bir an annemi kontrol ettiğimde açık seçik bize doğru bakmasa da odağının bizde olduğunun farkındaydım. Muhtemelen seslerden dolayı içeriden çıkmıştı ve Akın haklıydı. Daha fazla dallanıp budaklanması pek de iyi olmazdı.

"Akın," dedim sıkıntılı bir şekilde. "Sen de gelsene."

Ne Akın'ı bırakabiliyordum burada ne de kendim gidebiliyordum. Normalde asla reddetmeyeceğini düşündüğüm o teklifi bir saniye olsun düşünmedi. "Sen geç eve Leyla, benim biraz işlerim var."

"Nereye?" Aniden yükselen sesim ona hesap soruyor gibi olmuştu. Benim merak ettiğim Samet'in yanma gidip gitmediğiydi esasında. "Yani Samet'in yanına gitmiyorsun, değil mi?"

Akın'ın gözleri bir şaşkınlığı daha yaşarcasına bana sabitlendiğinde o sıcacık soluklardan bir kez daha nasibimi aldım. "Canından oluyordun Leyla. Canından! Hâlâ benim canımın derdinde misin?"

Ona bile tuhaf gelen bu söylem beni de kendi içimde bir sorgulamaya itti. Kendi canımdan daha çok Akın için endişeleneceğimi tahmin etmezdim. Verecek bir cevabı içimde bulamadığımdan o benden önce davrandı. "Merak etme gitmeyeceğim onun yanına. O kendi ayağıyla gelecek bana."

"Nasıl olacak o? Neden gelecek Samet senin yanına?"

Tedirgin sesim onda beni rahatlatacak bir cevap ararken annem daha fazla dayanamayıp, "Leyla," diye seslendi.

Hiç olmaması gereken bir anda annem tarafından çağrılmam Akın'ın gitmek için son noktası oldu. "Git sen hadi. Görüşürüz sonra."

Ellerim aniden kolunu kavradı. Gözlerim gözlerine takılı kaldığında, "Bir şey yapma, olur mu?" dedim ikna edebileceğime olan inancımla.

İkna edebileceğim bir hâldeyken bakışları ellerime doğru düşüp avuç içlerimdeki soyulmuş kısımları görünce öfkesi perçinlendi. "Görüşürüz sonra," diyerek arkasını dönüp gitti.

Onunla birlikte içime oturan büyük bir sıkıntıyla ben de arkasından baka baka eve girdim. Kapı girişinde annem soruları

CamScanner ile tar

hazır bir hâlde beni beklerken, "Ne oldu, ne konuştunuz o kadar? Bir şey mi dedi Akın?" diye sıraladı sorularını. "Sesi biraz yüksek çıktı. Sana mı sinirlendi o?"

"Ay, ne alakası var anne..." dedim başımdan atarcasına büyük adımlarla içeri doğru yürüyerek. "Ezgi'nin meselesine sinirlenmiş işte. Ben de gitme kızın üstüne falan dedim. Bana neden sinirlensin?"

"Öyle tabii canım," dedi rahatlamış gibi. Az önce bizi izlerkenki çatık kaşları ne kadar isterse istesin bana edeceği ters bir kelimede hiç düşünmeden Akın'ı silip atacakmışçasına kararlıydı. Annemin sevgisini, desteğini hissetmek ise muazzam bir histi. Nurgül teyze bıraktığımız kahvaltı sofrasında çay içerken biz de onun yanına oturduk.

"Ay, gözü döndü çocuğun resmen!" dedi Nurgül teyze Akın'ı kastederek.

"Haklı," dedi annem. "Çocuğun kız kardeşi. Kaç yaşında kızın öyle serserilerle ne işi var? Ne demek öyle ev basar gibi sevgilisini kapıya dikmek? Gururuna dokundu çocuğun."

"Gururundan ziyade çocuğun tekinsizliği ve Ezgi'nin yaşının küçüklüğü onu çileden çıkardı. Böyle adamlar hafife almaya gelmez. Ne kullandığı bile belli değil, küçücük kız. Neler neler duyuyoruz..."

Nurgül teyze elindeki çaydan bir yudum daha alarak, "Dövseydi keşke," dedi söylediklerimi çok başka tarafa çekerek. "Aklı başına gelirdi de belki bir daha başkasına yapmazdı."

Sıkıntılı bir nefesle, "Dövseydi ne olacaktı?" diye sordum. "Akın'ın başı belaya girecekti. Böylesinin arkadaşları da bunun gibi olur. Olan Akın'a olur işin sonunda."

Ezgi'nin muhabbeti bu kadar çok geçince merak ettim. Ezgi'ye karşı da epey sinirli bir hâldeydi çünkü Akın. Sofradan kalkıp koltuktaki çantadan telefonumu aldım. Çevrim içi değildi.

Leyla: *Akın?*

Anında çevrim içi oldu.

Akın: *Buyur Leyla*

CamScanner ile tarandı

Efendim demek de bir cevaptı lakin bir buyur mesajı bile böyle içe dokunur muydu? Dokunurdu.

Leyla: *Ezgi'ye bir şey demedin, değil mi?*

Mesajın anında iletilmesi bile yüzümde bir tebessüme sebep oldu. Mesajlaşmayalı uzun zaman olmuş gibi hissettim. Özlemedim desem yalan olurdu. Özlemimden öldüm desem az kalırdı.

Akın: *Sen Ezgi'yi geç. Sen nasıl oldun? Ağrın var mı?*

Leyla: *İyiyim. Sen evdesin değil mi? Samet›in yanına falan da gitmedin yani.*

Akın: *Leylaaa.*

Akın: *Ah, Leyla...*

Akın: *Ah, güzel Leyla...*

Bir süre öyle telefona baktım kaldım. Ben ne cevap vereceğimi bilmezken ekranımda aniden Akın'ın fotoğrafı belirdi. Evdeydi ve koltuğa uzanmış bir hâldeydi.

Akın: *Şimdi seni inandırabildiysem lütfen dinlen artık.*

Eskisi gibi hissediyor olmak öyle iyi gelmişti ki. Aramızdaki bu şey tam manasıyla bir sonuca ulaşmamıştı lakin şu an sadece ana odaklanmaya karar vermiştim. Derin bir nefes alıp telefonu kenara koydum.

Biz Akın ile kopmuyorduk, kopamıyorduk. Bir şekilde bir şeyler bizi bir araya getiriyordu ve ben sürekli olarak kendimi ona kapılmış buluyordum. Telefonu bırakmış olmama rağmen ona bakma isteğiyle dolup taşınca tekrar aldım elime. Sanki beni görüyormuş gibi telefonu saklayarak gizlice bana gönderdiği son fotoğrafı açtım ve dudaklarımı ısırarak iç çektim. O sakallarına dokunmayı o kadar istedim ki. Dudaklarının o dolgunluğu nefesimi sekteye uğrattı. Çatılmış kaşları, parlayan siyah gözleri... İç çekip ağzım açık sırıtarak baktığım telefondan Nurgül teyzenin sesiyle ayrıldım.

"Leyla, sana da geçmiş olsun kızım. Nasıl düştün öyle?"

Yüzüme Akın'a yükselmiş hâlimi saklamaya çalıştığım bir ifade yerleştirirken, "Dikkatsizlik," deyiverdim. İmalı bakışları beni süzerken Akın ve beni sormamak için direndiğini görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Mahallenin çocukları," dedi annem büyük bir öfkeyle. "Ah, bir elime geçirsem onları..."

Annemin bildiği o yalan benim içime oturmuştu. Ona yalan söylemeyi hiç istemiyordum ama üzülsün de istemiyordum. Benim için orada burada konuştuklarını bilse duramazdı, biliyorum. Hem ortalığı birbirine katardı hem de üzülüp ablamı kaybettiğimizde tekleyen kalbini fazlasıyla yorabilirdi. Annem olanı biteni kendi bildiği gibi Nurgül teyzeye özet geçerken ben de sofrayı toplamaya başladım. Biraz daha otururşam Akın konusu açılacaktı, biliyorum ve benim verebilecek bir cevabım yoktu.

Hiçbir şey yenmeden kalan tabakları boş bir kaba boşaltarak sokaktaki hayvanlara vermek için ayırdım. Nurgül teyzeyi yolculayan annem mutfağa geldiğinde elimdeki bulaşık köpüğünü havluya silerek, "Şey..." dedim. "Ben biraz Nuran teyzelere gidebilir miyim? Ezgi'yi merak ettim de."

Pek izin verecek gibi durmuyordu. Mutfaktaki masaya otururken düşen yüzü muallakta kalmış gibiydi. Biraz ısrar edersem ikna edecek gibiydim.

"Kız çok kötüydü anne. Biraz gideyim yanına. Ne olacak ki? Kim bilir Akın ne kadar yüklenmiştir kıza. Hem Nuran teyzeyle Elif ablaya da teşekkür edemedim. Yanımda kaldı kadın, hamile hâliyle hem de."

Ben iyice yalancı olmuştum. İflah olmazdım şu saatten sonra.

İstemeye istemeye sıkıntılı bir nefesle, "Tamam, git," dedi. "Çok oyalanmadan gel. Laf söz olmasın sonra. Daha bir şey yok çünkü aranızda."

Başımı sallayıp odama ilerlerken siyah bir elbise giydim, saçlarımı taradım. Kâküllerim yara bandını kapatıyordu. Rimel ve hafif bir allık sürerek az önce mutfakta hazırladığım kabı aldım.

Kapıya kadar benimle gelen annem, "Selam söyle," dedi. "Başka bir gün buyursun gelsinler yine. Bugünden bir şey anlamadık."

"Söylerim," diyerek çıktım evden. Ayakkabılarımı giyerken babamla denk geldik.

"Nereye böyle kızım? Daha yeni geldin hastaneden."

CamScanner ile tarandı

"Şeye gidiyorum," dedim ağzımda geveleyerek. Yalan söylemek istemediğimden içime kaçmış bir sesle, "Ezgi'ye bakacağım," dedim.

Bakışlarını benden kaçırırken ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Yüzüme bakmadan, "Geç kalma," dedi. Onlar da kendince haklıydı. Evet komşuyduk fakat biz Akın ve ailesiyle şu sıralar fazla git gel yapmaya başlamıştık. Aramızda adı konmuş bir şey olmaması da insanların ağzına dedikodu veriyordu. Annemin de babamın da çekincesi bu yüzdendi.

"Tamam baba, kalmam."

Yanından geçip giderken elimdeki kabı evin önündeki ağacın dibine koydum. Hemen köşedeki kedi ben oradan ayrıldığım gibi koştu. Zaten yakın olan eve kısa sürede vardım. Nuran teyzelerin kapısının önüne geldiğimde gözlerim Akın'ın arabasını aradı ama görünürde yoktu. İşe gittiğini düşündürmüştü bu bana. Akın olmasa bile onun evine geliyor oluşum kapıyı çalarken gerilmeme sebebiyet verdi. Onların evine ilk kez misafir gibi geliyordum. Bir kez çaldıktan sonra Nuran teyze açtı kapıyı. Asılan yüzü beni görünce gülümsemeye başlarken, "Hoş geldin kızım," dedi heyecanla. "Gel, gel. Geç içeri."

Yüzümde çekingen bir tebessümle geçmem için kapıyı ardına kadar açınca ayakkabılarımı çıkararak eve girdim. Girdim girmesine ama ilerleyemedim. Girişte Nuran teyzenin kapıyı kapatmasını bekledim. Sonra da kendimi açıklama telaşına girerek, "Ben Ezgi'ye bakmaya gelmiştim aslında," dedim. "Sabah öyle şey olunca merak ettim. Bir de Elif ablaya doğru dürüst teşekkür edemedim. Onu da görmek istedim."

Yüzünde bir gülümsemeyle yanıma gelip eliyle yön vermek için belime doğru dokunduğunda içeri yol aldık. "Elif gitti kızım. Kocası gelecek, şehir dışında çalışıyor ya o. Bu akşam gelecekmiş. Evi falan toparlayıp yemek yaparım dedi. Ezgi de..." derken gözlerini devirdi. "Odasında."

Odaya girdiğimizde istemsizce Akın aklıma geldi. Oturma odasına şöylece bir göz attım. Şu an oturacağım koltukta oturmuştu o da. Her bir yere Akın'ın anısı var diye daha dikkatli

CamScanner ile ta

baktım. Yastığı elime alıp dizlerime koyduktan sonra, "Orhan amca çok kızdı mı?" diye sordum.

Pek sakin duruyordu ama evde de aynı sakinliği korudu mu diye merak etmiştim.

"Akın'dan ona sıra gelmedi ki. Kükredi durdu."

Bir anne olarak arada kalan kendisi oluyordu tabii.

"Bakma bir yandan iyi oldu. Ben karşı değilim sevgilisine, Orhan amcan da bir şey demez ama böyle sokak ortalarında bağıra çağıra millete karşı... Hiç hoş değil. Hele bir de çocuk serserinin tekiymiş." Kulağını çekip tahtaya vurdu. "Allah'ım korusun. Ya kızımın başına bir şey gelseydi? Eve gelince biraz bağırıp çağırdılar birbirlerine abi kardeş. O da ergenliğinin içinde ona da bir şey diyemiyorum ki kaldım arada. Akın da işe diye çekti gitti."

Tam da tahmin ettiğim gibiydi esasında her şey. "Ben bir Ezgi'ye baksam? Belki benimle konuşur biraz. İyi gelir."

Ben öyle söyleyince hemen yüzü güldü. Yanıma gelip omzumu sıvazlarken, "Konuşun tabii," dedi. "Sen artık onun yengesi sayılırsın."

Sıcak bastı. Yastıkla yüzümü yellemeyi bırakıp ayağa kalktım. Sanki odanın yerini bilirmiş gibi gidiyordum ki duraksayarak, "Neresiydi?" diye sordum.

"Mutfağın tam karşısı," dedi.

Başımı sallayıp odanın kapısına gittiğimde hemen yanında yarı aralık olan kapıdan içeri baktım. Odadaki Akın'ın fotoğraflarından onun odası olduğunu anladım. Gayet toplu bir odaydı. Pek bir detayı yoktu öyle inceleyebileceğim. Nuran teyzenin bakışlarını üzerimde hissedince gözlerimi hızlıca çekerek Ezgi'nin kapısını tıkladım. Ses gelmeyince bir daha tıklayarak usulca araladım.

Bir karış suratla yatağında uzanmış, telefon elindeydi. Beni görünce ayaklarını toparladı ama suratını düzeltmedi.

"Gelebilir miyim? Seni merak ettim."

"Gel," dedi soğuk soğuk.

Ayaklarını topladığı yere ben oturdum.

"Sabah olanlardan sonra nasıl olduğunu merak ettim."

Gözlerini devirerek, "Nasıl olacağım?" dedi. "Emre yüzünden abimle papaz oldum. Son dönemde çok ilgisizdi ben de ayrıldım. Sınıfta Ali var, Emre kıskansın diye onunla konuşmaya başlamıştım. O da gitmiş buna Ezgi artık benimle demiş. Bu da delirdi tabii. Sonra olanlar oldu işte. Ali olayına çok takılmadı aslında da onu bırakmam çok koydu ona."

"Yani Ezgi birilerinin hayatında olması çok doğal ama o çocuk..." Ben kelimelerimi özenerek kurmaya çalışırken o cümlemin bitmesini dahi beklemedi.

Ağzımı açar açmaz gözleri döndü resmen. "Akıl mı veriyorsun? Abim yeteri kadar verdi ya sağ ol. Ayrıca abimi görmeye gelmek için beni bahane etmene gerek yoktu."

Ezgi'nin neden bana böylesine mesafeli ve aksi davrandığını bilmemek öfkelenmeme sebep oldu. "Ne abisi?" dedim bana çıkışına karşı biraz sert bir dille. "Abinin işte olduğunu biliyorum ben. Seni merak ettim de geldim."

Sanki yalan söylüyormuşum gibi bir ifade takındı. Sahte bir sırıtmayla da kafa salladı. "Gördüm bugün abime karşı beni korumaya çalışırken nasıl keyif aldığını. Yenge moduna mı girmeye başladın, hayırdır? Abin seni takmaz ama ben dersem durur mu demek istiyorsun? Leyla..." diyerek başını dikti aynı aksi ifadeyle. "Benim ne kimsenin korumasına ne de aklına ihtiyacım var."

Belki bu noktaya kadar bile söylediklerini sindirebilecekken geçmişin tozlu sayfaları Ezgi tarafından bir kez daha önüme koyulduğunda sakin kalamadım. "Ayrıca o Gözde'nin peşinde dolanırken hiçbir şey yoktu. Bana gelince hemen aslan, kaplan kesildi. Hepsi aynı bu erkeklerin."

Onun beni düşürmek istediği o duruma düşmeyecektim. Sinirlerime hâkim olamayacağımı anladığımda hızlıca ayaklandım.

"Sen bu kafayla gidersen daha çok sorun yaşarsın Ezgi, ben sana diyeyim. Akıl istemiyorsun ama kendi aklınla da bir yere varamayacağın belli."

Sertçe kapıyı çekerken geldiğime bin pişman oldum. Ben kapıyı çekince Nuran teyze geldi yanıma.

"Bir şey mi oldu kızım?"

CamScanner ile tarandı

Gözde'nin adı dahi geçince hırpalanan sinirlerimi artık saklamak bir hayli zorken en azından denedim. "Yok bir şey Nuran teyze. Geç olmadan gideyim ben."

Tam gidecektim ki beni kolumdan tutup emrivakiyle tekrar odaya soktu.

"Hayatta bırakmam. Bir kahve içmeden nereye gideceksin?"

Hayır demeye kalmadan tekrar oturttu beni koltuğa. Yüzünde açan o güller, sıcak misafirperverliğiyle geri çevirmekte zorlanınca, "Ben yapayım o zaman," diyerek ayaklanacaktım ki tekrar omuzlarımdan bastırdı.

"Otur sen. Ezgi yapar."

Ben ağzımı açamadan, "Ezgi," diye seslendi. Çıkmayınca az öncekinden daha yüksek bir sesle seslendi. Biz birbirimizden kaçtıkça tekrar yüz yüze bulduk kendimizi.

Burnundan soluya soluya çıkarak, "Ne var?" dedi.

"Kahve yap Leyla ablanla bize."

Bana ters bir bakış atıp mutfağa doğru ilerledi. O anda bile bile ona kahve yaptırdığımı düşündüğüne adım kadar emindim.

"Gençler işte," dedi Ezgi'nin tavrını kastederek. "Sana da bir şey derse takma kafana. Abisiyle hiç böyle kavga etmemişti ondan oldu."

Bir şey demeden sadece sahte bir tebessüm kondurmaya çalıştım yüzüme. Öyle sıkıntıyla otururken telefonum titredi. Elime aldığımda Akın'ın aramasını beklemediğimden elim ayağıma dolaştı.

Şu hâlim Nuran teyzenin gözünden kaçmazken, "Bir şey mi oldu kızım?" diye sordu. Başımı iki yana sallayıp sakinleşmeye çalışarak burada açamayacağım için reddettim.

Sonra mesaj geldi.

Akın: *Müsait değilsin sanırım.*

Gülümsememi saklamaya çalıştım. Bir yandan göz ucuyla yastığın altında mesaj yazıyor, bir yandan da Nuran teyzenin anlattıklarını dinlemeye çalışıyordum ama hiçbirini duymuyordum.

Leyla: *Evet, değilim. Annen karşımda çünkü. Sizdeyim.*

Akın: Hayırdır, bir şey mi oldu?

CamScanner ile tarandı

Leyla: *Yok. Ezgi'yi merak ettim.*

Akın: *Ben de bana sürpriz yapmak istedi herhâlde dedim. Ezgi kadar olamadık desene. Ben de depresyona gireceğim. Belki bana da gelirsin. Bu arada geliyorum, yoldayım.*

Bu seferki sırıtmamı engelleyemeyeceğimi anladığımda elimle ağzımı kapattım ve Nuran teyzenin duyamadığım sohbetine sadece gözlerimle eşlik ettim.

Leyla: *Annen karşımda ve benim elimde telefon... Ayıp oluyor. Kalkacağım zaten ben şimdi. Bekleyemem, geç oldu.*

Akın: Bana da ayıp oldu ama. Bir kere geldin, habersizdi, ayrıca ayrıydık. Ee şimdi geldin, yine haberim yok. Bana da ayıp.

Koltukta kıvrılmaya başladığımda öksürerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Leyla: *Sevgililer ayrılır Akın. Biz sevgili miydik ki?*

Ben merakla cevabı beklerken karşımdaki ses onun adını zikredince hızlıca yerimde doğruldum.

"Akın mı?" dedi Nuran teyze gülerek.

Aniden başımı kaldırdığımda şaşkın bir ifadeyle, "Hı," dedim.

Nuran teyzenin bakışları elime doğru kaydı. "Telefondaki," dedi sırıtarak. "Akın'dır inşallah seni böyle güldüren."

Utançla, al al olmuş yanaklarımla başımı sallarken Ezgi kahveleri getirdi. Bir yudum alarak gözlerimi kaçırdım. Telefonum titredi yine.

Akın: *Daha fazlasıyız.*

O an bir mesaja nasıl donup kalınırsa öyle donup kaldım. Ne mesaja bir cevap verebildim ne de odağımı Nuran teyzeye çevirebildim. O sırada bir mesaj daha geldi.

Akın: *Madem beklemiyorsun, ben de biraz hızlanayım.*

Panikleyerek yerimde doğruldum.

Leyla: *Sakın Akın! Sakın hızlı geleyim deme.*

Gözlerim telefonda mesaj görüldü olmuşken cevap versin diye bekledim ama vermedi. O cevap vermedikçe ben daha da panik oldum. Gözüm sürekli telefonla Nuran teyze arasında gitti geldi. Kalkacakken vazgeçtim. Akın'ı sağ salim görene

CamScanner ile tarand

kadar oturmaya yeminli gibi yapıştım kaldım o koltuğa. 10 dakika sonra kapının açılmasıyla da Akın girdi içeri.

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Gözlerim üzerine takıldı kaldı, yanlış anlaşılır düşüncesiyle başka yöne çevirdim. Ama böyle de çok dikkat çeker diye tekrar çevirdim. İçimde bir heyecan, bir tedirginlik... Bakışlarımın odağı belirsiz, terler basmış bir hâlde öylece kalırken, "Oğlum, hoş geldin," dedi Nuran teyze. "Erkencisin."

Sesinin tonundan ve bana doğru çevrilen bakışlarından imasını anlayabilmiştim. Bu daha da sıcak basmasına sebep oldu ve yüzümü yellemeye başladım.

Akın bana bakarak, "Geç bile kalmışım," dedi, ateşi harladı. "Hoş geldin Leyla."

Akın'ın üzerime çivilenmiş bakışlarını benden alası yokken bu ondan çok beni mahcup duruma düşürdü sanki. Nuran teyzenin yanında utandım, kızardım, bozardım. Hafif bir tebessümle, "Hoş bulduk ama gidiyorum," dedim.

Gitme lafı araya girince Akın'ın yüzü anında düştü. Onca yolu gelmişti haklı olarak ve o girer girmez kalkmamı istemiyordu. Daha oturamadan ayakta kalmışken, "Otursaydın," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Yok, gideyim," dedim ben gözlerimi kaçırırken.

Benim kapattığım yollarda Akın bir yol daha açtı, "İyi, bırakayım ben seni o zaman," dedi.

"Ben giderim," desem de Nuran teyze bizi memnuniyetle izlerken, "Bırakın Leylacığım, bırakın," dedi.

Bakışlarım Akın'a kaydığında bunu ne kadar canıgönülden istediğini görebiliyordum. Ben de onu özlediğimden, "Olur," deyip Nuran teyzenin elini öperek dış kapıya yöneldim. Akın da hemen arkamdaydı. O kadar arkamdaydı ki tenimde nefesini hissediyordum. Bu da benim içimi götürürcesine bir titremeye yol açtı.

"Selam söyle annenlere."

Ben de bıraktığı o etkiyle içim tir tir titrerken, "Aleykümselam," dedim. "Onların da selamı var. Başka bir gün yine bekliyoruz."

CamScanner ile tarandı

"Geleceğiz inşallah," dedi Akın'a bakarak.

Arkamızdan kapıyı kapattıktan sonra ona doğru baktım. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bak, görüyor musun?" dedi annesini ima ederek. "Gelecekmişiz tekrar."

İçime içime gülümserken nazlı niyazlı omuz silkip önüme döndüm ve merdivenleri inmeye başladım. "Ee gelin tabii..." dedim anlamazlığa vurarak. "Komşuyuz nasıl olsa."

Akın'ın arkamdan inen adımlarından ziyade kahkahası daha çabuk ulaştı yanıma. "Ah Leyla ah!" dedi şu hâllerimi bile yüreğine basar gibi.

"Hem sen neden geldin ki?" diyerek omzumun üzerinden ona baktığımda bana doğru yaklaştı ve burnumun hemen ucundan dudaklarıma kayan bakışlarıyla iç çekerek, "Asıl sen niye bana haber vermedin?" diye sordu.

Adımlarım duraksamış, onun adımları bana yetişmiş; onun tam önünde, onunla bir nefeslik mesafedeyken dudaklarım aralanmıştı ki, "Akın!" diye duyduğumuz bağırma sesiyle arkamızı döndük. Gördüğüm yüzle suratım bembeyaz kesildi. Samet gelmişti. Burnundan soluyarak ağzından salyalar akıta akıta kudurmuş bir köpek gibi geliyordu. Ben korkudan gerilirken Akın bekliyormuşçasına beni arkasına alarak, "Ayağıma gelecek demiştim," dedi.

Elinde gördüğüm bıçak beni iyice korkuturken nefes alış verişim hızlandı. Elim Akın'ın dirseğini sıkı sıkı sarmış onu kendime çekmeye çalışırken Akın'ın geriye doğru uzanan eli belime dokundu ve başını hafifçe çevirerek, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Hiçbir şey yapamaz."

Akın'ın söylediğinin aksi bir şekilde bize gelen Samet, "Her yere o resmi astırmışsın!" diye kükredi. "Yan mahalleler, iş yerim, evimin karşısı... Kimsenin suratına bakamıyorum. İş yerinde alay konusu oldum lan!"

Akın, Samet'in damarına basmıştı. Öyle bir basmıştı ki Samet artık hiçbir şeyi umursamaz hâlde saldıracak yer arıyordu. Akın ise sakince onun yaklaşmasını bekliyordu. Elindeki bıçağı Akın'a doğru savurduğunda Akın hızlı bir hamleyle kolundan

kavrayarak elindeki bıçağı düşürdü ve boynundan tuttuğu Samet'i kafası önde sürüklemeye başladı. Birkaç saniyede Samet öfkesine yenik düşmüştü, gücü ve aklı Akın'a karşı zayıf kalmıştı. Akın elinin altında Samet ile yürürken öyle öfkeliydi ki beni unutmuş gibiydi. Peşinden korkuyla giderken, "Akın, yapma!" desem de hiçbirini duymadı. Mahallede o bakışların altında, Akın kimseyi umursamadan Samet'i yol boyunca başı eğik hâlde sürükledi. Elleri ağzında akşam dedikodusuna hazırlanan teyzelerle yola dökülmüş mahallenin erkekleri arasında yol aldık. Akın büyük adımlar atarken ben etrafı kontrol edip neredeyse koşar adım gidiyordum. Dinmek bilmez yüreğimin çırpınışları bu defa korkudandı.

"Akın!" diye arkasından defalarca seslensem de durmadı, duymadı da. Fatma teyzenin merdivenlerine geldiğimizde saçları ellerinin arasında sertçe çekilirken ani hareketiyle yerdeki kafasını kaldırıp yüzüne bakmasını sağlamıştı. "Sana demiştim ki," dedi Samet'in yüzüne tüm öfkesini kusarcasına. "Leyla'nın saçının teline zarar gelirse senin gelmişini de geçmişini de..."

Bu itirafını sadece ben değil tüm mahalle duymuştu. Ben duyduklarımla zar zor yutkunurken Samet hâlâ elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Hangi basamaktan düştün sen?" dedi öfkeli gözleri beni bulurken.

Ben korkudan cevap vermeyince cevap vermeyeceğimi de anlayınca, "Biz en yukarı çıkalım en iyisi," deyip sürükleyerek en tepeye çıkardı.

"Akın, bırak onu lütfen," dedim titreye titreye ama bir karşılık alamadım. Sözlerim sinek vızıltısı gibi kalıyordu. Samet'in kafasını merdivenlere yatırdıktan sonra eliyle bastırıp sürte sürte indirirken eskimiş mermerden çıkan taş parçaları yüzünü kesiyor, derisini kaldırıyordu. Bağrışlarına tüm mahalle camlara dökülürken dişlerinin sertçe vurması sonucu ağzının içi kan dolmuştu. Gördüm. Bakmaya dahi içim el vermiyorken Samet'in avaz avaz bağırışları yankılandı sokakta. Akın'ın durmayacağını

CamScanner ile tarandı

ve benim dahasına tahammül edemeyeceğimi anladığımda adımlarımın yönünü değiştirdim.

Tam Akın, Samet'i o merdivenlerden itecekken koşar adım uzaklaşmaya başladım. Ne düşüneceğimi, nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Esasında Samet'in onca yaptığından sonra hak ettiği tam olarak bu olsa da, "Oh olsun," demeyi kendime yakıştıramadım. Onca bakış benim üzerimdeyken ve Akın dahi beni duymuyorken kendimi mahallenin ortasında o uğultuların arasında tek başıma hissettim. Herkes, her şey üzerime geliyor gibiydi ve ben küçücük kalıyordum.

Gittiğim yolda birkaç ses duydum. "Leyla!" dediler bana ama durmadım. Kendime verebilecek bir cevabım yokken onlara hiç yoktu. Adımlarımın hızlı olduğunu düşünüyordum; ona kadar, o beni yakalayana kadar, kolumu kavrayıp kendine çevirene kadar, Samet'in kanının bulaştığı o gömlek manzaram olana kadar...

"Nereye?" diye sordu nefes nefese.

"Sana yapma demiştim," dedim. Sesimin rengi bile karman çormandı. "Şimdi çözüldü mü her şey?"

Eliyle burun kemiğine dokunup derin bir nefes alarak, "Kesinlikle!"dedi geri adım atmayarak. "Bence gayet adilce oldu."

Bize bakan gözler çoğalmıştı ve ben bunun gerginliğiyle Akın'a söyleyeceklerime odaklanamıyordum bile. "Evet, çok adil oldu," dedim etrafı göstererek. "Kimse konuşmasın diye çabalarken herkesin diline düşmüş olduk."

Geri geri çekildiğim o bir iki adımın ardından hızla arkamı dönüp giderken Akın da gelmek yerine durmayı tercih etmişti. Gelsin de istemiyordum zaten. Düzeleceğimizi sandığım o yerde bir kez daha dağılmamızı hazmedemiyordum.

Bir adım attım. Peşine yüzlercesi eşlik etti. Eve gidene kadar her bir adımda içimdeki sevgiyle orantılı kırgınlığı büyüttüm.

CamScanner ile ta

Saatler geçmişti eve geleli. Ne onu eksiltebildim içimden ne de kırgınlığımı. Eve vardığımda dağılmış hâldeydim. Elim telefona gitti defalarca. Ne bir mesaj vardı ne de arama. Babam kahveye gitmeyip evde oturduğu için bu akşam olanlardan haberi yoktu tabii. Duyunca neler olacaktı bilmiyordum ama iyi şeyler olmayacağını biliyordum. Televizyonun karşısında öylece uzanırken, "Leyla, çöpü atsana," dedi annem gecenin diğer güne varmasına dakikalar kala.

Oturduğum koltuktan annemin elinde çöp torbasıyla gelmesiyle kalktım. Elime aldığım siyah çöp poşetiyle üzerimdeki pijamalara bakmadan terlikleri giyerek dışarı çıktım. Önce beni serin bir rüzgâr sarıp sarmaladı, ardından küçük bir kedi eşlik etti yanımda. Evin hemen karşısındaki çöpe elimdeki çöpü attığımda eğilerek o küçük kediyi sevmeye başladım.

"Gece gece canın mı sıkıldı senin?" diye sordum karnını okşarken. Ben onu sevdikçe o olduğu yerde yatıyor, sanki daha çok seveyim diye hareketsizce duruyordu. "Oyun mu istiyor canın? İlgi mi istiyorsun sen? Severim ki ben seni," dedim içime sokarcasına mıncırırken. "Çok severim hem de."

Gecenin belki de iyi ve biraz tebessüm edebildiğim tek anıydı bu an. O küçük kediyle kısa bir süre oynadıktan sonra rüzgârın biraz daha artmasıyla üşüdüğümden sebep ayaklanıp eve gidecektim ki attığım tek adımda, "Leyla," diye duyduğum sesle duraksadım.

Rüzgârın kulaklarıma taşıyıp tenimi ürperttiği ses ona aitti. Günlerin yer değiştirdiği o saatlerde, gecenin en karasında, bir ruhun kilitli kalmış sokaklarındaydık.

Arkamı döndüğümde Akın'ı gördüm. Perişan bir hâldeydi. Sokak lambasının hemen önüne yaslanmış, muhtemelen ben çıktığım o andan beri, hatta çok daha öncesinden beri oradaydı. Üzerindekilerden eve hiç gitmediğini, benimle birlikte buraya kadar geldiğini ve buradan ayrılmadığını anlayabiliyordum. Elinde sigarasıyla, gözlerinde çaresizlikle bana baktı.

"Akın," dedim tutulmuş bir hâlde. "Burada ne arıyorsun?"

Başkası için kül olan bir yüreğin yeniden yanacağını ona kadar düşünmezdim. Lakin onun bakışı, duruşu, her bir hareketi

Ninova

CamScanner ile tarandı

bana yanar gibiydi. Sigaranın külünün düştüğü zeminde ayağının ucuyla geçmişi de ezdi sanki.

"Gidemedim ki," dedi bana doğru adımlayarak. "Telefonumun da şarjı bitti. Herkesi, her şeyi senin uğruna feda edecek kadar cesur yüreğim kapını çalmaya cesaret edemedi. Bir umut çıkarsın diye bekledim durdum burada. Bir ömür de duracak gibiydim aslında. Özür dilerim, Leyla. Binlerce kez dilerim. Sen ne kadarında affedeceksen o kadar dilerim. Beni ne kadarı aklarsa yüreğinde, o kadar çok dilerim."

Usulca yutkunurken ben onda ukde olarak kalacağım korkusuyla boğazından bile geçmemişti sanki.

"Seni tanıdığım o günden beri açılan kapıların, çıkılan yolların sonu hep sana varıyor." Ufacık bir tebessüm kondu dudaklarına hemen dibime gelip yüzümü gördüğünde. Bir tebessümün kıyısında var olup yine orada yok oldum. "Belki de benim de çıkmazım sensin. Leyl'im, Leyla'm, gecemin karanlığı, çıkmazım..."

Onun kurduğu anlamların benim cümlelerimin üzerini örttüğünü hissettim. Dahası bana da zararmış gibi, dermanım kalmamış gibi, çok sevdiğini hissettiğimden, emin oluşumdan o çıkmazda onunla kalmaya gönüllü gibi, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seni," dedi.

Bana beni istediğini böylesine emin söyleyişini ben ömrümce hiç unutmayacaktım. Başımı hafifçe ona doğru kaldırdığımda yüzümde hissettiğim sıcacık nefesler ona aitti. Onu gördüm, duydum, hissettim.

"Akın," dedim titreyerek. Cümlelerimin bizi koparacağı endişesiyle bir kez daha benimkilerin üzerini örttü ve benim dilimi bağlayacak, elden ayaktan kesecek o soruyu tek bir nefeste sordu: "Evlensen benimle?"

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımın arasından, "Hı," diye bir ses çıktığında yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Şu hâlimi içine sokmak ister gibi elleri bana dokunmak için iki yandan havalandı ama dokunmaya dahi kıyamadı. İçi gider gibi

baktı, iç çekti. Elleri eski yerine düşmeden öylece kalırken gözleri yüzümü binlerce kez arşınladı.

"Duydun işte," dedi aceleciliğini kelimelerine dokurken. "Evlensene benimle Leyla. Son versene bu ızdırabıma. Ödüm kopuyor bir şey olacak da ben seni tamamen kaybedeceğim diye. Evet desene bana. Hemen şimdi. Tamam desene Leyla. Ne olur desene. Hayatımdaki en güzel eveti sen bana versene. Olmaz mı Leyla? Olsun Leyla."

Çocuksu bir hâlde, çaresizlikle, aşkla, korkuyla, endişeyle, çok sevmeyle dayandı kapıma. Benim onda kalmaya bir ömür razı yüreğim aksine razı değilken yüzüme oturan gülümsemeyle başımı sallarken, "Evet mi Leyla?" diye sordu gülerek. Gülüşü şen bir kahkahanın en yüze oturmuş hâli gibiydi. Gözlerinin içi gülerken, "Evet mi, Leyla?" diye tekrar etti ve onunla eş zamanlı olarak, "Evet," dedim.

O an dünyanın en mutlu insanı oymuş gibi bir çığlık atarken ellerimi dudaklarına kapattım ve ikimiz o an koca bir gülümsemeyle göz göze kaldık. Elleri belimi kavrayıp beni ciddi manada yerden keserken bir anda kucakladı beni. Olduğumuz yerde kendi etrafımızda dönerken ona sarılı bir hâlde kahkahalar attım. "Akın," dedim o kahkahaların içinde. "Başım dönüyor."

Mutluluktan başı da dönermiş insanın. Ona kadar bilmiyordum.

"Benim de dönüyor," dedi duraksadığımız o anda. Hâlâ kucağındaydım ve ikimiz de çok gülmekten nefes nefese kalmıştık. Bir nefeslik mesafedeyken, "Senin kendinden haberin var mı, Leyla?" dedi beni daha da sarhoş etmek ister gibi. "Yokluğunda bile akla düşen güzelliğinden haberin var mı?" Yutkunmam epey zorlaşırken yüzümüze düşen o ciddiyetin içinde tutku bir ateş oldu yandı.

Ellerim omuzlarındayken, "Çok güzelsin," dedi bakışları her bir yanımda dolanırken. "Saçların," dedi burnunu saçlarımda dolandırıp derince nefes aldı. "Güzel gözlerin..." Dudakları gözlerimin hemen üzerinde dolaştı, usulca öptü ve benim içim gitti. Gözlerim usulca kapanırken o aşağıya doğru

CamScanner ile tarandı

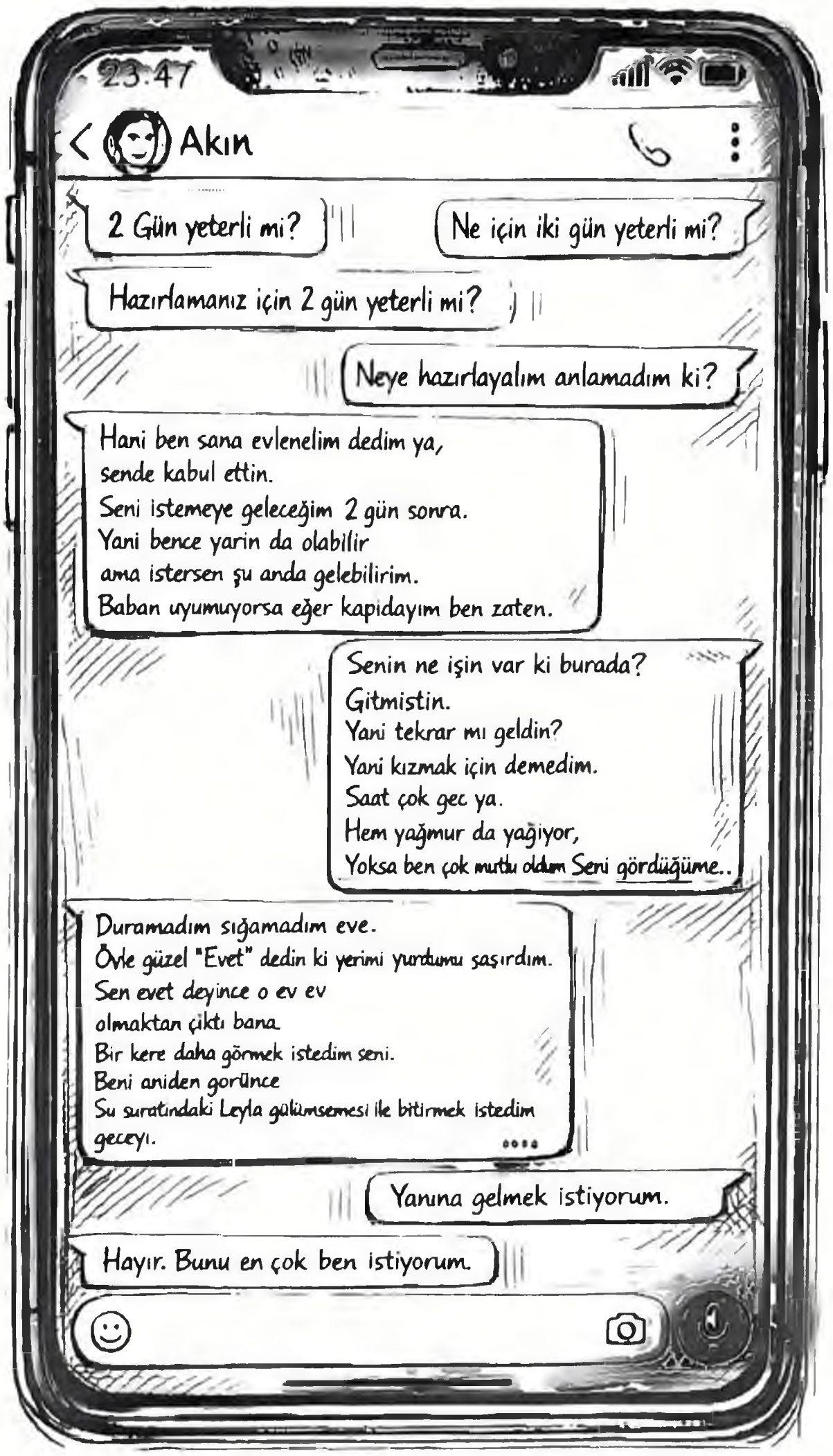
yol aldı. "Şu küçük kırmızı burnun..." Burnuyla burnuma dokunduğunda tüy misali okşadı. Dudaklarının benimkilere sürtünüşü, ortak nefeslerimizi birbirimizden soluyuşumuzla, "Sonra Leyla..." dedi onun da gözleri usulca kapanırken. "O güzel dudakların..."

Dudaklarımın üzerinde iç çekercesine, içimi gıdıklarcasına bir nefes aldığında, "Bir ilki daha gerçekleştirelim mi bu gece?" diye sordu. Kalbim onun kalbiyle bütünleşecekmiş gibi atmaya başladı. Göğsümü ona doğru biraz daha yükselttiğimde nefeslerimin sıklığını bir cevap gibi kabul etmiş olmalı ki birkaç saniye sonra büyük bir güçle kapandı dudakları dudaklarıma. Acemiliğime karşı aynı tutkunun bende de başkaldırışıyla karşılık verdim ona. Onun elleri benim belimde sarılıyken ben de iki elimle sakallarına sarılırcasına kavradım yüzünü. Dakikalar yetmeyecekmiş gibi, artık onsuz olmazmış gibi, çok sevip çok sevildiğimden eminmişçesine teslim oldum ona.

Oldum ve işte o an bizim hikâyemiz başladı.

Odamda en karanlık gecenin en huzurlu uykusuna dalmanın mümkün olduğu bir anda uyuyamadığımda anladım ona körkütük âşık olduğumu. Bir insan geliyordu, hiç beklemediğiniz bir insan geliyordu ve sizin hayatınızın merkezine yerleşiyordu. Ondan sonra her şey onunla ilgili oluyordu. Mutluluklar, hüzünler, kırgınlıklar, kızgınlıklar... Ben bugün hepsini en uçlarda yaşarken Akın muhteşem bir sonla bitirmişti aramızdaki kötü olan her şeyi. İçim içime sığmazken derin bir nefes aldığımda karanlık odamı aydınlatan da o oldu. Telefonumdan tavana vuran o ışık ondan gelen mesajdan sebepti.

Akın: *İki gün yeterli mi?*

Kalbim amansız bir yarıştayken dur demek istedim. Dur biraz olsun. Biraz olsun dur da nefes alayım. Ben Akın'a karşı hep mi böyle hissedecektim? Hissedeceksem eğer ölüm çok da uzak değildi. Ölüm böylesi mutlulukla gelecekse de kabuldü.

Leyla: *Ne için yeterli mi?*

Akın: *Hazırlanmanız için iki gün yeterli mi?*

Ben mi *leyla* olmuştum yine bilmiyorum ama telefona öylece baktım durdum.

Leyla: *Neye hazırlanacağız? Anlamadım ki.*

Önce bu alıklığıma gülümseyen bir emoji gönderdi.

Akın: *Hani ben sana evlenelim dedim ve sen de kabul ettin ya. Seni istemeye geleceğim iki gün sonra. Yani bence yarın da olabilir ya da istersen şu anda da gelebilirim. Baban uyumuyorsa eğer, kapıdayım zaten ben.*

Yerimden öyle bir sıçradım ki telefon elimde nasıl pencereye koştuğumu bilemedim. Perdeyi araladığımda hafif çiseleyen yağmurun altında siyah ceketiyle elektrik direğine yaslanmış bana bakar hâlde buldum onu. Yüzünde de çok güzel bir gülümseme vardı. Gece epey ilerlemişti ve in cin dışarıda top oynarken biz birbirimize gülümsüyorduk. Heyecanla elim telefona gitti.

Leyla: *Senin ne işin var ki burada?*

Leyla: *Gitmiştin.*

Leyla: *Yani tekrar mı geldin?*

Leyla: *Neden geldin ki?*

Leyla: *Yani kızmak için demedim.*

Leyla: *Saat çok geç ya.*

Leyla: *Hem yağmur da yağıyor.*

Leyla: *Yoksa ben çok mutlu oldum seni gördüğüme.*

Kendimi açıklama telaşında heyecanım hem mesajlarıma hem yüzüme yansıyordu. Mesajları gönderdiğimde telefona bakmak yerine bakışlarımı Akın'a doğru çevirdim. Tam karşımda gözümün içine baka baka tebessüm ediyordu. Ona mesajda verdiğim o leylalık telaşlarını içi gidermişçesine izliyordu.

Başını hafifçe yana yatırıp her şey anlamsızmış gibi tebessüm ettiğimde ona çekildim. Elimi cama doğru koydum ama işte... Dokunamadım. Tek bir cam vardı aramızda kavuşmamızı engelleyen.

Parmakları telefona yönelince merakla ekranıma bakıp cevabını bekledim.

Akın: *Duramadım. Sığamadım eve. Öyle güzel bir evetti ki yerimi yurdumu şaşırdım. Sen evet deyince o ev ev olmaktan çıktı*

CamScanner il

bana. Bir kere daha görmek istedim seni. Beni aniden görünce şu suratındaki Leyla gülümsemesiyle bitirmek istedim geceyi. Hem hep sen mi habersiz geleceksin? Bir kere de ben geleyim dedim.

Yüzümde bir kıkırtı, yanaklarım kızarmış bir hâlde dudaklarımı dişledim. Sonra bu hâlimi ondan saklamak ister gibi elimi dudağıma doğru götürdüm. Yağan yağmur damlaları saçlarını ıslatmıştı ve o hâlâ çok güzeldi. İçim ona giderken ben burada böylece kalmak istemedim. Hissettiğim o yoğun duyguların telaşına kapıldım.

Leyla: *Yanına gelmek istiyorum.*

Akın: *Hayır. Bunu en çok ben istiyorum.*

Mesajı okuduktan sonra Akın'a son kez baktığımda telefonunu cebine koymuş kollarını bana doğru açmıştı. Daha fazla uzak duramayacağımdan hızlıca perdeyi çekip odadan çıktığımda annemle babamın uyuyup uyumadığını kontrol ettim. Ses yoktu. Üzerime bir şey almadan pijamalarımla attım kendimi dışarıya. Yavaşça açtığım kapıyı kapatırken ses yapmamak için bir ayakkabı koydum arasına kapanmasını engellemek için.

Hızla indiğim merdivenlerden sonra demir kapıyı açtım. Pijama ve terliklerimle çok da iyi gözükmediğime emindim fakat onun gözlerinin içi gülüyordu. Çiseleyen o hafif yağmur, incecik pijamalarım, gecenin kör ayazında birkaç adımlık mesafede karşı karşıyaydık. Ona bakıp doyasıya izlemekle koşup sarılmak arasında kaldım. Ben ömrümce hiç böyle şeylerin hayalini bile kurmamışken hayallerimin ötesini yaşadım. Bu mesafeye bir son vermek ister gibi kollarını bana doğru açtığında ona doğru koştum. Soğuk hava ve incecik pijamalarıma karşı beni benden çok düşünerek ceketinin arasına sardı beni. Kollarım beline dolandığında ve başım göğsüne yaslandığında buz gibi havaya rağmen sıcacık hissettim. Onun ceketinin arasında, göğsünde, kollarında, onun sıcaklığında sıkı sıkı sarıldım ona. Saçlarımdan öptü.

"Gece saçlı Leyla..." dedi fısıldayarak. "Güzel Leyla. Benim Leyla'm."

Akın'ın Leyla'sı...

CamScanner ile tarandı

Göğsünde olan yüzümü hafifçe ona doğru kaldırdım. İçimde öyle çok birikmiştim ki ona karşı bunu da ondan saklamak istemedim. "Bir ömür burada kalmak istiyorum," dedim bir itirafı onun göğsünde, onun yüreğine fısıldarken.

Sıcacık dudaklarının baskısı saçlarımın dibine, alnıma, şakaklarıma dokundu. O sıcacık nefesler gece boyu uyutmayan o uykuya şimdi bu ayazda onun kolları arasında kavuşturacak gibiydi.

"Sana söz..." dedi geceye bir iz daha bırakırken. "Bir ömür sana ait kalacak burası."

Yıllarca birbirimizden ayrı geçtiğimiz bu sokaklara bir yemini, bir geleceği, bir ilki sığdırdık. Çenesi saçlarımın arasına yaslandığında ve ben onun göğsünde aşkın en saf hâlini yaşarken aynı yağmurun altında ıslandık.

İlkti.

Son olmamasını diledim.

Ninova

Beni dürten bir elle uykumu bölmek yerine arkamı döndüm. Daha sert dürtmesinden sonra yaşlı ve huysuz ama beni gülümseten o sesi duydum.

"Gelinlik kız böyle bir günde uyur muymuş?"

O tonton yumuşak sesin sahibi babaannemdi ve bugün buraya gelişinin sebebi de akşam Akınların beni istemeye gelecek olmasıydı. Bunun düşüncesiyle uyanmak bile kalbimde sıcacık bir his yaratmıştı. Sırtüstü yatarak gözlerimi açmadan yüzüme oturan bir gülümsemeyle, "Babaanne," dedim. "Hoş geldin."

Ellerini beline koyup o çatık kaşlarıyla bana baktığını yarım yamalak da olsa görebiliyordum.

"Geldim geldim de sen hâlâ yatıyorsun. Hadi kalk, kahvaltı yapıp işe koyulacağız."

Evde günlerdir süren bir telaş vardı. Geç saatlere kadar dolap içlerine kadar evi temizliyor, sabah da erken kalkıp kalan yerlere devam ediyorduk. Sanki misafirler dolapların içlerine bakacaklarmış gibi...

Günlerin getirdiği o yorgunlukla homurdanarak arkamı dönmeye çalışırken, "Kız, kalksana," dedi tekrar çemkirerek.

Kaçamayacağımı anladığımda derin bir solukla kalktım. Ayakta çatık kaşlarla bekleyen babaanneme karşı yüzüme bir gülümseme kondurarak elini öptüm.

"Hem ofla hem öp. Ah, Leyla ah! Yürü hadi!" Beni de önüne katarak mutfağa götürdü. Çıplak ayak bir şekilde babaanneme zoraki adımlarla eşlik ettim. Pijamamın bir tarafı bir tarafına kaymış, saçlarım karman çorman olmuştu.

Babaannem bize sık sık gelmese de arayı da çok açmıyordu. Dedem öldükten sonra kendine bulduğu arkadaş grubuyla vakit geçiriyordu. Çok sevsem de biraz sert bir kadındı.

Mutfağa girdiğimizde annem çoktan sofrayı kurmuştu. Babam ise elinde gazeteyle masanın başında oturuyordu. Annem, elindeki peynir tabağını sofraya koyarken bize doğru baktı.

"Kalktın mı kızım?" dedi güler yüzüyle. "Uyusaydın biraz daha. Kalkınca hazırlardım ben sana bir şeyler."

Başına taş mı düştü diyecektim ki çatılan kaşlarımla başımda beliren sızı, sebebini yani benim düştüğümü hatırlattı.

"Neyine uyuyacak daha gelin hanım? Sen de Allah aşkına... Öğlen oldu."

Babaannem yine söylenmeye başlamıştı ki masaya oturdum. Annemin cevap vermesine gerek kalmadan babam onun yerine babaannemi susturmuştu.

"Kızımı da karımı da rahat bırak anne," dedi yumuşak bir sesle. "Kız daha yeni çıktı hastaneden. Ondan diyoruz dinlensin, uyusun diye."

Babamın annemi açıklamaya çalışması bile babaannemin yüzünde huysuzca bir ifadeye sebep oldu.

"Toz kondurma sakın karına sen. Bir şey demedim ben de hoş..." Babama cevap verdikten sonra bana döndü tekrar. "Nasıl düştün ki sen öyle?"

Girdiğim yalan çukurunda debelenmekte zorlandığımdan derin bir nefes aldım. Annem ise babaannemden bunaldığımı düşünmüş olsa gerek ki bana bırakmadan kendisi cevapladı.

"Çocukların haylazlığı işte anne. Anlattım ya sana."

CamScanner ile tarandı

Annemin de sofraya oturmasıyla hep beraber kahvaltı faslına geçebilmiştik. Ocağın kısık ateşinde kaynayan çay, kuş sütünün eksik olmadığı sofra, dışarıdan içeriye süzülen bahar havası ve Akın ile çıkacağımız yolun başlangıcının içime saldığı o mutluluk... İçinde bulunduğum ortam çayımdan koca bir yudum almama sebep oldu.

"Ah, o annelerinde hep suç! Bir salıyorlar başlarından, bir daha baktıkları yok."

"Çok şükür daha kötüsü olmadı," dedi babam. "Verilmiş sadakamız varmış."

"Çok şükür," dedi babaannem ellerini açıp, "Bir yavrumuzu aldın, ötekinin eksikliğini gösterme inşallah."

Ablamın konusu açılınca o sıcak ortama bir anda bir sızı ilişti. Annemin gözleri doldu. Hepimizin ortak acısında teselli cümlelerimizde yoktu.

"Ah ah o yavrucağım da burada olsaydı da görseydi şu günleri..." dedi babaannem ateşi körüklercesine.

Annemin gözyaşları bir bir süzülürken "Babaanne..." dedim sessizce gözlerimle annemi işaret ederek.

"O da cennetten izliyor bizi," diyerek çevirmeye çalıştı.

"İnşallah anne, inşallah."

Annem kendini toparlamaya çalışarak yemeğini yemeye gayret etti.

"Camları sileyim mi ben anne?" diye sordum konuyu değiştirmek için. Heyecandan bir şey yiyesim de yoktu zaten. Akşamın bilinmezliği içimdeki heyecanı katbekat arttırıyordu. Aklıma geldikçe elim ayağım kesiliyordu.

"Ben sildim sabah," dedi annem.

"Belin ağrıyor," dedim hafif bir sitemle. "Niye bırakmadın bana? Ben yapardım."

"Bir tek yerler kaldı onları silersin sen. Sonra da pasta, börek için mutfağa girişiriz birlikte."

Temizlikti, yemekti derken babam son lokmasını ağzına atarak, "Bana müsaade," dedi.

CamScanner ile t

Ninova

"Nereye Mehmet!" Annemin ani çıkışıyla hepimiz ona bakarken, "Doyamadın mı senelerdir kocana?" dedi babaannem. "Adamı dışarı çıkacaktır. Ne yapacaksın sen onu?"

"Aman anne..." dedi gülerek. "Marketten alınacaklar var, o yüzden dedim."

"Alır getiririm kapıya. Eski iş yerinden arkadaşlarla görüşeceğim bugün. Birkaç işimiz var."

"Ne işiymiş o?" dedi annem.

"Söylemiştim ya Ayşe."

Annem ve babamın arasında geçen o bakışmalarda kendi aralarında özel bir durum olduğunu anlayabiliyorduk. Ben özeldir diye müdahale etmek istemesem de babaannem bir açık bulurum diye ikisi arasındaki bakışmaları izliyordu dikkatle.

"Tamam tamam," dedi annem babamın cevabıyla. "Geç kalmazsın. Onlardan sonra geleyim deme sakın."

"Olur. Hadi size kolay gelsin," diyerek kalkarken ben de onunla birlikte kalktım. Banyoda bir kova su hazırlayıp oturma odasına geçtim. Tam yerleri silmek için elime almıştım ki bugün mesajlaşmadığımız aklıma düşünce elimdekileri bıraktım. İçerisini kontrol ettiğimde babaannem ve annemin mutfakta bir şeylerle uğraştıklarını görünce hızlıca odama gittim. Şarjda olan telefonu elime aldığımda hevesle açsam da hevesim kursağımda kaldı. Tek bir mesaj bile yoktu.

Leyla: *Günaydın.*

Normalde uyanır uyanmaz bana mesaj attığından bugün telefonumda ondan mesaj göremeyince içimi bir telaş sardı. Yatağın kenarına doğru otururak ekrana baktım durdum.

Birkaç dakika sonra çevrim içi oldu.

Akın: *Günaydın, güzelim.*

Güzelim ile başlayan o mesaj ile içimdeki sıkıntılar anında dağıldı. Tebessüm ettim.

Leyla: *Bu sabah mesaj atmamışsın. Bir şey yok değil mi?*

Akın: *Yok, bugün işe gitmedim. Uyuyordum. Senin mesajına kalktım. Sen ne yapıyorsun?*

Akın'ın tanıdığımdan beri ilk defa işe gitmediğine şahit oluyordum. Belki de aylar sonra uyuyacağı deliksiz uykuyu böldüğüm için kendime kızdım.

Leyla: *Kusura bakma, bilmiyordum. Çok dağılmadan uykuna devam et istersen sen.*

Akın: *Kusur şu an benden kurtulmak ister gibi beni uykuya göndermeye çalışman. İyi ki uyandırmışsın. Bir sürü işim var hem. Çiçek ve çikolata alacağım. Sonra berbere gideceğim daha. Ablamı da alacağım şimdi gidip. İyi oldu yani. Sen ne yapıyorsun?*

Akın'ın orada bizim için koşuşturması, bizim buradaki telaşımız... Hepsi akşam içindi. Hepsi bizim içindi. Akın ve ben... Hiç hesapta kitapta yokken çıktığımız bu yolda herkes tarafından böylesine sarmalanmak paha biçilemezdi.

Leyla: *Bizde de durumlar farklı değil. Burada da bir koşuşturma hâkim yani :) Temizlik yapıyorum. Akşam için hazırlık falan.*

Akın: *Leylaaaa*

Adımı uzatınca sanki kendi sesinden duymuşum gibi içim ısındı, yüzüme bir tebessüm oturdu.

Leyla: *Efendim.*

Akın: *Ben seni çok özledim ya. Ne yapacağız böyle? Akşama da çok var. Ben vakit bulabilirsem gelsem de sen bir dışarı çıksan... En olmadı camdan bir yüzünü görsem.*

Birinin sizi akşama dayanamayacak kadar iştahla görmek istemesi benim ömrümce ilk kez tattığım bir duyguydu.

Leyla: *Ne zaman gelirsen. Kapımız her daim açık. Hem sarma saracağım birazdan. Belki tadına bakmak istersin akşamdan önce. :)*

Akın: *Off, beni kalbimden vurdun. Vakit bulabilirsem muhakkak uğrarım. Bulamazsam akşama artık.*

Babaannemin içeriden, "Leyla," diye seslenmesiyle oturduğum yerden hızlıca ayaklandım.

Leyla: *Tamamdır. Kolay gelsin. Ben de işime dönüyorum.*

Akın: *Sana da kolay gelsin ama yorma kendini, temizliğe bakmayacak kimse. Hâlâ toparlanmış sayılmazsın. Biz senin için geliyoruz, Leyla. O yüzden önemli olan sensin.*

Leyla: *Yormam. Sen de yorma. Görüşürüz akşama.*

Akın: *Görüşürüz güzelim.*

Babaannemin ikinci kez, "Leyla," diye seslenişinden sonra telefonu tekrar yerine koymuş, hızla odaya geçmiştim ki kapı çaldı.

"Babandır. Bakıver kızım."

Annemin mutfaktan bağırmasıyla elimdekini tekrar bırakarak kapıya yöneldim. Beklediğimiz babam olsa da gelen Merveydi.

"Yardıma geldim," dedi sırıtarak.

O benim ikinci kız kardeşim gibi olduğundan hevesime böylesi eşlik etmesi, kendisini geri plana atmayışıyla, "Hoş geldin," dedim aynı samimiyetle. "Geç içeri."

Ayakkabılarını çıkarıp içeri geçerken annem de kapıya doğru geldi. "Baban mı-" diye başlayıp yarıda kalan cümlesini Merve'yi görünce, "Hoş geldin kızım," olarak değiştirdi.

"Hoş bulduk Ayşe teyze. Yardıma geldim."

Kısa bir an annemle selamlaştıktan sonra, "Biz yapardık be kızım, ne zahmet ettin sen?" dedi annem.

"Olsun, Ayşe teyze. Tutarım ben de bir işin ucundan."

Annem de istemem yan cebime koyculardandı. Hemen eline aldığı toz bezini Merve'nin avucuna sıkıştırarak, "İyi, sen de toz al madem," dedi.

Gülümseyip Merve'yi elinden tutarak içeri çektim. O televizyonun tozunu almaya başlamışken ben de yerleri silmeye başlamıştım. Bir yandan toz alıyor, bir yandan da içinde bitmek bilmez bir enerjiyle derin nefesler alıp iç çekiyordu.

CamScanner ile tarand

Paspasın sapına doğru yaslanarak, "Merve," dedim merakla. "Hayır olsun, ne bu neşe?"

Karın ağrısını dindirmek ister gibi ağzındaki baklayı bir anda döktü. "Aynı sülaleye gelin gideceğiz sanırım," dedi heyecanlı heyecanlı.

Hiçbir sonuca vardıramadığımdan, "Nasıl yani?" diye sordum merakla.

Elindeki toz bezini avucuna alarak koltuğa oturdu. "Akın'ın kuzeni var ya hani, şu avukat olan. Fatih."

"Ee," dedim uzatarak. Ben de yeri silmeyi falan bırakmış onu dinliyordum.

"İşte biz evleneceğiz."

Kıkırdaması, utanması, kendini saklamaya çalışması bana kendimi hatırlattı.

"Nasıl oldu?" dedim hemen yanına otururarak. "Ne ara konuştunuz, anlaştınız da evlenme faslına geçtiniz? Benim niye haberim yok bu işten? Bir günde mi oldu bunlar?"

"Yok kız, sana söylüyorum önce," dedi elini elimin üstüne koyarak. "Daha onun da haberi yok."

Anlamsız bakışlarım onun üzerinde dolandı. "Nasıl yani?"

"Söylemedim daha ona. Tanışmadık. Geçen gün markete giderken karşılaştık tebessüm edip baş selamı verdi. Ben de karşılık verdim. Ama var ya Leyla... Kalbim nasıl küt küt attı. Kızım, ben hiç böyle olmamıştım. Eminim ben, biz evleneceğiz. O benim kaderim."

Elini elimin üstünden atarken, "Bir git Merve ya," dedim. "Ben de ciddi ciddi dinliyorum. Adam kibarlık etmiş selam vermiş. Belki sevgilisi bile vardır. Kendi kendine gelin güvey olmuşsun ben de seni dinliyorum. Kaptırma öyle hayallere kendini hemen."

Bir hışımla kalınca o da benimle birlikte kalkarak toz almaya devam etti.

Ninova

CamScanner ile tarandı

"Ben araştırdım, yokmuş. Hem olsa bile ayrılırlar bence. Yani herkes ayrılıyor eninde sonunda. Beklerim ben, sorun değil."

Merve'nin daha beğenir beğenmez adamın her şeyini araştırmış olması beni biraz ürküttü.

"Merve," dedim gülerek. "Adamla tanışın önce. Belki sana göre biri değildir."

"Aman Leyla..." dedi bozulmuş gibi. "Kırma hevesimi işte. Ne güzel heveslendim. Zaten içim geçmişti senelerdir. Şimdi iyi hissediyorum kendimi. Birine karşı böyle hissetmeyi bile özlemişim."

Gözlerinin dalıp gittiği o yerde derince iç çekti. "Tamam, tamam," dedim gülerek. "İnşallah hakkınızda hayırlısı olur."

"Leyla..." Uzatarak ve güzelce söylemesi bir şey isteyeceğini gösteriyordu. "Sevaba girmek istersen eğer akşama beni çağırabilirsin. Hem belki Fatih de gelir. Tanışmak için bahanem olur."

Öyle hevesli ve istekliydi ki, "Geleceksin, tabii ki Merve," dedim. "Sensiz olur mu? Yabancı değilsin diye özellikle gel demedim. Sensiz vallahi verdirmezdim kendimi babama."

Abartışımı gülen bir ifadeyle karşılarken omzunu omzuma vurdu. "Çok yalancısın," dedi gülerek. Peşine yine dayanamayıp ellerini boynuma sararken, "Ama yine de benim canımın içisin," dedi.

"Sen de," dedim aynı duygusallıkla ona sarılarak karşılık verirken. "Sen de öylesin." Biz Merve'yle beraber büyümüştük. O benim arkamı toplamıştı, ben onun. Karşılıklı iki evde yaşayan kız kardeşlerdik biz. Hissettiğim bunun fazlasıydı ama eksiği değildi.

Kısa bir sarılışın ardından daha işini bile bitirmeden, vereceği haberi verdiğinden, alacağı cevabı aldığından elindeki bezi orta sehpaya koyarak, "Ben gideyim," dedi. "Anca hazırlanırım."

CamScanner ile tarandı

"Ah, Merve ah!" dedim elimi beline koyup kapıya kadar geçirirken. "Yardım etsen şaşardım zaten."

Kapı girişinde ayakkabılarını giyerken yanağımdan bir makas aldı. "Bebeğim, evde kalmamak adına gidiyorum inan. Elime geçen bu fırsatı bütün gün kendime bakım yaparak değerlendirmek zorundayım. Hem sizin ev hep temiz."

O da kendince haklıydı. Annemin temizlik takıntısı yüzünden biz sile sile aşındırmıştık zaten tüm evi. Bana doğru el sallayarak indi merdivenlerden. Ben de peşinden kapıyı kapatarak sildiğim suyu döktüm. Mutfağa girdiğimde babaannem ve annem sarma sarıyordu.

"Gel senin de elin değsin," dedi babaannem.

"Yok şimdi sizin gibi saramam, sonra susmazsın sen. Hem biz annemle akşam bir tencere sardık."

Fırından gelen kokulara doğru yönelirken keklerin kabardığını gördüm. Kekleri fırından çıkarıp börekleri koyarken mutfak sıcaktan kavrulmaya başlamıştı.

"Leyla, sen kuaföre gitmeyecek misin annem?"

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gitmeyeceğim. Kendim bir şeyler yaparım. Duşa gireyim şimdi. Sonra da hazırlanmaya başlarım."

"Tamam. Çıkarken banyoyu toparlayıp çıkarsın."

Pişmiş sarmalardan bir tane ağzıma atarken başımı salladım. Babaannem baştan aşağıya süzdü beni.

"Ne baktın öyle?"

"Şaşırdım vallahi kuaföre gitmemene. Aferin, paranın kıymetini biliyorsun."

Gitmeden bir kez daha lafını soktuğundan sebep imalı bir gülümsemeyle, "Babaanne ya," dedim. "Âlemsin vallahi. Hadi, ben duşa giriyorum. Kolay gelsin size."

CamScanner ile tarandı

Topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra alışık olmadığım için odanın içinde birkaç adım atıp kendimi denedim. Yürürken insanların içinde düşüp kalmak istemediğimden derin nefesler alarak yaptım bunu. Zira alışık olmamaya bir de Akın'ın yanımda olması heyecanı eklendiğinde işler rezilliğe doğru kayabilirdi.

Siyah, hemen dizimin altında biten bir elbise giydim ve saçlarıma hafif bir maşa yaptım. Yine aynı şekilde hafif bir göz makyajı yaparak bordo bir ruj sürdüm. Merve'nin anneme mutfakta yardım etmesiyle biraz olsun odada yalnız kalabilmiştim. Tam çıkmak üzere kapıya ilerlemiştim ki kapının çalmasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Odaya giren Merve heyecanla, "Geldiler," dedi.

Elim ayağım titremeye başladı. Yutkunmakta zorlandım. Heyecan bastı. Hep gördüğüm insanlardı hepsi ama içinde bulunduğumuz durum bizim miladımızdı. Merve'yi önüme alıp odadan çıktığımda bizimkiler kapının önünde toplanmıştı. Derin bir nefes alırken defalarca üzerimi düzelttim. Nefes almayı unutmuştum. Elim kapı koluna gidip gitmemek arasında can çekişirken öleceğim sandım. Bir kez daha zile basılmasıyla, "Hadi," dedi Merve heyecanla.

Son kez derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. İşte o an Akın ile göz göze geldik. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Saçlarının büyük bir muntazamlıkla aldığı şekil ve dudaklarına sinen sıcacık bir tebessüm... Benim gibi o da beni baştan aşağıya süzdükten sonra gülümsemesi daha da derinleşti ve elindeki kırmızı gül demetini bana uzattı. Al al olmuş yanaklarım yanıyordu.

"Buyurun," dedi annem içerisini göstererek. Nuran teyze, Orhan amca, Elif abla, Ezgi, bir de Elif ablanın kocası Hakan abi gelmişti. Her biri özenle hazırlanmıştı, her birinin yüzünde bu gecenin heyecanını taşıyan bir tebessüm varken içeriye davet ettik. Kapıyı usulca kapattıktan sonra suratı düşen Merve görüşüme girdi. Muhtemelen Fatih'in gelmeyişine

CamScanner ile tarandı

bozulmuştu. Sessizce, "Boş ver," dedim omzunu sıvazlayarak. "Bundan sonra daha çok görüşürsünüz."

Yüzüne kondurmaya çalıştığı o gülümseyen ifadeyle, "Hadi, beni boş ver şimdi. Biz içeri geçelim," diyerek elini belime doğru koyup bana yön verdi. Ben ne içeri girebilmiştim ne de dışarıdaydım. Tam eşikte durup onların yerleşmesini beklerken babaannem, elini öpen Akın'ı elinden tutarak durdurunca şaşkınlıkla baktım. Babaannem, Akın'ı iyice incelerken içime binbir türlü kuşku düştü. Dilin kemiği olmadığından babaannem her şeyi söylemeye meyilliydi ve inşallah bu kızı alma falan demezdi.

Babaannem ise beni utandırırcasına, "Maşallah," dedi Akın'ın yüzüne doğru. "Ne güzel damat bulmuş bizimki. Beğendim, beğendim..."

Ellerini de beğendiğini gösterir gibi bana doğru sallayınca Akın, yüzüne oturan o memnuniyet tebessümüyle tekrar babaannemin elini öperek yerine oturdu. Babam babaannemin yanında oturmuştu, annem de hemen onun yanındaydı. Tam karşısında Orhan amca, Akın ve Hakan abi oturuyordu. Elif abla ve Nuran teyze tekli koltuklara oturmuştu. Ezgi ise sandalyeye kalmıştı, yine beş karış suratla oturuyordu. Gecemi onunla bozmamak adına kalbim yerinden sökülürken bile sökülmesine ses etmeyeceğim adama çevirdim bakışlarımı.

"Nasılsınız?" dedi Orhan amca o sessizliği dağıtmak ister gibi.

"İyiyiz çok şükür. Sizler nasılsınız?" Babam da ona aynı samimiyetle karşılık vermişti.

"Çok şükür," dedi Orhan amca.

"Sen nasılsın Hakan?" dedi babam.

"İyiyim, Mehmet amca. İş güç koşturuyoruz. Ee, bizim oğlan yolda malum. Daha çok çalışmak gerek. Şimdiki çocukların istekleri bitmiyor."

"Biz torunumuza yeteriz," dedi Orhan amca hafif sitemle. "Sen evine barkına o kadar ayrı kalma."

CamScanner ile

Ayakta dikilişimizin tuhaf durduğu o ortamdan bizi kurtaran Merve oldu. Elinde getirdiği sandalyeyi kapının girişine koyarken beni de oturttu. Hemen yanıma da kendisi için bir sandalye çekti. Eğer Merve o sandalyeyi getirmeseydi ben bir kapı eşiğinde Akın'a iç çekmekle bitirecektim gecemi. Ara sıra denk gelen bakışlarımızda gülümsemem sırıtmaya dönüşecek gibi olduğunda ayıp olmaması için elimi dudaklarımın üzerine doğru kapadım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Öyle baba ama dedelik ayrı, babalık ayrı," dedi Hakan abi. "Öyle şımartmayın her istediğini alıp. Sonra başa çıkamayız."

"Doğru diyor Hakan," dedi Elif abla babasına doğru uzanarak. "Çok heveslisin babacığım ama öyle şımartarak büyütmeyeceğim ben oğlumu."

"Gelsin de benim paşam. Size soracak mıyım ben bakalım..."

Elif abla ve Hakan abi haklıydı esasında. Hep bu anneanneler, babaanneler, dedeler şımartıyordu çocukları. Onları sessizce izlerken bakışlarım anneme takılmıştı. Bakışlarıyla bana mutfağı işaret etti. Kahve vakti gelmişti sanırım. Elim ayağıma dolandığından anca yapardım zaten ben o kahveleri. Heyecanla yerimde doğrulduktan sonra kısa bir an bakışlar bana dönse de ardından sohbetlerine devam ettiler. Ben kalktıktan sonra Merve de peşimden geldi. O diğerlerine kahve yaparken ben Akın'ın kahvesini hazırlamak için kahve makinesini çıkarttım. Fincanları tezgâha yerleştirdikten sonra Elif abla geldi yanımıza.

"Bol koy kız tuzunu. İçsin, hergele," dedi gülerek. Gören de erkek değil kız tarafı sanırdı. Öyle içtendi ki Elif abla, ona karşı bir kez olsun çekince hissetmemiştim. İçimi rahatlıkla açabileceğim o güveni ve samimiyeti bana vermişti.

Tuz kavanozunu bana uzattığında, "Ay, yok abla yok," dedim kıyamayışımdan. "Bal koyacağım ben. Onu da birazcık koyacağım şeker niyetine. Öyle şimdi tuzlu falan..." Yüzümde kıyamayışın getirisi o alık ifadeye Elif abla kahkaha atarken,

CamScanner ile tarandı

"Sen bizim oğlanı bayağı seviyorsun he," dedi. "Kıyamıyorsun hiç. Azıcık tuzdan ölmez be Leyloş'um..."

Yine de bakışlarım aksi gözükmeyecek bir tatlılıkla olumsuzca havalandı. "Yok, vallahi koymayacağım abla," dedim omuz silkerek. "Tatlı içsin. Hem o hiç şeker kullanmıyor. Bu da bir nevi sınav gibi olacak ona."

Baldan bir iki damla koyduktan sonra Elif abla şöyle bir tepeden baktı. "Hı, tabii tabii..." dedi gülerek. "Hadi tuzu geçtim, balın tadını bile alamaz o iki damlayla."

Koyduğum balın miktarına baktıktan sonra güldüm. Biraz öyle olmuştu sanırım. Tatlı sevmeyişinden ötürü yine kıyamamıştım ona. Bu sefer cevapsız bırakıp kendi kendime sırıtırken Merve'nin yaptığı kahve de köpürmeye başlamıştı

"Elif abla yalnız gelmişsiniz," dedi Merve kahveyi karıştırırken. "Kalabalık gelirsiniz diye bekliyorduk."

Kalabalık dediği bir tek Fatih'ti aslında.

"Öyle yapalım dedik ablam. Zaten gergin oluyor ortam böyle akşamlarda. Kalabalık olunca iyice telaş oluyor. Ben dedim çağırmayalım diye."

"İyi halt ettin," demesiyle hızla öksürdüm. Öksürüğüm onun sesinin üzerini örtmüş ama tamamen kapatmamıştı. Elif abla, "Anlamadım canım," dediğinde sahte bir gülümsemeyle, "Ne iyi düşünmüşsün Elif abla," dedi tekrar.

Kahveleri fincanlara boşalttıktan sonra ben önden gittim, onlar da arkamdan geldiler. Önce babam ve Orhan amcaya verdikten sonra Hakan abiye kahvesini uzattım. Hemen peşine kadınlara vererek en son Akın'a götürdüm.

Akın kahveyi alırken, "Ee, seninki tuzludur," dedi Hakan abi hemen yanından. Odanın içindeki gülüşmelerle Akın kahveyi alırken, "Yok," dedim telaşla. "Değil. Yapmadım öyle. Rahatlıkla içebilirsin."

Şu dakika, şöyle bir ortamda kendimi açıklama telaşım herkes tarafından gülerek karşılanırken etrafa bakınarak utançla hızlıca geri çekildim.

Ninova

CamScanner ile

"İlahi Leyla," dedi Elif abla tatlı bir tonla.

Ben dudaklarımı ısıra ısıra yanaklarım kızarmış utançla geri çekilirken Akın aldığı kahveyi hiç sehpaya koymadan tek seferde dikmişti bile. Bitirdiği kahveyi sehpaya koyduktan sonra ağzım şaşkınlıktan açık, kalbim göğüs kafesimden çıkacak şekilde atarken eski yerime oturdum.

Orhan amca bir yudum aldığı kahveden sonra, "Sebebi ziyaretimiz belli," dedi.

Babam yerinde iyice düzelerek suratını ciddi bir hâle soktu. "Bu mahallede hep iç içeydik. Siz Akın'ı bilirsiniz, biz Leyla kızımızı. Leyla kızımız bize gelin değil evlat olacak Mehmet, sakın aklın kalmasın. Ben onu kızlarımdan bile üstün tutacağım. Akın'ın da size bir evlat olacağına hiç şüphem yok. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızın Leyla'yı oğlum Akın'a istiyorum."

Orhan amca konuşurken öleceğim sandım. Babam bana dönüp son bir onay ister gibi gözlerime bakınca gülen yüzümle hafifçe başımı eğdim. Babaanneme doğru döndü. Bir büyük olarak onun da onayını alıp gönlünü yapmak istemişti. Babaannemden de gerekli onayı alınca, "Hayırlı uğurlu olur inşallah," demesiyle herkes derin bir nefes alarak ayaklandı.

"Yüzükleri takalım madem."

Elif ablanın çantasından çıkarttığı yüzüklerle birlikte ben de odanın ortasına geçtim. Akın ile yan yana geldiğimizde ellerim titriyordu. Biz iki yakanın birbirine iliklenip bir bütünü oluşturması gibiydik. Şimdi takılan yüzüklerde o düğmelerin iliklerden geçip bizi tamamlamasına eş değerdi. İki ayrı fotoğrafın aynı albüme girip yeni anılar oluşturması gibi biz de o an bizi çeken o kameralara karşı en saf hâlimizle poz verdik.

"Siz takın birbirinize yüzükleri," dedi Elif abla.

Akın ile göz göze gelip birbirimize döndüğümüzde ablasından aldığı yüzüğü yavaşça parmağıma geçirdi. Titreyen elimi tutuşu beni rahatlatmış, biraz olsun dinginleşmemi sağlamıştı. Hatta hemen bırakmamış, buz gibi olan parmaklarımı avuçları

CamScanner ile tarandı

arasında kısa bir şekilde, sakin ol dercesine kavramıştı. Derin soluklarla kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ellerimi çektikten sonra Elif abladaki diğer yüzüğü alıp Akın'ın parmağına geçirdim. Bana nazaran sıcacıktı avuç içleri.

Birbirine bağlı olan kurdeleyi Orhan amca kestikten sonra, "Hayırlı uğurlu olsun, bir yastıkta kocayın inşallah," dedi.

Bana bakarak, "Âmin," diyen Akın'ın duasına eşlik edip ona bakarak en içten şekilde, "Âmin," dedim. Birbirimize ait yüzüklerimiz bizi sona yakın bir başlangıca getirmişti. Bundan sonrası ikimizin de gayretiyle, sevgi ve saygıyla ilerleyecekti. Yan yana titreyen bedenlerimizin birbirine çarpışıyla içinde bulunduğumuz o gergin hâl daha da büyürken onunla şu an konuşamamak daha da büyük yük oluyordu bana. İçimdeki heyecanı onunla konuşarak bölüşsem çok daha rahatlayacakken, "Ay, hadi fotoğraf çekilelim," diyerek yanımıza atlayan Elif ablayla birlikte geri doğru gittik.

Müsait bir alanda Akın'ın eli belime dolandığında iyice ona doğru sokularak kendimi ona yasladım. Bu kısacık sığınma hâli bile benim güç bulmama sebebiyet vermişti. Akın artık benim yol arkadaşımdı. Soluklanmak istediğimde bana nefes olacak o adamdı. Elif abla benim yanıma geçmişti, Hakan abi de Akın'ın yanında duruyordu. Böylelikle biz ilk fotoğrafımızı çekilmiş olduk. Devamında aile büyükleri de eşlik etti ve yarım saat kadar bu böyle sürdü.

"Annem, hadi fotoğrafları bırakın da tabakları, çayları getirin."

Annemin sözleriyle birbirimizden ayrılmak zorunda kalırken Akın'ın belimde olan eli belimi hafifçe okşayarak bıraktı beni. Kısacık zaman diliminde tek bir dokunuşun bedenime yüklediği o dalgalanma taşikardiye sebep olabilecek düzeydeydi. O oturduğu koltuğa geri dönerken ben de onun bakışları altında odadan çıktım.

Merve ve Elif abla peşimden gelmişti. Arkalarından da Ezgi gelmişti, muhtemelen annesinin zoruyla gelmişti. Merve

çayları doldururken biz de Ezgi ile tabakları hazırlamaya başladık.

"Sen otur Elif abla, biz getiririz," dedim başımızda bekleyen Elif ablaya.

"Gideyim de Akın'ı kaçırayım. Çocuk stres içinde kaldı. Bir nefes alsın."

Onunla birlikte Merve de elindeki çay tepsisiyle odaya gitti.

"Sonunda abimi kafaladın he Leyla abla," dedi Ezgi canımı sıkmak istercesine.

Ona bunu tattırmak istemediğimden ifademi bozmadan ama sesime de o rahatsız edici baskıyı takınarak cevap verdim.

"Ben kimseyi kafalamadım Ezgi. Öyle kafalamak falan bilmem zaten ben. Birbirimizi gördük, beğendik, sevdik. Şimdi de evleniyoruz."

Ezgi'nin beni neden düşman bellediğini bilmediğimden ama özellikle yaptığını anladığımdan karşılık vermemeye çalışsam da o benim damarıma damarıma oynamaktan hiç kaçınmadı.

"Vallahi ben bilmem, sonuç olarak evleniyorsun abimle. Evde kalmaktan kurtuldun."

Derince bir nefes alıp arkamı döndüğüm o anda, "Ezgi," dedi sert sesiyle Akın. Mutfağa doğru büyük adımlarla gelişi, ceketinin düğmesini tek hamlede çözüp ona yakışan o beyaz gömleğiyle tüm gerginliğini sergileyişi benim o andan kopup gitmeme sebep olsa da o kopmamıştı. "Nasıl konuşuyorsun sen Leyla'yla? Ne demek evde kalmaktan kurtuldun? Derdin ne kızım senin?"

Gecenin tatsızlaşmasını istemediğimden araya doğru girip, "Akın, tamam," dedim. Elimdeki tabakları Ezgi'nin eline tutuşturup içeri doğru gönderirken, "Ne tamam, Leyla?" dedi öfkesinin muhatabı ben ama sahibi Ezgi'yken. Elindeki tabaklarla içeri doğru giderken arkasından, "Leyla senin yengen," dedi duyabileceği en baskın tonlamada. "Bir daha saygısızlık yaptığını görmeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

Ezgi cevap vermeden uzaklaşırken biz Akın ile baş başa kalmıştık. Elimi gayriihtiyari göğsüne koyarken, "Tamam," dedim. "Sorun yok."

Sesimin yumuşaklığı bakışlarının rengini yumuşatınca, "Sen onun kusuruna bakma," dedi. "Bana tavırlı ya, ondan yapıyor böyle ama soracağım ben ona."

Göğsündeki elim yavaşça inip elini tutunca, "Boş ver," dedim. "Takılmıyorum ben, dert etme."

Benim derdim ona da dert olur diye çekindim. Öyle içten sevdim ki hiçbir sıkıntı uğramasın istedim. Hiç beklemediğim bir şekilde elleri çenemi kavrarken dudakları alnıma değdi. "Hangi duanın karşılığısın sen?"

Küçük bir buseyle kendini geri çekse de bende bıraktığı etki öyle küçümsenecek gibi değildi. Ellerim saçlarıma gitti heyecanımı gizlemek adına.

"Bu arada geldiğimde söyleyemedim ama çok güzel olmuşsun. Gerçi bir eksik vardı ama o da tamamlandı."

Akın'ın elleri belimde, başım ona doğru kalkıkken, "Bir eksik?" dedim anlamayıp kaşlarımı çatarak.

Belimdeki eli yavaşça kollarıma kaydı ve parmak uçları bileklerimi okşayarak aşağı inerken parmakları alyansımın yerini belli etmek istercesine onunla oynadı.

"Bu..." dedi yüzüğümü okşarken. "Eksikti. Şimdi sahibini bulunca seninle birlikte o da tamamlandı. Güzel Leyla..." diye fısıldadı saçlarımın arasından tenime doğru. "Benim Leyla'm..."

Nefesi tenimi okşarken Merve'nin bir anda mutfağa girmesiyle Akın kendini geri çekerek elini cebine doğru attı. Bizi öyle görünce girip girmemekte kararsız kalsa da bizim de onu görmemizle bir şey demeden mutfağa girdi.

"Tabak götürecektim de," dedi tedirgin bir şekilde. Masadan tabağı alması için yana kayarken zilin çalmasıyla ben de onunla birlikte mutfaktan çıktım. Merve tabaklarla arkamdan geçip giderken ben de kapıyı açtım. Bir gecenin en mutlu

anlarında karşımda hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Karşımda gördüğüm polislerle elim ayağım buz kesti.

"Buyurun," dedim titreyen sesime hâkim olmaya çalışarak. Yanında Murat abi vardı, hem bizim komşumuz hem de mahallenin muhtarı.

"Akın'ı soruyorlardı. Ben de burada olduğunu bildiğimden..." dedi o da ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeyerek.

"Akın Demirdağ burada mı?" Polisin sorusuyla yığılıp kalacakken hemen arkamdan gelen sert ve güçlü adımları ayaklarımın altında hissedebiliyordum. Elini belime doğru koydu düşeceğimi hissetmiş gibi. Tok bir sesle, "Evet, benim," dedi.

"Hakkınızda şikâyet var. Bizimle birlikte karakola kadar geleceksiniz."

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Bir dert bin çorap ördü başımıza. En mutlu gecemde evi cenaze evine çevirdi. Akın, babam ve Orhan amca; yani evde olan tüm erkekler gidince biz evde kadınlar olarak tek başımıza kaldık. Ruhum daralıyordu. Annemler, Nuran teyze, Elif abla... Hepsinde haklı bir telaş, bir korku vardı. Nedenini bilmedikleri bu durum karşısında birbirlerine sorular soruyor ama cevap alamıyorlardı. Cevabı ben de bilmiyordum ama Samet'in olduğuna da adım kadar emindim. Nuran teyzenin feryat figan ağlayışları, annemin bu zamana kadar değil de şu an Akın'ı alttan alttan sorgulayıp tereddüde düşüşü, Elif ablanın onları toparlamaya çalışması, Ezgi'nin yangına körükle gitmesi... Evin salonu tam bir curcunayken aklım sadece Akın'da olduğundan biraz olsun sakin kalabilmek adına mutfağa geçmiştim. Benim peşime Merve gelmişti ve ben ona Samet'ten şüphelendiğimi söylediğimde Elif abla ve Ezgi girmişti mutfağa. Söylediklerimi duyup beni sıkıştırdıklarında olanları anlatmak durumunda kaldım. Hoş, anlatmasaydım da babamlar gelince herkesle birlikte öğreneceklerdi ya...

Masanın üzerindeki telefonu parmaklarımla çevirerek dudaklarımı kemiriyordum. Açmayacağını bile bile defalarca kez aradım Akın'ı. İlk kez ona ulaşamamak bu kadar çok koydu

CamScanner ile tarandı

yüreğime. Gözlerim doldu. Titreyen çenemi, dolan gözlerimi gizlemek adına yüzümü çevirsem de mutfaktaki herkesin göz hapsindeydim ve daha bir damla yaş süzülmeden, "Aa, yapma ama Leyla," dedi Elif abla sırtımı sıvazlayarak. "Bir şey olmayacak. Bak birazdan gelirler hepsi."

Düştüğüm o çukurda Elif abla nasıl elini uzatmaya çalışıyorsa Ezgi de bir o kadar beni o çukurda tutmak için çabalıyordu. "Hâlâ inanamıyorum abimin başını belaya soktuğuna!" dedi büyük bir öfkeyle.

Ezgi'nin bu tavrının sebebini bilmiyordum, anlamıyordum ama şu noktada sinirlerime dokunuyordu. Ben cevap vermeden, "Ezgi!" dedi imalı ver sert bir tonlamayla Elif abla.

"Ne, yalan mı abla?" dedi ellerini göğüs hizasında birleştirerek. "Samet abinin ailesini bilmiyor musun? Nasıl belalı olduklarını? Bizi rahat bırakırlar mı?"

O böyle konuştukça gözlerim doluyor, kalbim daha çok sıkışıyordu. Benim yüzümden Akın'ın başı belaya girmişti. Gerçekten dediği gibi olursa ve Akın'ı rahat bırakmazsalar diye öldüm öldüm dirildim o daracık mutfağın içinde.

"Sen bir sussana ya," dedi Merve Ezgi'ye çıkışarak. "Felaket tellalı gibisin. Görmüyor musun kız ne hâlde! Küçük müçük demeyeceğim çarpacağım şimdi sana bir tane."

"Denesene bir," dedi meydan okurcasına kafasını ona uzatarak.

Bu gece bir olayı daha kaldıracak durumda değildim. Elif abla, Ezgi'yi, "Gel buraya gel," diyerek kendine doğru çekerken ben de Merve'yi çektim. Beni korumaya çalışıyordu biliyorum, haklıydı da ama bir de bu kavgayı kaldıramazdım.

"Tamam Merve, lütfen," dedim onu kendime yakınlaştırarak. Hâlimi gören Merve daha fazla zorlamayarak sandalyesini yere şiddetli bir şekilde vurarak bana doğru çevirdi kendini.

"Ezgi kalk, biz eve gidelim. Sen azıttın bu akşam iyice."

Kovmak olarak anlaşılmayacaksa gerçekten gitmeleri benim için çok daha iyi olacağından ne gidin ne de gitmeyin dedim. Kendi kafamın içindeki kavgayı daha rahat duyabilmek için evin sessizliğine ihtiyacım vardı.

CamScanner ile tarandı

"Abim gelmeden şuradan şuraya gitmem." Aklımı okumuş ve buna aykırı gibi iyice kuruldu sandalyeye. Elim başıma gitti şakaklarımı ovmaya başladım. Ben ki mahallede sessiz, sakin, etliye sütlüye karışmayan bir kız olarak bilinirken başıma gelenler sevdiğim adamı karakolluk etmişti. En mutlu günümüzün böyle bitmesini, bugünü böyle hatırlamamızı istemezdim.

Ezgi'nin inadına karşı Elif abla inatla omzundan tutup çekiştirdi. "Kalk, Ezgi! Eve gelir zaten Akın."

"Önce buraya gelir ama," dedi gözlerini bana dikerek.

Merve yerinde sessizce homurdanmaya devam ediyordu ve bu homurdanmalar Ezgi biraz daha devam ederse pek de olumlu sonuçlar doğurmayacağına işaretti.

"Ee, bir zahmet," dedi Elif abla olması gereken bu der gibi. "Sen de Akın'a çok düşkünmüşsün gibi bırak bu tavırlarını. Ha hemen görmüşsün, ha beş dakika sonra..."

Elif abla bence de tam üstüne basmıştı lakin Ezgi ona da çemkirmekten geri durmadı. "Abim o benim abla. Neden düşkün olmayacakmışım? Hiç mi yüzü gülmez adamın? Kimi sevse hep çekiyor."

Dayanamadım artık. Zaten kendi içimi kemirip bitirirken bu kızın konuşmaları cinlerimi tepeme çıkarıyordu.

Bir hışımla ona doğru dönüp, "Senin benimle derdin ne ya?" dedim çıkışarak. "Ne yaptım ben sana?"

Sandalyesini bile bana doğru çevirmedi. Ellerini göğsünün üzerinde bağlayıp rahat bir tavırla arkasına yaslanarak sinir bozacak bir tonlamayla kafasını çevirdi. "Benim seninle ne gibi bir derdim olabilir. Sen kimsin ki? Olanı konuşuyorum ben, yalan mı?"

Sinirlerimin en ucuna geldiğim kızaran yüzümden, sesimden, tavrımdan belliyken, "Leyla," dedi Elif abla ama elimle durdurdum. Daha fazla susmak istemedim.

"Ne hâlde olduğumu görüyorsun da neden üzerime geliyorsun?" dedim engel olamadığım o gözyaşları içinde. Tüm gece olup bitenlerin siniri ve yükü sonunda hıçkıra hıçkıra boşalmama sebep olmuştu. Ezgi değil de Akın'da kalan aklım,

CamScanner il

yanımda olmayışı ve benim burada çaresizce oturuşum içimin derdiydi. Tek bir cümlede hepsini bir gözyaşıyla döktüm. Elif abla ve Merve hemen yamacımda beni sakinleştirmek için var olurken Ezgi daha da üsteledi.

"Bu kadar zayıf karaktere sahip olman benim sorunum değil. Şimdi bir de karşımda ağlama. Vicdan azabı duyacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Ben yanlış bir şey demedim, sen fazla alıngansın. Doğruları kabullenemiyorsun."

Birbirini kovalayan gözyaşlarımı elimle temizlerken sinirle kolundan tutan Elif abla, "Kalk!" diye bağırdı. "Elimde kalacaksın! Madem gitmeyeceksin yürü içeride otur. O ağzını da içeride sakın açma, vallahi kırarım kafanı."

O çekiştirerek Ezgi'yi çıkarırken Merve'ye bakıp beni gösterdi teselli et der gibi. Öyle üzüldü ki hâlime, Akın'ın merhametini ve vicdanını onda da gördüm. Lakin Ezgi nasıl bunların kardeşi bir türlü anlayamadım. Onlar mutfaktan çıktıktan sonra Merve elimi tutarak sesini olabildiğince inceletti. "Ağlama Leyla'm, lütfen," dedi o da ne diyeceğini, ne yapacağını bilmezmiş gibi.

Burnumu çekerken gözlerim bir noktaya daldı. Gözyaşlarım dinmemişti lakin azalmıştı. "Akın'ın bana kadar gayet sakin bir hayatı vardı Merve. Hiç böyle şeyler duymuyorduk ki. Şimdi karakollarda geziyor baksana. Ezgi haklı, benim yüzümden oldu."

Az öncekinin aksine daha sinirli çıktı sesi. "Allah aşkına şuna haklı deme. Neresi haklı onun? Görümcelik damarı var onda. Sen de iyi sabrediyorsun yemin ederim. Ben olsam iki tane çakmıştım ağzının ortasına. Bak bakalım o zaman konuşabilecek mi!"

"Ne olur sence şimdi?" dedim Ezgi'yi falan unutup Akın'ı kastederek. Birinden bir cevaba ihtiyacım vardı. İyi şeyler duymam lazımdı çünkü Akın'ın Samet'i getirdiği hâl ve elindeki fotoğraflar Akın için hiç iyi değildi. Gönlümün sıkıntısı bundandı. Aklım bana Akın'ı aklayabilecek hiçbir seçenek sunmadı, yüreğim onun acısına düştü.

Dudakları büküldü narince. "Bilmiyorum ki hiç..." dedi o da bir çare arar gibi. "Normalde ifadesini alıp gönderirler

CamScanner ile tarandı

diyeceğim de Samet'in görüntüleri ortalarda dolanıyor. İspatlı bir şeyden de hemen hapse atarlar mı, nasıl olur süreç, hiç bilgim yok. Kızım, biz ailecek karakolun yerini bile bilmeyiz. Ne bileyim ki ben..."

Merve'nin söyledikleri değil içime su serpmek beni daha da dehşete sürükledi. Gözyaşlarımı hızlıca silip Merve'ye doğru döndüm. "Ne demek hapis?" dedim gözlerimi büyüterek. Akın kavga etti diye, üstelik karşısındaki adam beni öldürmek isterken hapis mi yatacaktı? Onca suçlu hiçbir şey olmamış gibi sokakta dolaşırken Akın bu yüzden hapis mi yatacaktı? Aklım almıyordu. Beynim yerinden çıkacak gibi zonklamaya başladı.

Korktuğumu hisseden Merve beni sakinleştirmek adına, "Yok be kızım," dedi elini sırtıma koyup sıvazlayarak. "Ben boşboğazlık ettim. Bakma sen bana, gelirler birazdan. Hem ben anlamam dedim ya sana."

Yine de böyle bir ihtimal vardı ve ben şimdi aklımda bunu çevirip duracaktım.

"Samet şikâyetçi olmasa," dedim aklıma gelen fikrin heyecanıyla. "Bir şey olmaz o zaman değil mi?"

Benim bir yol bulmam lazımdı. Bir yol bulup Akın'ı bu olayın içinden çekip almam lazımdı. Merve dudak bükerek kısa bir an düşündü. "Yani bilmem ki," dedi omuzları çıkıp tekrar geri düşerken. "Olmaz sanırım."

Başka bir çıkar yol bulamayınca kendime, "Nereden bulabiliriz Samet'in numarasını?" diye sordum. Merve bu konularda benden daha iyiydi. Mahallenin tüm kızlarıyla arası benden çok daha iyi olduğundan onların sevgilileri, abileri, bir şeyleri sayesinde hep aradığını buluyordu.

"Selda'ya söyleyelim, Murat'tan alıp atsın."

Masanın üzerinde olan telefonunu hiç beklemeden heyecanla ona uzattım. "Hadi, at mesaj hemen. İste çabuk. Vakit kaybetmeyelim daha fazla."

Telefonu elimden alırken, "Dur bir dakika," dedi.

Elim ayağıma dolanınca onu da paniklettim. Aklıma yatan en mantıklı seçenek buydu ve vakit kaybetmek istemiyordum.

Merve telefonla yazışırken, "Hadi, atmadı mı daha?" diye sordum.

"Leyla dur, daha çocuğa yeni yazdı."

Duramıyordum ki. Ben dursam içim durmuyordu. Akın'dan haber alamadıkça, onunla konuşmadıkça ben bende duramıyordum. Derin bir sıkıntıyla iç çekerek ayaklanıp mutfağın içinde yürümeye başladım.

"Al," deyip telefonu uzatmasıyla tüm telaşlı adımlarım masaya yöneldi. Ekranda bir numara vardı. Elinden almış tam arama tuşuna basacaktım ki vazgeçip kendi telefonumu aldım. Bir de kızın başına bela etmek istemedim onu. Numarayı girdikten sonra çalan ses kulaklarımın yanmasına sebep oldu. Onun o iğrenç sesini duyacak olmak bile beni rahatsız ediyordu.

"Alo," dedi o iğrenç sesiyle. Onun sesiydi. Samet telefonun ucundaydı. Tüm öfkeme karşı, "Samet, ben Leyla," dedim oldukça sakin bir sesle.

Benim aksime o daha da hiddetlendi. "Ne oldu kızım, hayırdır? Seninle işim yok artık benim."

Hayatımı mahvetmemiş gibi seninle işim yok deyişi, o cümlenin gittiği noktanın Akın'a dayanışı sinirimi tepeme attırdı.

"Dur bir dakika," dedim sakinliğimi korumaya gayret ederek. "Akın'ı şikâyet etmişsin."

"Evet, ettim," dedi tok sesiyle. "Neler yaptı bana, sessiz mi kalacaktım? Dua etsin canını almadım. Allah'a havale ettim, bir de adalete versin şimdi hesabını."

Akın'ın yüzüne karşı söyleyemeyeceği o sözleri şimdi büyük bir yürekle söylemesi komik geliyordu. O ağlayıp sızlamaları geldi aklıma. Akın'ın elinin altındayken yalvarışları yankılandı zihnimde. Onun olmadığı yerde, erkekliği anca bir kadına karşı tutmuştu her zamanki gibi.

Sakinliğin getirdiği o tehditkâr tonla, "Sen de verirsin o zaman hesabını adalete," dedim.

Kısa bir an telefondaki ses kesildi.

"Anlamadım?"

CamScanner ile tarandı

"Duydun işte Samet. Ben de gidip tek tek olanları anlatacağım. Beni öldürmeye çalıştığını, sokak ortasında taciz etmeye kalktığını... Hepsini anlatacağım. Hatta şimdiye kadar yapmamış olmam hata. Uzamasın dedim ama keşke o gün sokakta bana sarktığın gün sessiz kalmak yerine bağırıp çağırıp karakola gitseydim. Madem sen adalet istiyorsun, ben de istiyorum."

Kahkaha attığında, "Kim inanır sana?" dedi.

"Herkes," dedim aynı gülümsemeyi takınırken. Benim kendimden bu kadar emin oluşumla telefonun ucundaki adamı gömemesem de yüzünün aldığı o şekli hayal edebiliyordum. Kahkahalarının yankısı kesilmişti. "Herkes inanır Samet. O video kayıtlarında senin özür dilerim, pişmanım deyişlerin de var itiraf gibi. Üstelik bu olaylar yaşanırken Enver amcanın bakkalının oralardaydık. Sağ olsun, o da bana kamera kayıtlarını vereceğini söyledi. Her şeyi bir bir çekmiş. Baban duyunca tüm bunları yine senin arkanı toplamak için uğraşacak mı bakalım? Öyle Leyla'nın yalanları deyip kandırmana benzemez." Enver amcanın kamera kaydı kısmı o an için yalandı ama etkili olmuştu. Samet'in sıklaşan nefeslerinde çaresizlik, tereddüt koktuğunu hissedebiliyordum.

"Yapamazsın," dedi. Korkusu sesinin rengine bulaşmıştı. Ben de üzerine üzerine gittim.

"Yapacağım. Hatta şu an evden çıkıyorum Samet. Karakolda görüşürüz."

Birkaç saniye sessizlik oldu. İçimden dualar ettim o birkaç saniyede. Çok şükür ki ettiğim duaları, el açışımı karşılıksız bırakmadı.

"Leyla, tamam dur," dedi panikle. "Gitme tamam. Babam gerçekleri öğrenirse beni evlatlıktan reddeder. Madem sen kapansın istiyorsun, Akın da bir daha bana bulaşmayacaksa kapatalım bu konuyu."

Derin bir nefesle yüzüme bir huzur otururken ilk defa gülümsedim. Merve bir yandan kulağımdaki telefona yapışmaya çalışıyor, bir yandan beni çekiyordu. En son yanına oturdum.

CamScanner ile ta

"Şikâyetçi olmayacaksın," dedim aynı tavrı sürdürerek. "Bu konu burada kapanacak ve daha fazla uzamayacak."

"Tamam," dedi kıvama gelmiş gibi. "Akın senden uzak duracak diyorsan."

Bu kısmı sorar gibi söylemişti. Net bir cevap istiyordu çünkü hâlâ deli gibi korkuyordu. "Duracak," dedim onun adına söz vererek.

"Tamam, ne istiyorsan öyle olsun. İkiniz de bundan sonra benden uzak durun. Yoksa bir daha sizi affetmem."

O an kahkahamı tutamadım ve epey gür bir sesle çıktı. Korkudan altına edecek kıvama gelmişti fakat affetmek gibi büyük cümleler kurmaktan da çekinmiyordu. Tam ağzımı açacaktım ki yüzüme kapanan telefonla kaldım. Hiç mühim değildi gerçi. Ben anlaşmamı yapmıştım ve dahasına gerek yoktu.

Yüzümdeki gülümsemeyle Merve'ye doğru dönüp, "Oldu galiba," dedim. Yine de içimde şüphe oluştu Samet'in karaktersizliğinin getirisiyle.

Merve de öyle düşünüyor olsa gerek, "İnşallah," dedi o da çok inanamıyor gibi.

Bir umutla ama içimdeki kasvet bulutları dağılmadan oturup gelişmelerden bir haber beklerken, "Leyla!" diye duyduğum babaannemin sesiyle kalkmak zorunda kaldık. Odaya girmeyi hiç istemiyordum ama gitmezsem olmayacaktı. Herkes içerideydi ve biz mutfakta duruyorduk. Adımlarım geri geri gitse de içeri doğru ilerledim. Tekli koltukta çatık kaşlarıyla babaannem, üçlü koltukta ise annem ve Nuran teyze oturuyordu. Ezgi beş karış suratıyla Elif ablanın yanında, diğer koltuktaydı. Merve de annemlerin yanına oturduğunda ben kapı girişinde öylece ayakta dikilmeye başladım.

"Efendim, babaanne?"

"Ne yapıyorsunuz siz içeride?" dedi gözlerini kısarak.

"Hiç oturuyorduk. Olanlar çok moralimi bozdu. Kimsenin tadı kaçsın istemedim."

"Hıh!" dedi yüksek sesle burnundan soluyarak. "Herkesinki kaçık zaten. Otur işte burada."

CamScanner ile tarandı

Ezgi yetmezmiş gibi babaannemde eklenince moralim de sinirlerim de altüst oldu. Daha fazla deşmesin diye susup sessizce oturmuştum lakin babaannem durur muydu? Durmadı.

"Bu çocuğu evden polis alacak kadar ne yaptı bu? İt kopukla mı evlendireceğiz seni?"

O an başımdan aşağıya kaynar sular döküldü âdeta. Babaannemin söylediklerinden nasıl utandıysam Nuran teyzenin kısa bir yüzüne bile bakamadım.

"Ne iti kopuğu babaanne?" dedim bir hışımla.

Göz ucuyla zar zor Nuran teyzeye baktığımda kızarıp bozaran Nuran teyzenin morali iyice bozuldu.

"Ne diyorsun anne sen!" dedi annem hemen çıkışarak "Akın'ı hepimiz tanırız. Öyle biri değil o."

"Ee, değilse adamı dünürlük akşamı ne diye gelip aldılar?"

Nuran teyze babaannemin laflarına daha fazla dayanamayarak, "Kıymet teyze," dedi yine de saygısını koruyarak. "Benim oğlum öyle it kopuk falan değil. Bir yanlış anlaşılma vardır. Gelirler birazdan, biz de öğreniriz."

Saygısını bozmasa dahi asılmış suratıyla başını başka yöne çevirdiğinde oturduğu yerde bile sığıntı gibi hissetmesi yüreğime oturdu. Bir gece nasıl güzel başlayabilirse öyle güzel başlamış, nasıl kötü devam edebilirse öyle kötü devam etmişti. Babaannemin yegâne dostu gibi olan Ezgi de çok fazla suskun kalmış olsa gerek babaanneme destek olmak istedi.

"Nasıl bir aileye denk geldik anlamıyorum ki," dedi yangına körükle gider gibi. "Kız mı kalmadı mahallede başka? Görücü usulü zaten. Bulamadınız daha düzgün birini. Kendi..."

Samet'i anlatacakken Elif abla dürttü ve Ezgi susmak zorunda kaldı. Babaannemin Akın'a laf söyleyişini karşılıksız bırakmak istememişti. Babaannemin yaptığı doğru değildi ama Ezgi'ninki hiç değildi. Hangisine ne laf söyleyeceğimi bilemedim. Ezgi resmen yangına körükle gidiyordu ve babaannemle ikisi iki ailenin arasının açılmasına sebep oluyordu. Hem de parmağımda Akın'a ait yüzük dururken. Kurdelesi bile çıkmamıştı henüz ve biz daha başlangıcımızda uçuruma yuvarlanıyoruz gibi hissediyordum.

Ninova

CamScanner ile tar

Bulutların tepesinde olmamız gerekmiyor muydu, neden yerlerde sürünüyorduk?

"Ailemizde ne varmış Ezgi kızım?" dedi annem.

Babaannem ve Ezgi bir noktada tolere edilebilirdi lakin annemin de olaya dahil oluşuyla işler iyice çıkmaza girdi. Ağladı ağlayacak bakışlarımla, "Anne," diyerek annemin kolundan çekiştirirken bakışlarım Elif abladan medet umar gibi ona tutundu.

"Sen onun kusuruna bakma Ayşe teyze," dedi Elif abla. "O Akın'a üzüldüğü için ne dediğini bilmiyor."

O an beni bu ortamdan atacak tek şey gerçekleşti. Telefonumun çalmasıyla, "Akın!" diyerek fırladım yerimden. Hızla mutfağa koştum. Masanın üzerinde ters duran telefonu alırken bile ellerim titriyordu. Sonra ekranda onun adını görünce yığılacak gibi olup sandalyeye tutundum.

"Akın," dedim kalbim büyük bir gümbürtüyle atarken. Elimle öyle bastırdım ki kalbim çıkacak gibi hissediyordum.

"Leyla," dedi, sıcacık sesiyle içimdeki tüm fırtınalar dindi sanki.

"Ne oldu?" diye sıraladım sorularımı merakla, endişeyle, özlemle. "Çıktınız mı? Bir şey yok değil mi?"

Soruları ardı sıra soruyordum. Merve ve Elif abla mutfağa gelmiş bize bakarken Ezgi daha uzak bir mesafeden izliyordu bizi.

Soluk soluğa oluşumla, "Dur bi'," dedi. Kısa bir an o sustu ve ben adım seslerini işittim. Muhtemelen olduğu yerden uzaklaşmıştı yanında bizimkiler var diye. "Leyla'm sakin ol, çıktık biz. Geleceğiz birazdan. Önemli bir şey yok. Ben arabaya geçeceğim şimdi ama sana bir şey diyeceğim."

Yer ayaklarımın altından kaydı sanki. Kötü bir şeyler olduğuna o kadar emindim ki.

"Ne oldu?" diye sordum korka korka.

"Baban öğrendi her şeyi ve biraz kızgın ama korkma sakın. Ben gelene kadar sakinleştireceğim onu."

CamScanner ile tarandı

Büyük bir yıkıma hazırlamak ister gibi tatlı bir dille konuştu benimle lakin ben babamı bilirdim. Öfkesini, öfkelendiğinde tutamadığı dilini... Belki söyleyecekleri yalnızken sineye çekebileceğim şeylerken Akın'ın ve ailesinin yanında söyleyecek olması şimdiden içime dokundu.

"Orada mısın, güzelim? Bak, önceden haber verdim hazırlıklı ol diye. Geleceğiz şimdi, tamam mı?"

"Ta-tamam." Zar zor çıktı tek bir kelime ağzımdan. Telefon kapandıktan sonra ayakta durmaya mecalim kalmamıştı. Dayandığım o sandalyeye yığıldım kaldım âdeta. Yanıma doluştular hemen.

"Ne olmuş?" diye sordu Merve.

Bunu söylemek bile boğazıma bir yumru oturttu. "Babam..." dedim kaldım. "Her şeyi öğrenmiş, çok sinirliymiş. Eve geliyorlarmış."

Düşündüm durdum bakışlarımın daldığı o yerde. Ben bir şey yapmamıştım ki. Bana sinirlenmiş olamazdı değil mi? Ama siniri bana olmasa Akın öyle uyarır mıydı beni?

Ben kendi derdimde değilmişim gibi, "Abim iyi miymiş?" diye sordu Ezgi.

O an onu elime alıp evire çevire dövmek istedim. Sanki Akın'ı ölüme göndermişiz gibi, suçlusu sadece benmişim gibi, içinde bulunduğum hâli bile önemsemeden üstten üstten sordu.

Ters bakışlarım üzerine asılı kalırken ilk defa sabrımın son demindeydim. "Elimde kalırsın!"

Bir tek Elif abla ve Merve anladı beni. Merve beni sakinleştirmeye çabalarken Elif abla da kardeşini hamile hâliyle zapt etmekle meşguldü. Kolundan asılıp çekiştire çekiştire götürürken Merve ise çaresizce gözyaşlarımı silmeye çalışıyordu.

"Boş ver," dedim ellerini usulca tutup uzaklaştırırken. Hangi birini silecekti ki? Ben bu gece daha ne kadar ağlayacaktım ki? Birazdan geleceklerdi ve evde büyük bir kıyamet kopacaktı. Elif ablanın hızlı hızlı mutfağa girmesiyle bakışlarımızı ona çevirdik.

"Geldiler," dedi soluk soluğa. "Camdan gördüm. Arabadan iniyorlardı."

Kalbim tekrar hızlıca atmaya, içimi korku kaplamaya başlamıştı. Zil çaldığında odada bir hareketlilik oluştu. Hepsi kapıya doluştular muhtemelen. Ben de gözyaşlarımı silerek hızla kapıya koştum. Arkamdan Merve geldi.

İlk ben koştuğumdan kapıyı da ben açtım. Akın'ı o an karşımda gördüğümde ve şu an benim için en güvenli alan gördüğümden, korktuğumdan, endişelendiğimden yine o endişelerimi onda dindirmek istedim. Arkasında daha kimse olmamasının güvenciyle önce ellerimi boynuna sardım sıkıca. "Çok korktum," dedim bir itirafı onun avuçlarına bırakıp yükümden kurtulmak istercesine. "Çok korktum ben Akın..."

Akın'ın tek eli belime tereddütle yerleşirken geri doğru çekildim ve elimi yüzüne doğru atarak, "İyi misin?" dedim. Yüzü kıpkırmızıydı. Öfkeden, soğuktan... Bilemedim. Elimin tersiyle yanaklarına ve şakaklarına dokunurken, "Bir şey yok değil mi?" diye sordum.

O an onunla ilgilenişim, gözlerimdeki korkuya rağmen ona sığınıp ona derman olma telaşım Akın'ın gözlerinden daha önce hiç görmediğim bir hissin geçmesine sebep oldu. Kısa bir an biz hiç kimse yokmuş gibi baş başa bir derdin telaşında kalınca o saniyede asılı kalmak istedim. Ben başka kimseler olmasa binlerce derdi Akın ile göğüslemeye razıydım fakat çok geçmeden etrafımıza doluştular. Önce annemler arkamızdaki yerini aldı ki bu bizi ayıran sebep olmadı. Onlar oradayken bile biz birbirimize kalabiliyorken Akın'ın arkasındaki merdivenden gelen babamların sesleriyle Akın geri doğru çekildi. O çekilince ben de çekilmek durumunda kaldım. Annemin beni arkaya doğru çekmesiyle de iyice soyutlandım.

Akın'ın bakışları bende kalırken içeri adım atar atmaz Ezgi koşup ona sarıldı. Yüzüme sahte imalı bir gülümseme yerleşti. Bilinçli yapıyordu. Öyle ki Akın da şaşırmış gibi yüz ifadesi değişmişti. Elleri kardeşinin omzunu bulduğunda, "Bir şey yok Ezgi, tamam," dedi kendinden uzaklaştırarak.

"Ne oldu oğlum, niye gelmiş polisler?"

Nuran teyzenin sözleriyle Akın'ın gözleri benimle annesi arasında mekik dokudu. Merdivenleri daha geç çıkan babam ve Orhan amcanın yanında Hakan abi ve ayrıca Fatih vardı. Fatih'i görür görmez heyecanla bir adım önce çıkan Merve onun göz hizasında durmaya çalıştı.

"Ne olmuş, söylesenize," dedi babaannem.

"Ne olacak?" dedi babamın öfkeli gözleri beni bulduğunda. "Bizim kızı konuşmuşlar mahallede. Akın da gitmiş dövmüş konuşanlardan birini."

Babamdan böyle şeyler duymayı hiç beklemiyorken daha rahat durabilmek adına Merve'den destek aldım.

"Geçelim içeri Mehmet amca," dedi Elif abla. "Orada daha rahat konuşuruz."

Annem olayın şaşkınlığını üzerinden atamazken, "Nasıl konuşmuşlar?" dedi.

Babamın yüzüne yansıyan o ifade öfkesini ayan beyan ortaya koyuyordu. "Konuşturma şimdi beni," demesiyle tüm bakışlar bana döndü.

"Milletin boş boş konuşması işte," dedi Orhan amca daha sıcak bir tavırla.

Ben kime, nereye bakacağımı bilemezken Fatih girdi söze. "Büyütülecek bir şey yok. Şikâyetçi olmadılar zaten. Kapandı konu. Kaçmasın kimsenin tadı."

Kimsenin tadı kaçmasın denmişti ya Ezgi konunun kapanmasını istemez gibi üstüne üstüne gitti. "Abime laf söylüyordunuz Kıymet teyze it kopuk diye. Sizin kızınızın yüzünden olmuş her şey, gördünüz mü?"

Babaannem iyice öfkeden şişerek odaya doğru sendeleye sendeleye yürümeye başladı.

"Ezgi kızım, sen de bir sus istersen." Annemin sert uyarısıyla Ezgi kısa bir an sussa da devamını getireceğini herkes çok iyi biliyordu. O hengâmenin içinde bakışlarım Akın'ı buldu. Korkum, endişem, hüznüm hepsi gözlerimden aktı sanki. O ise bakışlarıyla beni yatıştırmak istercesine sessizdi. Kimin ne dediği mühim değilmiş gibi odağı bir tek bendeydi.

"O konu kapandı kapanmasına da mahallenin dilindeymişiz Avukat Bey, o ne olacak?"

"Ne olacak Mehmet sen de Allah aşkına..." Orhan amca babamın aksine daha yapıcı konuşup onu da sakinleştirmek istiyordu. "Susacaklar. İki serserinin lafıyla mı hareket edeceğiz?"

"Bana söyleseydi bana," dedi babam öfkeyle. "Ben eşekbaşı mıyım burada? Baba, Samet bana böyle böyle yaptı deseydi. Ben kızımı koruyamayacak mıydım?" Babam bunları söylerken yanımdan geçip gitmişti ve ben arkasında bir enkaz olarak kalmıştım.

Babam odaya giderken Orhan amca beni tutarak, "Hadi, biz de geçelim," dedi.

Orhan amca o an bana babalık görevini yerine getirirken Akın da hemen arkamdaydı. Herkes bir yere yerleştiğinde Akın benim yanıma oturarak içinde bulunduğumuz hâl, daha doğrusu benim derdim ona daha büyük dert olmuş gibi, "İyi misin?" diye sordu. "Sakin ol, tamam mı? Ben halledeceğim."

Başımı olumlu anlamda salladım. Öyle çaresiz, öyle güzel bakıyordu ki bana kalbim acıyordu.

"Fatih Bey, siz avukattınız değil mi?" diye sordu Merve herkesin derdi kendineymiş gibi.

"Evet," dedi Fatih kafa sallayarak.

"Onu da yolda aradık, ne olur ne olmaz bilmediğimiz için. Sağ olsun o da ikiletmeden koştu geldi."

"Geleceğim tabii amca, Akın benim kardeşim."

"Şey ben sizin numaranızı alabilir miyim?"

Ani çıkışıyla hepimiz ona odaklanırken Merve bambaşka bir boyuta geçmişti. Fatih'in anlamsız bakışları arasında kaldığında, "Şeyden," dedi. "Biz teyzemlerle mal davasından kavgalıyız da. Mahkemeye vereceğiz. Tanıdık avukat varken başkasına gitmeyelim."

Kasap et derdinde koyun can derdinde deyiminin vücut bulmuş hâli gerçekleşiyordu şu an.

"Olmasın bu iş," dedi babaannem ani bir çıkışla. "Daha en başından nasıl başladı baksanıza. Bu iş hayırlı değil, belli."

CamScanner ile tarandı

O an bu ana kadar yaşadığım en kötü andı. Bizim ayrılma ihtimalimiz, bizim değil onların karar vermesi, bu işin bir anda yokuşa sarması kaderin bize bir oyunu muydu? Herkesin olsun diye can attığı evlilikte şimdi aileler tek tek geri çekiliyordu. Ben Akın'a doğru bakıp korkuyla doğrulurken Akın elini dur dercesine uzattı. Biz sustuk, onlar eteklerindeki taşları düştü.

"Bence de," dedi Ezgi daha fazla dayanamayıp. "Sonunda mantıklı düşünen bir kadın."

Kimsenin bizim ne düşündüğümüzle zerre ilgilendiği yoktu. Bana dur derken kendisi dayanamamış babaanneme de cevap niteliğinde, "Ezgi!" dedi Akın bağırarak "Kapa çeneni."

Babaanneme söyleyemediklerini Ezgi'ye sesli bir şekilde dile getiriyordu. Başparmağı sertçe dudağının kenarını okşarken bakışları babam ve babası arasında döndü durdu.

"Keşke babana söyleseydin," dedi Nuran teyze beklemediğim bir tavırla. "Akın'ı katmasaydınız eğer, bu iş bu kadar büyümezdi."

Babaannem ve Ezgi'ye bir noktaya kadar alışabilmiştim fakat Nuran teyzeden beklemediğim o sözlerle çakıldım kaldım. Ben kendimi kime karşı anlatacağımı bilemedim.

"Anne!" dedi Elif abla dürterek. Susturmaya çalışına karşı mahcup bakışları beni bulurken Nuran teyze oturduğu yerde yükseldi. "Kötü bir şey demedim kızım ben ama oğlumun böyle şeylere karışmasını istemezdim."

"Gönlünüz yoksa söyleyin Nuran Hanım," dedi annem üzerine alınmış gibi. "Zorla kızımızı vermiyoruz."

Annelerimiz de arkamızdan çekilir gibi olduğunda ve odanın içinde bir curcuna hâli varken, "Ben-" diyerek atılmıştım ki Akın sözümü kesti.

"İki saattir acaba biri mantıklı bir şey söyleyecek mi diye bakıyorum," dedi tok bir sesle tüm sesleri susturarak. Yan yana oluşumuzun getirisiyle kucağımdaki yastığın arkasında kalan parmak uçlarım Akın tarafından avucuna hapsedildi. Bir yandan onlara beni, bizi, hissettiklerimizi anlatırken bir yandan bana güç veriyordu.

"Bizim hakkımızda evlensin, ayrılsın, o olsun, bu olsun diye konuşup duruyorsunuz da bu kararı size bırakacağımızı düşündüren ne?" diye sordu. Kimseden ses çıkmadı.

Ezgi, "Abi," demişti ki Akın, "Akşamdan beri." diyerek sesinin tonuyla bastırdı Ezgi'yi. "Leyla'nın üstüne gidiyorsunuz da Leyla bunu tek başına yaşamadı. Leyla konuşulduysa, Leyla'nın başına bunlar geldiyse bir suçlusu da benim. Özür dilerim Mehmet amca," dedi babama karşı sesinin tonu mahcubiyetle düşerken. "Ben düşünüp de akıl edememişim bunların başımıza gelebileceğini ama size yemin ederim siz öyle güzel bir kız yetiştirmişsiniz ki ne benimle buluştuğu saatler sizin sorun edeceğiniz saatlerdi ne de buluştuğumuz yerler öyle kuytu köşelerdi. Biz nerede, ne zaman, ne kadar görüşülmesi gerekiyorsa öyle görüştük. Leyla bana karşı sınırını hep korudu. Bir kusur, bir kabahat varsa bendedir. Size söylemeyişi de benim yüzümden. Ben istedim Leyla'dan. Sen de bir erkek olarak hak verecek olursun ki böyle bir şey başına geldiğinde git babana söyle demek bir erkek olarak yakışık almazdı benim anlayışıma göre."

Babam bir yandan hak vermişti ama bir yandan da öfkesini atamamanın getirdiği bir gerginlikle sessiz kalırken bakışlarındaki o kızgınlığı kolay kolay atmadı, atamazdı. Kollarını koltuğa dayadı ve bakışlarını öylece duvara doğru dikti.

Akın ise babamın hâlini anladığından evin kadınlarına doğru döndü. "Size gelince..." dedi yine aynı baskın tonlamayla. "Geldiğimizden beri susuyorum hepiniz büyüksünüz diye ama siz artık sınırı epey aştınız. Evlenip evlenmeyeceğimizin kararını siz veremezsiniz. Ben buna izin vermem."

Bana doğru dönüp, "Leyla," dediğinde ortamı susturuşunun getirdiği bir rahatlamayla döndüm ona. Karşısına aldığında onlara büründüğü tavırdan ziyade daha sakin bir tonda, "Evlenelim mi?" diye sordu. "Kim ne demiş, ne söylemiş, desteklemiş, desteklememiş... Sen problem etmezsen ben hiç etmem. Senin tek bir sözünü emir bilirim. Yanımızda olmak isteyen olur, istemeyen olmaz. Senin bana güvenin tamsa bizim kimseye de ihtiyacımız yok. Beklemeyelim ister misin, Leyla? Evlenelim mi?"

CamScanner ile tarandı

Onun dudaklarından çıkan o tek soruyla kimseyi görmedi gözüm. Odada bizden başkası yokmuş gibi hissettim. Onca kalabalık içinde sadece biz varmışız gibi hissettiren bir adam vardı karşımda.

"İster misin?" dedi tekrar onay almak için. "Hemen evlenelim ister misin? Ne istersen alırız, yaparız. Hiçbir şey eksik olmayacak söz veriyorum sana. Artık kimsenin söz hakkı olsun istemiyorum, kimse seni üzsün istemiyorum. Bırak sen düşünme başkalarını, ne dediklerini, sana ne diyeceklerini. Hepsini ben düşüneyim senin yerine. Biri bir şey dediğinde eşin olarak cevap vermek istiyorum ben. Bizim bizden başka kimseyi ilgilendirmesin hiçbir şeyimiz. Söyle bana, ister misin? Evlenelim mi? Çıktığımız yolu tamamlayalım mı?"

Gözümde biriken o yaşların arasında beni gülümsetişini inkâr edemezdim. Ben canıgönülden teslim olmuşken ona istemem diyemezdim. Başımı salladım. "İsterim," dedim gözlerimde kalmış yaşlarla gülümseyerek. "Evlenelim."

CamScanner ile tarandı

Beklenmedik bir anda, hayatımın en parlak renklerini Akın'la evlenmeye karar verdiğim an buldum. O an zaman durmuş gibi hissettim. Birlikte yola çıkma kararımız, gözlerimizde parlayan umut dolu bir geleceği simgeliyordu ve ben dün geceden beri o anları, o anların hissettirdiklerini üzerimden atamıyordum. Akın'ın elleriyle ellerimiz birleştiğinde sanki dünyanın en güçlü bağı kurulmuştu ve hiçbir güç bu bağı çözemezdi. Kalbim, o an sonsuz bir sevgiyle dolup taştı.

Gece bitmek bilmezken ben yine o heyecanla geceyi sabaha vardırdım. Erkenden kalkıp kahvaltı sofrasını kurdum ve annemin tavırlı hâllerine rağmen bana eşlik etmesiyle gerginlik dolu o sofraya birlikte oturduk. Dün akşam düğünün önümüzdeki ay olmasına karar verildikten sonra Akınlar eve gitmişti. Babamla da bir daha ayrıyeten o konunun üzerine konuşmamıştık. Odasına bir girdi, giriş o girişti. Çıkmamıştı bir daha.

Sessizliğin hâkim olduğu o sofrada istemsizce tadım kaçarken telefona gelen mesajla kemirdiğim ekmeği bıraktım.

Akın: *Bir saate geliriz güzelim. Hazır olursunuz değil mi?*

Bugün hep birlikte alışveriş yapılacaktı. Esasında Akın ikimizin gitmesini teklif etmişti ama annemin ne denli hevesli olduğunu bildiğimden ve Nuran teyzenin de öyle olduğunu

düşündüğümden belki araları yumuşar diye hep birlikte gitmeyi teklif etmiştim. Kırgınlıklar karşılıklıydı fakat oluşturacağımız aile birliğinde onları yok sayamazdık ve ben kimsenin kimseye kırgın kalmasını, gönül koymasını istemiyordum. Benim karakterimde kırılmalar, küsmeler yüreğime ağırlık yapardı.

Mesaja cevap vermeden önce anneme döndüm. "Akın 1 saate çıkar mıyız diye soruyor. Ne diyeyim?"

Çayını yudumladıktan sonra kafa sallayarak, "Olur," dedi titrek bir nefes alarak. "Toparlarız sofrayı, öyle çıkarız." Son cümlesini bağırırcasına söylediğinde yerimde irkilerek geri çekildim.

"Niye bağırdın o kadar?" demiştim ki yatak odasının kapısının kapanmasıyla niye bağırdığını anladım. Babam duysun diye yapmıştı. Odadan çıkan babam bana doğru bakmıyor, suratı beş karış duruyordu. Anneme doğru yürüyerek elindeki bir tomar parayı masanın üzerine bıraktı.

"Yetmezse söylersin, mahalleden biriyle yollarım."

Bana bakmadan girdiği gibi yine bana bakmadan çıktı. Emekli maaşıyla kıt kanaat geçiniyorduk. Öyle birikimimiz falan yoktu ve bu paranın nereden geldiğini merak ettim. Çalıştığım dönemden biraz param vardı ama bir evliliğin masraflarını karşılayacak kadar çok değildi. İşsizliğime bir son vermenin vaktinin geldiğini hissediyordum artık. Zaten işi bırakmamdaki en büyük sebep annemin ablamdan sonra çöküp giden ruh hâliydi. Şimdi evlenip evimi ayıracaktım ve çalışmamam için bir sebebim de kalmayacaktı. Babam mutfaktan çıktıktan sonra anneme doğru eğilerek, "Bu para nereden çıktı?" diye sordum.

"Boş ver sen. Çıktı işte bir yerden."

Böyle söyleyince daha da meraklandım. Masada duran tomarın kalınlığına bakınca da az buz olmadığı belli oluyordu. Aklımda kurmaya engel olamadığım kötü senaryoların telaşıyla, "Anne!" dedim baskılı bir tonda. "Söylemezsen ben alışverişe falan gitmiyorum. Kimin parasıyla alacağız onları?"

Söylemekle söylememek arasında gidip geldi. Suratının şekli değişti. Sonra dilinin altında yatan baklayı bir anda çıkarıverdi.

CamScanner ile tarandı

"Hüseyin amcandan," dedi. Hüseyin amca babamın eski iş yerinden arkadaşıydı. "Ondan borç aldı baban."

Geçen kendi aralarında konuştukları gizli saklı meselede şimdi aydınlığa kavuşmuş oldu. O konu aydınlığa kavuştu da benim yüreğime çöreklenen o kasvet ağırlığınca oturdu. Nasıl ödeyecekti? Ekstra bir gelirimiz yoktu. Aklımda kurdum durdum ve bir sonuca varamayınca, "Yok anne," dedim masanın üzerindeki para yığınını avucuna sıkıştırarak. "Ver bunu babama geri. Nasıl ödenecek sonra o para?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek geri ver? Ne yapacağız Leyla? Bugün alacaklarımızı ne ile ödeyeceğiz? Rezil mi olalım Nuran Hanımlara? Bir kızımız var onun da yuvasını kuramayalım mı?"

Gurur öyle bir şeydi ki sonrasında dara düşme ihtimaline rağmen insana ödün verdirmiyordu.

"Ne alınacaksa taksitle alırız anne, peşin almamıza gerek yok. Nedim amcanın dükkânında her şey var. Oradan alırız. Sonra ben işe girince öderim."

"İşe mi?" dedi beklemiyormuşçasına. "Çalışacak mısın?"

"Çalışacağım tabii anne. Ben mesleğimi seviyorum. Ablamı kaybettikten sonra sen yalnız kalmak istemediğin için ben evde durdum ama evlendikten sonra mesleğimi yapmak istiyorum. O yüzden taksitle alırız. Öderim ben."

Bir hışımla ayaklanıp masadakileri hızlıca toparlamaya başladığında, "Olmaz!" dedi. "Sen çalışacaksan çalış. O para senin paran. Bir kızımızı da evlendiremeyeceksek nerede kaldı bizim anne babalığımız?"

Onunla birlikte ben de ayaklanarak sofrayı toplamaya yardım ettim.

"Babam o kadar borç içindeyken ben o evlilikte mutlu olabilir miyim anne? Israr etme. Taksitle alırız. Bu yüzden rezil olacaksak veya küçük göreceklerse bizi, ben cevabını veririm, merak etme."

Beni çok da ciddiye almamış bir ifadeyle başını sallarken konuyu sürdürmemek adına, "Tamam tamam," dedi. "Biz parayı

CamScanner ile tarandı

yanımıza alalım da ne olur ne olmaz. Sonra veririm ben babana geri."

Telefonum titredi tekrar. Akın'a cevap yazmayı unuttuğumdan muhtemelen oydu. Ellerimi suyun altına tutup havluya kuruladım hemen.

Akın: *Leyla?*

Leyla: *Tamam, biz yarım saate hazır oluruz.*

Akın: *Tamam.*

Akın: *Şey soracaktım ben sana.*

Akın: *Ya bu konu telefonda konuşulmaz, biliyorum ama şimdi her şey aceleye geldi ya fırsat olmadı seninle konuşmak için. Bugün konusu geçtiğinde ben sana hiç bırakmadan cevabını vermek istiyorum. Bu ev konusunu ne yapacağız? Yani bizim üst katı benim için yapmıştık ama ben bu durumda orada oturmanın doğru olmayacağını düşünüyorum. Başka bir yerden ev tutalım diyorum. Sana sormadan kendim de bir karar almak istemedim. Mahallede evlere baktım ama hiç boş ev yok. Bir tane var ona da köpek bağlasan durmaz. Yukarıdaki mahallelerden bakalım dedim ben. Sen ne düşünüyorsun?*

Düşündüm o an. Akın söylediklerinde haklıydı fakat bir anda girişiğimiz bu evlenme telaşında masraflar bu kadar çokken iyice dara düşmek istemedim. Üstelik ben mahallemden gitmek istemiyordum. Bunun en büyük sebebi de annemdi. Ben evdeyken bile ablamın yokluğu onda depresif bir hâl bırakıyorken benim de gitmemle birlikte daha kötü olmasından korkuyordum. O yüzden ne kadar yakın olursam o kadar iyiydi. Her gün gelip gitmek hiçbir şeyin değişmediğini hissettirmek istiyordum. Üstelik o ev Akın için yapılmıştı ve ben bu kadar gerginliğin üzerine Akın'ı o evden koparırsam Akın'ın ailesiyle de ipler baştan kopmuş olacaktı. Nereye dönsem ailelerimize çarptım durdum. Evlenmeden önce sadece siz değil aileler de evleniyor lafının bu denli doğru olduğunu bilmezdim.

Leyla: *Başka bir yer bakmaya gerek yok. Ev gayet güzel. Hem anneme de yakın. Ablamdan sebep çok da yalnız bırakmak istemiyorum.*

Ninova

CamScanner il

Akın: *Emin misin, Leyla? Senin mutluluğun daha önemli benim için. İçine sinmeden bir şeyler olsun istemiyorum.*

Leyla: *Eminim. Böylesi daha iyi olacak benim için.*

Akın: *Tamam güzelim, sen nasıl istiyorsan öyle yapalım. Ama şunu sakın unutma buradan çıkalım dediğin an başka bir yere geçebiliriz. Ben bir duşa gireyim, sonra gelip sizi alacağım.*

Mesajına görüldü attıktan sonra telefonu bıraktım. Bulaşıkları makineye yerleştirirken anneme doğru dönerek, "Sen hazırlan," dedim. "Gelirler birazdan."

Kafa sallayarak elindeki reçel dolu kâseyi buzdolabına koydu. Masayı bir bez yardımıyla temizledikten sonra mutfaktaki işimi bitirerek odaya ilerledim. Dolabımı açıp göz gezdirirken annem çoktan hazırlanmış yanıma gelmişti bile.

"Bunları da toparlamak lazım," dedi buruk bir sesle dolabımdaki kıyafetlere bakarak. Gitmek benim için de zordu. Hele böyle bir anda, beklenmedik bir anda olması çok daha zordu ama hayatın bizi sürekli kopma noktasına getirişi kalbimde derin bir sancı bırakıyor, hayatı yaşamayı daha da zor kılıyordu.

"Leyla," dedi annem ve ben daldığım derin düşüncelerden aniden sıyrıldım.

"Ben yavaş yavaş toparlarım, daha var zaten," diye karşılık verdim.

Bir miktar koli almam gerekiyordu. Bir sürü eşya, çeyizlik şeyler falan vardı. Dolaptan çıkarttığım mavi elbiseyi beyaz ayakkabılarımla kombinleyerek oldukça spor bir görüntü oluşturdum.

"Hadi inelim de beklemesinler bizi," dedi annem. O önden çıkarken ben de dolaptan aldığım beyaz çantamla birlikte peşinden çıktım. Tam dış kapıyı açacaktım ki zile bastılar. "Ah geç kaldık bak, gördün mü?" dedi annem telaşe memuru gibi. Onları bekletmemek adına benden önce hızlı hızlı indi ve ben de kapıyı çekerek ikişer ikişer adımlarla takip ettim onu. Her adımımda kalbim heyecanla çarpıyordu. Akın'ın beni kapının önünde beklediğini bilmek içimi bir mutluluk ve heyecan dalgasıyla dolduruyordu. Kapının eşiğine vardığımda Akın'ın yüzündeki tebessüm

CamScanner ile tarandı

gözlerime ulaştı ve içimi ısıttı. O gözlerde bana duyduğu derin sevgi ve bağlılığın en kuvvetli hâlini gördüm. Adımlarım telaşlı bir hâlde ona doğru ulaştı. Yanına vardığımda, ellerimiz birleştiğinde, içimde bir sıcaklık hissettim. İkimizin de yüzünde birbirimize olan sonsuz sevgi ve birlikte geçireceğimiz mutlu günler için bir umut ışığı vardı. Gülümseyerek benden beklenmeyen bir şey yaptım. Onun ailesine ve benim anneme aldırış etmeden parmak uçlarımda yükselerek yanağından öptüm.

"Leyla..." diye mırıldandı mest olmuş gibi. "Beni biraz daha sana bağımlı yapmaksa derdin, ben senin çoktandır kölenim."

Geri doğru çekip dudaklarımı ısırırcasına bakışlarımı kaçırdığımda al al olmuştum bile. "Nasılsın?" diye sordum konuyu geçiştirip yangımı saklamak adına.

"Sanırım," dedi bu kaçışımın getirdiği o hâlin tebessümüyle. "Şimdi daha iyiyim."

Onun siyah gözlerinin rengine tezat ışıldayışı beni mutlu ederken evlenecek olmamızın verdiği heyecan daha baskın bir hâl aldı. Hemen arkasında duran arabaya göz gezdirdiğimde Nuran teyze ve Elif abla arka koltuktayken Ezgi önde oturuyordu. Kaşlarım istemsizce çatıldığında fark etmeden sesimin tonuna da o huzursuzluk sindi. "Ezgi de gelmiş," dedim. "Okulu yok mu bugün?"

"Derslerim boş ben de geleceğim diye tutturup takıldı o da peşimize. Sana demiştim, Leyla. Birlikte gitseydik keşke."

Adının geçtiğini bilirmiş gibi mesafemize rağmen kafasını camdan çıkarıp, "Hadi gitmiyor muyuz?" demesiyle bugünün başlangıcını yapmış oldu bile.

"Olsun sorun değil," dedim sorun olduğu hâlde. Keşke beraber gitseydik pişmanlığını yaşasam da bu dakikada hiçbir şeyin değişmeyeceğini bildiğimden sorun yokmuş gibi davranmayı seçtim.

"Hadi gidelim."

Bir iki adım atmamla birlikte onun da yönü arabadan yana oldu. Annem arka koltuğa yerleşmişken ben nereye oturacağım konusunda emin olamadığım için Akın'dan daha yavaş adımlar

CamScanner ile tarandı

atıyordum. Benden tarafa geçip Ezgi'nin kapısını açarak, "Arkaya," dedi.

"Abi," dedi suratını düşürerek. "Araba tutuyor beni biliyorsun hem kalabalık orası şimdi iyice fena olmayayım."

Gerçekten de arka taraf epey kalabalık gözüküyordu. Ben sadece Nuran teyze ve annem olacağını düşünmüştüm fakat Ezgi ve Elif abla bonusu olmuştu. Ezgi'nin huysuzlanışının ardından, "Gel Leyla sen böyle. Ne olacak sanki? Ha orası ha burası," dedi annem arka kapıyı açarak.

Arka tarafa doğru yönelmiştim ki Akın kolumdan tuttu ve durmak zorunda kaldım.

"Ezgi, arkaya. Hadi."

Sert bakışları ve tok sesi Ezgi'nin gözlerini devirmesine sebep oldu.

"Ama abi," Sözlerinin devamını getirecekken Akın tekrar yüksek sesle, "Araba tutuyorsa eve git Ezgi," dedi.

Akın'ın son uyarısından sonra Ezgi büyük bir hüsranla arka tarafa geçti. Onlar sıkışmışken ben rahatça ön koltuğa kurulduğum için huzursuzlanmıştım. Elif abla durumun farkında olduğundan ve kendisini de Ezgi'yi de fazlalık gibi gördüğünden, "Aslında ben gelmeyecektim," dedi. "Sonra baktım Ezgi de geliyor, ben de geleyim dedim."

Bunun açıklaması Ezgi bir densizlik ederse onu tutmak için geldim demekti esasında. "İyi yapmışsın abla," dedim tebessüm ederek. Akın yanıma binip arabayı çalıştırırken ben de tekrar arkama doğru dönüp Nuran teyze ve Elif ablaya doğru baktım.

"Nasılsınız bu arada?"

Nuran teyze Elif ablaya göre daha soğuk duruyordu. "İyiyiz Leylacığım, ne olsun?" dedi Elif abla. Elif ablanın hamile hâliyle o kalabalığın içinde öyle sıkışmasına gönlüm el vermedi.

"Akın, durur musun müsait bir yerde?" diye sordum.

Bir şey oldu telaşıyla yavaşça frene dokunup sağa çektikten sonra, "Ne oldu?" diye sordu. Arabadan inerek Elif ablanın oturduğu kısmın kapısını açtım.

CamScanner ile tarandı

"Geç abla sen öne. Hamile hâlinle oraya sıkışmana gönlüm el vermedi."

"Yok Leylacığım, olur mu öyle?" dedi karşı çıkıp mahcup bir hâlde. "İyiyim ben, bir şeyim yok."

Elif abla hamile hâliyle bunun mahcupluğunu yaşıyorken Ezgi de bir gram düşünce yokmuş gibi onca insanın içinde en öne oturma derdiyle, "Ben geçeyim," dedi. Gözlerimi devirerek Elif ablanın elinden tuttum ve zoraki bir şekilde indirdim arabadan.

"Hadi abla, geç sen. Rahat edemem ben öyle."

Elif abla mahcup bir hâlde ön koltuğa doğru geçerken ben de arkaya sıkıştım. Akın'ın geride kalmış o bakışları bana sıkı sıkıya tutunduğunda tebessüm ettim. Gözlerinin içinde belki de beni en çok sevme sebepleri yatıyordu. Bencil olmayışım ve içimden atamadığım o merhamet duygusu... Hoşgörünün bittiği şu devirde, hemen bozulan ilişkiler yerine bizim oldurma çabamız ve büyütülüp sorun çıkarılacak şeyleri birbirimize dert olarak bırakmadan halledişimiz... Şu hayatta hiçbir şey bizim birbirimiz için gösterdiğimiz çabadan mühim değildi. Yanında oturmasam da Akın'ın bakışları ayna üzerinden hep benim üzerindeyken benim bakışlarım da onun üstündeydi ve birçok şeyi sadece tek bir bakışla konuşmaya başladık. Bizi bizden başkasının anlamadığı, tamamen bize özel olan bakışların arasında bugünü keyifli hâle getirmeye çalışarak yola koyulduk.

Arabayı park ettikten sonra hep birlikte indik. Nuran teyze Elif ablanın koluna girdikten sonra Ezgi de hemen Akın'ın kolundan tuttu. Bakışlarım istemsizce onun kolunu bulduktan sonra gözlerimi kaçırdım. Elif abla, Nuran teyzeye hayranlıkla mobilya mağazalarını gösteriyordu. Akın benden tarafa dönerek Ezgi'yi kolundan çıkarttı. Beklemediğim bir şekilde elimden tutup çekerken ne olduğunu anlayamadım.

CamScanner ile tarandı

"Anne," dedi geriye doğru dönüp. Karşımızdaki mağazalardan birini göstererek. "Siz şuradaki mağazaya girin, biz davetiyeleri alıp geliyoruz."

Parmaklarıma sıkı sıkıya dolanan eliyle herkesin içinde ilk kez el ele tutuşmuştuk. Parmaklarımı iyice parmaklarına geçirirken belli belirsiz parmaklarımı okşamasıyla yüzüme bir gülümseme oturmuştu. Birkaç adım attıktan sonra, "Neye gülüyorsun öyle?" diye sordu.

"Hiç," dedim kıkırdayarak. Hayatın küçük noktalarından zevk almak bu demekti sanırım. Akın ile el ele tutuşup bir yolda yürümeyi bile içimde büyütüp günün en güzel anı yapabilirdim. "Ne davetiyesi bu arada?"

"Ya benim bir arkadaşım var burada bu işlerle ilgilenen. Onunla konuştuk dün akşam, o da bana uğrayın mutlaka dedi. Gidelim, beğendiğini seç."

"Olur," dedim gülümseyerek. Ne olduğunun pek bir önemi yoktu. Bizim davetiyemizdi sonuçta ve o yeterliydi benim için. Ben dümdüz ilerlerken onun yönlendirmesiyle sağda kalan dükkâna giriş yaptık. Dükkâna girdiğim ilk an kendimi bir masalın içerisinde gibi hissettim. Dükkânın duvarları masif ahşap raflarla kaplıydı ve cıvıl cıvıl renkte davetiyelerle doluydu. Her bir davetiye incelikle işlenmiş detaylarıyla âdeta birer sanat eseri gibi raflara dizilmişti.

"Vay, Akın'ım hoş geldin," diyerek bize doğru gelen genç çocukla birlikte Akın'ın da yüzüne bir gülümseme oturdu. Ben etrafa bakınırken Akın onunla selamlaştı.

Etrafa yayılan hafif ışık, dükkânın sıcak ve davetkâr atmosferini daha da arttırıyordu. Masanın üzerinde açık bir şekilde sergilenen davetiyeler, zarif süslemeleriyle göz kamaştırıyordu. Kadife kumaşlar, danteller, inci boncuklar ve altın desenlerle süslenmiş davetiyelerin her biri ayrı bir hikâye anlatıyordu sanki ve ben onların üzerinde dolandırıyordum ellerimi. "Sen de hoş geldin yenge," demese kendimi alamayacaktım.

Geri çekilip gülümseyerek, "Hoş bulduk," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Çay ikram edeyim size," dedikten sonra bizim cevabımızı beklemeden yanındaki çocuğa, "Bize üç çay kap gel," dedi ama Akın eliyle durdurdu. "Yok, Vedat," dedi. "Gitme hiç, biz zaten gideceğiz. Annemler mobilyacıda bizi bekliyor. Davetiyeleri seçelim, başka zaman içeriz çayını."

"Olmadı ama böyle," derken hafif bir sitemle alt rafta bir deste çıkartmıştı. "Buyurun, en güzel davetiyelerim..."

Zarif dokunuşları olan kırık beyaz bir davetiyeyi seçtiğimde oldukça sade oluşuna karşı yaldızlı çizgileriyle albenisi bir hayli fazlaydı. O kadar çok bakınca, "Beğendin mi?" diye sordu Akın.

İkimizin adının yan yana yazılacağı basit bir kâğıt parçasına bile tamamdım ben. "Çok beğendim," dedim gülerek. "Sen beğendin mi?"

Davetiyeye sadece bir göz atmıştı. Benim beğeniyor oluşum en önemli detaymış gibi, "Sen beğendiysen benim için tamamdır," dedikten sonra bize bakan adama döndü. "Bu olsun o zaman."

Dükkân sahibi de bizim gibi bir hayli memnun oldu seçtiğim modeli alırken. "Hayırlı olsun o zaman kardeşim," dedi. Boş bir kâğıt uzattı. "Şuraya davetiyeye yazılacak isimleri, tarihleri, salonun adını falan yaz sen, ben bir iki güne bırakırım sana."

Akın kâğıda gerekli olan bilgileri yazdıktan sonra el ele dükkândan çıktık. Gerçekten evleniyorduk Akın ile. Onunla el ele tutuşup attığım her adımda bunun gerçekliğiyle çarptı kalbim. Birlikte mobilyacıya girdikten sonra annemlerin bir şeylere bakıp gülüştüklerini gördüm. O akşamdan sonra bu manzarayı görmek mutlu etti beni.

"Sonunda gelebildiniz," dedi annem. "Bakın, biz bu takımı çok beğendik."

Çok klasik olan takıma baktıktan sonra yüzümü asmamak için zor tuttum kendimi. Hiç benim tarzım değildi ama sanki lal olup kaldım. Çocukluktan itibaren baskıyla, "Sen sus, onlar büyük, onlar daha iyi bilirler," gibi cümlelerle büyütüldüğümden bugün hayır diyemeyen birine dönüşmüştüm. Bu hâlim en çok kendime zararken bende bıraktığı o derin hasarlara bir

yenisini daha eklememek için, eve gidince pişman olmamak için, "Bence..." dedim ileride gözüme takılan kahverengi köşe takımını göstererek. "O daha güzelmiş."

Belki başkası için basitçe fikrini belirtmek olarak görülebilecek bir şey benim için çok daha büyük bir anlam ifade ediyordu.

"O mu?" dedi Ezgi suratını buruşturarak "Çok koyu rengi. Yeni gelin evi orası."

"Senin evinde daha canlılarını görürüz Ezgiciğim," dedim az önce hayır demenin getirdiği o cesaretle. "Ben kendi evimde koyu renkler kullanmak istiyorum."

"O mu güzelim?" dedi Akın çoktan seçtiğim koltuğa doğru ilerleyerek. Herkesi arkamda bırakarak ben de onun peşine takıldım. "Hıhı," diyerek kafa salladığımda elimi tuttu ve ikimiz de aynı anda o koltuğa oturduk. Koltuğa kendini bıraktıktan hemen sonra bedenini büyük bir rahatlama duygusu sarmış gibi, "Bence de," dedi. "Çok rahat. Bu olsun."

Ben gülümserken o da gülümsedi. Ellerimi tuttu tekrar. "Sen ısrar ettin diye gelişlerine tamam dedim ama sana da söyledim," dedi ellerimin üzerinden merhametle öperek. "Kimin ne dediği önemli değil. Sen ne istiyorsan o olacak. Boş ver, konuşsun onlar."

Ben Akın'ı bir ömür izlemeye ve yetmezmişçesine kapılmışken, "Bu mu olacak efendim?" dedi mağaza görevlisi.

Akın yerinden kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Evet, bunu alıyoruz."

"Bunun salon takımı ve yatak odası olan büyük bir paketi de var. İsterseniz onlara da bakalım."

Akın bana bakıp onay alırken ben sıkıntılı bir şekilde kendime çektim onu. Görevli birkaç adım bizden uzaklaşırken sessizce, "Şey," dedim. "Akın, yatak odasını biz alacağız da. Nedim abinin dükkândan baksak olur mu?"

Özellikle belirli bir yer belirttiğim için, istediğimiz yerden seçelim diyemediğim içim çok kötü hissettim kendimi ama babama yük olmak istemiyordum. Arkamda bir sürü borçla kalsın istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Leyla," dedi hafifçe kaşlarını çatarak. "Bir şey almanıza gerek yok. Hem kimin aldığının ne önemi var ki? Bizim evimiz değil mi? Sen sadece beğen. Gerisini ben halledeyim."

O her şeyi üstlenirse de gönlüm rahat etmezdi. Başımı iki yana sallayarak, "Olmaz," dedim kesin bir dille. "Usulünce olsun her şey. Ben her şeyin senin üzerine kalmasını istemiyorum. Oradan bakalım senin için sorun olmazsa."

"Leyla," dedi ve sesinin tonundaki o ısrarcı renge kaşlarım çatılarak karşılık verdim. "Akın, lütfen. Yoksa hiçbir şey almadan gideceğim."

Sıkıntılı bir nefesle memnuniyetsiz bir, "Tamam," çıktı dudakları arasından. Kısa bir an bana karşı aldığı tavırmış gibi arkasını dönerken, "Salon takımına bakalım sadece," dedi bizi bekleyen adama. O bana ödeteceği şeylerin gururunu yapıyordu, ben onun tamamını ödemesinin. Görevlinin yürümesiyle biz de onunla birlikte peşine düşmüşken annemler hâlâ mağazanın diğer ucunda başka şeylerle ilgileniyorlardı. Ezgi peşimize takılmamış, bir köşede elindeki telefona odaklanmıştı.

Görevlinin, "Bu takım," demesiyle başımı çevirdim. Beğendiğim takıma gayet uyumluydu. "Bu olsun," dedim Akın'a. "Yani sen de beğendiysen eğer..."

O daha en başından senin istediğin neyse ben ona tamamım diyerek cevabını verdiğinden beni onaylama gereği bile duymadan adama dönerek, "Tamam, alıyoruz ikisini de," dedi.

Birlikte ödeme yapmak için geçerken birkaç adım geride dursam da Akın'ın hepsini nakit olarak verdiğini görmüştüm. İlk mağazayı sorunsuz atlattıktan sonra Nedim abinin dükkânına doğru ilerledik. Akın pek hevesli gitmiyordu, hatta oldukça yavaş hareket ediyordu. Annelerimiz en önden birbirlerine bir şeyler göstere göstere ilerlerken Akın'ın bu tavrına sessiz kalamadım.

"Ne oldu?" diye sordum yumuşacık bir sesle önüne geçip elinden tutarak. Yüzüme kondurduğum gülümsemeyle başımı iki yana çevirirken o asık hâli biraz kırıldı ve, "Leyla, ben alırdım," dedi tekrar.

CamScanner ile tarandı

"Olmaz Akın, lütfen," dedim. Zaten elinden gelenin fazlasını yapıyordu. "Akın beni de anla lütfen. Benim yerime koy kendini. Her şeyi karşı taraf ödese sen ne hissederdin? Ben de bir şeyler yapmak istiyorum. Hem sen demedin mi kimin ödediğinin ne önemi var diye? Tamam işte, şimdi de ben ödemek istiyorum. Rica ediyorum daha fazla o güzel yüzünü..." İki yanağından tutup ellerimle tebessüm ettirmeye çalıştım. "Asıp benim aklımı sende bırakma. Tadını çıkarmak istiyorum." Bu zorla güldürme çabam gerçekten gülmesine sebep olmuştu. Dişleri parmaklarının üzerine geçerken içi istese bile kıyamadığından ısırırmış gibi yaptı. "Yürü inadıyla inadımı kıran Leyla, yürü," dedi.

Gülümseyerek eski yerimi yani yanı başındaki yerimi aldım. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim ve başımı omzuna yaslayarak yürümeye başladım. Nedim abinin dükkânına girdikten sonra annem bana tedirgin bir bakış atsa da her şeyin yolunda olduğunu göstermek adına gözlerimi kırptım. Mağazaya şöylece bir göz attıktan sonra, "Hadi burada da sen seç," dedim Akın'a.

"Ben," dedi eliyle kendini göstererek. Sanki çok zor bir şey istemişim gibi panikledi. "Bana fark etmez ki. Hem anlamam da ben öyle çok uyumlu şeylerden falan. Sonra aklın kalır, içine sinmez falan. Sen neyi istiyorsan o olsun."

"Aa, öyle olmaz ama," dedim. Sonra aklıma gelen bir fikirle, "Tamam o zaman," diyerek bir oyuna dönüştürdüm. "Üç diyeceğim ve ikimiz de aynı anda bir takım göstereceğiz. Sonra da o iki takım arasından birini seçeceğiz."

Bu fikir daha mantıklı gelmiş olacak ki dudak bükerek, "Tamam, o olur," dedi.

Kabul etmesinin hevesiyle yanına geçtim ve gülerek, "1," dedim. Akın'ın gözleri hepsini hızlıca dolandı. "2," dedim ve, "3," dediğim anda ikimizin de parmağı tek bir takımı gösterdi: Beyaz, sade ama çok kullanışlı bir takımı. Onca mobilya içinde ikimizin de zevkinin aynı olması içimi götürürcesine güldürürken, "Ee, ben boşuna mı diyorum, güzel Leyla'm?" dedi yüzümü elleri arasına alarak. "Benim kaderim, ruhumun ikizi sensin."

CamScanner ile tarandı

Muhakkak ki kaderde yol arkadaşımız yazılıydı ve Akın'ın benim ruh ikizim olması kuvvetli bir ihtimal dahilindeydi. Yoksa bu kadar kısa sürede böyle yürekten ısınmak akıl kârı değildi. Güzel sözlerine rağmen benim ödeme yapacağımın gerginliği Akın'ın yüzüne ve bedenine yansıdığından çok uzatmadan bu faslı bitirmek istedim. Nedim abinin yanına gittiğimde bu sefer birkaç adım uzakta kalan o olmuştu. Bir kulağının bizde olduğunu bildiğimden daha alçak sesle konuşmaya çalıştım. Olanı biteni anlattım Nedim abiye.

"Tamam abi, sen taksit yaparsın. Ben birkaç ay sonra ödemeye başlayacağım. Ben ödeyeceğim ama. Babamdan sakın bir kuruş bile almıyorsun."

"Tamam dedim ya. Ayıp ediyorsun Leyla," dedi alınırmış gibi. "Sen de benim bir kızım sayılırsın. Ne zaman rahatlarsa elin, o zaman ödersiniz."

Bu işi de halletmenin rahatlığıyla senetlerimi alırken Akın'ın daha fazla tadı kaçmaması için kısa kestim. Taksit kâğıdını çantama koyduktan sonra, "Gidebiliriz şimdi," dedim. Gözlerine oturmuş, "Ben öderdim," tavrı bozulsa da az önceki açıklamam onu cevapsız bıraktığından bir şey demeden elimi tuttu sadece. Sonra tutmak az gelmiş gibi parmaklarımızı birbirinden ayırmadan elimin üzerine bir öpücük bıraktı.

Beyaz eşya, halı ve tülleri de hallettikten sonra sonunda eve varabilmiştik. Nuran teyzeleri eve bıraktıktan sonra bizim eve doğru yol almıştı Akın. O kadar yorucu geçmişti ki. Daha bir de bunları yerleştirmesi vardı. Bizim evin önünde durduğumuzda merdivenleri çıkacak dermanım kalmamıştı. Akın poşetlerin bir kısmını eline aldığında kapının girişindeki merdivenlere oturdum. Baharın getirdiği o sıcacık rüzgârla hiç kalkasım da gelmedi. "Sen onları eve çıkarsan da ben azıcık şurada otursam..." dedim masum masum dudak bükerek.

CamScanner ile tarandı

Akın kıyamazmış gibi bakarken, "Bir de genç olacaksın," dedi annem. "Ben bu hâlimle o kadar yorulmadım."

"Senin ruhun genç," dedim anneme. "Ondan bedenine yansıyor. Benim içim geçmiş..."

Akın annemle benim konuşmalarıma gülerken açılan demir kapıyla birlikte eve çıkmaya başladılar.

Ellerimi merdivenlere yaslayıp kafamı kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Günün yorgunluğu oturduğumda daha da çöreklendi üzerime sanki. Akın'ın gelmesini bekliyordum fakat duyduğum başka bir sesti.

"Leyla," diye duyduğum sesle kafamı çevirdiğimde Hasan'ı fark ettim. Ben toparlanırken o da yanıma gelip oturdu bir anda.

"Nasılsın?"

"İyiyim sen?" dedim aramızdaki mesafeyi açarak.

Sorduğum soruya cevap vermek yerine yeni bir soru sordu. "Evleniyormuşsun."

Sesi hüzünlüydü ve bakışlarını benden kaçırdı. İyi bir arkadaş olarak kalacağımızı düşünsem de bunda da başarılı olamayacağımız aşikârdı.

"Evet, Akın ile evleniyoruz."

Tebessümü sahici miydi bilmiyorum ama üzüldüğünü hissettim.

"Çok erken değil mi?" Bana baktı bir an ve sonra yanlış yapıyormuş gibi hissederek tekrar önüne döndü. Öyle de masum, kendi hâlindeydi. Ne onu teselli edebildim ne de çok uzak bir mesafe koyabildim. Yüreği güzeldi, temizdi ve ben bunca kötülüğün içinde sadece sevmiş bir kalbi derinlemesine kırmak istemedim. "Yani evlilik kararı alacak kadar tanıdınız mı ki birbirinizi? Üzülmeni istemem çünkü."

"Hasan," dedim onu kırmamak adına kelimelerimi özenle seçmeye çalışarak ama ne dersem kırılacak gibi duruyordu. "Seviyorum ben Akın'ı ve mutluyum. Benim için yeterli bu. Birini tanıdığını ne kadar süre geçince anlarsın ki? Senelerce birlikte olup evlendikten sonra tanıyamamışım diyen insanlarla çevrili etrafım. Güveniyorum, seviyorum ve evlenmek istiyorum."

İyi mi yaptım kötü mü bilmiyorum ama omzuna dokunup, "Ama yine de beni düşündüğün için teşekkür ederim," diyerek tekrar geri çektim elimi.

Açılan kapıyla Akın önce duraksadı ardından Hasan'a çatık kaşlarla baktı. O bakışları da yüzünden bir an olsun silinmeden bize doğru ilerlediğinde elini kalkmam için bana doğru uzattı. Tuttum ve o kendine doğru çekerek beni kaldırdı. Hasan'da benimle birlikte kalkarken pantolonunu temizledi eliyle.

"Akın," dedi gülümseyerek ve elini uzattı. "Evleniyormuşsunuz, hayırlı olsun."

Akın elini belime dolayıp bana sarıldığında benimmiş dercesine beni sahiplendiğini hissettim. Güçlü bir şekilde Hasan'ın eline karşılık vererek, "Sağ ol," dedi. "Darısı başına. Düğüne de bekleriz. Davetiyeni muhakkak yollayacağım."

Belime dolanan elinin üzerinde tırnaklarımla oynamaya başladım. Masum masum seven çocuğa, "İstersen şahidimiz olsun de Akın," diyesim geldi. Yine de sert ve aksi bir tepki vermediğinden müdahale etme gereği de hissetmedim. Hasan davetini cevapsız bırakırken Akın bana döndü. Eli belimdeydi ve biz fazlasıyla bir yakındık. Bu da ona yetmezmiş gibi, "Güzelim," dedi. "Sen az önce yukarı çıkamayacak kadar yorgun hissediyorum demiştin, değil mi?"

Kaşlarım çatılıp anlamamışken bir anda diğer elini bacaklarımın altından geçirmesiyle kendimi kucağında buldum. "Ben seni taşırım."

Aniden oluşuyla elim omuzlarını buldu ve şaşkın gözlerle Akın'a öylece baktım kaldım. "Görüşürüz düğünde Hasan kardeş," dedi bizi izleyen Hasan'a karşı.

Ben Hasan'ın yüzüne dahi bakamazken o benimle apartmandan içeri doğru girdi. "Bu neydi şimdi?" dedim kaşlarımı çatarak. Onun kucağında bile kendimi geri doğru çektiğimde beni biraz daha yasladı kendine. "Gitme öyle uzağa," dedi kaşlarını çatarak. "Hasan'dan sebep yapmadım. Ben zaten ilk dediğin an kucaklayacaktım seni de annen vardı diye yapamadım. Şimdi de

Hasan'ın orada oluşu onun suçu, benim değil. Ben zaten kafaya koymuştum."

"Yalancı," dedim gülerek. "Çok ayıp." Sıcacık gülümseyişleri bana da sıçradı. Onun kolları arasında, apartmanın sarı ışığında, bir merdivenin başında onunla aynı hislerin içindeyken onu sıkı sıkı sarıp onun tarafından sıkıca sarmalanarak ilerledim.

Elim yüzünü bulduğunda, "Ayıp öyle olmaz ki," dedi ciddi ciddi. Sesinin tonundan, cümlenin gidişatından anlamış ve bunu keyifle sürdürmüştüm.

"Ya nasıl olurmuş?" dediğimde bana bakarak kendi dudaklarını ısırdı ve, "Bak göstereyim," diye fısıldadı. Bana doğru yaklaştığı o anda nefeslerimiz birbirine çarptı önce, ardından dudaklarımız hasretle kapandı birbirine. Elimi göğsüne koyduğumda adımı haykırırcasına çarpan kalbiyle günün yorgunluğu dindi onun göğsünde.

Son gece…

Evimde son gecemde olmak yüreğimi hem sevinçle dolduruyor hem de bir buruklukla sarhoş ediyordu. Yarın hayatımın en önemli adımlarından birini atacaktım, Akın ile evlenecektim. Bu düşünce bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Heyecan, korku, umut… Hepsi bir aradaydı.

Ben annemin dizinde yatarken babaannem tam karşımda oturuyordu. Annemin elleri saçlarımın arasından kayarken gözyaşlarının damladığını hissettim. Televizyonda olan bakışlarımı kaldırarak annemin yüzüne baktım. Zaten televizyona da öyle boş boş bakıyordum. Yaşlanan gözlerini görmemem için benden kaçırırken elimle yanağına dokundum.

"Anne, ağlama lütfen. Uzağa gitmiyorum ki şurası hemen."

Kendi gözyaşlarını eliyle temizleyerek bana doğru baktı. Onun o hâlini görmek kendimi tutmama engel gibiydi. Ağlamamak için boğazımdaki yumruyla, kendimle savaşıyordum. Bir yanımda Akın ile evleneceğim için şenlik varken diğer yanım buradan, evimden ayrılacağım için buruktu. Hem ağlarım hem giderim dedikleri sanırım buydu.

"Şurası ama sen onu bir de bana sor. İstediğim zaman göremeyeceğim seni. Odan bomboş kalacak."

Tekrar yaşlanan gözleriyle ben daha da zorlandım.

"Biz de verdik kızımızı Ayşe," dedi babaannem. "Yuvasını kuracak. Zor elbet ama alışıyorsun. Telli duvaklı çıkacak evden. Bundan güzeli var mı? Hadi ağlama da kızı da üzme giderayak."

Babaannemin sözleriyle annem derin bir nefes alarak olduğu yerde dikleşti ve burnunu çekip gözlerindeki yaşı silerek kendini toparlamaya çalıştı. "Ben çay koyayım," dedi ayaklanarak. "Son kez bir çay keyfi yapalım."

Kendi canını acıtmak ister gibi son kez çay keyfi diyordu sanki. Cümlenin bittiği yerde bile gözleri dolu dolu oldu, çenesi titremeye başladı.

"Anne!" dedim arkasından yapma dercesine ama o hızlı hızlı mutfağa doğru gitti.

"Senin yaptığında iş değil ama Leyla," dedi babaannem asık suratıyla. "Kınasız kız mı çıkar evden?"

Kına gecesi yapmak istememiştim ve Akın'ın da, "Sen ne dersen o olsun," diyerek arkamda durmasıyla kimse bir şey diyememişti.

"Ben böyle tercih ettim babaanne," dedim hiç uzatmadan tatlı bir dille. "Sevmiyorum ben."

O ise benim tatlı dilimin aksi bir ifadeyle başını yana çevirerek, "Hey Allah'ım," dedi. "Kına sevilmez mi hiç? Mis gibi kokar. Hem âdettendir. İyice unutuyorsunuz âdetleri. Annende iş yok senin. Dinlemeyeceklerdi seni."

Zaten zor bir akşam geçiren annemin bir de babaannemin laflarıyla kötüleşmesini istemiyordum.

"Sakın annemin yanında da böyle konuşma babaanne, lütfen," dedim gözlerimi üzerine doğrultarak. Lütfen üzerindeki o baskı ve bakışlarımın üzerinde sabit kalması, bakışlarını benden kaçırmasına sebep oldu. Camdan dışarı doğru bakarken odada oluşan sessizlikle ben de telefonumu elime alarak mesaj bölümüne girdim.

Leyla: *Ne yapıyorsun?*

Hemen çevrim içi olması yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu. Ben hâlâ içinde bulunduğumuz gerçekliğin

CamScanner ile tarandı

şaşkınlığındaydım. Bu gece son bekâr gecemizdi ve biz yarın hayatımıza evli bir çift olarak devam edecektik. Kısa bir an düşünmek bile karnımda kelebeklerin uçuşup beni elden ayaktan kesen hislerin oluşmasına sebep oluyordu.

Akın: *Mahalleden çocuklarlayız güzelim. Sen ne yapıyorsun?*

Bundan bana bahsetmişti ama yine de bu ona takılmama engel değildi. Yüzümde bir gülümsemeyle yazdım mesajlarımı.

Leyla: *Ne demek bekârlığa veda?*

Leyla: *İnanmıyorum ya. Çok kırıldı kalbim.*

Leyla: *O kadar mutsuzsan evlenmekten bekar kalabilirsin :(*

Leyla: *Bana yapılır mı bu? Bana bana Leyla'ya. :(*

Akın: *Şu an yüzümdeki sırıtmayı saklamakla cebelleşiyorum.*

Akın: *Ne demek bekârlığa veda! Leyla'ya kavuşma kutlaması yapıyorum ben.*

Onun yüzündeki o sırıtma bana da bulaşmıştı. Çünkü ben onunla mesajlaştığım her an yanaklarım ağrırcasına gülümsüyordum.

Leyla: *Leyla'ya kavuşma kutlamasını Leyla ile de yapabilirdin. Bak ben kına gecesi falan yapmadım. Bana günah değil mi? :(*

Akın: *Leylaaa!*

Leyla: *Efendimmm*

Akın: *Senin canın trip atmak, naz yapmak falan mı istiyor? Getirtme beni oraya bu saatte güzelim. Çünkü biraz daha devam edersen geleceğim.*

Ben olduğum yerde şekilden şekle girince babaannemin o tuhaf bakışları da üzerimde sabitlenmişti ve dizlerimi karnıma doğru çekerek avuç içimi yüzüme doğru yaslayıp olabildiğince kendimi gizlemeye çalışmıştım.

Leyla: *Varsayalım ki öyle... Gelsen ne olacak ki?*

Akın: *Gelince göstereyim.*

Leyla: *Gelir misin ki?*

Leyla: *Ee, gel o zaman.*

Akın: *Kapıdayım birazdan.*

Çevrim dışı olmasıyla panikleyerek yattığım yerden doğruldum. Şaka yapmıştım ben. Öyle gelsin diye dememiştim ama ciddi ciddi geliyordu sanırım.

Leyla: *Akınnnn*

Leyla: *Şaka yaptım ben.*

Leyla: *Canım sıkılıyor diye seninle uğraşayım dedim.*

Leyla: *Gelme şimdi sen.*

Akın: *Canını severim senin.*

Akın: *Canın sıkılıyorsa gelebilirim. Dışarı çıkarız, hava alır dolanırız biraz.*

Onun için yapılmış bir planı bile benim için iptal etmeyi bir dakika olsun düşünmemişti. Üstelik işinden dolayı kendine çok az vakit ayırıyorken bile.

Leyla: *Çok isterim ama şimdi gelme. Zaten bu gece son. Yarından itibaren hep birlikte olacağız. Şimdi biraz evdekilerle vakit geçireyim. Hadi sen de telefonunu bırak da arkadaşlarınla eğlen.*

Akın: *Tamam güzelim ama fikrini değiştirirsen söyle. İstediğin zaman da mesaj atabilirsin senden mühim değil.*

Ben cevap atamadan kapı çalınca bir an gelenin Akın olabileceğini düşündüm. Gelmiş olamazdı değil mi? Hızla yerimden kalktım ve telefonu koltuğa doğru fırlatıp kapıya doğru koştum. Bir anda kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm manzarayı hiç beklemiyordum. Merve, mahalleden kızlar ve komşularla oluşan bir dünya kalabalık...

"Sürpriz..." diye hep bir ağızdan bağırırlarken ellerindeki kına tepsisini, tefleri ve bindallıyı sallamaya başladılar.

"Siz nereden çıktınız?" dedim ağzım açık hâlâ olayın şaşkınlığındayken.

Merve öne atlayarak elindeki kırmızı tüllü tacı kafama geçirdi. "Kınasız gelin olur mu hiç? Sen istemedin ama biz getirdik. Kendi aramızda eğlenelim dedik."

Babaannem bir eli belinde zar zor yürürken, "Hay aklınla bin yaşa deli kız!" dedi Merve'ye. "Benim de içime hiç sinmemişti böyle."

CamScanner ile tarandı

Annem ve babaannem benden daha hevesli ve güler yüzüyle durumdan çok memnunmuş gibi gözüküyorlardı.

"Buyurun, buyurun," dedi annem kapıyı ardına kadar açarak. "Ne iyi ettiniz! Geçin içeri."

Annemin lafıyla onlar odaya doluşurken ben de kapıyı kapatıp arkalarından ilerledim. Hepsi koltuklara yerleşirken Merve benim yanıma gelerek elindeki bindallıyı uzattı.

"Hadi, giy bunu."

Kırmızı bindallıya bir baktıktan sonra başımı iki yana sallayarak, "Bence olmaz," dedim çekinceye düşerek. "Yani giymek zorunda mıyım ki?"

Kına geceleri oldum olası bana çok duygusal geldiğinden ve kendimi o manzaranın tam ortasında hayal edemediğimden kaçıyordum sanırım. Annemin karşısında hüngür hüngür ağlama düşüncesi zordu benim için. Her ne kadar içine kapanık biri olsam da ablamın ölümünden sonra güçlü olan olmak durumunda bırakılmıştım. Ben toparlanmazsam annem daha da dağılıyordu. Belki de bu yüzden istememiştim. Bir yanda dağılırsam ve kendimi toparlayamazsam annemi nasıl toparlarım düşüncesi, bir yandan da altın işlemeleriyle tam karşımda sallanan o bindallı...

İkilemde kaldığım o anda, "Leyla," dedi Merve başını hafifçe kenara doğru yatırarak. "Kendi içimizde eğleneceğiz işte. Lütfen Leyla... Lütfen..."

Onca bakışın arasında kaldıktan sonra babaannem yerinden kalkıp Merve'nin elindeki bindallıyı benim kollarıma attı.

"Hadi naz etme, giy şunu. Annen de görsün seni böyle. Bak nasıl gözünün içine içine bakıyor."

Hevesle bana bakan anneme çevirdim bakışlarımı. Gerçekten gözünün içi parlıyordu bana bakarken. Ufak bir tebessümle onayladıktan sonra annemin o mutlu hâli bile yetmişti bana.

Elimde bindallı odama ilerlerken annem, "Leyla," dedi telaşla. "Kayınvalidenleri de ara çağır kızım. Duyarsalar ayıp olur."

CamScanner ile ta

Annem söylemese aklıma bile gelmeyecekti ve doğru söylüyordu. Yapmayacağım dedikten sonra evde kadına yaptığımız duyulursa haklı olarak bozulurlardı.

"Doğru dedin anne. Ararım şimdi içeride," diyerek odaya ilerledikten sonra kapattığım kapıyla birlikte elimdeki bindallıyı yatağın üzerine bırakarak Nuran teyzeyi aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Efendim kızım," dedi sıcak, samimi bir ses tonuyla. İsteme gecesinde iki ailenin arasının gerilmesi beni şüpheye düşürmüştü lakin Akın evdekilerle ne konuşmuştu bilmiyorum ama hızlıca toparlamıştı Nuran teyze.

"Nuran..." Teyze diyecektim ki sustum. Anne dememi beklediğini biliyordum ve yarından itibaren evleneceğimiz için sanırım teyze demememde çok yakışık almayacaktı. "Anne," dedim zorlanarak. Annemden başkasına anne demek çok tuhaf gelmiş olsa da...

"Komşular, arkadaşlar sürpriz yapıp kına falan alıp gelmişler. Kendi aramızda eğleniriz demişler. Siz de gelseniz ya müsaitseniz."

Cümlem biter bitmez telefondan duyduğum o soluk bile neşe doluydu. O da annem gibi heveslenmişti hemen.

"Olur, geliriz tabii," dedi heyecanla. "Hemen çıkarız. Hem ne iyi etmişler. Sonradan pişman olurdun zaten."

Yüzümde bir tebessümle, "Bekliyoruz o hâlde," dedim.

"Tamam kızım, geliyoruz. Elif ablan ve Ezgi'ye söyleyeyim de hazırlansınlar. "

Ezgi demesiyle tüylerim diken diken olsa dahi sakin bir, "Tamam," çıktı ağzımdan ve çok uzatmadan telefonu kapattık. Bütün gecenin üstüne çöreklenen kara bir bulut gibi daha gelmeden beni etkisi altına almıştı Ezgi. Kafamdaki düşünceleri uzaklaştırıp bu geceyi kendime zehretmemek adına telefonu elimden bırakmadan yataktaki bindallıyı Akın'a gönderdim.

Leyla: *Kınam var. :)*

Birkaç dakika sonra çalan telefonun ucundaki kişi Akın'dı.

CamScanner ile tarandı

"Güzelim," dedi şaşkınlık dolu bir sesle. "Anlamadım. Kına yapmayacağım demiştin. O fotoğraf ne?"

Odanın içinde konuşurken bile heyecanlanıp ileri geri yürümek de sevdaya dahil miydi?

"Yapmayacaktım aslında ama Merveler sürpriz yapmak istemiş. Öyle küçük bir şey kendi aramızda. Annenleri de aradım."

"İyi yapmışlar. Geliyor mu annemler?"

"Geliyorlar geliyorlar da..." dediğimde arkadan gelen davul zurna sesleriyle, "Akın ne oluyor orada?" diye sordum.

Ben mahallede kendi kendilerine oturuyorlar diye düşünmüşken ne ara büyük bir eğlenceye dönüşmüştü?

"Şimdi geldiler ya," dedi sıkıntılı bir sesle. "Murat ayarlamış, benim haberim yoktu."

Aklıma ilk gelen lüzumsuz bir arkadaşın o gece getireceği dansöz oldu. "Dansöz var mı? Onu da ayarlamış mı Murat?" dedim imalı bir tonlamayla.

"Saçmalama Leyla, ne dansözü? Dişi sinek bile yok burada." Sesinin sakin tonu gerçeği söylediğinin kanıtı gibiydi fakat yine de benim sesimin tonundaki o ima onu uyarır gibi olmuştu. Kapının tıklanmasıyla Merve gel bile demeden girdi içeri.

"Hazırlanmadın mı sen daha? Bekliyoruz içeride biz. Akın'ın annesi ve kardeşleri de geldi."

"Geliyorum şimdi," dememle birlikte Akın kendine anlamış olacak ki bir karışıklık oluştu. "Ne dedin anlamadım?" dedi Akın telefonda. "Buraya mı geliyorsun?"

"Sana demedim. Merve geldi de içeri bekliyorlarmış. Kapatmam lazım, hazırlanacağım daha."

Sesimin tonunun o hâli bile Akın'ı tedirgin etmiş olmalı ki çok tatlı bir dille, "Tamam güzelim ama beni de boş bırakma, tamam mı?" diye sordu. "Yaz bana ara sıra."

"Tamam. Sen de Murat yeni bir sürpriz çıkarırsa haber edersin."

Akın'ın böyle açıklama telaşına girmesi, alttan alttan tatlı bir dille konuşması çok hoşuma gitmişti. "Tamam, haber vereceğim bir şey olursa. İyi eğlenceler güzelim."

CamScanner ile tarandı

"Sana da," diyerek telefonu kapattıktan sonra kına gecesini büyük yapmadığıma pişman oldum. Hiç değilse ayrı ayrı değil yan yana eğlenirdik. Benim bakışlarım telefonun ekranındayken, "Kapadın ama hâlâ mı orada kaldı aklın?" diyen Merve'ye döndüm.

Kapıya doğru yaslanmış gülerek bana bakıyordu. Telefonu bıraktım ve, "Geliyorum şimdi," dedim gülümseyerek.

"Tamam. Biz müzikleri ayarladık, bekliyoruz."

O kapıyı çekip çıktıktan sonra üzerimdekilerden kurtularak yatağın üstündeki bindallıyı giydim. Kırmızı, üzeri sarı işlemeli bindallıyı kendime bu kadar yakıştıracağımı asla tahmin etmezdim. Saçlarıma elimle şekil verdikten sonra makyaj yapmadım ama bindallıyla aynı renklerde bir ruj sürdüm. Odanın kapısını açtığımda yavaş adımlarla içeri doğru ilerlemeye başladım. Ben salona girdiğimde o uğultu dağılmış, sessizlik hâkim olmuştu.

"Ay, maşallah," dedi Gülsüm teyze. "Ne kadar güzel olmuşsun!"

"Ah Leyla'm, seni görecek miydik böyle?"

Babaannem yüzüme doğru tükürürken diğer komşular da peşinden maşallahlarla birlikte güzel sözlerini sıralıyorlardı. Ben ise annemin o gözü yaşlı hâline bakıp kaldım. Onun gözlerinde biriken o yaşlar benim de içimi titretti.

"Olmuş mu?" dedim titreyen sesimle anneme.

Tutmakta zorlandığı yaşlardan biri gözünden akarken, "Olmuş," dedi gülümseyerek. "Hem de çok güzel olmuş."

Ben anneme sarıldığımda o da kendini daha fazla tutamadan ağlamaya başladı. O ağladıkça benim de dolan gözlerimin taşması an meselesiydi ki Merve bizi ayırırken, "Aa, şimdi değil ama," dedi. "Şimdi göbek atacağız. Ağlama sırası sonra."

İkimiz de gözlerimizdeki yaşları silerken Merve kurdukları ses sisteminden bir müzik açtı ve herkes ortaya döküldü. Zaten tüm apartman şu an burada olduğu için şikâyet edecek kimse de olmadığından sesin en son sınırını zorladılar. Kahkaha sesleri, göbek atanlar, aniden başlayan halaylar ve sadece eğlenceden

Ninova

CamScanner ile tarandı

ibaret geçen dakikalarda ben de zoraki bir şekilde biraz oynadıktan sonra köşede oturan Nuran teyzelerin yanına gittim.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek.

Nuran teyze ellerimden tutup beni şöylece bir süzdükten sonra, "Maşallah, maşallah," dedi içten bir sesle. "Ne güzel olmuşsun sen böyle."

Tebessüm ettiğimde yanaklarım kıpkırmızıydı. "Teşekkür ederim."

Nuran teyzenin oturduğu yerden kalkıp beni sarılıp öpmesiyle fasıl başladı. Önce Elif ablayı öptüm ve hemen sonra yanındaki Ezgi'yi. "Hayırlı olsun, Leyla abla," dedi hatta ilginç bir şekilde. "Çok mutlu olursunuz inşallah." Diğer günlerin aksine bugün karşılaştığım bu tavır, ne yalan söyleyeyim günün en şok edici kısmıydı benim için.

"Te...Teşekkür ederim Ezgi. İnşallah," dedim şaşkınlığın getirdiği kesik cümlelerle. O kadar şaşkınlık vericiydi ki bu durum, ben altındaki sebepleri öyle donmuş bir hâlde yüzüne bakarak düşünürken, "Leylacığım," diyerek beni çeken o el Merve'ye aitti. Koluma dokunup gözlerini irileştirerek, "Niye takıldın kaldın burada?" diye sordu. "Gel de millet gelin görsün."

"Hı," diye bir tepki istemsizce dudaklarımın arasından çıktıktan sonra içinde bulunduğumuz durumun farkına vararak, "He, tamam, geliyorum," deyiverdim. Hatta gitmeden önce, "Hadi, siz de gelin," dedim ama Elif abla karnını gösterip kalkamayacağını söylerken Ezgi telefondan kafasını kaldırmadı bile. Ben de üstelemedim.

"Geçiyorum ben," diyerek onları annemlerle bırakıp ortaya geçtim. Merve ile karşılıklı oynamaya başladık. O benimle oynamaktan ziyade bir karın ağrısı var gibi yaklaştı uzaklaştı, yaklaştı uzaklaştı.

"Söyle söyle," dedim onu beklemeden. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Sanki beni bekliyormuşçasına oynamasına devam ederken başladı konuşmaya.

CamScanner ile tarar

"Kız Leyla..." dedi neşeyle kıvırırken. "Galiba elti olacağız seninle. Bizim düğün yakın."

"Ne!" dedim şaşkınlıkla. Oynayan ellerim bile öyle kısa bir an durmuş kalmıştı. "Nasıl oldu bir anda? Daha dün bir bugün iki. Ne zaman konuşmaya başladınız?"

Karşımda gerdan kırarken iyice kıvırmaya başladı.

"Hani geçen numarasını almıştım ya. İşte o zaman mesaj attım. Bizim arsa işi vardı falan dedim."

"Ee?"

Merakla bekliyordum hikâyenin devamını, bu işin ne ara düğün kısmına geldiğini.

"İşte o da şu an yoğunum, müsait olunca döneceğim dedi."

"Sonra?" dedim merakla.

"Sonrası o kadar işte," dedi heyecanla. "Leyla, bu şey demek değil mi? Şu an sana çok vakit ayıramayacağım, bu bana yetmez, seninle daha uzun sohbet etmek istiyorum."

Ağzım şaşkınlıktan öyle bir açık kaldı ki ne diyeceğimi bilemedim. Bu nasıl yorumlamaktır, benim aklım sırrım ermedi. Benden bir cevap bekleyişiyle de kırmak istemediğimden, "Bilmem, öyle mi ki?" dedim.

Benim cevabım onu daha da yüreklendirmiş gibi, "Öyle tabii," dedi kendinden emin bir şekilde. "Daha sonra uzun uzun konuşalım demek. Tabii bu konuşmada birbirimizi de yakından tanıyacağız.

Ya da o sizin arsaları tanıyacak daha çok.

"Yine de biz hayırlısını dileyelim Merveciğim," dedim hem kırmamak hem de çok heveslendirmemek adına. "Ben olsun çok isterim ama bir tanımak da lazım önce."

"Tabii tabii," dediğinde derin bir nefes almıştım ki o konuyu yine çok başka boyutlara taşıdı. "Ama onların sülaleden kötü adam çıkmaz. Ben emin gibiyim o yüzden. Kız..." dedi omzuyla bana doğru vurarak. "Bol bol görüşürüz artık. Hatta beraber doğururuz çocuklarımızı belki."

Merve ümit etmeyi geçmiş, düğün dernek kurup çocuğa bile karışmıştı.

Ninova

CamScanner ile tarandı

"Nasip," dedim tebessümle. "Gelsin hele o günler."

Biz tam Merve ile konudan uzaklaşırken bir anda ışıklar kapandı. Fatma teyze beni anlayamadığım bir hızla ortaya koydukları sandalyeye oturturken Gülsüm teyze başıma kırmızı bir örtü örttü. Daha ne olduğunu dahi anlamaya fırsat vermezken, "Hadi kızlar, hadi," dedi Fatma teyze. Mutfaktan muhtemelen gelmeden önce hazırladıkları kına tepsisini getirdiklerinde Merve eline aldı ve etrafımda yavaşça dönmeye başladılar. Hatta Ezgi bile onların arasına karıştığında gecenin şaşırtıcılığı gitgide arttı benim için ama ne yalan söyleyeyim, yüzümdeki tebessüm de bir an olsun düşmedi. Hem beni böylesine düşünüp önemsemeleri hem de evde kasvetle otururken bir anda geceme neşe katmaları, hatta Ezgi'nin de buna dahil olması beni hiç olmadığım kadar mutlu etti.

Sahte bir sitemle, "Hani kına yoktu," desem de kimse beni dinlememiş, herkes Yüksek Yüksek Tepelere şarkısını söylemeye başlamıştı. O güne kadar sözlerinin anlamlarına bu kadar takılmamıştım lakin şu an benim için söylendiğinden ve annemin bir köşede ağlayan gözlerini görünce dayanamayıp ağlamaya başladığımda Fatma teyze yanıma çöktü. Eline aldığı kınayla avcumu açarken, "Dur kız," dedi açtığım elimi yumruk yaparak. "Açılır mıymış öyle hemen? Kapa avucunu!"

Kendi eliyle avcumu tekrar kapattığında, "Gelin elini açmıyor," diye bağırdı. Nuran teyzeye kına yapmayacağız demiştik ve bir anda ortaya çıkarmıştık. Şimdi de böyle yapılması beni mahcup etmişti. "Fatma teyze," dedim eğilerek. "Ayıp olur öyle. Haberi yoktu kadının mahcup etmeyelim şimdi." Elimi açmaya çalıştım. "Açayım ben elimi, siz de ufacık değdirin kınadan, âdet yerini bulmuş olsun."

"Kız sen dur," dedi Fatma teyze bir an olsun geri adım atmadan. "Koskoca Nuran sultan o. Onun her daim çantasında büyüklü küçüklü altını vardır." Gözleriyle ileriye doğru işaret etti. "Heh bak," dedi. "Kalktı geliyor zaten. Yüzüne baksana sen şunun, hiç mahcup hâli var mı? Az kirli çıkı değildir o."

CamScanner ile tarandı

Gerçekten de Nuran teyze gerine gerine geliyordu yanıma doğru. O yaklaştıkça önünü açtılar ve Nuran teyze yanıma gelerek avucumu açtı. Çeyrek altını avucuma bıraktıktan sonra,"Yuvanız bir ömür mutlulukla dolsun kızım," dedi. O an Fatma teyze tarafından kınam yakıldı. Annemin de yanı başımda olmasından sebep daha ilk gördüğümüz an başladığımız ağlama faslını birbirimize sarılarak tekrarladık.

"Annem..." dedi titreyerek gözyaşlarımı silerken. "Hep mutlu ol güzel kızım. O güzel gözlerine bundan sonra yaşlar hep mutluluktan insin."

Burnumun ucu bile sızım sızım sızladı. "Anne..." diyerek ağladım, beni omzunda yatırdı. Hüngür hüngür ağlarken yine bizi ayıran bir el oldu. Gerçi ayırması da bir yandan iyi oldu. Bizi bıraksalar biz sabaha kadar ağlaşırdık.

"Hadi hadi Ayşe Hanım..." dedi bir el annemi çekerek. "Öyle cenaze evi gibi sürekli ağlanmaz. Bak kızını ne güzel insanların içine karıştırıyorsun. Leyla kızımın yüzü gibi bahtı da çok güzel oldu maşallah."

Duyduğum ses Bahriye teyzenin sesiydi. Akın ile aramızı yapan Bahriye teyze... Biz birbirimizden ayrılırken ne ara çiftetelli oynamaya başladık anlamadım. Bahriye teyze daha fazla ağlamamamız için bizi birbirimizden uzaklaştırmış beni de ellerimden tutmuş zorla oynatır hâle getirmişti. Elimdeki kına kokusu her hareket edişimde daha baskın bir hâle geliyordu ve ben en sonunda dayanamayacağımı anlayarak banyoya ilerledim. Elimdeki altını kenara koyduktan sonra kınayı yıkamaya başladım. Kısa süre durmasına rağmen epey belirgin şekilde tutmuştu avucumun içine. Sabunla elimdeki kına birikintisini arındırma çabasındayken zaten açık olan kapı hafifçe tıklandı ve Elif abla belirdi kapıda. "Gelebilir miyim Leylacığım?"

"Gel abla gel," dedim ellerimi durularken. "Ben çok belirgin kına sevmiyorum da çıkarayım dedim."

Tebessüm etti ve, "Nasılsın?" diye sordu.

Ellerimi havluya kuruladıktan sonra, "İyiyim abla, sen nasılsın?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"İyiyim ben de."

Yanıma gelince ben de kendimi ona doğru çevirerek lavaboya doğru yaslandım. "Ezgi bugün pek uslu," dedim şakayla karışık.

"Çektim kulağını merak etme. Hem öğrendim ben onun derdini."

Merakım perçinlenirken, "Yaaa," dedim. "Neymiş derdi?"

"O kapıya dayanan çocuk," dedi gözlerini devirerek.

"Ne yani gerçekten Akın ona kızdı diye mi yaptı öyle?"

"Yok," dedi sıkıntılı bir şekilde.

"Abla söyleyecek misin artık?"

Ağzının içinde eveledi geveledi ve sıkıntılı bir nefesle, "O çocuk, Gözde'nin akrabasıymış," dedi hızlıca.

Yanlış mı duydum diye düşünsem de hâlâ bana bakmıyor olması gayet doğru duyduğumu gösteriyordu.

"Ne!" dedim şaşkınlıkla ne diyeceğimi bilemeyerek. "O kızın akrabasıyla mı çıkıyor?"

O an zihnimde tüm parçalar yerine oturdu. Muhtemelen Akın Ankara'dayken Gözde'ye yerini haber veren de oydu. Sırf onun için Akın ile Gözde'nin adını sıklıkla yan yana geçiriyordu, onun evli olduğuna bile aldırış etmeden. Gerçi Gözde de evli olmasına rağmen o gün Ankara'da Akın'ın yanına gittiyse evliliğinde bir şeyler yolunda değildi. Tüm bunları öğrenmek bu gece benim hiç hoşuma giden detaylar olmadı. Ezgi'nin sadece beni sevmediği için böyle davranmasını tercih ederdim.

Elif abla mahcup bir ifadeyle başını salladığında, "Ben de yeni öğrendim, Leyla," dedi. "Sen kusuruna bakma lütfen onun davranışlarının. Ben konuştum. Düzeldiğini ümit ediyorum."

Benim aklımdan bin bir türlü soru varken hiçbirini soramadan, "Leyla," diye duyduğum sesle hızlıca doğruldum çünkü sesin sahibi Akın'dı. Adımlarım hızlıca salona doğru yöneldiğinde salonun tam ortasında onu gördüm. Hiç beklemeyişimin şaşkınlığıyla, "Akın," dedim. "Ne işin var senin burada?"

Bakışların ortasında ikimiz karşı karşıya kalmıştık. Bahriye teyze bize bakarak kendini belli edecek şekilde, "Ah ah," dedi iç

CamScanner ile tarandı

çekerek. "Yıllarca ne düğünlere sebep oldum da böyle birbirine yakışanı çok azdır."

Onu onaylayan mırıltılar yanaklarımı al al edip yüzüme bir tebessüm olarak düşerken, "Kaç kere aradım, duymadın," dedi Akın. Gözlerinin odağı gözlerimde kalmakta epey zorlanıyordu. Beni baştan aşağıya süzme merakı baskın geldiğinde daha da net görebilmek için bir iki adım geriledi ve dudaklarına belirgin bir tebessüm oturdu. "Ben de dayanamadım geldim." Gülen gözleri gözlerimle buluştuğunda, "Gelinimi görmek istedim," dedi.

Onun beni inceleme telaşında ben de istemsizce onu izledim. Üzerinde birkaç düğmesi açık siyah bir gömlek ve yine siyah bir pantolon vardı. Bakışlarına sinen o hayranlık emareleri o kalabalığın içinde beni çırılçıplak bırakmış hissine büründürünce, "Duymamışım," dedim titrek bir sessizlikte. Sanki herkes bizi dinliyormuş gibi hissediyordum. "Malum, kına gecem," deyip gülerek ellerimi açtığımda ortamı o yoğun hislerden kaçırmak istemiştim lakin Akın buna müsaade etmedi. Belirgin bir kızıllık vardı avuçlarımın ortasında ve Akın havada olan elimi ellerinin arasına alıp dudaklarına götürerek avucumun tam ortasına naif bir öpücük bıraktı. "Çok güzel olmuşsun."

Bu yoğun hislerden kaçma telaşında onun yüzünden başarısız oldum ve ellerim ayaklarım titremeye başladı. Ne diyeceğimi bilemezken duyduğum davul zurna sesi tüm odağın dağılmasına sebebiyet verdi. Akın'ın dudakları arasındaki elim parmaklarımızın kenetlenmesiyle tam aramıza düşerken komşuların bakışları da dışarıdan gelen seslere doğru yöneldi.

Merve herkese bir cevap niteliğinde cama koşup dışarıya baktığında, "Oha," dedi heyecanla. "Dışarısı bildiğin mahalle kınasına hazırlanmış gibi. Renkli ışıklar, masalar..." Duraksadı. "Ay Fatih..." dediğinde bunu içi gidermiş gibi yaptı ve o dakikadan sonra onun için diğer tüm ayrıntılar gereksizleşti.

Onun bıraktığı yerden de Akın devam ettirdi. "Madem sen de kına gecesi yapmaya karar verdin, ayrı gayrı olmayalım dedim. Hep beraber inelim aşağıya."

CamScanner ile tarandı

"Hadi hadi hadi..." diyen Merve koşar adım evden çıkarken diğerleri de peşine takılmıştı.

"Sen nasıl bir adamsın böyle?" dedim Akın'a aşkla bakarak.

"Sana özel ve bir o kadar bu güzelliğe tutulmuş bir adamım," dedi elleri arasındaki elimi tekrar dudaklarına doğru kaldırarak.

Elif ablanın söylediklerinden sonra bu itirafı benim bir nebze olsun içimin sıkıntısını dağıtıp kalbimin ritmini değiştirirken elimden sahiplenir şekilde tutuşuyla birlikte merdivenleri birlikte inmeye başladık. Sanki bilirmiş gibi öyle zamanlarda denk geliyordu ki ondan başka her şeyi unutuyor, onun yanında rahatlıyor, ona her geçen gün biraz daha bağlanıyordum.

Dış kapıdan çıkar çıkmaz tüm bakışlar bize dönerken sessizlik de bizim dışarı çıkmamızla birlikte bozuldu. Davul zurnalar bizim dışarı adım atmamızı bekliyormuş gibi tüm mahalleyi dolduracak bir sesle çalmaya başladı. Akın ile karşılıklı oynamaya başladığımızda asla yapmayı düşünmediğim o kına gecesi, bu gecenin en değerli anlarından biri oldu.

Sabah kasıklarımda hissettiğim sancıyla uyanırken aklımdan geçen olmaması için dua ettim. Bugün olmamalıydı, bugün o gün değildi. Hissettiğim rahatsızlık beni hızla yataktan kaldırırken alarmım da ötmeye başladı.

"Bugün değil ya bugün değil," serzenişleriyle alarmı kapatıp banyoya koşarken, "Leyla," dedi annem endişeyle. "Niye fırladın öyle birden?"

Yüzümde o rahatsızlık hissiyle ellerim karnımda hiçbir şey demeden annem elini şaşkınlıkla dudaklarına kapattı. "Ay, bugüne mi denk geldi?"

"Galiba," dedim elim kapı kolunda kalmış bir şekilde.

"Olsun, ne yapacaksın... Kısmet," dedi.

CamScanner ile tarand

"Of!" deyip gözlerimi devirdiğimde banyonun kapısın açtım. Annemle bu konu hakkında konuşmak istediğimi pek zannetmiyordum.

"Akın gelir şimdi," diye bağırdı ben banyoya girdiğimde. "Tost yaptım size. Giderken yersiniz."

Ne tost umurumdaydı ne de başka bir şey. Banyoya girdiğim an içinde bulunduğum durumun kesinleşmiş olmasıyla sıkıntılı bir nefes verdim. Regl olmuştum. En olmaması gereken gündü. Kendi düğünümde ve daracık beyaz gelinliğin içinde... Bir iş nasıl başlarsa öyle giderdi lafı da gerçekti sanırım. Akın ile tanıştığımız ilk andan itibaren her şey olağan seyrinin dışında ilerliyordu. En azından bugünün bana kıyak geçmesini isterdim ama maalesef hayat bir çelme de buradan taktı. Soyunup kendimi suyun altına bırakırken bunu Akın'a nasıl söyleyeceğim konusunda kendi içimde prova yapmaya başladım.

"Akın, hani her ay geçirdiğimiz bir süreç var, bir hafta kadar süren... Heh, işte bugün o kutlu günün başlangıcı."

"Akın ben regl oldum."

Ben kafamda bir sürü senaryo kurarken kapının çalınmasıyla suyu kapattım. "Leyla," diye bağırdı annem kapının ardından. "Akın geldi kızım. Ne zaman çıkacaksın?"

Annemin sesiyle vücuduma havluyu sararak, "Geliyorum," diye bağırdım. Tam o sırada kapım annem tarafından hafifçe açılıp elinde dün akşamdan hazırladığım kıyafetleri bana doğru uzattı. "Burada giyin istersen Akın salonda."

Elindekileri alıp başımı salladığımda hafif aralık o kapıyı çekip tekrar çıktı. Gelinlikçinin önerdiği dantelli iç çamaşırları üzerime geçirirken o lanet olası pedi takmak hayallerimin hiçbir yerinde olmasa da takmak mecburiyetinde kaldım. Zaten ince olan saçlarım fön makinesiyle hızla kururken gri elbiseyi de tek seferde üzerime geçirdim. Banyodan çıktığımda Akın salonda annemin ona verdiği çayı içiyordu.

"Günaydın," dedi gülümseyerek.

Keşke aydın olsa gün Akın. Ufak bir tebessümle ben de, "Günaydın," dedim. "Hazırım ben, çıkalım mı?"

CamScanner ile tarandı

Kalkmadan hemen önce anneme ayıp olmasın diye sıcak olduğuna emin olduğum daha yeni koyulmuş o çayı tek seferde içti. "Eline sağlık anne. Çok güzel olmuş."

Annem keyifle gülümserken, "Afiyet olsun oğlum," dedi ve elindeki iki tostu bize uzattı. "Giderken yersiniz. Aç dolanmayın."

Akın ikiletmeden aldığı tosttan bir ısırık aldıktan sonra bana baktı. "Gör bak nasıl düşünüyor damadını. Senden beklerdim bunları. İnsan müstakbel kocasına bir tost yapmaz mı?"

Müstakbel kocasına kısmını bastırarak söyleyip sonunda göz kırpması beni keyiflendirmişti.

"Sonuçta benim de düğünüm. Ben de aç kalacaktım annem düşünüp yapmasa. Müstakbel kocam beni düşündü mü ki?"

Benim cümlemin başladığı o noktada bile duruşundan hiç taviz vermedi, çekinceye düşmedi. "Düşündüm tabii," dedi cümlem biter bitmez. "Arabada meyve suyu ve poğaça var."

Bunu düşünmesini gerçekten beklemediğimden, "Ciddi misin?" diye sormamla hem tostunu yemeye devam etti hem kafa salladı.

"Arabaya binince görürsün."

Biz böyle şakalaşırken annem çok mutlu gözüküyordu. Bazı tatsız meseleler yaşanmış olsa da olayların aileler arasında çok fazla büyümeden çözülmesi beni de rahatlatmıştı. Biz her şeye rağmen evlenecektik fakat bu şekilde olması daha huzurlu olmamızı sağlıyordu.

"Gidelim o zaman," diyerek ben önden çıkarken o da peşime takıldı. Arkamızdan kapıyı kapattıktan sonra annemin balkondan bizi izlemeye devam ettiğini bildiğimden başımı kaldırır kaldırmaz onu orada gördüm ve el sallayıp ben de hızla arabaya yöneldim. Gerçekten de pastaneden alınan poşet arabanın önünde duruyordu.

"Mahcup oldum şu an," dedim dudaklarımı ısırarak. O ise beni utandırmanın verdiği keyifle gülümserken, "Yarın sabah kahvaltıyı sen hazırlarsan ödeşiriz," dedi. Yarın sabahı kendi evimizde ve evli olarak geçireceğimiz düşüncesi tekrar

CamScanner ile tarandı

tekrar zihnimde yankılanınca içimin kıpırtısına engel olamadım. "Olur," dedim gülümseyerek. "Özel bir isteğin var mı?"

Yüzündeki ciddi ifadenin yanı sıra imalı bir gülümsemeyle gözlerime odaklandı ve beni daha fazla utandırmak, bunu da izlemek istercesine, "Sen," dedi. İşte tam bende o noktada gerginlik had safhaya ulaştı. Bakışlarım ondan uzaklaşırken o da istediğini almışçasına keyifle arabayı çalıştırdı.

Konuyu değiştirmek adına, "Elif abla ve Ezgi yok mu?" dedim.

"Onlar ablam ile başka bir kuaföre gideceklermiş. Zaten farkındayım Ezgi'nin bir sıkıntısı var. Çözeceğim ama merak etme."

Akın'ın yolda olup çatılan kaşlarına baktım. Ben biliyorum diyemedim. Demek istedim ama söyleyemedim. Gözde'yi böyle bir günde aklına tekrar sokmak istemedim ama aklıma gelince içimdeki kıskançlık duygusunu da engelleyemedim.

Ona ne kadar uzun süre bakakaldım bilmiyorum ama muhtemelen Ezgi konusuna takılı kalmışım diye düşündüğünden parmaklarımı parmaklarına kenetleyerek elimin üzerine bir öpücük bıraktı. "Kimsenin canını sıkmasına izin vermeyeceğim, merak etme."

Makyajımın da tamamlanmasıyla karnıma giren ağrılar daha da fazlalaşıyordu sanki. "Hazırsınız Leyla Hanım," dedi duvağımı düzeltirken. "Bitti ve siz çok güzel oldunuz."

Yerimden kalkarak boy aynasında kendime baktım. Dantellerin ağırlıkta olduğu, vücudumu saran ve omuzlarımı açıkta bırakan bir gelinlikti. Saçlarımı küçük, dağınık bir topuz yaptırdım ve uzun bir duvak tercih ettim.

Tekrardan, "Gerçekten çok güzel oldunuz," demesiyle gülümseyerek teşekkür ettim.

Benim için önemli olan Akın'ın beğenip beğenmemesiydi aslında. Son dakikada almıştık gelinliği ve Akın görmemişti. Ben

Ninova

CamScanner ile tarandı

heyecanla beklerken sonunda kapı çaldı. Akın gelmişti. Makyajımı yapan kız kapıyı açarken ben olduğum yere çakılı kaldım sanki. İçimde engel olamadığım durduramadığım o dürtüyle olduğum yerde kıvrandım durdum. Heyecandan nefeslerim sekteye uğradı.

"Merhaba," demesiyle sesini işittim önce. Sonra kendisi belirdi kapının kenarında. Siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve kusursuz tıraşıyla zaten yakışıklı olan o adam şimdi gözüme kusursuz geliyordu. Beni öyle detaylıca incelerken elim ayağım titremeye başladı. Beni gördüğü andan itibaren olduğu yerde donup kalmıştı. Başını hafifçe kenara yatırdı ve tebessüm dudaklarına çekici bir şekilde yerleşti.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum titrek bir sesle.

Elleri kol düğmeleriyle oynarken, "Nefes kesici..." dedi. "Nefes kesici duruyorsun. Daha önce bu kadar güzel bir gelin görmediğime yemin edebilirim."

Yanaklarımın yanışıyla gözlerimi kısa bir ondan kaçırıp yine ona doğru baktım. Adımları bana doğru gelip iki elimin parmaklarını da kendininkilerle birleştirdi ve bir kez daha yüzüme karşı, "Çok güzelsin," dedi. "Çok çok güzelsin ve ben bir an önce o evet kelimesini senden duymak için sabırsızlanıyorum. Hazırsan çıkalım mı?"

Başımı aynı gülümsemeyle onay verircesine salladıktan sonra hayran bakışlarını üzerimde hissederek o ödemeyi yaptı ve biz el ele çıktık.

Babaannem, halamlar, teyzemler, komşular oturmuş benimle birlikte evin salonunda beklerken halam elindeki yemek tabağından uzattı.

"Leyla, ye bunu halacığım. Gelirler birazdan."

Canım pek istemiyordu ama muhtemelen bugün yiyeceğim son yemek olacağı için elinden aldım. Birkaç kaşık aldıktan sonra midemden daha fazlası geçmediği için bıraktım.

Ninova

CamScanner ile tara

"Kına yapmışsınız akşam. Hiç çağırılmadık," dedi teyzem tavırla.

Eğer haberli olsaydı haklıydı tavrında fakat habersizdi. Ben cevap vermeden Gülsüm teyze atladı.

"Yok be, biz yaptık," dedi. "Onun haberi yoktu. Sürpriz oldu ona da. Yoksa o da istemiyordu."

"Yine de bize de haber verebilirdiniz."

Bende olan bakışları bu sefer onlara kaymıştı. Benim üzerimde hem günün hem reglin gerginliği olduğundan birileriyle kötü olmamak adına genel anlamda susarken Merve, gelinin kız kardeşi edasıyla simlere bulanmış mavi elbisesiyle yanıma oturdu.

"Ne güzel oldun kız sen," dedi odağımı başka yere çekme telaşıyla.

"Sen de çok güzel olmuşsun canımın içi."

"Dün akşam bizi gördün mü? Ne güzel oynadık Fatih'le."

O daha çok arkadaşlarıyla oynarken sen araya girmeye çalıştın gibi geldi bana ama neyse.

"Gördüm," dedim hevesini kırmamak adına. "Olacak herhâlde bu iş."

Aslında bunu söyledikten sonra pişman oldum. Kızı bir de ben ümitlendiriyormuşum gibi olmuş oldu ama artık çok geçti. Ellerini havaya açıp içli bir, "Âmin," dedi.

Onun bu hâlleri heyecanımı unutturup beni güldürürken duyduğumuz korna sesleriyle tekrar heyecanım tavan yapmıştı. Mahalleden küçük bir çocuğun odaya girip, "Geldiler," diye bağırmasıyla herkes ayaklanırken bende ayaklandım.

Odadakilerin bir kısmı dışarı çıkarken Akın çoktan kapıya gelmişti ve kapının eşiğinde kalmıştı. O an babamla göz göze geldik. Bana doğru yaklaşan adımlarında ben karşısında gözlerim dolu dolu dururken annem, halam ve teyzemler çoktan ağlamaya başlamıştı. Babamın kızaran göz kenarları gözyaşlarını akıtmamak için büyük bir çabaya girdiğinde uzatmaya durduğu elini hiç beklemeden kavrayıp öptüm. Ne kadar kırgın da olsak biz baba kızdık ve bu hiçbir şekilde değişmeyecekti.

"Leyla," dedi sarıldığında kulağıma doğru fısıldayarak. "Sen beni bilirsin. Saman alevi gibiyim ben. Bir anda parladım, kırdım belki seni ama bilirsin sen beni. Affet beni, olur mu kızım? Böyle kırgın gitme bu evden."

Ben ona hiç kırgın kalamazdım ki. "Ben affettim. Sen de helal et hakkını bana olur mu?" dememle sıkıca sarıldı bana. "Helal olsun, Leyla'm," dedi saçlarımı severken. "Helal olsun."

Babamla ne kadar süre sarılı vaziyette kaldık bilmiyorum ama ayrıldıktan sonra tek tek diğerlerini de öptüm ve en son anneme sarılarak kapıda beni bekleyen Akın'ın koluna girdim. Gözyaşlarım peşi sıra aktı durdu ve Akın'ın gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmadı. "Halledemeyeceğim meselelerden ağlıyor oluşun beni daha çok kahrediyor, Leyla," dedi. Sesindeki çaresizliği hissettim ama ağlamamı dindiremedim. Kapıda edilen dua sonrası arabalara binerek düğün salonuna ilerledik.

"Siz, Leyla Kırşan, hiçbir baskı altında kalmadan Akın Demirdağ'ı kendi hür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Akın'a doğru dönüp birkaç saniye bekliyor oluşumla bile tedirgin bakışları üzerimde dolandı. Aniden gülen yüzümle, "Evet!" diye haykırdığımda rahat bir nefes vererek tebessüm etmesinin ardından mikrofon ona döndü.

"Siz, Akın Demirdağ, hiçbir baskı altında kalmadan Leyla Kırşan'ı kendi hür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Benim aralık verdiğim o birkaç saniyeyi de hiç edebilecek kadar güçlü ve sabırsız bir hâlde, "Sonsuza kadar," dedi sonum sensin der gibi güçlü bir şekilde. "Evet!"

Nikâh memurunun bizi karı koca ilan etmesinin ardından en ön masalardaki arkadaşlarımın, "Ayağına bas!" diye bağırmalarıyla Akın'ın ayağına bastım. Topuk kısmıyla bastığım için sanırım canının acısıyla kısa bir yüzünü buruştursa da çok hızlı

toparladı. Bana dönen bakışlarımda kıkırdayarak gözlerimi kaçırdım. Nikâh memuru ile birlikte ayağa kalktığımızda elindeki evlilik cüzdanını bana uzattı ve biz artık resmî olarak evliydik.

Edilen birkaç dans, takı töreni, oyun havaları, pasta kesme sonrasında nihayet düğünün sonuna gelebilmiştik. Gecenin en zor olan kısmı ailelerimizle vedalaştığımız kısımdı hiç şüphesiz. Düğünün sonunda epey bir süre salonda vakit geçirdikten sonra salonun temizlenmeye başlamasıyla biz de arabalara binmiştik. Arabaya bindikten sonra Akın kravatını gevşeterek arka koltuğa fırlattı. Gömleğinin üst düğmesini açıktan sonra ceketi de kravatın yanında yer buldu. Ben ise hâlâ bu rahatsız gelinlikleydim ve gevşetmek gibi bir seçeneğim yoktu.

Elimi tutup dudaklarına götürürken, "Sonunda, Leyla," dedi. "Artık karımsın. Bir an her şey bozulacak sandım. Allah biliyor ya şu dakikaya kadar hep bundan korktum."

"Şu an sana Leyla Demirdağ olarak cevap veriyorum. Korkuların son bulabilir. Biz evliyiz," dedim gülümseyerek.

"Leyla..." diye mırıldandı arabayı çalıştırıp bizi bir yolculuğa çıkararak. "Leyla Demirdağ." Soyadının adımın yanına bu denli yakışmasının etkisinde kalmış gibi bir ifade oluştu yüzünde. "Benim güzel karım..."

Akın ile ilişkimiz çok heyecan verici geliyordu bana. Bir o kadar yabancı ama bir o kadar da tanıdık gibi. Bir anda girdi hayatıma ve onu tanıdığım sürede her şey kusursuzca ilerledi. Sonrasında da evlenme kararımızın beklediğimden erken olması onu tanıma sürecinde yeni bir şeyleri keşfetme telaşına sürüklenmeme neden oldu. Ben hayatımda belki de ilk kez mantığımın sesini bırakıp kalbimin sesiyle bir yola girdim. O yolda da hissettiğim o heyecan beni düşünemez hâle getirdi ve bu dengemi kaybetme hâli bir yandan beni korkuturken bir yandan haz duymama sebebiyet verdi.

Yol, evin yolundan başka bir yöne çevrildiğinde, "Eve gitmiyor muyuz?" diye sordum merakla.

Başını iki yana sallayarak, "Yakınlarda bir yerde hafta sonumuzu rahat geçirmek için rezervasyon yaptırdım. Oradayken

de beraber gideceğimiz yeri seçip yeni bir rezervasyon yaptırırız dedi."

Otel, beklemediğim bir sürpriz oldu. Bu gece için plan yapmış olması beni heyecanlandırırken beklediğimiz gibi bir sonuca varamayacak olmamız da bir o kadar üzdü. Nasıl söyleyeceğimi düşünürken bir anda, "Akın," dedim sıkıntılı bir şekilde.

"Efendim, güzelim?"

Dudakları ellerimin üzerine yol boyu kondurduğu minik öpücükler benim tenimi karıncalandırıp regl olmanın getirdiği o yükselmeyle beni konuşamaz hâle getiriyordu ve ben bir anda, "Otele gitmemize gerek yok," dedim.

Zar zor söylediğim cümlem ile bana bakarken anlamsız bir ifade belirdi suratında. Açıklama yapma gereği duydum. "Ben şey... Yani nasıl dikkat etmedim tarihe bilmiyorum ama şey..."

"Leyla, söyleyecek misin artık güzelim?" Merakı daha da artıp yüzüme odaklandığında, "Regl oldum," dedim sıkıntılı bir nefesle.

Gözlerimi ondan kaçırdığımda çenemden tutarak kendine çevirdi. "Leyla," dedi o güzel sesiyle, yumuşacık bir tınıyla. "Otele bu yüzden gittiğimizi düşündüren ne sana? Ben ilk gecemizi sakin bir şekilde geçirmek istedim sadece. Hem neden dert ettin ki bunu kendine bu kadar? Bundan sonrası için uzunca bir süre var önümüzde."

Yüzünde gerçekten de sorun olmadığını belirten sıcacık bir gülümseme yatıyordu ve ben de tebessüm ettim. Yine de daha farklı bir şekilde bitsin isterdim bu gece.

"Yolumuz biraz uzun," dedi bana doğru. "Biraz başını yasla ve dinlen istersen. Çok erken kalktın ve bütün gece o topukluların üzerindeydin."

Sızlayan tabanlarımın acısı o an dank edip yüz ifademi değiştirdiğinde onun komutuyla çoktan başımı koltuğa yaslamıştım bile. Bakışları yer yer bana dönse de çoğu zaman yolu takip etti. Ben ise onu izledim sadece. Uyumadım ama yaslandığım yerde kendimi dinlendirdim. Normal bir hızla vardığımız otelde kapımın bir başkası tarafından açmasıyla indim. Akın elindeki

CamScanner ile tarandı

anahtarı görevliye verdikten sonra arkadan aldığı ceketini omuzlarıma attı ve elimden tuttuğunda tebessüm ettim. Gayet şık bir otel olduğu girişinden belliydi. Kapıda bizi karşılayan görevliyle birlikte altıncı kata çıktık. Odayı açtığında yerdeki gül yaprakları, mumlar, dolu bir jakuzi ve devasa camdan görünen boğaz manzarasıyla odanınbu gece için özenle seçildiğini gösteriyordu. "Akın, burası çok güzel."

Ben omuzlarımdan düşmekte olan ceketine sıkı sıkı sarılıp cama doğru ilerlerken Akın'ı arkamda bırakmıştım ki çok geçmeden bana doğru gelişini camdaki yansımadan gördüm. Loş ışıkların aydınlattığı odada Akın belimden sarılarak omzuma ufak bir öpücük kondurdu.

"Sen her şeyden güzelsin Leyla Demirdağ."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi araladığımda beyaz tavana takılı kaldım. Akın yanımda, bir elini belime doğru atmış sarılarak uyuyordu. Karnımın ağrısı kasıklarıma kadar vururken onu yok saymaya çalışarak yüzümü ona doğru döndüm. Ne garipti, kısacık bir sürede mantığımın değil de hislerimin getirisiyle hareket ederek yeni bir yola çıkmıştım ve şimdi o yolda Akın ile evliydik.

Parmaklarım istemsizce yüzüne dokunmak istedi. Belki de gerçekliğini idrak etme arzusuydu bu. İşaret parmağım önce burnunun üzerinde nazikçe kaydı, ardından şakaklarına doğru çıktı. Tenini usulca severken gitgide kasıklarıma vuran sancıyla belimde olan elini yavaşça tutarak üzerimden kaldırırken uyandırmamaya çalıştım. Başarılı da oldum. Onu uyandırmadan elini uzaklaştırdığımda başını diğer yöne çevirdi ve beni saran eli kendi yastığının altına doğru kaydı. Benim manzaram ise yüzüstü yatan adamın beyaz yorganın altına serilmiş çıplak omuzları oldu. Derin ve içli bir nefes alarak yerimden kalktım. Âdeta parmak uçlarımda ilerlerken odanın içine bakındım. Yerde gelinlik ve damatlık vardı. Çantam bir köşede, içtiğimiz su şişeleri sıralanmış, süs diye koyulan yastıklar yerlerdeydi. Dağınıklığın oluşturduğu o bütünün içinde odanın köşesinde duran çantaya parmaklarımın ucunda yürüyerek ulaştım. Yine aynı yavaşlıkta

CamScanner ile tarandı

banyoya ilerledim. Birkaç dakika da işimi hallederek banyodan çıktığımda kapanmayan banyo kapısını zorlayarak çektim. Çıkan ses ile birlikte Akın tek gözünü açmış, başını da yastıktan hafifçe kaldırmıştı. Dağınık saçlar ve mahmur gözleriyle öyle hoş gözüktü ki gözüme...

"Günaydın," dedi avucunun içiyle gözünü ayılmak istercesine okşarken. "Ben çok mu uyudum ya? Sen kalkmışsın ve duymamışım."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Yok çok uyumadın. Ben de şimdi kalktım zaten."

Yatakta oturur vaziyete geçtiğinde ben hâlâ ayakta dikiliyordum. Hâlâ tek gözü kapalı olsa da yüzüne yerleşen o gülümsemede ayılmış olmasının getirdiği sahicilik yatıyordu. Parmakları boynunu ovaladı ve eli telefonuna uzandı. "Saat daha 7," dedi baskın bir tonlamayla. "Dün gece geç uyuduk. Sen neden kalktın ki bu saatte?"

Meraklı bakışları bana doğru döndüğünde elim istemsizce karnıma doğru gitti. "Karnım," dedim. "Ağrıyor da biraz."

Oturduğu yerden bütünüyle manzarası benken olduğu yerden bana doğru uzandı. Ne yaptığını anlamadığım bir anda tek dirseğinden destek alarak eliyle önce bileğimi tutup beni kendine doğru çekti. Ardından güçlü kollarıyla belimi sararak beni yatakta kendine doğru hapsetti. Birkaç saniyede kendimi yatağın içinde buldum. Kaldırdığı yorganı benim üzerime örterek başımı kollarının arasına aldı. Sırtımı çıplak göğsüne dayadı ve kolları arasında sıcacık bir şefkatle sarmalandım. Güçlü kollarının arasında parmaklarının yönü karnım oldu ve dairesel hareketlerle ovmaya başladı. Kolları arasında mayışmış, sıcaklığında salınmışken bir de saçlarımın arasına usulca öpücükler bıraktı. "İyi geliyor mu?" dedi ben kendimden geçer hâldeyken.

Hiç çekinmeden kendimi kolları arasında serbest bıraktım. "Hıhı," diyerek başımı salladığımda ömrümde ilk kez bu denli bir ilginin koynunda ne yapacağımı bilemedim. "Çok güzel," dedim uyuşmuş bir sesle. "Çok çok güzel."

CamScanner ile tarandı

Dirseğini yatağa dayamış, avucunu yüzüne yaslamış beni izlerken gülümsediği yüzüme dökülen sıcak nefeslerinden belliydi. Elleri hâlâ karnımda oyalanırken, "Doktora gidelim mi?" diye sordu. "Çok ağrın varsa eğer çekme böyle."

"Yok..." diye mırıldandım dokunuşları arasında. "Gerek yok. Yarına geçer," diyerek karşılık verdim.

"İlaç iç o zaman. Gidip alayım ben."

Bana iyi gelebilecek her türlü seçeneği sıralıyordu.

"Hayır," dedim ve ellerinin duraksamasıyla elimi elinin üzerine doğru sardım. "Ama devam edersen iyi gelebilir."

Gülümsedi ve dudakları bu sefer şakaklarıma erişti. Parmaklarının hareketleri hızlanırken tebessüm ederek başını başıma yasladı ve biz birlikte bir süre öylece kaldık. "Üzerini giy o zaman," dedi. "Böyle daha çok ağrır karnın." Başımı salladım ve kalkmak için hareketlenmiştim ki hiçbir kıyafetimin olmadığı aklıma geldi. Yorganın altına doğru saklanıp dudaklarımı ısırırken, "Kıyafetim yok ki," dedim. "Haber vermediğin için ben de bir şey almadım. Gelinlikle geldik. Gelinliği geri mi giysem ki?"

Yüzü bir hayli karamsarlığa düşüp sıkıntılı bir soluk verirken kendi hatası olduğundan, "Nasıl düşünemedim ben bunu?" dedi sakallarını sıvazlayarak. "Gelinliğini giyemezsin tabii ki. Hem daha kahvaltıya ineceğiz."

Ben de yerimde dikleşerek arkama yaslandım ve bacaklarımı kendime doğru çekerek iyice yorgana gömüldüm. Üşüdüğüm hissi onda dolaşırken gözlerini bana çevirdi.

"Böyle olmaz. Şu karşıda mağazalar vardı ben oradan bir şey alıp geleyim sana."

Kendi teklif etmesine karşı yüzünde tereddüt dolu bir ifade vardı. Pantolonunu ve gömleğini üzerine geçirirken, "Ben de hiç anlamam ki," dedi içinde tutamayarak. "Ne alabilirim? Yani ne giyersin?"

En kolay olacağını düşündüğümden, "Elbise al," dedim. "Fark etmez ne olduğu."

"Elbise," dedi tekrar teyit edercesine bir tonlamayla. Başımı evet anlamında salladım. O da gömleğinin düğmelerini

CamScanner ile tarandı

iliklemeye başladı. O an iç çekerek gömleğin arasında kalan tenini izledim. Bıraksalar uzunca bir süre izleyeceğim vücudu şimdi gömleğin düğmelerinin kapanmasıyla yavaşça yok oluyordu.

"Hangi beden olacak?"

"S ya da 36 yazması lazım. Onlardan birini alırsan olur bana."

Söylediklerimi sesli olarak aklına kazımak ister gibi tekrar ettikten sonra, "Tamam," diyerek koltuğun üzerindeki cüzdanını arka cebine koydu.

"Geliyorum ben şimdi. Sen de iyice sarıl yorgana da üşüme."

Birinin sizi sizden daha fazla düşünmesi bence bu hayattaki en büyük şanslardan, ayrıcalıklardan biriydi. O odadan çıktıktan sonra ben de yorgana sarılarak telefonumu elime aldım. Yorganın altında Akın gelene kadar sosyal medya hesaplarımda dolaştım durdum. Merve bir sürü fotoğraf yüklemişti düğünden. Hatta Fatih'in fotoğraf karelerine yansıdığı bazı fotoğraflar bile mevcuttu. Bunları bilerek çektirdiğine o kadar eminim ki. Hele bir tanesi... Fatih arkada oynarken ön tarafına geçip gerdan kırar gibi bir hareketten ibaretti. Gören birlikte oynadıklarını ve bilinçli olarak bu pozu çekildiklerini düşünebilirdi. Hepsini beğendikten sonra kapının açılma sesiyle telefonu bıraktım. Olduğum yerde tedirginlikle doğrulduğumda Akın'ı gördüm. Elinde bir poşetle yanıma kadar gelip poşeti bana uzattı.

"Beğenir misin bilmiyorum ama klasik bir şey alayım dedim. Zaten eve gidene kadar giyeceksin. Beğenmezsen giymezsin bir daha."

Beğenmeme ihtimalim bile içinde bir hayli fazla büyümüştü. Hâlbuki ben sırf o aldı diye yıkar yıkar sadece onu giyerdim. İnsanların kendi beğenisiyle seçerek aldıkları şeylerin yeri bende çok daha ayrıydı. Onun tarafından böyle ince ince sevilince böyle sevilmeyi de en çok ona hak gördü içim. Poşetten çıkardığım elbiseye baktım. Siyah, düz, gerçekten de dediği gibi klasik bir elbiseydi. Yerimden kalkarak parmak uçlarıma dikilip yanağına bir öpücük bıraktım.

"Teşekkür ederim sevgilim," dedim bir çocuk sevinciyle.

CamScanner ile tar

Akın'ın yüzüne oturan gülümsemede o çocuğa hayranlıkla baktı sanki. "Leyla..." diye mırıldandı kendi de leyla olmuş gibi. "Küçücük şeyleri bile böyle büyütmen mi seni ayrıcalıklı kılan? Söylesene," dedi içi gider gibi. "Nasıl böylesine hayat dolusun sen?"

"Değerli olduğumu hissettiğim her an çok kıymetli ve yaşanılası. Bunun büyüğü küçücüğü olmaz ki," dedim keyifle gülümseyerek. Parmak uçlarımda kalkıp ellerimi omuzlarına yasladım. "Sen beni düşünmüşsün, benim içim ömründen kısacık bir vakitte olsa ayırıp oraya gitmişsin, bu güzel elbiseyi seçmişsin, aklında bana yer vermişsin. Bilmiyorum böyle değil mi herkes için? Ömür ya Akın... Ömür çok kısa değil mi? Başkası için ayırdığımız kısacık zaman dilimleri bile ona verdiğimiz değer ile ilgili değil mi? Bu beni çok mutlu ediyor. Senin ömründen bir an gitti benim için. Nasıl kıymet bilmem, nasıl mutlu olmam, sevinmem, sevmem?"

Akın'ın elleri yüzümü bulduğunda, "Çok başkasın," dedi. "Öyle başkasın ki seni sadece bana saklayasım geliyor. Sonra da diyorum ki herkes görsün Leyla'yı. Görsün ki bir hayat nasıl yaşanır öğrensinler. İkilemimsin sen benim."

Yanağıma yaslı avucuna başımı yasladım ve gülümsedim. "Hadi, giyin bir an önce de kahvaltıya inelim," dedi hemen peşine geri çekilerek. "Hem çok üşüdün hem de dünden beri hiçbir şey yemedin."

"Hıhı," dedim elimdeki elbiseyi düzelterek. O muhtemelen banyoya gitmemi falan bekledi ama yapmadım. Olduğum yerde üzerime geçirdikten sonra karşımdaki aynada düzelttim. Saçlarımı da elimle düzelttikten sonra birkaç saniye içinde hazırlanmıştım bile. Son kez üzerimi düzelttikten sonra Akın'a döndüğümde, "Hazırım," dedim.

Akın'ın dudakları şaşkınlıkla aralanmış gülmek ve öylece bakmak arasında bir yerde sıkışmıştı. "Sana inanamıyorum," dedi keyifle. Elini omzuma doğru atıp birlikte kapıya doğru yürümeye başladığımızda omuzlarımdan sarkan eline parmaklarımı sardım. "Bu giyinme olayı tüm evliliğimiz boyunca böyle

CamScanner ile tarandı

mi olacak?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Yani bir iki saat bekletmeler falan yok mu?"

Gözlerimi kısıp dudaklarımı kemirerek düşünürken, "Hm..." dedim. "Yani bir iki saat demeyelim ama birkaç saniye de abartı olur. Yarım saatte anlaşalım."

Elimi ona doğru uzattığımda içimi ısıtacak bir kahkahayla sıktı ve, "Anlaşalım bakalım," dedi. Diğer parmaklarımız da birbirine kenetlendiğinde beni göğsüne doğru çekti ve ben başımı göğsüne yasladım. Birlikte asansöre bindiğimizde aynadan birimize bakıyorduk ve Akın'ın bir inip bir kalkan kaşları çok komik gözüküyordu. Onun da amacı beni güldürmekmiş gibi hareketlerine devam edince gülmeden edemedim. Bir asansör anını bile en keyiflisinden yaşatabiliyordu. Kim bilir onunla bir ömür nasıl güzel geçerdi?

Asansörün kapısı açılıp yürümeye başladığımızda, "Merak ediyorum, ben kahvaltıya inelim demesem acıktığını söyleyecek miydin acaba?" diye sordu.

"Acıkmadım ki," diye karşılık verdim ve bu sefer kaşları gerçekten kızmış gibi çatıldı.

"Kuş kadar yemek yemeye alışmışsın tabii. Bak gör ben nasıl açacağım iştahını..."

"Sonra kilo alırım ama," dedim masalardan birine yerleşirken.

"Al. Belki ben öyle seviyorum."

Telefonlarımızı bıraktıktan sonra açık büfe için birer tabak aldık ve tabaklarımızı doldurmaya başladık. Daha doğrusu Akın kendiyle birlikte benim tabağımı da doldurmaya başladı. Ben ise onun hemen yanın başında onunla birlikte hareket ediyordum sadece.

"Gerçekten öyle mi seviyorsun?"

Başta anlamamış gibi baksa da sonra dank etmiş olacak ki, "Yok be Leyla'm," dedi. "Senin olduğun her hâl en güzelidir benim gözümde. Sen kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle ol."

Elimizde dolu tabaklarla masamıza geri döndük ve çaylarımızı da alıp yemeye başladık. O hızlı hızlı yerken ben ağzımda kırk kere çeviriyordum lokmalarımı.

CamScanner ile tarandı

"Eve mi gideceğiz şimdi?" dedi lokmasını yuttuktan sonra.

"Yani. Nereye gideceğiz ki başka?"

Dudaklarını bükerek, "Bilmem," dedi. "Balayı için bir yere gidelim istiyorsan."

Benim elli saatte yediğimi görünce tabaktaki böreği kendi elleriyle uzattı bana. Bir yandan yerken bir yandan başımı salladım. "Şu an değil," dedim kesin bir şekilde. Regl ağrısıyla, sancısıyla o güzel tatili hiç etmek istemiyordum. "Sonra bir yerlere gitsek olmaz mı?"

Onun için sorun olmadığını belli edercesine bir yüz ifadesi takındı. "Sen ne zaman istersen."

Yarım saat kadar hem sohbet edip hem kahvaltımızı ettikten sonra, "Kalkalım mı?" diye sordum.

Çayının son yudumunu içtikten sonra, "Olur," diyerek ayaklandığında eline telefonunu, sigarasını ve cüzdanını aldı. Benim kalkmamı bekleyip tek bir adım atmazken ayaklandığım o an elimi ellerinin arasına hapsetti. Bu kısacık an bile büyüdü içimde. Restoran bölümünden çıktıktan sonra asansöre ilerleyecektik ki duraksadı. "Sen direkt arabaya git istersen. Ben de odadan eşyaları alıp geleyim. Ağrın var ya in çık yapma."

O teklif öyle cazip geldi ki bana kıvrandığım ağrının içinde. "Tamam," diye atladım hiç beklemeden. Cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattıktan sonra ben dış kapıya, o da asansöre yöneldi. Hemen dışarıda bekleyen arabaya binip Akın'ı beklemeye başladım. 10-15 dakika sonra elinde gelinliği tepiştirdiği çantayla birlikte indi. Arka koltuğa koyduğu gelinlikle birlikte yanıma oturduğunda yola koyulduk.

Eve geldiğimiz de arabayı hemen balıçe kapısının yanına park etti ve ben arabadan indim. O an düşündüm. Senelerdir önünden geçerken baktığım evin şimdi yaşayanlarından biriydim. Hayat ne garipti. Hiç aklımın ucundan geçmeyecek yerlerde ev

CamScanner ile tarandı

sahipliği yapıyordum. Arabanın sesini duyan Nuran anne perdeyi aralayıp bize baktıktan sonra yüzünde bir tebessümle balkon kapısına doğru koştu. O balkona çıkarken Akın da arka koltuktaki gelinliği almıştı. Ben bahçe kapısını açıp ilerlerken o da peşimden geldi. Nuran anne tırabzanlara tutunmuş bize bakarken yüzündeki o imalı gülümseme yüzünden kıpkırmızı oldum.

"Hoş geldiniz," dedi heyecanı sesine de yansırken. "Hoş geldin evine Leyla kızım."

Nuran anne ile kısa bir sorun yaşamıştık isteme evresinde ama özünde iyi bir kadın olduğunu inkâr edemezdim. O günden sonra da bir tersleşmemiz olmamıştı. Tabii bu yine de içte bırakılan o tatsızlığı örtbas edemiyordu. "Hoş bulduk," dedim yüzümde hafif bir tebessümle başımı eğerek.

Akın ikimizin arasına doğru girerek bir eli elimde, diğer eliyle gelinliğimi tutarken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Ezgi gitti mi okula?"

"Gitti, gitti. Çıkacağım ben de birazdan. Ablanla buluşacağız. Bebek için alışverişe çıkacağız. Malum günleri az kaldı. Daha hiçbir şeyi yok."

Üzerine bakıldığında da tam çıkmaya hazır bir hâlde duruyordu zaten. Elif ablanın hamileliğinin sonlarında oluşu, kocasının burada olmayışı ve son aylarında hazırlığı bile kendi yapması yüreğime dokunduğundan, "Otobüsle mi gidecektiniz?" diye sordum. "Akın bıraksın sizi gideceğiniz yere. Elif abla hamileliğinin sonlarında bir de iyice yükü ağırlaşmasın."

Cümlemin sonunda Akın adına konuştuğum için tereddüt edip yüzüne doğru baktığımda silik bir tebessümle başını eğdi. "Leyla doğru söylüyor anne," dedi beni destekler nitelikte. "Elimdekileri bırakıp götüreyim ben sizi."

"Yok kızım, olur mu öyle şey?" dedi ama onun da hoşuna gitmiş gibi söyledi. "Siz daha yeni evlendiniz. Birlikte vakit geçirin. Hem Hakan buradaymış, yarın gidecekmiş. O götürecek bizi."

Hakan abi Trabzonluydu. Elif abla ile bir arkadaş ortamında tanışmışlar, evlenmeye karar vermişler ama evlilikleri sevgililik olarak kalmış anlattığına göre. Hakan abinin orada kurduğu

CamScanner ile t

iş düzeniyle İstanbul'a gelmek istememesi, Elif ablanın oraya gitmesi ama çok yapamadan buraya dönmesiyle iki taraflı gidip gelmeli bir ilişkiye evrilmiş evlilikleri. Bir yıldır birbirinden uzaktalarmış. Hakan abi arada gelip gidiyormuş, Elif abla da öyle. İkisi de kendi memleketinden vazgeçememiş.

"Tamam o zaman," dedim ısrar etmeden. "Selam söylersin."

"Olur kızım, söylerim."

Akın'ın eli belime yerleştikten sonra binaya birlikte girdik ve ben önde, o hemen arkamda kendi katımıza doğru çıkmaya başladık. Evin kapısına geldiğimizde Akın'a doğru dönmüştüm ki, "Bir saniye," diyerek cebinden almaya çalıştığı anahtarı biraz geç olsa da bana doğru uzattı. "Kendi anahtarınla evimizin kapısını sen aç."

Onun elinden aldığım anahtarla derin bir nefes aldım ve kilidi iki kez çevirdim. Kapı aralandığı an beni karşılayan şey yeni eşya kokusu olmuştu. Bir adım atacak gibi olmuştum ki, "Bir dakika bir dakika," diyen Akın ile çakıldım kaldım. Birkaç saniye içinde elindeki poşeti yere bırakmış, beni de hızlıca kucaklayıvermişti.

Ne olduğunu bile anlayamazken, "Akın," dedim gülerek. "Ne yapıyorsun?"

Benimle birlikte eşikten içeri doğru bir adım attı ve, "Gelinimi evime sokuyorum," dedi. Ellerim omuzlarında yer bulmuşken aldığım o yoğun, beni kendine çeken kokusuyla gömleğine doğru iyice asıldım ve başımı omzunun çukuruna doğru gömdüm. Başı saçlarımın arasına doğru kayarken, "Benim güzel Leyla'm," diye mırıldandı. "Evine hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim aldığım o kokunun arzusuyla boynuna dudaklarımı bastırırken. "Çok hoş buldum."

Ben Akın'ın kucağında, evimizin girişindeyken akış bizi evin hangi köşesini götürecekti bilmiyorum fakat telefonumun çalması bizi birbirimizden ayırdı. Akın beni yere indirdikten sonra çantamın içinden telefonumu çıkardım. Arayan annem olduğundan birkaç adım uzaklaştım. Daha bir gün olmasına rağmen özlemi içimi buram buram sarınca yüzümde bir gülümseme, içimde bir telaşla, "Anne," dedim. "Ne yapıyorsun? Nasılsın?"

CamScanner ile tarandı

Tek bir kelime etmesine bile fırsat vermeden sordum sorularımı. Beklediğim cevaplar ise biraz geç geldi. "İyiyim yavrum, iyiyim. Sen nasılsın asıl?" dediğinde sesinin tonunda bile yatan o gözyaşlarının her birini hissediyordum. Ağlamaktan kısılmış sesi, titrek kelimeleri içimi sızlatırken bunu fark ettiğimi söylemek bile çok zor geldi. Sanki dillendirirsek karşılıklı saatlerce ağlayacakmışız gibi...

Ben Akın'ın yanında, anın telaşında, bir otel odasında çok da fark etmemiştim ayrılığın sancısını fakat şimdi başka bir eve, benim olan ama yabancı hissettiğim o yeni eve girdiğimde acı iliklerime kadar sarmıştı.

"İyiyim ben de," dedim, demeye çalıştım. "Babam da iyi mi? Ben sizi yemeğe çağıracağım eve yerleştiğim gibi."

Akın hemen arkamda kapıyı kapatmış, ayakkabılığın orada bir şeylerle uğraşırken tekrar önüme döndüm.

"Bırak sen şimdi bizi," dedi annem geçiştirmeye çalışarak. "Yeriz elbet yemeğini. Baban da iyi çok şükür. Sen kendinden haber ver bize. Sen iyi misin?"

"İyiyim anneciğim," dedim ve kısa bir süre telefonla konuştuk. Annemle telefonu kapattıktan sonra tam arkamı dönmüştüm ki Akın ile karşılaştım. Mutfak kapısına doğru yaslanmış, "Seni mi merak etmiş?" diye sordu.

"Hıhı," dedim başımı sallayarak.

"Ne söyledin peki? İlk günden şikâyet edildim mi merak ediyorum. Nasıl bir kocaymışım? İyi bakabilmiş miyim sana?"

Gülerek ona doğru ilerledikten sonra ellerimi beline doğru sardım. Çenemi göğsüne doğru dayadığımda elleri otomatik olarak saçlarıma doğru çıktı. "Çok kötü bir koca dedim. Beni hemen gelin alın buradan. Beni eve hapsetti, çıkartmayacakmış dedim."

Parmak uçları saçlarımın dibine masaj yapar gibi dolandığında, "Eyvah!" dedi sahte bir endişeyle. "Ee, gelirler birazdan o zaman. Ben seni yalancı çıkarmayayım, kilitleyeyim kapıyı."

"Alamasınlar diye mi?" diye sordum sırnaşarak. Bana doğru eğildi ve burnumun ucuna sıcacık bir öpücük bırakırken, "Kimse alamaz seni," dedi. "Kimsenin gücü yetmez."

CamScanner ile tarandı

"Hm..." dedim keyifli bir kıkırtıyla. "O kadar güçlü müsün sen? Yenemez mi kimse seni?"

"Kimse yenemez." Parmakları saçlarımın arasında dalgaları coşturarak diplerden uçlara doğru akarken, "Ben de mi yenemem?" dedim. "Sen kimse değilsin," dedi.

Buz gibi beton duvarları, yabancı sandığım o evi bir cümlesiyle sıcacık etmişti. Çok sevmenin, sevilmenin karşılığı olarak yapabileceğim başka bir şey olmadığından mutluluğumu sıkıca sarılarak gösterdim. Başımı usulca göğsüne yatırdım ve kollarımı sıkı sıkıya sardım. O da bana aynı hislerle karşılık verirken mutfakta hemen dibimizde olan koli dikkatini çekmiş olmalı ki, "Bu ne?" diye sordu.

Kollarımı ondan ayırdım ve, "Kitaplarım," dedim koliye doğru eğilerek. "Kitaplık gelmemişti ya biz evi kurarken burada kalmış."

"Geldi o," dedi Akın. "Kına akşamı getirdiler. Aşağıya bırakmıştım ben. Getireyim de kuralım mı?"

"Olur," dedim heyecanla. "Kuralım."

Akın yanağımdan bir makas alıp, "Geliyorum şimdi," dedikten sonra ben de kitapların arasına eğildim. Onunla bir şeyler yapacak olmanın heyecanının yanı sıra kitaplığımı düzenlemek, baştan sıralamak, bunu yaparken de sevdiğim kitapların arasından sayfalar açıp okumak en sevdiğim aktivitemdi. Evimde geçirdiğim ilk günde, ilk saatlerde en sevdiğim şeyi yapmak benim için de iyi bir başlangıç olurdu.

Akın'ı beklerken Nuran annenin evi kurarken biz yeriz diye verdiği meyveleri en son buzdolabına koyduğumdan hemen oraya yöneldim. Tezgâhın üzerinde binbir hayaller kurarak aldığım meyve sıkacağına tazecik meyveleri koyarak ikimiz için meyve suyu hazırladım. Özene bezene aldığım bardaklara koyduktan sonra içine de buz attım ve Akın'm kapıyı kapatmasıyla birlikte elimde bardaklarla, "Hazırım ben," diye ortaya atıldım.

"Oooo..." dedi elinde şarjlı makineyle, kitaplık kutusuyla bana doğru bakarken. "Boş değilim diyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Herhâlde ustam," dedim keyifle. "Öyle kuru kuruya iş mi yapılır?"

"Ee, hadi madem," dedi başıyla içeriye yönlendirerek. "Öyle bir meyve suyuyla olmaz Leyla Hanım, kurarken de yardım edeceksiniz."

"Hay hay," dedim peşine takılarak. Salonun boş kalan köşesinde Akın kutuyu açarken ben de masanın üzerine bardakları bıraktım ve ona yardım etmeye başladım. Kutuyu açtık, parçaları ayırdık, sıraladık. Ben tuttum, o vidaladı. Sonra ara ara onun mola vermeye niyeti olmayınca yaptığım meyve suyunu ellerimle içirdim. Vidaladığını düşündüğüm parçayı bir anda bırakmamla koca parça yeri boyladı, ben korkudan Akın'ın kucağına sıçradım. İkimiz aynı anda kahkaha atarken yine apansız bir anda dudaklarımız birbirine kavuştu. Güldük, eğlendik, sevdik, dokunduk. Bir kitaplık kurma sürecinde ne yaşanılabilirse doyasıya yaşadık. En son vidayı sıkmam için şarjlıyı bana uzattığında son vidayı da ben attım ve derin bir nefesle, "Şükür bitirdim," dedim olmayan terimi siler gibi.

"Bitirdin?" diye sordu Akın gözleri irileşmiş, güler bir hâlde. "Sen mi bitirdin?"

Tek bir vidayla koca kitaplığın kurulumunu ben yapmışım gibi bir tavra bürünerek, "Evet," dedim şaşkınlığına tepki gibi bir ifadeyle. "Ben yapmadım mı?"

Elimdeki şarjlıyı da en son benden çıktığını belirtircesine kucağına bırakırken, "Haklısın karıcığım," dedi. "Kesinlikle sen yaptın."

Hiç beklemediğim o kelimeyle kalbim sekteye uğramış gibi çarparken kitapların olduğu koliye doğru yürümeye başlamıştım. "Şimdi en zevkli kısımda sıra," dedim. Koliye doğru eğildim kaldırırım düşüncesiyle ama öyle ağırdı ki milim kıpırdamadı. Ellerim kolide, bakışlarım Akın'da kalmışken, "Ee, hadi," dedi gülerek. "Ne oldu, kalkmıyor mu Leyla Usta?"

Laf sokarcasına sarf ettiği cümleyle kahkaha atarken hiç bozuntuya vermedim. "Çırak olan sen değil misin? Ben niye taşıyacağım. Sen getir, ben dizerim."

CamScanner ile tara

Bunu beklemiyor olsa gerek işaret parmağını bana doğru sallayarak, "Sen çok fenasın," diyerek geldi bana doğru. Elime aldığım temizlik beziyle ben kitaplığı silerken o da koliyi taşıdı. Ben işimi çabuk bitiremediğim için o kitapları koliden çıkarıp masaya dizerken, "Sen okur musun?" diye sordum kitaplara ilgiyle bakarken görünce.

"Pek değil. Yani denedim ama birkaç sayfadan sonra sarmadı."

"Bence o doğru kitabı bulamadığın içindir," dedim gülümseyerek. Silme işlemi bittiğinde ben de ona yardım ederek kitapları çıkarmaya başladım. "Sana hitap edecek kitabı bulup okuma alışkanlığı kazandığında gerisi çorap söküğü gibi geliyor." Kolideki kitaplar bitip de renk sırasına göre yerleştirmeye başladığımda, "İstersen sana yardımcı olurum," dedim.

Ben dizmeye başladım, o elindeki kitapları uzattı. "Olur," dedi teklifime sıcak bir yaklaşımla. "Bir de seninle deneyelim bakalım o kitabı bulabilecek miyiz?"

Beyaz bir kitap uzattığında, "Önce siyahlar," dedim. Onu masaya koyup yanından bir siyah kitap uzatırken arasından düşen kâğıt parçasıyla yere doğru eğildi. Açılmış olan kâğıt parçasına bakarken kargacık burgacık yazı dikkatini çekmiş olmalı ki, "Bu ne?" diye sordu.

"Çocukken oluşturduğum listem," dedim gülerek. "Toparlanırken eski defterlerimi bulmuştum da atmaya kıyamamış, kitaplardan birinin içine koymuştum."

Çocukluktan kalma benim bile okumaya zorlandığım yazıları okumaya çalışırken, "Çağa ve..." dedi ve yüzü buruşup anlamayınca, "Ağaç ev," dedim gülerek. "1.sınıfta yeni yazmaya başlamışken oluşturmuştum o listeyi ben. Ağaç evde kalacağım, yazıyor. Büyüyünce yapacaklarım listesiydi. Çizgi filmde çocuklar ağaçların üstüne ev kuruyor ve oralarda kalıyordu. O çizgi filmlerde çocuk olmalarına rağmen o kadar büyük şeyler yapıyorlardı ki ben neden yapamıyorum diye kendime kızıyordum. Ben de o zaman içimde ne varsa yazdım. Büyüyünce ne yapmak istiyorsam hepsini yazdım, unutmayayım diye."

CamScanner ile tarandı

Akın merakla listeyi incelerken, "Burada ne yazıyor peki?" diye sordu.

"Öğretmen olacağım yazıyor," dedim listeyi onunla birlikte incelerken. "Çocukken ilkokul öğretmenimi çok severdim. Öğretmen olursam beni de öyle çok severler diye düşündüm. Öğretmenler her şeyi bilir gibi geliyordu bana ve ben de öğretmen olacağım, her şeyi bileceğim demiştim. Hatta çocukken öğretmenler her şeyi bildiği için tekrar sınavlara girseler herkesten yüksek notlar alacaklarını falan düşünürdüm."

Akın çocuksu düşünceme sıcacık gülümserken, "Şu?" diye sordu.

"Bir sürü şehir gezeceğim," dedim gülerek. "Öyle çok ailecek gezilerimiz yoktu bizim. Yaz tatilinden döndüğümüzde öğretmen neler yaptınız diye sorardı ve herkes gittikleri şehirleri sayardı. Ben ise sadece anneanneme kalmaya gittik derdim. İçimde ukde kalmıştı. Büyüyünce bir sürü şehir gezeceğim diye not aldım."

Listede bir sürü şey yazıyordu. Hayvan sahiplenmek, dışarıda uyumak, sokakta şarkı söylemek ve daha nicesi ama Akın sadece birini okuyabildiğinden belki de, "Anne olmak," dedi bana bakarak. "Bunu da yazmışsın. Bunu yazmandaki sebep neydi o yaşında, çok merak ettim."

Merakında sahiciydi. Bakışları sanki dünyanın en önemli şeyini dinliyormuş gibi üzerimde dolanıyordu.

"Ee, çocuk vermiyorlardı kucağıma," dedim bence çok makul bir sebepmiş gibi. "Bebekleri çok seviyordum. Komşunun bebeği olmuştu. Gidip gidip izlemek istiyordum onu. O uyurken bir köşeden hep izliyordum. Komşumuz da bir süre sonra benden sıkılmış olmalı ki çaldığımda açmadı kapıları. Ben de anneme ben de bebek istiyorum dedim. Bana gidip oyuncak bebek aldılar. Gerçek bebek istiyorum dedim, o bizde yok dediler. Kucağıma da vermiyorlardı zaten küçüğüm diye. Ben de anne olacağım yazdım. Kimseye, anneme bile vermeyecektim sevmesi için öyle bir kindi o zaman," dedim ve bu düşünceme gülmeden edemedim. "Başkasının çocuğu doya doya sevilmiyor diye,

CamScanner ile tarandı

annemler de kardeş getirmeyince bana... Ben de ne yapayım, kendim için yazdım."

Liste Akın'ın çok ilgisini çekmiş bir hayli de keyiflenince iki parmağının arasına sıkıştırarak, "Bunu saklıyoruz," dedi. "Bunların hepsini bugünün Leyla'sı için gerçekleştireceğiz söz veriyorum. Bu da benim sana evimize hoş geldin hediyem olsun."

"Ama orada çok saçma şeyler de var," dedim utançla.

"Olsun," dedi hiç saçma bulmamış gibi fikrini diretirken. "Biz de saçmalarız o zaman. Zaten hep aklı başında işler yapılmıyor. Birlikte saçmalamayacaksak ne zaman saçmalayacağız? Ayrıca Leyla Hanım..." dedi burnumun ucundan kıstırarak. "Küçük Leyla isteklerine saçma dediğini duysa bu yaşına çok kızardı. Bugünkü Leyla bile küçücük şeyleri içinde böyle kocaman yapıyorsa o Leyla'yı tahmin bile edemiyorum."

Akın'ın beni evimizdeki ilk günde böyle karşılaması, yüzümde bir sürü tebessüme sebep olması, her şeye incelikle yaklaşması, çocuk Leyla'yı bile düşünmesi bana iyi ki dedirtiyordu. Çok fazla zaman geçiremeden evlenmiştik ama onu tanıdıkça birlikte geçirdiğim günlerden hiç pişman olmamıştım. Daha çok neden geç kaldığımızın derdine düşmüştüm içimde.

Akın elindeki kâğıda bakarken, "Hatta..." dedi aklına bir şey gelmiş gibi. Etrafta bir şeyler arıyor gibi bakındı ardından kendi eşyalarının içinden bir kalem alarak geldi. "Bu listeden bir şeyin üzerini çizebiliriz."

"Neyin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Öğretmen olmak. Tamam şu an çalışmıyorsun ama öğretmen olmuşsun. Çalışmak istediğini de söylemiştin. Ayrıca ben sana düğün telaşında söylemeyi unuttum. Benim dükkânda düzenli bir müşterimin eşi bir kreşin müdürü. Öğretmen açıkları varmış. Şartları nedir ne değildir, bilmem. İstersen git bir görüş." Bu teklifi bile benim içimdeki kuşların kanat çırpmasına sebep olurken o tereddüde düştü, kendini açıklama telaşına düştü. "Bunu da sakın çalışman lazım diye söylediğimi sanma. İhtiyacımız yok, zorunda değilsin. Sen çalışmak istiyorum dedin diye ben de böyle bir açık varmış diyerek sana söyledim. Yoksa tamamen senin kararın. Kendini asla zorunda his-"

Ninova

CamScanner ile tarandı

Cümlesi bitmeden kollarımı boynuna dolayarak, "Çok isterim," dedim. "Çok çok isterim. Çok teşekkür ederim."

Ben çalışmayı annemlerden sebep bırakmıştım zaten ve şimdi tekrar mesleğime dönme düşüncesinde içim kıpır kıpır oldu. Ben böyle candan sarılınca ona belimden sıkıca kavradı. "Tamam o zaman. Ben yerini falan öğrenir, numarayı alır sana iletirim."

Kollarımı boynundan çekerken, "Tamam," dedim çocuksu heyecanla. "Olur, tamam. Giderim ben de görüşmeye."

Bendeki bu sevinci görünce, "Ee, öğretmen olmuşsun zaten," dedi aldığı kalemle o listedeki maddeye çizgi çekerek. "Bunu çizdik. Diğerlerinde sıra şimdi."

Listedeki maddeleri gerçekleştirmeye yemin etmekle kalmadı, o listeyi özene bezene saklamak için boş çerçevelerden birini aldı. İçine özenle yerleştirdikten sonra kitaplığımın en üstüne muntazam bir şekilde koydu. "Oldu mu burada?" diye sordu sonra da bana dönerek. "Her zaman görelim, neler kalmış bakalım."

"Oldu," dedim çocuk Leyla'nın heyecanıyla başımı sallayarak. Bugünün Leyla'sını değil, çocuk Leyla'yı da çok güzel seviyordu, onun da yüreğine dokunuyordu. Dünyada hiçbir Leyla böyle sevilmemiş, sevilmezmiş gibi hissettiriyordu ve ben onu ne kadar sevsem az olacakmış hissiyle çırpınıyordum.

"Tamamdır. Bunu da hallettiğimize göre ben çok acıktım. Bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

"Olur," deyip heyecanla mutfağa ilerleyecektim ki birkaç adımda duraksadım. "Ama bizim malzemelerimiz yok ki," dedim tekrar ona doğru dönerek. "Mutfak alışverişi yapmadık."

"Dışarıda yeriz. Yarın da market yaparız."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Ben üzerimi değiştireyim o zaman."

Akın'ı salonda bırakıp yatak odasına girerek dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerden birini hızlıca üzerime geçirdim ve biz evden çıktık. Mahalleye yakın güzel bir restorana gidip yemek yedik, sohbet ettik. O da yetmedi başka bir yerde kahve içtik. Tüm saatleri birbirimize ayırıp zamanı dolu dolu geçirirken akşamı bulduk dışarıda. En son gece geç yatmanın, sabah erken kalkmanın

CamScanner ile tara

yorgunluğuyla ve karnımdaki sancılarla kalkmayı teklif edince evimizin yolunu tuttuk.

Mahalleye girdiğimizde tam marketin önünden geçerken, "Marketin orada dursana," dedim. "Kahvaltılık hiçbir şey yok evde. Sabah bir de onun için çıkmayalım. Peynir, domates falan bir şeyler alırsan ben hazırlarım."

Beni hiç ikiletmeden marketin önüne doğru çekerken, "Gel sen bak istersen ne istiyorsan," diye sordu ama benim bütün gün ayakta kalmaktan ağrılarım daha da arttığından başımı koltuğa doğru yasladım ve dudak büktüm. "Ben hiç inmesem," dedim nazlı niyazlı. "Bir iki bir şey alsan yeter. Yarın markete çıkacağız zaten. Sabah uğraşmayalım diye dedim."

"Tamam güzelim," diyerek arabadan indikten sonra tam kapıyı kapatmıştı ki açması bir oldu. "Başka bir şey istiyor musun? Çikolata, meyve falan."

O sorana kadar canım istemiyordu ama sorunca, "Çikolata olur," demekten alıkoyamadım seni.

"Ben sormasam söylemeyeceksin," dedi yalancı bir sitemle kaşlarını çatarak.

Hiç yanaklarımdan düşmeyen o tebessüme bir de allık eklendi. Göz kırpıp tekrar kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslandım ve camdan dışarıyı izlemeye başladım. Öyle gözlerim etrafı tararken parktaki karanlıkta hareketli bir şeyler fark ettim. İstemsizce biraz daha odakladım kendimi oraya. Kucak kucağa oturmuş bir çift ile karşılaştığımda ne yapacağımı bilemedim. Ben görmeye de hiç alışık olmadığımdan elim istemsizce yüzüme doğru giderken sanki benmişim gibi çekinceyle etrafı kontrol etme isteğiyle doldum. Etraf karanlıktı ama yine de fark edilebiliyordu. Ben fark etmiştim ve muhtemelen Akın marketten çıktığında tam karşısında olduğu için o da fark edecekti. Karanlığın her şeyi gizlediğini düşünüp kendilerini kaptırdıkları o noktada gülümseyerek kafasını geri doğru atan kızı gördüğümde şok geçirdim.

Ezgi... Ezgi'ydi bu.

Ninova

CamScanner ile tarandı

Ninova

Ezgi'yi gördüğüm o hâl ile ne yapacağımı bilemedim. Bakışlarım market ve Ezgi arasında mekik dokudu durdu. Bir yanım bırak, ne hâli varsa görsün derken diğer yanım böyle görüp bile bile ele vermeyi göze alamadı. Ezgi'yi geçtim, Akın'ın başını belaya sokacaktı. Her şey karman çormanken karar vermem gereken o anlar yaklaşıyordu çünkü marketin kapısından gördüğüm yansıma kasaya doğru gittiğini gösteriyordu.

Bir an, hiç düşünmeden arabadan inip hangi yöne gitsem diye düşündüm. Ezgi'ye doğru gidip çekip alsam oradan Akın çıkarsa bu sefer hep beraber yakalanacaktık. "Ezgi," diye seslendim belki duyar ümidiyle ama kahkaha sesleri öylesine yüksekti ki değil beni buradan duymak, yanına gidip bağırsam fark etmeyecek bir hâldeydi. Hâlâ o çocuğun kucağında ellerini boynuna sarmış hiç de kalkmaya niyetli değilken başımı geri doğru çevirdim. Akın tam cüzdanını çıkarıyordu ki koşar adım markete doğru girdim. Bakışları bir anda bana çevrildiğinde, "Leyla," dedi duraksayarak. Merakı bakışlarına sinmiş benden bir cevap beklerken hiç düşünmeden içeri daldığım için cevap vermem birkaç saniye kadar sürdü.

"İçecek bir şeyler al diyecektim. Eve gidince otururuz diye. Sonra dedim ben gidip kendim alayım."

CamScanner ile tarandı

Adımlarım hızlıca Akın'a yöneldiğinde koluna doğru girerek dolapların oraya doğru yürümeye başladım. Hiç aklıma gelmezdi Akın'a Ezgi için yalan söyleyeceğim. Öyle lanet bir kızdı ki iki günlük evliliğimde beni kendime mahcup bırakmıştı.

"Aldım ben ama," dedi masum masum. Hiçbir şeyden habersiz sepettekileri göstermişti. "Tabii senin istediğin başka şeyler varsa onlardan da alalım."

Market arabasının içinde yok yoktu, fazladan seçebileceğim bir şey bırakmamıştı bana. "Marketi almışsın hayatım. Kim içecek bu kadar şeyi."

"Ne bileyim," dedi bir çocuk gibi saçlarını karıştırırken. "Sen hangisini seversin bilmediğim için hepsinden aldım," dedi düşüncesini sevdiğim.

Eğer dışarıda Ezgi olmasaydı ben Akın'a olan aşkımdan ne methiyeler düzerdim lakin Ezgi'nin hâlâ orada olduğunu bilmek beni strese sokuyordu. "Çok bunlar çok," dedim sonra aklıma gelen fikirle. "Ama annenlere falan da veririz. Dur hatta ben Ezgi'yi arayayım bakalım bir şeyler istiyorlar mıymış? Canı bir şeyler çekiyordur belki."

Akın her şeyden bihaber ben Ezgi'yi ararken raflardan birkaç şey daha ekledi sepete. Ezgi hâlâ cevap vermiyordu telefona. Bu son şansıydı. Açmazsa eğer kaderine razı gelecekti. O zevkten dört köşeyken ben onun yerine kıvranıyordum.

"Açmıyorsa kapat, boş ver," dedi Akın.

Ümitsizlikle telefonu kulağımdan indirirken, "Alo," dedi.

Sevmeyişime rağmen bir rahatlama hissettim.

"Ezgi," dedim telaşla.

"Ne var Leyla! Ders çalışıyorum. Önemli değilse sonra konuşalım."

Bu kız bildiğin profesyonel yalancıydı. Telefonu kapatacağını hissettiğim o anda, "Parkın karşısındaki marketteyiz abin ile birlikte. Sen bir şey ister misin diye aradım. Biliyorum ders çalıştığını. Biraz mola ver. Geç köşeye otur falan. Biz abinle marketteyiz,"diye yineledim tekrar anlasın diye. "Ne istiyorsun? Beş dakikaya çıkacağız. Acele söyle Ezgi. Acele!"

CamScanner ile tara

Sesimin tonumdan cümlelerimin imasından fark etmiş olacak ki, "Leyla," dedi korkuyla. "Anladığım kadarıyla bizi gördün. Abim, peki... Abim gördü mü?"

Abisi orada görse şu an orada olamayacağını düşünemeyecek kadar korkmuştu muhtemelen.

"Yok, abin bir şeyler bakıyor. Sen ne yaptın? Bıraktın mı ders çalışmayı? Biraz soluklan."

Hâlâ nefes nefese sesler gelirken, "Bıraktım, bıraktım," dedi. "Hatta şu an koşarak eve gidiyorum."

"Tamam. Biz de çıkacağız şimdi."

Akın hâlâ sepete bir şeyler doldurmakla meşgulken Ezgi, "Bana da dondurma alsanıza be," dedi sakinlikle. Ben olsam günlerce iştahım kesilecekken Ezgi kendini kurtardığı an hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edebiliyordu.

Hayret etsem de, "Olur," dedim. "Alırız dondurma. O kadar hararetli ders çalışırsan için yanar tabii. Alırız, yersin, serinlersin."

Dolu dolu bir kahkahayla telefonu kapattığında neye uğradığımı şaşırdım. Ergenlik desem bence değildi. Bu kızın karakteri ilginçti. Bu böyleyken de ben muhtemelen her daim Akın için endişelenmek durumunda kalacaktım. Çünkü kendisi pek de düzelecek gibi durmuyordu. Telefonu çantama yerleştirdikten sonra dolaptan birkaç tane dondurma alarak Akın'a döndüm.

"Ezgi dondurma istedi, aldım. Sen de bizim için epey bir şey almışsın. Yeterli bence. Çıkalım mı?"

"Çıkalım güzelim," dedi elini belime yerleştirerek. "Sen geç arabaya, ben de bunları halledip geliyorum."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra dışarı çıktığımda soğuk havanın yüzüme çarpmasıyla derince bir nefes aldım. Akın gelene kadar dışarıda oyalandıktan sonra onun da gelmesiyle birlikte eve doğru yola koyulduk. Beş dakika içinde eve vardığımızda poşetlerin bir kısmını alarak bahçe kapısından içeri girdim. Akın'a daha fazla pay bırakmama rağmen yanımdan geçerken elimdeki diğer poşetleri de aldı.

Ninova

CamScanner ile tara

"Taşırdım ben," desem de dinlemeyerek ilerlerken çantadan çıkardığım evin anahtarını ilk kez kullandım. Apartmana girip merdivenleri çıkmaya başladığımızda, "Ben Ezgi'nin dondurmasını falan vereyim. Sen onları çıkar olur mu?" dedim.

"Şu poşet onların," diyerek uzattıktan sonra o eve doğru çıktı, ben Ezgilerin katında kaldım. Zile bastıktan sonra birkaç dakika içinde kapı Nuran anne tarafından gülümseyerek açıldı. "Hoş geldin kızım. Gel gel, geç içeri."

Bütün içtenliğiyle kapıyı ardına kadar açarken ben de ayakkabılarımı çıkarıp eve girdim. Elimdeki poşetlerle mutfağın yolunu tutarak, "Markete uğramıştık da bunları size aldık," dedim arkamda kalışı sebebiyle daha yüksek bir sesle. "Bırakıyorum masanın üstüne."

O da hemen peşimden geldi ve yüzünden mahcup bir ifadeyle poşetlere doğru baktı. "Aman be kızım, ne zahmet ettiniz? Baban alıp getiriyor her gün. Harcamayın paranızı boşuna. Hatta bir eksiğin gediğin olursa al buradan. Aileyiz biz artık. Senin benim yok."

"Aileyiz işte, sen söyledin," dedim gülümseyerek. "Sen bana, ben sana. Neden zahmet olsun. Orhan baba yok mu?"

Aldıklarımızı poşetten çıkarırken, "Yok, camide o," dedi. "Ne de çok şey almışsınız."

Dondurmalar gün yüzüne çıktığında, "Ezgi istemişti," dedim. "Götüreyim ben. Odasında mı?"

"Odasında yavrum," dedi aldıklarımızı dolaba yerleştirirken. "Demin geldi o da. Arkadaşıyla ders çalışıyormuş."

Nuran anne de herkes gibi her şeyden bihaber Ezgi'nin yalanlarına kanarken elimdeki dondurmalarla odasının yolunu tuttum. Hafif aralık kapıyı, "Ezgi," diyerek araladığımda zaten beni beklediğinden, "Gel Leyla gel," dedi pişkin pişkin. "Aldın mı yengeciğim dondurmalarımı?" Elimdeki dondurmaları görür görmez kaparken dudaklarını yalaya yalaya açtı kağıdını. "Bayağı hararet çökmüştü."

"Tahmin edebiliyorum," dedim imalı bir tonda. "O kadar hararetli ders çalışıyordun ki bizzat kendim gördüm."

CamScanner ile tarandı

Yüzünde bir gülümseme hâkimken, "Yani çok merak ediyorum hiç mi yüzün kızarmıyor, ben ne yapıyorum demiyorsun?" diye sordum.

O ise tavrını hiç bozmadan dondurmasını yalamaya devam etti. "Yok," dedi rahat rahat. "Bir şey yapmıyorum ki."

Tavrı karşısında şaşkınlığımı bir an olsun gizleyemezken, "Ya biri görseydi?" diye sordum. Aynı rahatlıkla omuz silkerek karşılık verdi. "Görmezdi. Çok tenhada kalıyor orası. O saatte kimse olmaz oralarda."

Deli cesaretiydi sanırım bununki. "Ya, ne demezsin!" dedim yüzümü ekşiterek. "Çok tenhaydı. O yüzden gördüm ben de sizi."

Gözlerini devirerek, "Leyla," dedi doğruları duymak hoşuna gitmezmiş gibi. "Tamam işte, uzatma. Sen görmüşsün. Kapandı gitti." Sesi biraz daha durağanlaştığında, "Bu akşam için de teşekkür ederim," dedi. Onu tanıdığımdan beri ilk kez bu tonda konuştuğunu, ilk kez teşekkür ettiğini gördüm.

"Kocamın başı belaya girmesin diye yaptım," dedim hiç düşünmeden. "Bir daha da arkanı toplamam Ezgi. Aklını başına mı topluyorsun, ne yapıyorsan yap ama mümkünse bir an önce yap. Akın sana o çocuk hakkında tekin değil demedi mi? Senin hâlâ onunla ne işin var? Öyleleri takıntılı olur. Allah korusun, yarın öbür gün bırakmak istediğinde bırakmaz peşini. Bırakmadı da zaten. Bizim evin kapısına dayanalı daha ne kadar oldu?"

Konuşuyordum ama boşa konuşuyordum. Ezgi'nin dik burnu bir an olsun inmedi. "Sağ olasın yengeciğim," dedi geçiştirir gibi. "Akıl almak için ihtiyacım olursa çalarım kapını tekrar sıralarsın bunları. Şimdi dinlemedim boşa gitmesin diye. Sen unutma ama tamam mı? O gün çalınca kapını iletirsin bunları bana."

Zaten regl gerginliği tepemdeyken bir de bunun bu tavırları iyice sinirimi bozuyordu. "Seninle gerçekten uğraşamayacağım. Gidiyorum ben."

CamScanner ile tarandı

"Kapıyı ardından çekersen sevinirim." Gözlerimi devirip odadan çıktıktan sonra kapıyı sertçe çektim. Nuran anne mutfaktan yeni çıkmış salonun tam ortasında karşılaşmışken, "Gidiyor musun kızım?" diye sordu.

"Evet anne. Ezgi'yi de gördüm, çıkayım."

"Tamam kızım, yine gel. Yabancı gibi görme burayı sakın. Senin de evin burası."

Yüzümde sıcak bir tebessümle karşılık verdim. Kapıya kadar geçirdikten sonra o eve girdi, ben de yukarı çıkmaya başladım. Anahtarı elime aldıktan sonra tam kapıyı açacaktım ki daha çeviremeden kapı Akın tarafından bana açıldı. O benden çok daha önce eve çıktığı için üzerini çıkarmıştı. Altında eşofman vardı ve üzeri çıplaktı. Kolu kapıya yaslı bir hâlde bana bakarken dudaklarım aralanmış, derin bir soluk ciğerlerimde sıkışmıştı. Eşikten içeri girmeme o yardımcı oldu. Eli hızlıca belimi sararken, "Neredesin sen?" diye sordu. Evin girişinde, kollarının arasındaydım. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra ellerim göğsünün üzerinde kaldı. "Kaç dakika oldu? Gittin, gelmek bilmedin." Başı boynuma doğru gömülürken, "Demedin mi?" diye sordu. "Demedin mi kocam beni özler, bekler..."

Sıcacık solukları boynumdan içeri süzülüp içimi titretirken kollarımı boynuna sardım ve, "Demedim," dedim boynumda ona daha fazla yer açarak. "Daha çok özlesin dedim. Kocam değil misin? Özle. O yüzden böyle geciktim."

Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda bu beni utandıracak seviyedeydi. "Ne dedin?" dedi belimi okşarken. "Bir daha söylesene onu."

Anladım ama anlamazlıktan gelerek tatlı bir şekilde omuz silktim. "Neyi?" dedim. "Ne dedim ki? Özle dedim."

Dudaklarının arasından bir cık ifadesi çıktı. "Onu değil, ötekini."

Kıkırdayarak, "Başka bir şey demedim ki," dedim.

Onunla inatlaşmam keyifli bir hâle dönüştü. "Bak sen..." dedi belimden kavradığı gibi beni havalandırarak. "Demedin

CamScanner

demek. Sadece özlesin dedin, öyle mi? Göstereyim mi sana ne kadar özlediğimi?"

"Hıhı," dedim burnumu burnuna doğru sürterek. Onun adımlarıyla onun götürmek istediği yöne gittik. Giriş karanlıktı ve onun adımlarının yöneldiği yer olan oturma odasından loş ışıklar bir yanıp bir sönüyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yasladığında odaya girmemizle etrafı fark ettim. Battaniyeyi hazırlamış, koltuğu açmış, televizyonda filmlerin tanıtımı sırasıyla geziyordu. Sıcak su torbası bir köşede, orta sehpanın üzeri de marketten aldıklarımızla doluydu. Ben gelmeden tüm hazırlıkları yapmıştı ve o bizim için hazırladığı o koltuğa oturduğunda ben de onun kucağındaydım. Dudakları dudaklarıma yaslıyken, "Hadi," diye fısıldadı. "Hadi, bir daha söyle."

Teninin o sıcaklığını hissetmek, ellerimin altında her hareketinde dalgalanması gözlerim kapalıyken daha yoğun hissettiriyordu. Bu yoğun hislerin tesiri altındayken de her şey daha zor olduğundan ellerimi çekmek istedim fakat o ellerimi tekrar aynı yerlere sabitledi. "Kocan değil miyim?" Cümlesindeki baskıda benden duymak istedikleri gizliydi.

"Kocamsın," dedim gözlerim kapalı soluk soluğa. Teni ellerimin arasında bir gerginleşiyor, bir gevşiyordu. Nefes nefese kalıp geri çekildiğimde alnımız birbirine yaslıydı. "Bizim için film seçtin mi?" diye sordum.

"Yok," dedi kumandayı bana doğru uzatarak "Sen seç bir şeyler. Ben geliyorum."

Kumanda elimde, filmleri tek tek geçerken bakışlarım ardında kaldı. Bende bıraktığı hâl de ondan farksız değildi. Akın'a dokunmak, onun tarafından böylesine tutkuyla arzulanmak hem çok tanıdık hem de yabancı oluşunun getirisi bir hazla yükselmeme sebep oluyordu. Battaniyenin altına doğru girerek sıcak su torbasına sarıldım ve filmlerden birini seçtim. Akın yanıma geldiğinde, "Seçtin mi?" diye soru.

"Hıhı," dedim başlatarak. "Bunu izleyelim."

CamScanner ile tarandı

Patlamış mısırları aramıza alarak yanıma doğru uzandı. Beni göğsüne aldı ve ben karnımda sıcak su torbasıyla, onun göğsünde, bir battaniyenin altında, evimde ilk gecemi geçirmeye başladım. Kendinden önce bana uzattığı mısırlarla ben elimi dahi kaldırmak zorunda kalmadım.

"Benim yarın işin başına dönmem gerekli güzelim," dedi filmin arasında bir yerde saçlarımla oynarken. Bu kadar erken olacağını düşünmediğim için huzursuz bir, "Ya..." dökülünce dudaklarımın arasından saçlarıma bir buse kondurdu. "Erken geleceğim, merak etme."

"Tamam," dedim biraz daha göğsüne doğruna sırnaşarak. "Bana da yarın konum gönderirsin o zaman, iş görüşmesi için giderim."

O da benim bu kadar erken gideceğimi düşünmüyor olsa gerek, "Hemen mi?" diye sordu.

"Hıhı," diye karşılık verdim. "Ha bir gün önce, ha bir gün sonra. Hem madem birini arıyorlar, onlar başkasını bulmadan gideyim ben."

"Sen bilirsin güzelim. İçine sinmezse kabul etme ama."

"Tamam," diye karşılık verdim her bir dokunuşunda iç çekerek. Sıcacık göğsünde, kalp atışlarının ardı arkası kesilmezken ve benim adımı zikrediyorken, parmaklarının saçlarıma yaptığı o masajla, dünün yorgunluğu da birleşince kendimi derin bir uykunun koynuna bırakmam çok da uzun sürmedi.

Ne ara uykuya daldım bilmem fakat şakaklarımda dolanan parmaklarla gözlerimi araladığımda gün ışığı odanın içine dolmuştu ve ben yatağımdaydım. Muhtemelen gece Akın tarafından taşınmıştım buraya. "Ben çıkıyorum, güzelim," diye fısıldadı yanağıma usulca bir öpücük bırakırken. "Sen uyumaya devam et. Haber vermek için böldüm."

CamScanner ile tarandı

Uzandığım yerde doğrulmaya çalışırken bir anda gözlerimi aydınlığa açmak çok zor geldi. "Kahvaltı etmedik ama," dedim mahcubiyetle. Daha ilk günden işe bile doğru düzgün yolcula-yamamıştım. "Hemen hazırlayayım ben sana bir şeyler."

Kalkmaya yeltenecektim ama omuzlarımdaki eli beni tekrar geri yatırdı ve geri çekilmeden hemen önce omzumdan öptü. "Dükkânda çocuklarla bir şeyler atıştırıyorum güzelim. Sen hiç uykunu bölme."

Zaten açmakta zorlandığım gözlerimle birlikte yatağa geri yatarken Akın yorganı üzerime örttü. Sanki üzerime ölü toprağı serpilmiş gibi tekrar gözlerimi kapattığımda yine hızlıca sızmıştım. Kaç saat olmuştu bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda epey dinlenmiş hissettim. Muhtemelen evlilik arifesindeki gerginlikten çıkmış olmanın getirisi bir salınma hâliydi bu. Uyansam da yataktan kalkmam epey zaman aldı. Döndüm durdum, odayı izledim durdum, düşündüm olanı biteni ve en son kalkmadan hemen önce telefonumu elime aldım. Akın mesaj atmıştı.

Akın: *Uyanınca yaz güzelim.*

Saate baktığımda 11.30'a ulaştığını gördüm. Mesaj ekranında dolandı parmaklarım.

Leyla: *Şimdi kalktım.*

Leyla: *Çok uyumuşum ya.*

Leyla: *Ama nasıl iyi geldi.*

Leyla: *Sen ne yapıyorsun?*

Leyla: *Birkaç saniye içinde aktif oldu.*

Akın: Çalışıyorum bebeğim. Dinlenmişsin işte iyi olmuş.

Akın: *Konumu gönderiyorum bu arada.*

Akın: *Öğleden sonra bekliyorlar seni.*

Mesajının hemen peşinden gönderdiği konumla birlikte gülümseyerek yataktan kalktım.

Leyla: *Çooookkk teşekkür ediyorum canım kocam. Gittikten sonra hemen haber vereceğim sana.*

Akın: *Dikkat et giderken ya da bekle ben gelip götüreyim.*

Leyla: Ne o öyle velisiyle giden çocuklar gibi :)

Leyla: *Giderim ben, merak etme.*

CamScanner ile tarandı

Leyla: *Çıkınca haber vereceğim.*

Akın'a son mesajı attıktan sonra hızlıca bir duş alıp üzerimi giyindim. Klasik bir siyah pantolon ve ceket kombiniyle saçlarımı da sıkı bir atkuyruğu yaptım. Üzerime aldığım ceketle birlikte yola koyulduğumda durakta otobüs beklerken okul hakkında birkaç görsele baktım. Gayet güzel bir yere benziyordu. Bahçesi epey geniş, büyük odaları olan tek katlı bir binaydı. Telefonda olan bakışlarım duyduğum sesle çevrildi.

"Leyla!" diye seslendi uzaktan bir ses ve ben bakışlarımı telefondan kaldırdığımda Merve ile karşılaştım. Yokuşun hemen yukarısında annesiyle eve çıkarken beni görünce o yokuşu tekrar çıkmayı göze alıp koşarak inmeye başladı. El sallıyor, bir yandan da çantasını tutmaya çalışıyordu.

Oturduğum yerden ayaklandığımda nefes nefese yanıma vardı. Sıkıca sarıldım. Sanki çok uzun zamandır görmüyormuş gibi sarıldık karşılıklı.

"Nasıl özledim seni nasıl..." dedi sıkıca öperken. "Arayacaktım ama daha yeni evlisin, ayıp olur dedim ama deli gibi merak ediyorum Leyla. Nasılsın? Nasıl başladı evliliğin?"

"Çok güzel Merve..." dedim sıcacık gülümsemeyle. "Akın'ın her hâli bambaşka. İnan içimde bir gram pişmanlık yok evlendiğim için. Her şey o kadar güzel gidiyor ki bozulacak diye korkuyorum. Öyle güzel."

"Kız Merve!" diyen annesinin sesi yukarıdan koşturan çocukların arasından bile bir hayli kulak tırmalayıcı çıkıyordu. Merve duymazlıktan gelse de annesi bir daha seslendi.

"Çok sevindim Leyla çok," dedi yüzünden eksik olmayan gülümsemeyle. "Ben sana demiştim bak. İyi ki Akın'a evet demişsin. Ee, şimdi nereye gidiyorsun peki?"

"İş görüşmesine. Akın'ın bir müşterisinin eşinin okuluymuş. Birini arıyorlarmış. Benim de çalışmak istediğimi bildiğinden bir görüşme ayarladı. Bakalım, hayırlısı."

Bizim konuşmamızın arasında pazara giden mahalle kadınları gelip geçerken biri önümde durarak, "Kız Leyla," dedi.

CamScanner ile tarandı

Kafamı kaldırdığımda gördüğüm kişinin mahalleden Neriman teyze olduğunu gördüm.

"Nasılsın Neriman teyze?" dedim gülerek.

"Ben iyiyim de seni sormalı. Evlenmişsin, hiç haberimiz olmadı," dedi bozulduğunu belirtircesine bir ifadeyle. Yanında pazar arabası, elleri belinde soluk soluğa kalmasına rağmen dedikodudan da geri kalmıyordu.

"Evet Neriman teyze, evlendim," dedim davetiye vermediğimiz için mahcup hissederek. "Çocuklar dağıttı davetiyeyi ama unuttularsa kusura bakma sen."

Pazar arabasını kenara doğru bırakışı hemen gitmeyeceğini gösteriyordu sanırım.

"Yok kusura bakmam da niye böyle apar topar evlendiniz? Mahallede Akın ile çıkan dedikoduları duyduk. Pek konduramadık aslında ama acaba bebek mi var diye düşünmeden edemedik," dedi utanmadan meraklı bakışlarını bana dikerek.

Ben ki düğüne çağıramadım diye mahcup hissederken o bu soruyu sormaktan hiç çekinmemişti. Sinirden elim ayağım uyuştu.

"Tut ki öyle Neriman teyze," dedi Merve bana bırakmadan kendini öne doğru atarak. "Kimi ne ilgilendirir ki bu? Yani böyle yolun ortasında durup birinin namusunu çekiştirmeye utanmıyor musun sen? Hem de bir kadın olarak..."

Neriman teyze bu cevabı beklemediğinden şaşkınlıkla bakarken Merve sözlerine devam etti. Alışmışlardı ağzına geleni söyleyip hiç cevap almamaya. Herkes her şeyi hak görüyordu kendine.

"Ee, biz de senin zamanında Ümit amcayla yediğin naneleri konuşalım o zaman. Gençken sen de az değilmişsin. Millet konuşuyor."

Neriman teyze elini ağzına kapatarak, "Tövbe," dedi. "Ne konuşuyorlarmış kız millet? Ne yapmışız biz Ümit'le? Görücü usulü evlendik biz. Günahı konuşanların boynuna. Kaç yaşında kadınım. Tövbe tövbe!"

CamScanner ile tarandı

"Leyla'yı konuşan da sizsiniz. Onun da günahı senin boynuna o zaman. İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına batır demişler."

Neriman teyze eline aldığı torbalarla birlikte, "Üstüme iyilik sağlık," diyerek uzaklaşırken, "Aynen Neriman teyze," dedi Merve yine de susmayarak. "O ağzını iyiliğe, sağlığa aç bundan sonra. Milletin namus dedikodusuna değil."

Neriman teyze uzaklaşıp Merve ile yalnız kaldığımızda şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim ama yaptığım ilk iş sarılmak oldu. "Yemin ediyorum insanın senin gibi arkadaşı olduktan sonra sırtı yere gelmez."

Aynı samimiyetle karşılık verdi. "Sen de öylesin Leyloş'um," dedi. "Boş ver sen milleti. Evliliğinin tadını çıkar. Onlar hep konuşur." Konuşmanın tam orta yerinde annesinin tekrar, "Merve," diye seslenmesiyle, "Hadi," dedi geri çekilerek. "Senin otobüsün geldi, beni de annem çağırıyor. Eve gidince ara beni. Sana anlatacaklarım var."

Arkasını döne döne konuşup giderken el sallayıp, "Tamam," diyerek yolculadım onu. O yokuşu tekrar çıkmaya başladı, ben de otobüse bindim.

Görüşmeden çıkar çıkmaz Akın'a haber verdim ve ardından kutlama yemeği için hızlıca eve geldim. Ocakta çorba karıştırıp bir yandan da Merve'yi aradım. İşin şartları, maaşı, saatleri, ortamı... Her şeyi çok çok iyiydi.

Birkaç çalışın ardından açar açmaz, "Alındım, işe alındım," dedim heyecanla. Seneler sonra tekrar kendi işimi yapacak olmanın mutluluğu sardı içimi, evimi...

"Ya," dedi şen bir kahkahayla el çırpma sesi kulaklarıma taşarken. "Çok sevindim canımın içi. Hadi hayırlı uğurlu olsun."

CamScanner ile tarandı

"Çok teşekkür ederim. İnşallah Merve inşallah," dedim çorbayı karıştırırken. "Sen bugün bir şeyler anlatacağım dedin. Merak ettim ne oldu?"

Onun da sesinde bir heves, bir heyecan vardı. Derince bir soluk telefondan bile içime işlerken, "Leyla, o kadar mutluyum ki... Fatih ile geçen konuşmaya başladık."

"Ya," dedim merakla. "Nasıl oldu?"

Merve farklı şeylere farklı anlamlar yüklediği için ve benim cümlelerimi de boş bir ümide çekerse diye korktuğumdan soru sormaya çekinsem de bu sefer öyle olmamıştı.

"Ben düğün fotoğraflarına bunu etiketleyince bu da fotoğrafları beğendi ve biz konuşmaya başladık. Başta fotoğrafları çok beğendiğini teşekkür ettiğini falan söyledi sonra konu konuyu açtı. Son zamanlarda çok yoğunmuş o yüzden bana pek geri dönememiş. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa diye numarasını da verdi bana. Ben de birkaç kere nasılsın diye mesaj attım. Çok uzun olmasa da konuştuk."

Bu sefer gerçekten boş yere değildi umudu. Bir şey var denilemezdi ama eskiye nazaran daha normal bir başlangıç yapmışlardı. "Çok sevindim," dedim yürekten. "Çok çok sevindim Merve. Senin için en güzelleri olsun hep."

Derin bir solukla, "İnşallah Leyla," dedi. "Ama benim senden bir ricam var."

"Ne yapabilirsem," dedim hevesle.

"Bizi yemeğe çağırır mısın? Fatihle beni. Sen, ben, Akın, Fatih yemek yesek. Hem biz biraz sohbet etme şansı buluruz belki. Olur mu Leyla? Müsait olduğun bir vakitte çağırır mısınız bizi?"

"Olur tabii," dedim hiç düşünmeden. "En kısa sürede çağıracağım."

Dolaptan çıkardığım yufkaları börek yapmak için hazırlarken telefonun hoparlörünü açarak kenara koydum. "Canımsın sen benim. Ee, sen neler yapıyorsun? Ezgi ile o kadar yakın olmak nasıl? Hâlâ aynı mı o kız? Gerçi değişmez, sanmıyorum."

CamScanner ile taranc

Sıkıntılı bir nefesle, "Ezgi deme bana," dedim. "Başıma bela. Neler oldu haberin yok tabii senin. Bu Ezgi, o kızın akrabasıyla çıkıyormuş."

"O kız kim?"

"Gözde," dedim adı bile evimin içinde geçtiğinde huzursuzluğu üstüme sinerken.

"Ne!" diye bir tepki verdi. "Yemin ederim yılan bu kız. Sizi ayırmayı o yüzden istedi o zaman. Ama bundan kazancı ne olacak ki?"

"Of, bilmiyorum ki," dedim ocağı kapatarak "Daha o konuyu konuşamadım. Ben bir de bu kızın arkasını topladım."

Böreğin sosu için buzdolabına dönmüştüm ki olduğum yerde çakıldım kaldım. Telefon hoparlörde, söylediklerimin yankısı hâlâ mutfağın içindeyken Akın çatık kaşlarla eşiğe yaslanmış bana bakıyordu ve muhtemelen geleli bir hayli olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Ninova

Ezgi'nin sırlarının benim tarafımdan ortaya dökületeceğini ne düşünürdüm ne de isterdim. Akın ile göz göze geldiğimizde korkudan ne yapacağımı bilemedim.

"Nasıl arkasını topladın Leyla? Ne oldu ki?" Telefonun ucundaki ses kadar karşımdaki adam da soruların cevabını merak ediyor olsa gerek çatık kaşlarla bana bakıyordu.

Telefonu hiçbir şey demeden Merve'nin suratına kapattıktan sonra, "Akın... Ben..." diyerek yanına doğru vardım. Ne diyeceğimi de bilmez hâlde yüzüne bakarken stresten parmaklarımla oynuyordum.

"O hâlâ onunla görüşmeye devam mı ediyor Leyla? Ve sen de bunu bilip benden gizliyor musun?"

Öfkeyle karışık kırgınlıkla bakan gözlerinde bir sürü soru geziyordu. "Ben.. Benim..." dedim kekeleyerek. "Niyetim öyle değildi." Kalbimin amansız çarpışında soruların cevapları da yoktu ve kendimi tam manasıyla açıklayamıyordum. Evliliğimin henüz başlarında içinde bulunduğum bu hâl beni kıskacı altına almış, elimi ayağımı kesmişti. Terden sırılsıklam olmuş avuç içlerime kasılan vücudum eşlik etti. Onun gergin yüz hatları beni daha da geriyordu. Birazcık gülümseme aradım bir

CamScanner ile tarandı

yerlerde saklı kalan ama yoktu. Mimikleri oynamıyordu bile. Sadece çatık kaşları ve iyice kararmış gözleriydi dikkatimi çeken.

Kapının eşiğinde kalmıştık ikimizde ve o dışarı doğru bir adım attı. "Neden sana soruyorum ki? Sorunun muhatabı sen değilsin."

Hızlı adımlarına karşılık ani bir refleksle kolunu tutmaya çalıştım fakat başarılı olamadım. "Akın..." diyerek ona yetişme telaşında tekrar adımlarımı hızlandırarak kapı girişinde yakaladım.

"Akın," dedim kalbimi boğazımda hissederken. "Lütfen, konuşabilir miyiz?"

Önüne geçip gitmesini engellemek adına kapıya yaslandım. Ellerim hâlâ sağ kolunu tutuyordu.

"Leyla, konuşması gereken öncelikle o," dedi beni kenara doğru çekerek. "Sinirliyim ve muhatabı sen ol istemiyorum. Lütfen!"

Durduramayacağımı anladığım anda önünü açtım ve onun çekip gitmesiyle sıkıntılı bir nefes aldım. Gözlerim kısa bir kapanıp kendi yaptığım aptallığa yanarken biraz sonra yaşanacak abi kardeş kavgasının sorumlusu olmanın yükünü de omuzlarımda taşıyarak peşinden ilerledim. Üçer beşer hızla indiği merdivenleri ben teker teker ama aynı hızla indim.

Kapıyı kıracakmış gibi çalması benim bile yüreğimi hoplatınca, "Akın!" dedim tekrar uyarır gibi. "Sakin ol. İnsanları korkutacaksın."

Dediğim gibi de oldu. Birkaç saniye içinde açılan kapıda Nuran anne eli yüreğinde Akın'ı görünce, "Akın," dedi titrek sesiyle. "Hayırdır oğlum?"

Akın kapıyı itip hızla eve dalarken, "Nerede o?" dedi bağırarak.

Nuran anne şaşkınlıkla bakarken Akın tekrarladı. "Ezgi nerede anne?"

Akın bu soruyu sorarken çoktan odasına doğru yönelmişti ama bu kadar yüksek sesle sorma nedeni birazdan odasına dalacağı için Ezgi'nin toparlanması adınaydı sanırım. Çünkü

kendisinin kapı çalacakmış gibi bir hâli yoktu. Nuran annenin telaşlı bakışları beni bulduğunda, "Ne oluyor kızım?" dese de cevapsız bıraktım. Zira anlatacak takatim yoktu. Birazdan kızılca kıyamet koptuğunda öğrenecekti.

Benden bir cevap alamayacağını anladığında Akın ile birlikte Ezgi'nin odasına daldı.

"Ne oluyor oğlum?"

"Abi," dedi Ezgi. Yatakta uzanmış muhtemelen kulaklıktan sebep duyamadığı Akın'ı odaya dalınca fark etmişti. Kulağından çıkardığı kulaklıklarla birlikte ayaklarını yere indirirken Akın tam karşısına geçti ve, "Ben konuşmadım mı seninle?" diye sordu. Beklediğimin aksi bir düşüklükte çıktı sesinin tonu. Baskılı, öfkeli ama düşük bir ses tonu. Hatta önünde eğilir gibi çömeldi göz hizasına geçebilmek adına. "Ben seni o çocuk kapıya dayandıktan sonra karşıma alıp konuşmadım mı Ezgi? Tane tane anlatmadım mı ben sana! Güzel bir dille o çocuğun yolunun yol olmadığını, tekinsiz olduğunu, senden kaç yaş büyük olduğunu, başına bir bela geleceğini... Ben hepsini tek tek seninle konuşmadım mı?"

Nuran anne kapı girişinde kalmış odanın kasvetinde sıkıntıyla yüreğini bastırırken sessizce bekledi. Ben de hemen arkasındaydım ve Ezgi bana doğru kafasını çevirdiğinde, "Bakma Leyla'ya," diye bağırdı Akın aniden. "Bana bak Ezgi. Ben soruyorum sana soruyu. Bana cevap ver bana!"

"Abi ben..." diye ağzında geveledeği laflarla Nuran anne, "Oğlum," diye atılacaktı ki Akın elini ona doğru kaldırarak susturdu.

"Konuştum mu konuşmadım mı abim ben seninle! Bana bunun cevabını ver."

Ezgi zar zor yutkunarak, "Konuştun," dedi. Sesinin cılızlığından parladı Akın. "Ben seni ne yapayım Ezgi! Ben seni ne yapayım! Güzelce konuşuyorum olmuyor, bağırıyorum çağırıyorum olmuyor. Sen söyle, ben sana ne yapayım!"

Ezgi kısa bir an sonra olayın ilk sıcaklığını atlatıp öfkeli bakışlarını bana döndürdüğünde bana duyduğu öfkeden cesaret

CamScanner

almış olacak ki yükseldi Akın'a karşı. "Gerçekten bu söylediğin sebeplerden sebep mi Emre'den uzak durmamı istiyorsun abi, yoksa asıl nedeni Göz-"

Ezgi'nin cümlesinin gittiği o yeri Gözde'nin adı tamamlayacaktı ama Akın işaret parmağını uyarır nitelikle kaldırarak, "Sakın!" diye kesti. "Sakın o küçük aklınla bana oyun oynamaya kalkma. O gözlerini Leyla'nın üzerinden çek ve suçlusu oymuş gibi konuyu saptırmaya çalışma. Leyla benim karım!" diye üzerine basa basa vurguladı. "Senin de yengen. Sen ona saygı duyacaksın. O küçük aklını daha hayırlı işlere kullanmış olsaydın bugün çok farklı yerlerde olurdun ya Ezgi..." Kısa bir sessizliğin girdiği o anda Ezgi susmuş, bakışları öne düşmüştü ama öfkesinden ne yapacağını bilmezliği de açıkça ortadaydı. Akın ise Ezgi'nin olayı çevirme girişimiyle daha da öfkelenmişti.

"Telefonunu çıkar," dediği anda Ezgi'nin yerdeki bakışları hızlıca Akın'a döndü ve derin nefesler aldı.

"Neden?"

"Çıkar şu telefonunu!" dedi tekrar hiddetle.

Arkasına sakladığı telefonunu korkarak Akın'a uzatırken elleri titriyordu. O an aklıma içinde Emre ile özel fotoğraflarının olacağı geldiğinden işlerin daha da kötüye gitmemesi adına Akın telefonu tam eline alacakken, "Akın," dedim ani bir çıkışla. Bakışların hepsi bana döndüğünde, "Telefonunu karıştırmayacaksın değil mi?" diye sordum. "Genç bir kız o sonuçta. O kadar ileri gitmemelisin bence."

Ezgi, Akın'a onu ispiyonladığımı düşündüğünden bu koruma hareketimi samimi bulmadığı da yüz ifadesinden belliydi. Akın'ın telefonu tekrar ona vermesiyle derin bir nefes alması bir oldu. Muhtemelen düşündüğüm gibiydi. Telefonun içinde Akın'ın görmesini istemeyeceği şeyler saklıydı.

"Aç şunu ve o çocuğu arayarak hoparlöre al."

"Ne!" dedi Ezgi'nin gözleri şaşkınlıktan büyürken.

"Benim yapmamı istemiyorsan hemen dediğimi yap, Ezgi." Bu aramazsan ben alacağım ve ben arayacağım demekti. Ezgi de bunu riske atamadı. Akın'ın aramasındansa kendisi titreyen

elleriyle numarayı çevirdi. Hoparlöre aldığında ses odanın içini doldurdu.

Akın atamadığı o gerginliğinin çaresini sakallarını sertçe kaşımakta buldu. Geçen her bir saniye biraz daha gerginliğe sürükleniyordu. Birkaç kez çalan telefondan sonra, "Aşkım," dedi bir erkek sesi.

O an Akın telefonu Ezgi'nin elinden nasıl kaptı anlamadım bile. "Bana bak!" dedi odanın diğer tarafına doğru ilerlerken. Telefonu hoparlörden çıkarmış kulağına koymuştu ve biz Emre'nin sesini duyamıyorduk. "Bir daha seni Ezgi'nin yanında, etrafında, çevresinde görürsem yemin ederim seni mahallenin orta yerinde kazığa dikerim."

Emre'nin ne söylediğini bilmiyordum ama, "Ben söyleyeceğimi söyledim," dedi Akın aynı öfkeyle. "Benim senin gibi şerefsizlere heba edecek kardeşim yok. Bir kere daha diyorum sana. Bir kere daha göreyim, duyayım... Senin sonun benim elimden olur."

Telefonu kapattığında kararmış bakışlarının odağı tekrar Ezgi oldu. Elindeki telefonu fırlatırcasına yatağa attığında, "Sana da son uyarımdı," dedi bakışları bile bir uyarı niteliği taşırken. "Bir daha yanında, ötende, berinde göreyim... O zaman daha önce hiç görmediğin bir abi göreceksin karşında."

Ezgi korkuyla ve öfkeyle ağzını açacakken elini kaldırarak, "Bitti!" dedi. "Söylediklerim gayet net. Üzerine konuşmaya lüzum yok."

Ezgiden sonra Nuran anneye dönerek, "Sen de duydun anne," dedi. "Ezgi bundan sonra evden okula, okuldan eve. Çıkış saatlerini, giriş saatlerini öğren. Sabahları işe giderken ben bırakacağım, akşam da dönüş saati belli zaten. Beş dakika bile gecikmeyecek eve."

Ezgi ağladı ağlayacak bir hâlde, "Bu biraz insafsızlık değil mi?" diye sordu.

"İnsafsızlık mı?" dedi Akın atamadığı öfkesiyle tekrar ona dönerek. "Adamın kafasının yerinde olduğu gün yok! Adam diyorum Ezgi adam. Sen daha 18 yaşına bile gelmedin. Herif

CamSca

senden kaç yaş büyük! Sen kimlerle takıldığını bile bilmiyorsun. Geçtim karşına konuştum, uyardım güzelce. Dinledin mi Ezgi sen beni! Şimdi insafsızlık diyorsun. Dua et bu hâlim bile insaflı. Sen bu söylediklerimi de dikkate alma, ben o zaman sana insafsızlığı göstereceğim."

Nuran anne de Akın'a hak verir gibi kafa salladı. "Tamam oğlum tamam," dedi kadın çaresizce ne yapacağını bilemeyerek. "Ben de dikkat ederim bundan sonra gittiği yerlere." Ezgi'nin tek ümidi olan annesi de yok olmuşken ağlayarak, "Karın iki günde bizi birbirimize düşürdü!" diye bağırdı. Sonra da annesine dönerek başladı doldurmalarına. "Gördün mü? Leyla da Leyla diye tutturdun. Al bak kardeşi kardeşe düşman etti. Abim gelir gelmez anlatmış sırf aramız bozulsun diye. Bir tek ben mi görüyorum bu kızın gerçek yüzünü ya! Hepiniz kör mü oldunuz?"

Tam kendimi savunma niyetiyle ağzımı açacaktım ki Akın eliyle beni durdurdu ve, "Birincisi, yengen hakkında düzgün konuşacaksın," dedi üzerine basa basa. "İkincisi; Leyla bana hiçbir şey anlatmadı, ben kendim öğrendim. Üçüncüsü; yediğin haltların sorumlusu sensin, bir başkası değil."

Ezgi kendine bir günah keçisi arıyordu ve onun için tek seçenek bendim. "Yengem mi?" dedi Akın'ın söylediklerine biraz olsun inanmadan. "Peki yengem sana benimle ilgili şeyleri anlatırken kendi sakladıklarını da anlattı mı?"

Akın duraksadı. Ben ise neyi sakladığımın derdine düşerken içimi büyük bir korku kapladı. Akın'dan gizli saklım yoktu benim lakin benim unuttuğumu o unutmamıştı. "Samet'in seni şikâyet etmemesi için onunla konuştuğunu söyledi mi?"

O an büyük bir şoka uğramıştım. Ezgi ben onu ararken yanımda yoktu ama aynı evin içindeydik ve tüm akşam boyunca yanımıza gelip durmuştu. Muhtemelen o arada bir yerlerde kapımı da dinlemişti. Üstelik bundan da bir çekince duymamış, bir koz olarak elinde saklamıştı. Bu kızın sınırlarının olmadığını anladığımda dehşetle irkildim.

Dilim lal olmamıştı fakat açıklama yapma telaşım için uygun yer burası, Ezgi'nin yanı değildi. Akın Ezgi'den bakışlarını çekmeden fakat yüzünde okuduğum o şaşkınlıkla, belki de kırgınlıkla birkaç saniye durduktan sonra, "Söyledi," dedi beni bana utandırmak istercesine. "Sen herkesi kendinle bir tutma. Leyla benden bir şey saklamaz."

İlk kez duyduğu şeyi bir anda sindirmeye çalışıp belli etmemeye çalışında takılı kaldım. Sesinin tonu dahi değişmişti söylerken. Ezgi'ye karşı küçük düşürmemek adına beni bana utandırmıştı.

Tekrar uyarır tonda, "Bir daha uyarmam Ezgi. Bu akşam söylediklerimi iyice ezber et," dedi. Arkasını döndüğünde göz göze geldik. Öfkesine kırgınlık da eklenmişti sanki. Saniyeler içinde benden giden bakışlarıyla birlikte yanımdan geçip kapıya vardı. Beni ardında bırakıp gidecek diye düşünürken, "Leyla!" dedi, adım ilk kez bu kadar kırgınca çıkarken o güzel dudaklarının arasından. "Eve gidiyoruz."

Benden önce benden büyük adımlarla çıkarken, "Nuran anne..." dedim telaşla. "Gerçekten Ezgi'nin anlattığı gibi değil. Ben Akın'a hiçbir şey anlatmadım. Kimsenin arasını bozmak da değildi derdim."

"Biliyorum kızım biliyorum," dedi omzumu sıvazlayarak. O an o kızım kelimesindeki sakinlik öylesine iyi geldi ki en azından şu an bir kişi benim yanımdaymış gibi hissettirdi. "Ben seni de kendi kızımı da biliyorum. Hadi git kızım sen. Zaten Akın sinirli. Bir de burada kaldın diye gerilmesin aranız."

Başımı sallayıp tam çıkacaktım ki, "Yalancı," dedi Ezgi büyük bir öfkeyle kolumdan tutup kendine çevirerek. "Sen söyledin. Öyle güzel oynuyorsun ki herkesi kandırabilirsin ama beni asla."

Ondaki öfkenin aynısı bana da hâkimken kolumu silkeleyerek kolunun arasından attım ve, "Bana bak!" dedim kollarından tutup sarsarcasına. "Sen sınırını çok aştın! Ben Akın'a hiçbir şey anlatmadım ama şu saatten sonra, sırf sen mutsuzsun diye bizim de mutsuz olmamız için söylediğin o sözlerden sonra beni

CamScanner ile tarandı

karşında bil. Akın'a anlatmadım ama bundan sonra gördüğüm her şeyi anlatacağım. Herkesten bir çekiniyorsan benden bin çekin. Gözüm kulağım hep sende, seninle ilgili şeylerin üstünde olacak. Açıklarını arayacağım ve bulduğum an bunları Akın'a söylemekten çekinmeyeceğim."

Ezgi'nin yüzünde sanki hep bu hâlimi görmek ister gibi bir ifade belirdi. İnandığı şey başından beri buydu. Samimiyetime güvenmemişti ve şimdi beni getirdiği bu hâlde kendi haklılığını görüyordu sanki. Hâlbuki sebep olan kendisiydi. "Biliyor musun?" dedi geri doğru çekilirken. "Başından beri Gözde abla ile olsun istiyordum abim. O yüzden seninle olmasını istememiş, ayırmaya çalışmıştım."

Gözde'nin adı geçince, itirafları tek tek dökülünce Nuran anne, "Ezgi!" diyerek araya girmeye çalıştı fakat Ezgi susmadı. "Sonra geçen geceden sonra, bana yardım edince kısa bir an gerçekten abla kardeş gibi olabiliriz diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Sen gerçekten kötüymüşsün. Dilerim abim de bir an önce gerçek yüzünü görür. Gözde abla ile mutlu değillerdi, kabul ama en azından Gözde abla abime yalan söylemezdi. Kardeşiyle, ailesiyle karşı karşıya getirmezdi. Sen düpedüz kötüsün."

Beni kışkırtmak için söylediği sözlerin bilincindeydim. Ne yalan söyleyeyim başarılı da oluyordu lakin ona istediğini vermemek adına sakin durmaya özen gösterdim. "Başından beri bana ısınmadığının farkındayım ama insanda biraz olsun ar, edep olur ya. Abin o senin abin. O kadar bağlıysan aile ilişkilerine, abinin evliliğine saygı duy en azından. Senin ne düşündüğün zerre umurumda değil artık. İster sev ister sevme ama iki tarafta evliyken sen o kadar utanmaz, arlanmaz, arsız bir kızsın ki hâlâ ikisinin lafını edebiliyorsun. Kendi kafandan uydurduğun şeylerle benim karakterimi yargılayacağına önce kendi hâline, tavrına, söylediklerine, duruşuna bak. Bir kötülük arıyorsan eğer, tam içinde Ezgi."

Ezgi ise söylediklerimin aksine sesli bir kahkahayla, "Senin haberin yok mu?" ciye sordu. Anında değişen ruh hâlinin şaşkınlığıyla, "Neyden?" diye sordum ama o sadece bana doğru

CamScanner ile tarandı

baktı. Ellerini yatağının üzerine dayadı ve derin bir nefes alarak beni süzerken, "Boş ver, Leyla," dedi. "İzleme sırası bana da gelecek ve ben karşına geçip hâline gülmekten çekinmeyeceğim."

Ezgi neyden bahsediyordu bilmiyorum ama Nuran anne Ezgi'nin etini çekiştirerek, "Seni elime bir alırsam..." dedi araya girerek.

"Sen bakma ona kızım. Densiz densiz konuşuyor işte. Bu hep böyledir. Canı yanınca herkesi suçlu bilir, onları da delirtir. Sen çık hadi kocanın yanına."

Nuran anne haklıydı fakat Ezgi bu kadar rahat bir şeyler söylüyorsa altında bir şeylerin gizli olduğundan da emindim. Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmeden karman çorman bir hâlde evden çıktım. Merdivenleri yavaşça çıkarken Akın ile gireceğimiz münakaşanın derdine düşünce her şey silindi gitti. Evin altı ayrı huzursuzluktu bugün, üstü ayrı. Geleceğimden emin bir şekilde kapıyı açık bırakmıştı. Normalde uzun gelen merdivenler şimdi çabucak bitivermişti. Ben ne söyleyeceğimi bile ayarlayamamıştım hâlbuki. Dış kapıyı kapattıktan sonra salonda, tam dış kapıya bakan tekli koltukta öylece oturmuş bana bakar hâlde buldum onu. Sessizdi, eli şakaklarındaydı ve gözleri benim üzerimdeydi. Yavaşça ona doğru ilerlerken, "Akın ben..." dedim cılız bir sesle.

"Sen Samet ile mi konuştun?" dedi kırgınca. Öfkeli olduğunu da biliyordum lakin bana yansıttığı tarafı kırgınlığıydı. "Sana karışma, ben hallederim dememe rağmen üstelik."

Ona doğru adımlayarak dizinin dibine doğru çöktüm ve, "Vallahi niyetim seni üzmek, senden saklamak değildi. Seni isteme akşamımızda öylece aldıklarında şikâyet edecek diye korktum. Sana bir şey olmasın diye aradım. Yemin ederim korktuğum için aradım. Çok korktum."

Elim gayriihtiyari elini tuttu, parmaklarını parmaklarıma geçirmekten bir an olsun çekinmedi. "Ne dedin de vazgeçti peki?"

"Şikâyet ederim dedim. Bana yaptıklarından dolayı ben de şikâyetçi olurum dedim."

CamScanner ile tarandı

Yer yer çatlamış düz bir duvar gibiydi sanki bakışları. "Karışma demiştim," dedi söylediklerimin bir hükmü yokmuş gibi. "Hadi karıştın, bunu bana neden söylemedin? Ben bunu neden Ezgi'den duyuyorum? Bizim aramızda gizli saklı mı olacak Leyla?" dedi haklı bir sitemle. "Olacaksa biz birbirimize nasıl güveneceğiz?"

Esasında biz değil, ben sana nasıl güveneceğim demekti fakat o tüm öfkesine rağmen merhametli bir kalbe sahip olduğundan tüm suçu üzerime atmamıştı. Mahcubiyetle başımı önüme eğdiğimde, "Özür dilerim," dedim mırıldanarak. "Sadece korkmuştum."

Dudakları arasından çıkan nefeste bunun da bir hükmü olmadığını anlamıştım. Sorularının tatminkâr bir cevabı değildi bunlar. Yere düşen bakışlarımı çenemden tutup kaldırırken, "Daha sonra konuşalım en iyisi," dedi. "Benim niyetim senin başını yere eğdirip özür dileterek bir yere varmak değil çünkü. Ben gerçekten bir daha tekrarlanmaması için bir konuşma yapmak istemiştim. Muhtemelen şu an öfkeli oluşum da buna engel oluyor. Kalbini de kırmak istemem."

"Akın, ben aslında..."

Oturduğu yerden ayaklandığında sıkıntılı bir solukla kaldım. Saatin epey ilerlemesiyle, yemek bile yiyemeden, "Yorgunum," dedi yüzüme bile bakmadan. Adımlarının yönü yatak odası olduğunda kapının eşiğinden onu izledim. Üzerini çıkardı ve yatağa girdi. Benim de ne yemek yiyecek tadım kalmıştı ne de oturup vakit öldürecek kadar sabrım. Zifirî karanlık odaya parmak uçlarımda girerek yastığımı aldığımda tekrar salona doğru döndüm. Koltuktaki yastıkları kenara doğru atarak kendime bir yer açtım ve üzerimi bile örtmeden öylece uzandım. Baş ağrısı, gözlerimin doluşu ve kendi kendimi içine soktuğum hâl üzerime örtüldü. Birkaç dakika sonra salonda hissettiğim ayak sesleri gitgide yakınlaşıp oturma odasına vardığında ben ne olduğunu bile anlamadan kolları arasında yer buldum. "İlk kavgadan!" dedi sesine sitem de karışırken. "Kavga bile sayılmazken üstelik. Yatak mı ayıracaksın?"

CamScanner ile tarandı

"Yalnız kalmak istersin diye düşündüm. O yüzden burada yattım. Yatak ayırmak değildi niyetim."

Benimle birlikte yatak odasına doğru ilerlediğinde, "Yalnız kalmak istesem söylerdim, Leyla," dedi. "Bunu söyleseydim de bu ayrı yatalım demek anlamına gelmezdi."

"Sinirliydin."

Beni yatağın kendi yattığım kısmına bıraktığında o da hemen yanıma geçti. Kollarını bedenime sardı ve soğukluğuna rağmen yine de cümlelerinde sıcaklığı taşıdı. "Niyetin beni daha da deli etmek değilse uzaklaşman değil yakınlaşman gerek Leyla. Seninle arama giren mesafeler arttığında kendime bile çekilmez bir adam oluyorum."

İçli, titrek bir nefes alarak biraz daha sokuldum ona. Mesafeleri açmak değil, cayır cayır yakmaktı niyetim. Öfkesini, kırgınlıklarını, kızgınlıklarını yok etmek ve evliliğimin normal seyrine dönmek...

Üç gün geçmişti. Ben Akın'ın yeni bir hâlini daha tanımıştım böylece. Kırgınlıklarını kolaylıkla atamıyordu. Normal davranmaya çalışırken zorlandığını iliklerime kadar hissediyordum. Bağırmıyordu, kavga etmiyordu, hatamı yüzüme vurmuyordu ama soğuktu işte. Yemeklerimizi daha sessiz yiyorduk. Gün içinde ara ara mesajlaşıyorduk ki bu çoğunlukla benim bir şeyler sormamla oluyordu ve kalanı sessizlikten ibaret oluyordu. Bir şey yok desem yalandı, var desem yalandı.

Balkonda elimdeki çarşafı silkelerken kuş cıvıltıları ve bahar havasının o güzelliğiyle sarıp sarmalandım. Sokakta koşturan çocuklar, arka yolda kurulan pazardan gelen satıcıların sesleri ve gürültü hâli günlerdir süren sessiz ev hâlinin kasvetinden çıkarmıştı beni. Elimdeki çarşafı bir kenara bırakıp sandalyeye otururak o gürültülü manzarayı izlemeye koyuldum.

Kadınlar ellerinde pazar arabalarıyla bir dedikodu hâlinde geçip giderken çocuklarda bir topun peşinde koşturup duruyordu. Bir genç kız grubu muhtemelen dikiş kursuna gidiyor olsa gerek kumaş tezgâhının önünde ışıldayan gözlerle birbirlerine kumaşları gösterip satıcıyla pazarlık ediyordu. Buz gibi mermere yaslanarak onları izlemeye devam ettim. Sonra o kalabalığın içinde tanıdık bir yüz ilişti gözüme. Annem bizim binaya doğru bakarak elindeki koca pazar sepetini çekince, "Anne!" diyerek el salladım. İlk gördüğüm an dikkatimi çekmese de sonrasında annemin yüzünün asıklığını fark ettim, ta ki beni görene kadar. Göz göze geldiğimizde hemen ifadesini düzeltti.

Sanki kalabalıkta, annesini kaybetmiş ve bulmuş küçük bir çocuk gibi çıkmıştı sesim. Sesimi duymamış gibi koca bir sırıtmayla kendimi daha çok belli etme telaşına girince annem de elini kaldırarak karşılık verdi bana.

"Gel gel," dedim heyecanla. "Açıyorum kapıyı."

O dakikaya kadar gelme düşüncesi var mıydı, bilmem ama ben çağırınca yönü hemen bizim evin bahçesi oldu. Otomatik kapının düğmesine basarak anneme kapıyı açsam da öylesine özlemiştim ki dayanamadım, çıkmasını bile beklemeden ben koşar adım indim merdivenleri. Elindeki pazar arabasını girişe dayamış, birkaç merdiven çıkmışken yakaladım onu. Daha yorgunluğunu atamadan kollarımı boynuna sardım.

"Kız dur," dedi kahkahalar içinde. "Düşüreceksin beni."

Öptüm durdum defalarca. "Düşmezsin ki," dedim küçük bir çocuk gibi. "Tutarım ben seni hep."

Yorgunluğundan merdivenlere doğru dayanınca, "Hadi gel," dedim kolundan tutup çıkmasına yardım ederken. "Bir yorgunluk kahvesi yapayım sana. Ana kız laflayalım."

Annemle birlikte yavaş yavaş çıktık merdivenleri. O son basamaklardayken ben hızlıca içeri girip etraf dağınık mı diye kontrol ettim istemsizce. Temizlik hastası bir anneyle büyüdüğümden bu pek mümkün olmasa da yine o alışkanlığın verdiği durumla sürekli kontrol hâlini de elden bırakamıyordum.

CamScanner ile tarandı

Balkonda bıraktığım çarşafı içeri doğru alarak, "Hadi gel anne," dedim. "Balkon çok güzel. Burada içelim kahvemizi."

Annemi balkona oturttuktan sonra o soluklanırken bir bardak suyu önüne bıraktım ve kahvelerimizi yapmak için hızlıca mutfağa yöneldim. Orta şekerli, bol köpüklü kahvelerimizle balkona çıktığımda, "Maşallah," dedi annem. "Evin de pek güzel olmuş. Düzenini kurmuşsun."

Evimize ilk kez geliyordu annem. Kahvesini servis ederek tam karşısına otururken, "Ben de bu hafta sonu sizi yemeğe çağırayım diyordum."

"Çağırırsın çağırırsın," dedi annem konunun üzerini kapatarak. "Sen anlat bakalım. Nasılsın, mutlu musun, nasıl gidiyor evliliğin?"

Kahvelerimizden karşılıklı bir yudum aldıktan sonra, "Çok şükür," dedim gülümseyerek. "Çok iyi gidiyor. Akın çok iyi. Biz birbirimize alıştık ve mutluyuz."

"Nuran hanımlar," diye sordu bir anne telaşıyla. "Onlar da iyiler mi sana karşı?"

"Sen hiç dert etme," dedim elimi elinin üstüne koyarak. "Ben gayet mutluyum. Onlar da çok iyi davranıyorlar sağ olsunlar."

Annem keyfi yerine gelmiş gibi derin bir solukla arkasına yaslandığında kahvesini daha keyifli içmeye başladı. "Bir de ben işe başlayacağım."

"Ne işi?"

"Söylemiştim ya zaten sana çalışmak istiyorum diye. Akın bir yer buldu, tesadüf daha doğrusu. Görüşmeye gittim ve olumlu geçti. Pazartesi başlayacağım nasipse."

Annemin pek hoşuna gitmemiş gibi, "Daha erken değil mi?" diye sordu. "Biraz daha evine, kocana alışsaydın keşke."

"Alışacak bir şey yok ki annem. Ben mutluyum sen hiç dert etme kendine. Ha bugün ha yarın. Ertelemenin manası yok."

Sanırım evli bir kadın olmanın getirisiyle annem normalde daha fazla müdahale edeceği bir konuya bu sefer geri durdu. İçine sinmemiş gibi olsa da, "Sen öyle diyorsan..." dedi.

CamScanner ile tarandı

Bir bahar ayında, kendi balkonumda annemi ağırlıyordum ve daha bir hafta bile olmamasına rağmen çok özlediğimden doyamıyordum ona. "Senin demin pazardan çıkarken yüzün asık gibiydi. Hayırdır, bir şey mi oldu?"

Sorunca bile yüzünün değişmesinden, "Yok bir şey," demesinden bir şey olduğu belliydi. "Anne!" dedim bu sefer baskı kurarak.

Gözlerini kaçırarak kahvesinden bir yudum daha aldı. "Densizler işte," diye girdi konuya. "Öyle pazarda dolanırken arkamda konuşulanlara kulak misafiri oldum. Beni fark etmeden ileri geri evliliğinizin erken olması hakkında konuşuyorlardı. Ben verdim ağızlarının payını ama merak etme." Muhtemelen geçen bana sorulan soruydu annemin de kulağına giden. Şimdi ne tepki verirsem vereyim anneme dert olacaktı. Gerçi ben bir şey diyemeden o konuşmasına devam etti.

"Sonra bir de oradan o Gözde denilen kadının annesi çıkmasın mı? Beni duymadım sandı ama duydum. Yanındakine, 'Bilemedi benim kız Akın'ın kıymetini, şimdi kimlere kaldı gül gibi çocuk,' dedi."

O an elim ayağım buz kesti, tadım kaçtı.

"Ben de hemen kimlere kalmış diye daldım ikisinin arasına. Sonra o, 'Ben kendi kızımdan dert yanıyordum, size bir şey demedim. Geçmiş bitmiş meseleler,' diye toparlamaya çalıştı, etraftaki kadınlar da müdahale edince öyle herkes kendi yoluna gitti. Onu görmüşsündür sen de."

Burada oturmaktan yana verdiğim kararın ilk pişmanlığını bugün yaşamış oldum. Annemin öfkesi, duydukları, benim işittiklerim ve geçmişin gölgesi üzerimizden kalkmak bilmezken istemsizce kendi içimde kendimi yordum, kırdım. Annem benden bir tepki bekler bir hâlde yüzüme bakınca onun da canını sıkmamak adına, "Boş ver," dedim zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışarak. "Başkaları yüzünden tadımız kaçmasın. Sen ağızlarının payını vermişsin zaten."

Ben de kendi ağzımın payını almışım gibi tadım kaçtı ama yansıtmadım. Annemle birkaç saat kadar balkonda oturduk,

CamScanner ile tarandı

lafladık. Konular hep değişti ama benim zihnimdekilerin yankısı hep aynı kaldı.

Saatler sonra annemi yolculayınca yemekleri yaptım, evi toparladım ve duşa girdim. Suyun altında ne kadar kaldım bilmiyorum ama zihnimdeki o düşünceler uyuşsun istercesine uzun kaldım. Havluyla kuruladığım saçlarımı fön makinesiyle tamamen kuruttuktan sonra bornozla yatak odasına geçtim. Dolabı açıp kıyafet ararken gözüme takılan takımla da duraksadım. Bu çeyiz alışverişinde aldığımız geceliklerdendi. Elime aldığım takımı kısa bir an inceledikten sonra denemek için üzerime geçirdim. Aynada kendi yansımama baktığımda kendimi yabancıladım, bir tuhaf hissettim. Bu yaptığım pek de doğru gelmedi sonrasında. Yani kavgalıydık ve ben bunu bir barışma aracı olarak kullanamazdım. Öyle değildi esasında ama öyleymiş gibi hissettirsin de istemezdim. Kapının açılış sesiyle, "Ben geldim," diyen Akın'ın sesi birbirine karıştı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Elim ayağım birbirine dolaştı. Üzerimi değişme telaşında yeni kıyafet mi bakayım, üstümü mü değişeyim, bornoza mı sarılayım bilemedim.

"Leyla," diye seslendi tekrar.

"Bu-Buradayım," dedim ama müsait değilim gibi bir ifade kullanmadığımdan ve henüz üzerimi değişmemişken Akın'ın odaya girmesi bir oldu. Saçlarım dağılmış, iki yana savrulmuş, elim yerdeki bornozda iki büklüm dururken onunla göz göze geldim. Zar zor yutkunup yerimde doğrulurken gün ışığında böyle bir hâlde karşı karşıya geleceğimizi düşünmezdim.

Donup kaldığını, beni izlediğini fark ettiğimde, "Ben..." diye kekeledim. "Ben öylesine giydim. Çıkaracaktım şimdi. Duştan çıkınca öyle dolapta görünce deneyeyim demiştim. Şimdi biz birbirimize kırgınken... Yani biz değil de sen bana kırgınken... İstemediğimden değil de sen sanki zorla, mecburmuş gibi..."

Adımları bana doğru yaklaştığında kaşlarının tam ortasındaki o çizgide kızgınlık saklıydı. "Sen olayı çok yanlış anlamışsın." Elleri belime sarılırken parmaklarımın arasında tuttuğum bornoz yere düştü ve kollarına tutundum. "Ben sana kırgın ya da kızgın değilim. Sadece kendin düşünüp anla diye bekledim. Birbirimizden bir şey gizlemek bizi ileri götürmez, Leyla. Benim de seninle gerilemek gibi bir niyetim yok..." Adımları benimle birlikte geri doğru giderken, "Bu yatak dışında," diye bir ek not düştü. Yüzündeki tebessümde çok daha fazlası gizliydi.

Onun kolları arasında geriye doğru adımlarken kalbim amansızca bir çırpınmayla beni soluğumdan edecekti ve ben titrek bir sesle, "Saklamam," dedim. Gülümsedi, gülümsedim. Bakışları gülümsememe kaydı. Uzun bir iç çekti. Dudakları dudaklarımı buldu. Beni yatağa yatırırken o da üzerime serildi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde en son duşa girip de onun kolları arasında uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Sonrası derin bir uykunun koynunda onunla savrulmaktı. Ta ki gecenin bir vakti kapımız alacaklı gibi çalınana kadar... Kapının durmadan çalınmasının ardından ikimiz de yataktan nasıl kalktığımızı bilemedik. Ben yerimden kıpırdayamazken Akın hızlıca eşofmanını üzerine geçirdi ve ben yüreğim ağzımda yatakta oturur hâldeyken birkaç saniye sonra Ezgi'nin nefes nefese kalmış sesini duydum.

"Abi," dedi panikle. "Ablam doğuruyormuş."

Ninova

Bir anda uykudan uyandırılmamla birlikte çarpan kalbimin sesini Akın'ın sesi bastırdı. "Ablam mı doğuruyor?" diye sordu Akın tekrar onaylatmak adına. Sanki ben doğuruyormuşum gibi bir panik hâliyle yataktan fırladım. Üzerime giymek için bir şeyler bakarken Ezgi'nin sesi öylesine heyecanlı geliyordu ki.

"Evet. Doğuyormuş sonunda bizimki. Hakan eniştem aradı," dedi kelimeleri bile heyecandan yuta yuta. "Annem, abine haber ver dedi. Hazırlanıyor o da." Akşamüzeri ettikleri kavgayı bile arka plana atacak kadar teyzelik heyecanı sarmıştı.

"Tamam, in sen aşağıya. Ben de üzerime bir şeyler alıp geliyorum."

"Tamam tamam," dedi merdivendeki koşturma sesleri tüm apartmanı inletecek hâldeyken. Birkaç saniye sonra alt kattan gelen kapı çarpma sesi Ezgi'nin eve girdiğini gösteriyordu. Ben yatağın kenarında dolaba öylece alık alık bakarken Akın girdi odaya. Akın ile birlikte aynı anda yatakta doğrularak sanki az önceki konuşmaları duymamışım gibi, "Ne oldu?" diye sordum.

Yerde olan gömleği üzerine geçirdikten sonra düğmelerini hızlıca iliklemeye başladı. "Ablamın doğumu başlamış, güzelim."

O giyinirken ben de dolaptan bir şeyler seçmeye başladım hızlıca. "Gidelim o zaman hemen."

CamScanner ile tarandı

"Çıkma istersen sen evden," dedi tereddütlü bir tınıyla. "Ayakta beklemek zorunda kalırız oralarda. Yat dinlen sen."

O bunları bana bakıp söylerken ben onunla göz teması kurmamış çoktan dolaptan kendime bir kot ve tişört çıkarmıştım.

"Olur mu öyle şey! Ben de geleceğim. İyiyim hem ben."

Üzerimdekileri çıkarıp yatağın üzerine koyduktan sonra Akın'ın çıkardıklarını da yatağın üzerine düzenli bir hâlde bırakmıştım. Şu an bu yaptığımın çok saçma bir iş olduğunu ama alışkanlıkların da öyle kolay gitmediğini idrak etmiş oldum. Anemin bana kattığı ve benim en aceleci anlarımda bile vazgeçemediğim o alışkanlıklar...

Akın son kez üzerini değiştirirken, "Emin misin gelmekte?" diye sordu tekrar.

Başımı salladım ve tişörtümü düzelttim.

"İyi madem, gidelim," deyince ben önde o hemen bir adım arkamda odadan çıkmıştık ki, "Böyle olmaz," diyerek kolumdan tutup beni çekmesiyle peşinde sürüklendim. Ne yaptığını anlayamamıştım. Banyoya gittiğimizde dolaptan çıkardığı kurutma makinesini prize taktı ve beni önüne alarak makineyi çalıştırdı. O an yüzüme oturan gülümsemede onun ince düşüncesine karşı olan hayranlığım gizliydi. Aynadan gözümü bile alamadan onu izliyordum. Bir yandan fön makinesinin esintisiyle saçlarımı karıştırıyor, bir yandan aynadan beni izliyordu ve yüzündeki geceyi ısıtacak gülümsemede ben mayışıyordum. Tam şu an bu yorgunlukta, bu sesle, bu dokunuşla ne güzel uyurdum...

"Kurudu," dedim gülümseyerek ama kaşlarını olumsuz anlamda kaldırırken parmakları saç diplerimde biraz daha dolandı.

"Nemli," dedi tekdüze bir sesle. "Hasta olmanı istemiyorum. İyice kurusun."

Başımı geri doğru atarak göğsüne yasladım. O da beni göğsüne sakladı sanki. Kolları arasında elleri önümdeki kâküllerimi kuruttuktan sonra makineyi kapattı ve başını eğerek saçlarımın bitimine bir öpücük bıraktı. "Çıkabiliriz şimdi."

Kolları arasında ona doğru döndüm ve iç çekerek, "Nasıl güzel bir adamsın sen..." dedim hayranlıkla sakallarına dokunarak. "Fazla düşünceli, harika ve bana özel."

Çenemden kavrayan elleri yavaşça boynuma doğru kaydığında dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. "Sana özel," dedi son söylediğimi tekrar ederek.

Gözlerimi kapatıp anın büyüsüne kaptırmışken kendimi dudak kıvrımlarım yavaşça yukarı doğru kalktı. Ellerim teninde dolandı, kafamı göğsüne sürttüm ve zil çaldı. O an ben kendi derdimden kadını unutmuştum. "Eyvah," dedim panikle göğsünden doğrularak. Elim ayağım birbirine dolandı, panik duygusu içimi sardı, vicdan azabıyla telaşlandım. "Kadın orada doğuruyor, biz burada ne yapıyoruz."

Onu banyoda bırakıp çoktan kapıya doğru ilerlerken, "Acele etme," dedi büyük bir sakinlikle. "Biz doğurtmayacağız sonuçta. Çoktan hastaneye varmıştır onlar."

Yine de bu benim kendimi suçlamama engel değildi. Ayakkabılarımı giymiş, evin anahtarını da çantaya atmıştım ki kapıyı açtığım gibi Ezgi ile karşılaştım. İkimizin de yüzünde aynı anda memnuniyetsiz bir ifade dolandı.

"Hadi ama ağaç olduk kapıda," dedi Nuran anne ve Orhan babayı göstererek.

Akın benim zaten kendi içimde evhamlı olduğumu bildiğinden daha da kurmayayım diye muhtemelen sakinlikle yaklaştı ve "Uzatma Ezgi," dedi elini belime yerleştirerek. "Geldik işte."

Belimdeki eli kapı eşiğinden çekti beni. Arkamızdan kapıyı çektikten sonra Ezgi koşarak merdivenleri inmeye başladı.

"Teyze oluyorum teyze!" Nidaları gecenin bir köründe tüm sokağı inletirken, "Kız sus!" dedi Nuran anne etini çekiştirerek. "Gecenin bir yarısı, insanlar uyuyor."

Ezgi'yi tanıdığımdan sebep nasıl bir teyze olacağı konusunda şüphelerim vardı fakat kendisi epey hevesliydi bu duruma. Biz merdivenlerden inerken Akın'ın arabanın kapılarını açmasıyla Ezgi ve Nuran anne arabanın arka kısmına yönelirken Orhan baba öne geçti. Ben de Ezgi'nin yanına oturmak zorunda

CamScanner ile tarandı

kaldım mecburen. Akın da direksiyona geçtikten sonra yol almaya başladık. Nuran anne elindeki küçük cüzden bir şeyler okurken Orhan baba da Akın'a, "Yavaş git, oraya girme, çukur var orada," gibi ikazlarda bulunuyordu Akın ilk kez araba kullanıyormuş gibi. Üstelik adamın işi arabalarla ilgiliyken bile bunu yapmaktan hiç çekince duymuyordu. Akın'ın derin nefesler alıp bir şey dememe çabasında ona yardımcı olmak adına ortaya atıldım.

"Nasılsın baba? Heyecan var mı? Torun geliyormuş."

Sorumla bile yüzünde güller açtı. "Sorma..." dedi tatlı bir yükselmeyle. "İlk torun hem de. Hayırlısıyla bir kucağımıza da alsak, Elif'im bir kurtulsa..." Cümlenin sonunda verdiği o sıkıntılı nefeste endişesi sardı arabanın içini.

"Alacağız inşallah baba," dedim endişesini yumuşatmak adına tatlı bir dille.

"Sizden de bir torun görürsem gözüm açık gitmez artık."

Bu konu bizim hiç gündemimiz olmadığından Akın ile göz göze geldik aynadan ve ben ne tepki vereceğimi bilmediğimden hafifçe başımı dışarı doğru çevirmiştim. Nuran anne gidene kadar bir şeyler okudu, ben de dışarısını izledim. Akın, Orhan babanın direktiflerine büyük bir sabırla susup derin nefeslerle karşılık vermişti. Yarım saat içinde hastane kapısına vardığımızda Akın'ın durmasıyla birlikte saliseler içinde açıldı tüm kapılar ve herkes aceleyle koştur koştur hastanenin içine doğru yol aldılar. Ben ise bekledim. Kapının dışında, Akın'ın penceresinin hemen önünde.

"Bekleyeyim mi seni?"

"Yok güzelim, ben park edip geliyorum hemen. Geç sen de içeri, üşüme burada."

Başımı onaylarcasına sallayıp hastaneye doğru yürüsem de yine de yüreği rahat etmedi, babasına yetişene kadar arkamdan baktı. Gecenin ayazında sıcacık hastane koridorlarında yeni bir canın telaşındaydık hepimiz. Önden giden Ezgi danışmadan bilgi almıştı bile. "Aşağıdaymış," dedi çocuksu bir heyecanla. "Doğumhanedeymiş. Başlamış doğum."

CamScanner ile tarandı

Nuran anne elini göğsüne götürüp bildiği duaları okumaya başladı. Dudakları sessizce bir şeyler mırıldanırken daha rahat yürüyebilmesi adına koluna girdim. Ezgi merdivenleri üçer beşer inerken Orhan baba arkadan takip ediyordu bizi. Merdivenler hemen bitişinde Hakan abi ile karşılaştık. Sapsarı kesilmişti yüzü. Boş bir kapıya odaklanmış duvara yaslanmış endişeyle bekliyordu. "Enişte!" diye avazı çıktığı kadar bağıran Ezgi ile bizi görünce doğrularak birkaç adım attı ama biz ondan önce vardık yanına.

"Nasıl, enişte? Doğdu mu?" diye sordu Ezgi. "Asaf doğdu mu?"

Bu gecenin en heyecanlısı, en yerinde durmazı, en teyzesi olmaya hazır olanı Ezgi'ydi. Akşam bir kaosun ortasından çıkmamış gibi her şeyi unutmuştu. Hakan abi ise Ezgi'ye nazaran daha soğuk, daha endişeli bir hâldeydi. "Yok, daha doğmadı ama doğum başladı çoktan."

Zar zor kuruyordu cümlelerini.

"Ay, çok heyecanlı!" dedi Ezgi ellerini çırpıp yerinde hafifçe zıplayarak.

"İki dua oku," dedi Nuran anne Ezgi'yi dürterek. "Ablana bir faydan olsun. Yola çıktığımızdan beri avaz avaz bağırıyorsun anca."

"Aman anne..." dedi omuz silkerek. "Sen okuyorsun işte."

Kızım sana söylüyorum gelinim sen anla hissiyle bildiğim birkaç duayı okudum ben de.

"Ne zaman çıkar, bir şey dediler mi?" diye sordu Orhan baba.

Hakan abinin konuşmak istemediği her hâlinden belliydi. Kendi telaşı başından aşkındı, bir de laf anlatma derdine girişmemek adına başını olumsuz anlamda iki yana salladı sadece. Biz o koridorda, heyecanla onlardan bir haber beklerken kısa bir an sessizlik olmuştu ve o sessizliği Akın'ın sesi doldurmuştu. "Yok mu bir haber? Çıkmadılar mı daha?"

Adımları bize doğru yöneldiğinde hemen yanımda bitti ve elini belime yerleştirerek mesafemizi daha da yakınlaştırdı. "Yokmuş," dedim konuşmak istemeyen Hakan abiyi daha fazla

CamScanner ile tarandı

zorlamamak adına. Sessizce bekleyişimize Akın da katılmış oldu böylece. Birkaç dakika sonra biri çıktı içeriden ve biz hemen yerimizde doğrulduk. Gördüğümüz o tanıdık yüzle de, "Aysun," dedi Nuran anne tanıdığını belli ederek "Var mı Elif'ten bir haber?"

Bizim mahallede oturuyordu bu kız. Bu hastanede çalıştığını da tesadüfen öğrenmiş olduk böylece.

"Doğdu doğacak Nuran teyze," dedi gülümseyerek. "Bebeğin eşyalarını almaya geldim ben. Elif abla çok iyi merak etmeyin. Getireceğim birazdan bebeği."

İyi haberini almak içimize bir nebze olsun su serperken bebeğin gelecek olmasının heyecanı sarmıştı içimizi. Hakan abi hemen yerdeki bebek çantasını uzatınca Aysun hiç beklemeden tekrar içeri girdi. Kıyafetler de gittiğinden artık iyice meraklı ve sabırsız bir bekleyiş başlamıştı.

"Sizinkilere haber verdiniz mi oğlum?" dedi Orhan baba tekrar Hakan abiye dönerek. "Gelecekler mi?"

Hakan abinin yüzünde bu sefer az öncekinden daha farklı bir gerginlik dolandı ve, "Söyledim," dedi yarım ağız bir şekilde. "Memlekette onlar, biliyorsunuz. Orada da işler var. Ne zaman gelirler bilmiyorum ama en yakın zamanda gelecekler."

Orhan baba bu durumdan hiç hoşnut olmadığını belirten sıkıntılı bir nefes verdi ve daha fazla uzatmamak adına kafasını yana çevirdi. Birkaç dakika sonra Aysun, kucağında mavi battaniyeye sarılı bir bebekle kapıda belirdiğinde yüzü gülüyordu. Kolları arasında mızırdanan bebeğin heyecanı herkesi bir araya toplarken, "Bebeğimiz de annemiz de çok iyi," dedi bebeği görmemiz için bize doğru uzatarak.

Hepimiz hızla bebeğe yaklaştığımızda kaşık kadar suratı, hokka gibi burnu ve minicik bir ağzı vardı. Nuran anne kendini koyuverip ağlarken Ezgi, "Ya bu çok çirkin ama... Niye böyle oldu?" dedi ciddi mi yoksa dalga mı geçtiği belli olmayan bir ifadeyle.

Hakan abi biraz daha yaklaşıp, "Hoş geldin aslanım," dedi. Gözünün ucunda bir yaş beklerken bebeği kucağına almak

Ninova

CamScanner il

istedi ama cesaret edemedi. Hemşire, "Alabilirsiniz," dese bile Hakan abi çok da cesaret edemedi.

"Ben sonra, odada alırım kucağıma," dedi çekingen bir tavırla bakışlarını üzerinden ayırmadan. Ben önde, Akın hemen arkamdaydı. Bence muazzam güzellikte bir bebekti. Hepimiz bebeğin etrafında merakla toplanınca Aysun tebessümünü kaybetmeden hafifçe geri çekildi. "Siz yukarıya, servise çıkın. Biz anneyle bebeği getireceğiz birazdan. Odada bekleyebilirsiniz."

O arkasını dönüp giderken kapı kapanana kadar hepimiz arkasından baktık. Kapı kapanıp da kendi başımıza kaldığımızdaysa hepimizin yüzünde Asaf'ın bıraktığı o tatlı gülümsemeler kalmıştı.

"Hadi yukarı çıkalım hanım," dedi Orhan baba Nuran anneyi kollunun altına alarak. O da itirazsız onunla birlikte yürümeye başladığında Ezgi de peşlerine takıldı. Akın da benim elimi tuttuğunda biz de arkalarından yürümeye başladık.

Bakışları bana döndüğünde sessizce, "İyi misin?" diye sordu. İlgisi yüreğimi sıcacık ederken başımı olumlu anlamda salladım. Odaya girdikten sonra çok geçmeden hemen arkamızdan Elif abla ve Asaf geldi. Bebeği annenin yatağına yakın olan beşiğe koyduktan sonra Elif ablayı da yatağa yerleştirdiler. Yine hepimiz hiç beklemeden bebeğin beşiğinin etrafında toplaştığımızda Elif ablanın yanından ayrılmayan bir Nuran anne oldu. Hemen peşine de Hakan abi takip etti.

Elif ablayı yerleştirdiklerinde, "İyi misin?" dedi Hakan abi yatağın ucuna doğru otururak.

"İyiyim," deyişine rağmen bir hayli yorgun gözüküyordu.

"Gözünüz aydın abla," dedim yanına doğru ilerleyerek. "Uzun, sağlıklı çok güzel bir ömrü olur inşallah."

Yüzündeki yorgun gülümsemeyle, "İnşallah ablam," dedi.

Akın bebeğe daha yakından bakmak için beşiğe yaklaştığında Ezgi de peşinden gitti ve minik ellerini görmek için eldivenini çıkardı. Ben de onları izliyordum. Orhan amca ve Nuran anne, Elif ablayla ilgileniyorlardı.

CamScanner ile tarand

"Ne kadar küçüksün," dedi Akın parmaklarına çekinceyle dokunurken. Benim onu izlediğimden habersiz bebeğin küçük bedenini keşfetmeye çalışması bir hayli güzel bir manzaraydı. Canını acıtmaktan kaçınıyor ama bütünüyle geri de çekilemiyordu.

"Ben kucağıma alacağım ya," dedi Ezgi heyecanla. Kollarını bebeğe doğru uzatmıştı ki Akın durdurdu.

"Saçmalama Ezgi."

"Yok artık abi. Ona da mı karışacaksın?!"

Kızgın ve bıkkın ses tonuna normal bir tonda karşılık verdi Akın. "Küçücük daha görmüyor musun? Senin de elin kolun ayrı oynuyor. Tutamazsın falan..."

"Yok yok yok..." diyerek Akın'ın onu tutan ellerini itip, "Bir şey olmaz," derken çoktan kucaklamıştı Asaf'ı.

Ezgi'nin Asaf'ı kucaklamasıyla tüm tedirgin bakışlar da üzerinde toplanmıştı. "Dikkat et Ezgi," dedi Elif abla acısına rağmen endişeyle yerinde doğrularak. O ise cevap vermeden kucağındaki çocuğu ritmik bir şekilde sallamaya başlamıştı.

Ha düşürdü ha düşürecek herkes diken üstündeyken çok şükür ki kapı açıldı ve hemşire içeri girdi. "Bebeğin karnını doyurmamız gerek. Herkesi dışarı alabilir miyiz?" dedi ince bir sesle. Böylelikle herkes en azından kısa bir an rahat bir nefes aldı. Ezgi bebeği hemşireye verdikten sonra hep birlikte biz koridora geçtik, Hakan abi ve Nuran anne odada kaldı. Koridorda bir duvara yaslanmış beklerken bir hayli susamanın etkisiyle etrafa bakındım ve bu durum Akın'ın gözünden kaçmadı.

"Ne arıyorsun?" diye sorduğunda "Su," dedim. "Çok susadım da."

"Ben alıp geleyim hemen."

Gerek yok dememi bile beklemeden hızlı adımlarla kantine doğru gidince ben de doğrulduğum yere tekrar yaslandım. İçeriden Asaf'ın ağlama sesleri ve Nuran annenin yönlendirir gibi söylediği sözler duyuluyordu. "Bizimki panik," dedi Orhan baba bana doğru dönüp bakışlarıyla içerisini göstererek. Gülümsedim. Koridorda dolanan bakışlarım ilerideki Ezgi'ye

CamScanner i

takıldı. Kulağında telefon, sırtı bize dönük ilerlerken sessizce bir konuşma içerisindeydi ve ben merakla ona doğru ilerledim. Yakınlaştığımda ise sesler bir hayli netleşti.

"17 yaşındayım. Ailenin onayıyla neden olmasın?" Sözlerine bir anlam veremezken, "Ben artık daha fazla dayanamıyorum," diye devam etti.

"Onlar da eninde sonunda anlayacak. Ben gayet kendi kararlarımı verebilecek yaştayım."

Derin bir nefes aldı ve, "Gelecek için bir kariyer planım yok," diye devam etti. "Sen şimdi beni ka-"

Arkasını dönüp de göz göze geldiğimizde panik bir hâlde gözlerini irileştirdi. "Ben..." dedi tedirginlikle. "Ben seni birazdan arayacağım."

Kaşlarını çatık telefonu kapattığında bana doğru adımladı ve, "Ne arıyorsun sen burada!" dedi. "Beni mi dinliyordun?"

Rahatlıkla kollarımı göğsümde birleştirdim ve, "Evet," dedim hiç çekinmeden. Böyle bir itirafı açıkça beklemediğinden bocaladı. "Sen ne karıştırıyorsun yine?" diye sordum.

"Hiç," dedi ve ben de omuz silkerek arkamı döndüğümde, "Sen bilirsin," dedim. "Abine duyduklarımı ileteceğim, ona da aynı cevabı verirsin."

Birkaç adım atmıştım ki, "Leyla," diyerek kolumu tuttu. "Dur bir dakika." Beni kendine doğru çevirdiğinde sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. "Ben okulu bırakmak istiyorum. Onu konuşuyordum. Ben zaten bizimkilere söyleyeceğim. Onlardan habersiz yapacak hâlim yok. Sadece kendim söylemek istiyorum. O da hakkım diye düşünüyorum." Son cümlesini üzerine basa basa vurguladıktan sonra karşıma geçmiş bir cevap beklerken, "Sen gerçekten aptalın tekiymişsin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Her şeyde arkanda olan bir ailen var. Senin geleceğin için en iyisini yapmaya çabalıyorlar ve sen hepsini elinin tersiyle itip ipsiz sapsız bir adamın derdine mi düşeceksin? Ya ipsiz sapsızlığını geçtim, dünyanın en zengin adamı olsun, başka biri için

CamScanner ile tarandı

kendi geleceğini mi hiç edeceksin? Hiç mi ne yapıyorum diye düşünmüyorsun Ezgi!"

Sesimin tonu biraz yüksek çıkınca, "Yeter, Leyla," dedi tok ama kısık bir sesle. "Benim kararım. Kimseyi de ilgilendirmiyor. Evdekilerle de ben konuşacağım söylediğim gibi. Sakın ailemle arama gireyim deme!"

Adımları benden hızlı koridora yöneldiğinde, "Pişman olduğunda başını taşlara vuracaksın," dedim ama o yine aynı dikbaşlılıkla, "Baş benim başım," dedi.

Biz Elif ablanın odasına yaklaştığımızda Akın elinde bir suyla merdivenlerden çıkıyordu ve hemşire de eş zamanlı olarak odadan çıkmıştı.

"Tamam mı kızım?" diye sordu Orhan baba. "Girebilir miyiz içeri?"

"Tabii..." dedi hemşire gülen yüzüyle. "Bebeğimizin karnını doyurduk."

Yüzüm sapsarı olmuş bir hâlde Ezgi'nin telaşına düşmüşken Akın bunu fark etmiş, suyu uzatırken, "Hayırdır?" diye sormuştu. "Bir şey mi oldu?"

Söyleyip söylememek arasında kararsız kalsam da yine her şeyin benim başıma patlamasını istemiyordum ve ne olursa olsun Ezgi'nin verdiği bu kararı ondan hoşlanmamama rağmen desteklemiyordum. Bu kararından vazgeçirebilir umuduyla, "Az önce Ezgi birileriyle konuşuyordu," dedim. "Okulu bırakmaktan falan bahsediyordu. Ona kafam takıldı. Sizinle kendisi konuşacakmış bana söyleme dedi ama benim içim hiç rahat etmedi."

"Ne!" dedi Akın duyduğumdaki şaşkınlığın aynısı bir ifadeyle. Sonra da derin bir nefes alarak şakaklarını ovaladı. "Bu kız gerçekten benim sınavım. Ben artık bunu ne yapacağımı da bilmiyorum."

Verebilecek bir aklım olsa hiç düşünmez verirdim ama Ezgi dur durak bilmeyen bir kızdı. "Sen söylediğimi söyleme şimdi," dedim odaya girmeden hemen önce. "Sadece haberin olsun diye

söyledim. O sizinle konuştuğunda söylersin ne söyleyeceksen. Belki vazgeçer size söylemeden."

Sıkıntılı bir solukla başını sallasa da aklı da fikri de o konuda kalmıştı. Odaya girdiğimiz andan itibaren bakışlarını Ezgi'nin üzerinden çekmedi. Ezgi ise bebekle o kadar ilgiliydi ki abisinin o bakışlarını fark etmedi bile. Asaf, yatağında uyuyordu. Elif abla'nın da uyudu uyuyacak bir hâli vardı.

Biz odaya girdiğimizde, "Leyla," dedi sersem bir hâlde. "Bu gece sen kalır mısın yanımda? Annem panik yapıyor. Ezgi desen..." Gözlerini devirdiğinde devamına gerek yoktu zaten. "Emzirirken falan yardımcı olsan yeter bana. Tabii senin için de bir sakıncası yoksa."

Akın'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama yüzüne açıkça bakamıyordum. Muhtemelen o bakışlarda reddetmem için bir mesaj yer alıyordu ama ben bu durumda bana ihtiyacı olan bir kadına hayır diyemezdim.

"Olur," dedim hiç düşünmeden. Akın'ın solukları tenime dökülürken, "Kalırım ben," dedim Nuran anneye dönerek. "Eve geçin siz isterseniz. Elif abla da yorgun zaten. Bebeği de gördünüz, siz de eve gidip dinlenin. Yarın çıkacakmış zaten. Herkes dinlensin."

"Gelin kızım doğru diyor hanım," dedi Orhan baba beni onaylayarak. "Yarın görürüz yine. Kız da dinlensin. Hem kalabalıkta da uyuyamaz rahatça. Şimdi onun daha çok dinlenmesi lazım. "

Nuran annenin içine sinmeyen bakışlarına Elif abla doğumun getirisi bir hâlsizlikle, "Yorma anne beni lütfen," diyerek karşılık verdi. "İyiyim. Uyuyacağım biraz."

"İyi madem," dedi içine sinmeye sinmeye. "Sana emanet, Leyla. Bir şey olursa bizi ararsın kızım."

Onlar bebekle ve Elif ablayla vedalaşırken Akın'a bakmayışımı Akın kendine çevirerek sonlandırdı. "Böyle bir gecenin sonunda burada kalması gereken sen değildin."

Onu da anlayabiliyordum fakat her zaman her istediğimiz olmuyordu. Yüzümde iyi olduğumu belirten bir tebessümle,

"İyiyim ben," dedim. "Hem gerçekten kalacak kimse yok. Ben hastanedeyken Elif abla da benim yanımda kalmıştı. Bu hâlde bırakamazdım, Akın. Düşünme sen beni..." dedim omzunu sıvazlarken. "Gerçekten iyiyim ben. Hadi sen de eve git, dinlen."

Nuran annede olan içine sinmeme hâli Akın'da da bir hayli baskındı. Dinlen dememe rağmen, "Bizimkileri eve bırakıp geleceğim," dedi. "Birlikte bekleriz."

Gerek yok demek için dudaklarım aralanmıştı ki itiraz kabul etmezmiş gibi bu sefer bakışlarını o benden çekti ve, "Hadi anne," diyerek kapıya yöneldi.

Herkes gideli bir saati geçmişti. Elif abla da Asaf da uyuyordu. Hakan abi bir koltukta, ben bir koltukta otururken, "Hakan abi," diye fısıldadım sessizce. Gece bizim için bir hayli uzun olacağından en azından sohbet ederiz diye düşündüm. Benden yana başını çevirince o da konuşmaya istekli diye düşünerek, "Böyle nasıl devam ediyorsunuz?" diye sordum. "Sen uzakta, Elif abla burada bir başına... Şimdi bir de Asaf geldi. Hâlâ ayrı mı kalacaksınız?"

Sorum Hakan abiyi anlamadığım bir şekilde gerdi. "Biz alıştık ya," dedi bende olan bakışlarını karşıya doğru çevirerek. Yüzüne kondurmaya çalıştığı o sahte tebessüm ayan beyan ortadayken konuşmaya devam etti. "Bir süre burada kalırım ben de. Sonra eski düzenimize geri döneriz. Hem burada tek değil ki Elif, siz varsınız. Ben de orada işlerimi bırakamam. Elbet bir gün son bulacak tabii ama şu an büyüme aşamasındayız. Daha çok sarılmam lazım işime. Yeni bir düzen kuramam."

"Belki Elif abla gelir oraya. Buraları bırakmak istememiş ama Asaf olunca zorlanır. Seninle birlikte büyütmek ister."

Hakan abinin daralmış gibi tişörtünün yakalarını çekiştirişine anlam veremedim. Benimle göz teması kurmamasının

CamScanner

yanında, "Kısmet," diyerek geçiştirdi. "Ben çay alacağım gidip. Sen de ister misin?"

Neden kaçmak istediğini de bu gergin hâllerini de anlayamadım ama başımı iki yana sallayarak, "Teşekkür ederim," dedim. O da ısrar etmeden çıktı odadan. Çıkarken de aceleci adımları karanlıkta çöp kutusuna çarptı ve sessizliğin hüküm sürdüğü odada bir hayli gürültü yarattı. Kendi kendine söverken çöp kutusunu düzeltip odadan çıksa da Asaf mızırdanmaya başlamıştı bile. Yerimden kalkıp Asaf'ı hafifçe pışpışlayarak uyutmak istedim ama muhtemelen karnı acıktığından saniyelik sakinleşmeleri tekrar hareketlenmesiyle son buluyordu. Bir Elif ablaya baktım, bir Asaf'a. Henüz çok yeni uyumuş olsa da hemşirenin, "Mutlaka emzirin, yoksa sarılık olur," diye uyarmasından sonra Asaf'ı dikkatlice kucağıma alarak yanma doğru ilerledim.

"Elif abla," diye fısıldadım dürterek. "Asaf acıktı sanırım."

Kuş uykusundaymış gibi hızlıca gözlerini açtığında o sersemliğin getirdiği kısa bir an beyin durması hâlini okudum yüzünden. Bakıyordu ama boş bakıyordu. Kucağımdaki bebeği fark ettiğinde kendine gelerek, "Getir Leyla getir," dedi. Acıdan yüzünü buruşturarak yerinde doğruldu. Kucağına yatırdığım bebekle birlikte geceliğinin düğmelerini açmasına yardım ettim. Göğsü meydana çıktığında Asaf büyük bir açlıkla kaptı. Yanına oturarak, "Nasıl oldun?" diye sordum.

"İyiyim ablacığım. Sen nasılsın?" diye sordu. "Düğünden sonra görüşemedik hiç. Nasıl gidiyor evlilik?"

Hafif bir tebessümle, "Güzel," dedim ama bu ona yetmemiş gibi, "Bana bak, doğru söyle," dedi bir abla edasıyla. "Üzmüyor değil mi kardeşim seni?"

Yalancı bir sitemle kaşlarını çatışıyla kıkırdadım ve kaşlarımı hafifçe yukarı kaldırdım. "Üzmüyor abla, vallahi. İlk zamanlar olduğu için mi bilmiyorum ama her şey çok güzel ilerliyor. Akın çok anlayışlı, ilgili. Sonradan bozulur mu bilemiyorum ama şu anlık bir sorun yok."

Boynu ağrımış olmalı ki geriye doğru yaslanarak, "Bozulmaz bozulmaz," dedi. "Bir şeycik olmaz."

CamScanner ile tarandı

Asaf bir süre daha emmeye devam ederken önce kapı hafifçe tıklandı, ardından Hakan abi içeriye doğru bir iki adım attı. "Akın geldi ama müsait misin?" diye sordu Elif ablaya bakarak.

Asaf yeteri kadar emdiğinden, "Gelsin," dedi Asaf'ı göğsünden çekerek. Geceliğinin bol olan üst kısmını düğmelerini kapatmadan örttü. Hakan abinin kapıyı açmasıyla Akın'ı gördüm. Üzerini değiştirmiş daha rahat bir şeyler giymişti ve Elif ablanın müsaitim demesine rağmen temkinli bir şekilde girmişti odaya.

Bunu fark eden Elif abla, "Gel, gel," dedi kucağındaki çocuğu ona doğru uzatarak. "Al, gazını çıkar."

"Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

O olayın şaşkınlığındayken Elif abla hâlâ Asaf'ı uzatıyordu. "Sen tabii. Hadi, al."

Neredeyse zorla kucağına verdiğinde Akın'ın bilinçsizce aldığı çocuğun kafasını desteklemek adına elimi başının altına koydum. "Omzuna yatır," dediğimde öyle tecrübesiz hareket ediyordu ki.

Endişeli ses tonuyla, "Ben anlamam ki," dedi ve onu ilk kez böyle gerilmiş bir hâlde gördüm. Kocaman adam, küçücük bir bebekten korkuyordu.

"Anlarsın anlarsın," dedi Elif abla. "İki pıt pıt, bitti. Ne var yapamayacak?"

Öyle narin tutuyordu ki Asaf'ı. Sırtını sıvazladı yavaşça. Beşikte olan mendili Akın'ın omzuna yaydım. "Bunu da koyalım da kusmasın."

"Kussun ya ne olacak," dedi mendile bakarak. "Onun keyfi yerinde olsun da batırsın üstümü."

Tedirginlikle bir bana bakıyor, bir Asaf'ın yüzünü kontrol ediyordu. Biraz ovaladıktan sonra Asaf ağlamaya başlayınca Akın iyice panik oldu. Tutamayacağını ve boncuk boncuk terlediğini görünce, "Al abla sen," dedim tekrar Elif ablanın kucağına vererek. "Doymadı o daha. Emsin biraz daha. Kapının önündeyiz biz."

Akın da o gerginlik hâlinden hızlıca sıyrılmış gibi derin bir nefes alarak, "Bence de," dedi. "Ben yanlış yaptım belki de."

Elif abla ile Akın'ın bu tecrübesizliğine karşı verdiği tepkilere gülerken, "Yürü hadi," dedim koluna girerek. Biz koridora çıktığımızda Hakan abi ve Elif abla baş başa kalmıştı.

Yüzümdeki gülümseme kaybolmayınca, "Niye dalga geçiyorsun benimle?" diye sordu. "E, küçücük daha. Tedirgin olmam çok normal."

"Geçmiyorum," derken bile gülüyordum. Gerçi insan Akın'a bakınca gülmeden duramıyordu ki. İçini neşeyle dolduran bir yanı vardı ya da ben çok sevdiğimden öyle hissediyordum. Koluna girmiş boş koridorda ileri doğru nereye gittiğimizi bile bilmeden yürürken, "Niye geldin ki sen?" diye sordum. "Ben kalırım demiştim sana."

"Benim gelmem değil senin kalmaman gerekiyordu ya Leyla..." dedi derin bir nefesle. "Kimse olmayınca bir şey diyemedim, ne diyeyim." Parmaklarım onun parmaklarıyla oynarken bana doğru döndü. "Ama seni de bu gece burada bir başına bırakamazdım."

Tebessüm ettim. "Bir başıma değilim."

Önüme gelen saçları kulağımın arkasına doğru atarken, "Bir başınasın," dedi. "Yanımda olmadığın her an isterse tüm dünya yanında olsun, sen bir başınasın ve benim aklım hep sende."

Yanağıma yaslı olan avucunun içinden öptükten sonra omzuna doğru yaslandım. Asansörlerin önüne geldiğimizde düğmeye basınca, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Kantine. Akşamda bir şey yemedin ki. Bir şeyler atıştırırsın en azından."

İtiraz etmedim. Gerçekten dediği gibi midem zil çalıyordu ve sabaha kadar dayanabileceğimi pek sanmıyordum. Akın ile birlikte asansöre bindikten sonra aşağıya indik. Gecenin sakinliği hastaneye pek uğramasa da gündüze göre biraz daha durgun sayılabilecek seviyedeydi. Dışarıdaki masaların orada esen ılık rüzgâr uykumu birazcık olsun dağıttı. Ben dışarıdaki masada oturunca Akın da masaya sigara paketini bıraktı. "Ben ne varsa yaptırıyorum sana."

Başımı salladığımda kantine doğru ilerliyordu ki duraksayıp önce ceketimin şapkasını kafama geçirdi. Üşümüyordum ama çocukmuşum gibi benimle ilgilenmesi de hoşuma gidiyordu. Öyle ki yaptığı şu küçücük hareketle bile o gidip gelene kadar bıraktığı tebessümü hiç kaybetmedim. Elinde üç tane tostla ve çaylarla geldiğinde birini bana verdi, ikisini kendi önüne alarak tam karşıma oturdu. Hiç beklemeden koca bir ısırık aldığımda açlıktan mı, yoksa çok güzel olduğundan mı bilmiyorum ama gözlerim kapandı kısa bir an lezzetinin etkisiyle. Tadını çıkara çıkara yerken, "Saatlerdir hiçbir şey yemiyorsun ki," diyen Akın sitem edecek gibi olduğunda, "Gerçi benim hatam," diyerek biraz yumuşattı tonunu.

Bakışlarında akşamın izlerini taşıyan emareleri görünce gözlerimi kaçırarak dudaklarımı ısırdım ve başımı önüme eğdiğimde, "İyisin, değil mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Evet," dedim ve o sırada bacaklarımın arasında dolanan bir tüy yumağıyla irkildim. Geri çekildiğimde henüz yeni doğmuş, gözlerini bile açmakta zorlanan bir kedi yavrusuyla karşılaştım. Elimdekileri hızlıca bırakıp sandalyemi geri doğru ittim ve ona doğru eğilerek, "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

Bembeyaz, sadece iki kaşının arasında siyahlık olan bir kedi yavrusuydu. Dokunup dokunmamak arasında kararsız kaldığımda miyavlamasıyla, "Aç mısın sen?" diye sordum.

"Annesi nerede ki?" diye sordu Akın etrafa bakarken. O sırada kantinci bizi görmüş "Size mi geldi şimdi de?" diye sordu. Aynı anda tezgâhın arkasında duran kantinciye döndük.

"Annesi bıraktı onu. Günlerdir de uğramıyor. Biz de buralarda besliyoruz falan ama pek de ilgilenemiyoruz yoğunluktan. Buraya girmesi de yasak. Kapı girişine bir yuva kurduk ama o da öyle ortalarda geziyor. Sabah çocuğun biri görmemiş, ezecekti neredeyse." Kantincinin yüzünde ne yapacağını bilmez bir çaresizlik vardı. "Acıkmıştır o. Islak mama vereyim ben."

Dokunmak ve dokunmamak arasında kararsız kalışım o an son buldu ve henüz gözü bile açılmamışken kimsesizliği

yüreğime dokundu. "Anneni mi kaybettin sen?" diye sordum. Bir avucumun içine sığacak kadar küçük ve çelimsizdi. "Niye bıraktı ki seni annen? Belki gelir."

Kantinci mamayı uzattığında Akın almaya gitti ve, "Muhtemelen çelimsiz veya hasta olduğu içindir," dedi yere doğru bırakırken. "Günlerdir gelmediyse gelmez bir daha. İnsan kokusu sinmiştir zaten günlerdir üzerine."

Akın'ın gerçekleri yüzüme dan dan vurmasıyla dudaklarımı büktüm ve avucumun içindeki kediyi mama dolu kâseye doğru uzattım. Yemesine yardımcı olurken, "Ama ne olacak ki böyle?" dedim tekrar belirgin bir şekilde dudak bükerken. "Kantinci biz bakamıyoruz dedi. Sabah da ezeceklermiş hayvanı. Hem o daha bebek... Tuvaletini bile birinin yaptırması gerekir. Ölecek yoksa."

Sanki çözüm Akın'daymış gibi dudaklarımı bükerek ona baktığımda elleri belinde bize bakıyordu. Avucumun içindeki kedi mama yemeyi bıraktığında yüzümün yanına doğru yaklaştırdım ve bir mahzun çift daha ekledim benimkilerin yanına.

"Bizim listedeki bir madde de böylece silindi o zaman."

"Gerçekten mi?" Elimdeki kediyle olduğum yerde nasıl ayaklandım bilemedim. Hayvan ellerimin arasında korkudan dondu kaldı. Akın'a mı sarılsam, onu mu sıkı sıkıya tutsam bilemediğimden Akın'ın göğsüne başımı yasladım ve kedimi kollarımın arasında güvenceye aldım. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," dedim bıraksalar sabaha kadar tekrarlayacak gibi.

"Adı ne olacak?"

Başımı göğsünden kaldırıp avucumdaki kediye uzun uzun baktım. Bir sürü isim düşündüm ama hiçbiri üzerine oturmadı. "Bence kendisi çok güzel. Bir de kimsesiz ya. Aslında kızlar evlerinin prensesidir. Onu dışlayarak sersefil etmek istemişler ama biz ona prenses diyelim. Prensesler gibi de yaşatalım."

Akın konuyu bağlayıcılığıma koca bir kahkaha atarken, "Kız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

O an *leylasal* bir şaşkınlıkla dudaklarım aralık kaldı ve ne diyeceğimi bilemeyerek "Öyle hissettim," dedim. Sonra da

CamScanner ile tarandı

cvirdim, çevirdim ama anlayamadım. Ee, hâl böyle olunca da, "Prens de olur, baksana," dedim ona doğru uzatarak. "Neymiş cinsiyeti?"

Benim ellerimin arasından alıp karnına doğru baktığında ultrasonda bebeğinin cinsiyetini öğrenecek anne heyecanıyla ondan bir cevap bekliyordum. Meraklı, kocaman gözlerim ve içimde tarifsiz bir heyecan...

"Prensesmiş," demesiyle sevincim sesli bir hâle büründü. "Ben demiştim," dedim elinden alarak. "Ben hissederim demiştim."

Parmağımla o yumuşacık tüylerini severken, "Prenses," dedim. "Hoş geldin ailemize."

Küçücük gözleriyle bence beni sevmiş gibi bakıyordu bana. Ben Prenses ile ilgilenirken Akın'ın bizde olan bakışlarıyla, "Kraliçeliğe erken terfi ettim diyorsun yani," dedi.

"Hı," diyerek başımı kaldırdığımda önüme düşen saçları bir kez daha itti. "Benim evimin prensesi sendin diyorum," dedi vurgulayarak. "Ee, bir kızımız olduğuna göre seni kraliçeliğe terfi ettirdik."

"Kızımız..." dedim gülerek. "Bizim bir kızımız oldu."

Hayallerimdeki o anı yaşıyordum ve Akın bir kez daha beni dünyanın en mutlu kadını yapmıştı. İçim içime sığmazken ona sıkıca sarıldığımda saçlarımdan öperek karşılık verdi bana. Sonra da kollarını bana sardı ama sarıldığı sadece ben olmadım. Onun kolları arasında prensesle birlikte sarmalandım. Tam o sırada çalan telefonla geri adımladığımda ekrandaki isimle, "Hakan abi," dedi.

Muhtemelen Elif ablanın yardıma ihtiyacı vardı. Ben prensesi görünce her şeyi unuttuğumdan, "Eyvah," dedim dudaklarımı ısırarak. "Beni bekliyorlardır."

Tam telaşla gidecektim ki, "Leyla," dedi Akın. "İçeriye hayvan sokmazlar."

"Ama o tek kalamaz ki burada." Adımlarım olduğu yere mıhlandığında çaresizce ne yapacağımı düşündüm. Burada bırakmaya gönlüm el vermedi. Özellikle kantincinin eziliyordu

demesinden sonra. Tek bir çare gelince aklıma, "Akın..." dedim usulca, tatlı bir dille ona doğru sokularak. Omuz kırarak ona doğru sırnaşırcasına hareket ettiğimde ne diyeceğimi anlamamış olsa gerek, tuhaf gözlerle bakıyordu bana.

"Ne olduğunu söyleyecek misin Leyla, yoksa tahminlerde mi bulunayım?"

Bir anda, "Kızımıza bu gece sen göz kulak olur musun burada?" diye sordum gülerek. Hatta sormaktan ziyade eline tutuşturdum resmen. "Senden başkasına güvenemem." İtiraz hakkı bile vermeden merdivenlere doğru yürürken, "Baba olmak öyle kolay değil!" diye bağırdım.

Onun yüzünde ise bir tebessüm ve, "Ah leyla, başımın belası Leyla," diyen bir ifade vardı. Yüzümde bir tebessüm, içimde koca bir mutlulukla hastaneye girdim ve boş vaktim olup da aşağıya ineceğim anların hayaline tutuştum. Çünkü bu gece anne olan sadece Elif abla değildi.

Bütün gece aşağısıyla yukarısı arasında mekik dokudum. Akın bütün gece Prenses'le birlikte dışarıda oturdu. Eve gitmek de bir seçenekti tabii ama ben Prenses'ten, o benden ayrılmak istemeyince sabahı sabah etmiştik. Şimdi ise yanımdaydı ve başı başıma yaslı hâlde uykusuzluktan ölürken koltukta oturur hâldeydik. Hakan abi aşağıya çay içmeye inince Akın'ı dinlensin diye yukarı göndermişti. Prenses, kısa bir süreliğine Hakan abiye emanetti. Ben de gündüz olduğundan ve Elif abla da Asaf da uyanık olduğundan aşağıya inememiştim. Sessizliğin, yorgunluğun içinde herkes kendi hâlindeyken Elif abla kucağındaki bebeği seviyordu ve ben de omzuma doğru başı düşen adamın sakallarıyla oynuyordum.

O sırada kapının tıklanmasıyla Akın başını kaldırdı ve kapının açılmasıyla devasa çiçeğin arasında kaybolan adam diğer yandan kafasını çıkararak, "Elif Kartal," dedi.

Akın ayaklanarak, "Alayım ben," dedikten sonra çiçekçi teslim etti.

"Geçmiş olsun," deyip odadan çıktıktan sonra çiçeğe baktım. Rengârenk, büyük ve özenle seçilmiş bir çiçekti.

Akın elindeki çiçeği camın kenarına koyduktan sonra, "Vallahi kim gönderdiyse bayağı zevkliymiş," dedi ve yanıma oturdu.

"Kim göndermiş ki onu?" diye sordu Elif abla. Akın dudak bükünce, "Baksana, üzerinde kart var mı?" dedi tekrar.

Bütün gece aşağıda beklettiğimden ve henüz yeni oturmasından sebep kıyamayınca ben ayaklandım. Çiçeğe yakından baktığımda güzelliğinin göz kamaştırıcılığıyla, "Gönderen gerçekten bayağı zevkliymiş, abla," dedim. Çiçeğin arasındaki mavi küçük zarftan notu çıkardım. Önce gözlerimle şöyle bir göz gezdirdikten sonra ellerim yavaşça titremeye başladı ve beni bekleyenlere karşı zar zor titrek bir sesle notu okumaya başladım.

"Elif ablacığım; bebeğini sağlıkla, huzurla, mutlulukla büyüt. Gözde."

CamScanner ile tarandı

1

Korkuyordum ve pek tabii kırgındım. İçim darmadağındı sanki. Sinemde biriktirdiğim onca duygunun pervazına yaslanmış, birinin beni o duygu selinden kurtarmasını bekliyordum ama bunu da dile getiremiyordum. Evliliğimin bir ayını doldurmuş, günleri geçirmiştim ama aklım o gün Gözde'nin gönderdiği çiçeklerden bir gün ötesine geçememişti. Bilmeden herkesin, ki en çok Akın'ın, çiçeklerden övgüyle bahsetmesi sonrasında içimde bir yaraya dönüşmüştü. Bilmiyordu ondan olduğunu ama bilmeden edilen bir iltifat daha kıymetliydi benim gözümde. Ondan geldiğini öğrendiğinde yüzünün aldığı o şekil pişmanlığın getirisiydi fakat nafileydi. Sonrasında ne ben açmıştım konuyu ne de o.

Prenses'in ayaklarımın dibinde dolanarak bana sürtünmesiyle günlerimin belki de en gülümseyerek geçen anlarına tekrar kapıldım. Prenses'in varlığı beni mutlu ediyordu. Saf, gerçekçi bir mutluluk... Günden güne büyüyüşüne şahitlik etmek bir anne gibi duygulandırıyordu beni.

"Acıktın mı sen?" diye sordum ona doğru eğilip tüylerini okşayarak. "Gel, besleyelim seni."

Onun mamasını hazırlayıp köşesine koyduğumda iştahla peşimden geldi ve yine aynı iştahla yemeğine atıldı. Ben ise kısa bir an onu izledikten sonra tekrar mutfağa döndüm.

O gün o çiçekleri bir köşeye kaldırmıştık ve üzerine kimse tek bir kelime bile etmemişti. Üzerine söylenmeyen sözlerin yankısı benim içimde daha da büyümüştü. Sussan bir dert, konuşsan bin dert olan bir durumun içinde kalmıştık. Sanmıştım ki evlendiğimizde geçmişin ağırlığı bizim üzerimizden kalkacaktı fakat yanılmıştım. Geçmiş, iki taraf de birbirine veda ettiğinde geçmişte kalıyordu. Bir taraf gidememişse senin onu silmen pek de bir şey ifade etmiyordu. Akın ile mutlu başlayan bir ilişkim ve evliliğim vardı. Bizi bize bıraktıklarında dünya yaşanılası bir yerken etrafın sesleri ve geçmişin izleri, kendi dünyamızda bizi birbirimize uzak kılıyordu. Onun suçsuz olduğunu bilsem bile o gün içimde hissettiğim o kırgınlık ve yabancılık hissi günlerdir üzerimden kalkmıyordu istemsizce. Ben Akın'ın karısıydım fakat Gözde'nin onunla ve ailesiyle geçirdiği zaman öylesine çoktu ki aklım istemsizce beni yabancı konuma sokmuş, kalbim ise bunun kırgınlığıyla kalmıştı. Ben ise sessizleşmiştim. Tıpkı annem gibi...

Annem gibi davranıyordum. Kırıldığımı söylemiyor ama kendi içimde de halledemiyordum. Kahvaltı hazırlıyordum şimdi. Tıpkı bir zamanlar annemin yaptığı gibi, ondan gördüğüm gibi. Zaman ilerledikçe eleştirdiğimiz, sevmediğimiz, ben böyle olmayacağım dediğimiz şeyleri yaparken buluyorduk kendimizi. Bizim ilk öğretmenimiz ailemizdi esasında. Temelimizi onlar oluşturuyordu. Ben anneme ne kadar kızsam da onda gördüklerimi istemsizce doğru gibi kabul etmiş ve zaman içinde ona dönüşmüştüm. Bastırılmış olumsuz duygularını kendi içinde yaşayan bir karakter hâline gelmiştim. Onların koşullarında onların verdiği tepkiler ile şimdi benim koşulumda benim verdiğim tepkiler birbirinden farklı da olsa temeli aynıydı. Bir motifin zaman içinde değişmesi ama başlangıcının aynı kalması gibi...

"Günaydın, sevgilim."

Bunun çözümünün de yine benim içimde olduğunu bildiğimden Akın'ın mutfağa girmesiyle birlikte günler sonra belki de zamansız bir anda ama içimde daha fazla tutmak istemediğimden yumurtayı masaya koyduktan hemen sonra cevap

CamScanner ile tarandı

verdim ona. Eli belimde tam beni öpmek üzereyken, "Ben kırgınım," dedim.

Biliyordu, hissediyordu. Günlerdir hissettiklerimi toparlamaya çalışıyordu fakat açıkça bu konuyu benimle konuşmuyordu. Şimdi ben böyle dillendirince Akın da kendini tekrar o konunun içinde buldu. Benim önüme geçti, masaya doğru yaslandı ve elleri saçlarımı okşarken, "Biliyorum," dedi açıkça. "Ve ne yaparsam sana iyi gelirim diye düşünüyorum ama bir şey bulamıyorum. Leyla, ne söylesen haklısın ve sana verecek bir cevabım yok. Olmadığı için zaten böyle kapana kısılmış gibi hissediyorum ya."

Titrek bir nefes alıp gözlerimi kaçırdığımda içimde hissettiğim o kıskançlık duygusunun kıskacı altına girmiştim. "Korkuyorum," dedim aynı titrek solukla. "Senin bir suçun olmadığını biliyorum. Onun yaptığı şeylerden sen mesul değilsin, elbette. Bunun tavrını sana yapmanın doğru olmadığını biliyorum ama seneler sonra bile hâlâ hayatımızda bu denli etki etmesine..." titrek bir soluk aldım. "Bilmiyorum, içim sıkılıyor Akın. Sanki her an tepetaklak olacakmışız gibi hissediyorum. Ben hayatında çok yeniyim fakat o senin geçmişinde derince bir yere sahip. O derinliğin bizi içine çekmesinden korkuyorum."

Çenemden kavrayıp kendine çekerek kaçan bakışlarıma son verdi. Beni omzuna yasladı ve ellerini omuzlarıma doğru götürüp saçlarımı sevdi. "Özür dilerim, Leyla. Çok özür dilerim. Seni böyle bir durumun içinde bıraktığım için sen affetme ama ben yine de özür dileyeyim. Günlerdir düşünüyorum ne yapabilirim diye. Onunla iletişim kurmadan yapabileceğim bir şey olsa yapayım ama yok."

Kendisinin onunla konuşmasından mı bahsediyordu? Bunun paniğiyle başımı omzundan kaldırmıştım ki daha ben ağzımı açmadan gözlerimden okudu beni. "Sakin bir tanem, sakin," dedi. "Böyle bir şey yapmayacağım tabii ki." Duraksadı ve gözlerimin en içine tereddütle bakarak, "Ben yapmayacağım ama ablama söyledim," dedi dan diye. "Aramasını ve böyle şeylerin hoş olmadığını, artık evli olduğumuzu, bunun sana saygısızlık

CamScanner ile tarandı

olduğunu, iyi niyetle dahi olsa ailemizden kimseyle konuşmaması gerektiğini anlatmasını söyledim ablama."

Dudaklarımın arasında sıkışıp kalan sözcükler Akın'ın cümlesiyle derin bir solukta buhar oldu uçtu sanki. Ne desem bilemedim. "Akın..." dedim sadece sıkıntılı bir sesle. "Yapmasa mıydın acaba?"

Benim tereddütlerimin aksine net bir ifadeyle, "Yapmam gerekiyordu, Leyla," dedi. "Evliliğimin sağlığını, senin ruh hâlini korumam için yapmam gerekiyordu. Geçmiş bitmiş bir mevzu. Aklın onda kalmasın sakın. Bir şey olacağından değil ama birinin dur demesi gerekiyordu. Biri dur demezse yarın öbür gün tekrar aynı şeyleri yapmaya cesaret edebilir. Benim dur dememin seni rahatsız edeceğini bildiğimden ve yakışık almayacağından ablamdan rica ettim."

Haklıydı belki de. O anı atlatmıştık ama sonrası için acabalar oluşturmanın önüne geçmek gerekliydi. Akın'ı seviyordum ve ilişkimizin yıpranmasını istemiyordum. Keşkelerin, acabaların veya tekrar olma ihtimallerinin bizi içine çekmesini istemiyordum. Daha en başından bir önlem almaya çalışması bile onun da çabasını gösteriyordu. O yüzden daha fazla düşünmeyi bırakarak, "Peki," dedim. "Umarım anlar ve bu son olur."

Yüzümden düşen bin parçanın bini de ona batmış gibi ben gülümsemeden yüzü bir an olsun gülmezken, "Hadi artık," dedi burnunu burnuma sürterek. "Günlerdir sakladığın o gülüşünle günümü aydınlat artık. İçim gidiyor sen böyle durunca, haklı olduğunda ve bir şey yapamadığımda. Şimdi biraz olsun içine su serptiysem sen de benim içimin yangınını söndür. Bir gül de günler sonra yaşadığımı hissedeyim."

O tenini tenime sürttükçe burnunun tenimde bıraktığı o hisse yakıcı ve titrek solukları eklendiğinde gözlerim kısa bir an kapanıp açıldı. O sürede dudaklarımın kenarına sinen o tebessüm aynı saniyelerde Akın'a da bulaşmıştı ve birbirimizi tam olarak o gülüşün kıyılarından öptük. İki parmağıyla çenemi kavrayarak dudağımın kenarına yaklaştığında ben de onu dudak kıvrımından öptüm. Ufak ama günler sonra iyi hissettiren derin

CamScanner ile tarandı

bir öpücüktü. Belki çok daha ötesine bile taşınabilirdi ayaklarımızın üzerinde gezinip miyavlayan o küçük tüy yumağı olmasaydı. Kendimi gülerek geri çektiğimde Akın ona doğru eğildi ve kollarının arasına alarak kaşlarını çattı. "Ulan iki dakika geç gelemedin mi? Ben anneni alıp içeri geçseydim önce."

Gülümsemem sesli bir hâle büründüğünde bakışlarındaki o niyet hâlâ yok olmayınca, "Avucunu yalarsın," diyerek geri çekildim. "İşe geç kalıyorum."

Kahvaltı sofrasından bile sadece ayaküstü bir şeyler almışken ram yanından geçip gidiyordum ki Prenses'i yere bıraktı, kollarını belime sardı, başı boynumu huylandıracak derecede sokulurken, "O zaman..." dedi burnu tenimi arşınlayarak. "Akşama benimsin."

Sesindeki hoş tını, sıcacık solukları ve sözlerinin derin anlamı kalbimi delicesine çarptırdı. "Tamam," dedim ama bunu söylerken yanaklarımın al al oluşunu da gizleyemedim. Göğsüme sarılı kollarının üzerinden öperek ileri doğru bir adım attığımda, "Bekle..." dedi o da sofradan bir iki şeyi hızlıca ağzına atarak. "Benim de çok işim var. Beraber çıkalım, önce seni bırakayım."

Başımı salladıktan sonra yatak odasına gidip üzerimi değiştirdim, hafif bir makyaj yaptım ve çantamı aldım. Ben geri döndüğümde Akın beni beklerken masayı biraz olsun toparlamış, kapı girişinde elinde telefonla duruyordu.

"Hazır mısın?" dedi beni görünce telefonu cebine koyarak. "Çıkalım hadi."

Eli belimde, kapıyı açıp çıkmam için yön verdiğinde önce ben çıktım ardımdan o takip etti. Merdivenlerden gelen çamaşır suyu kokusuyla ve ıslaklıkla Akın, "Sabah sabah ne alaka ya?" diye söylenirken tırabzanlara tutunarak dikkatlice indim. Merdivenlerin sonu Nuran anneye çıktı. Elinde bir süpürge ve hortumla merdivenleri yıkarken Akın'ın, "Anne." demesiyle bakışları bizi buldu.

"Ay, kalktınız mı?" diye sordu Nuran anne yüzünde çekingen bir tavırla. "Kimse uyanmadan yıkar hallederim diyordum ama size yakalandım. Batmadı değil mi üstünüz başınız?"

"Senin tam dinlenme yaşların be Nuran Sultan," dedi Akın yüzünde hafif merhamet dolu bir tebessümle. "Sen niye uyumayıp sabahın köründe temizlik yapıyorsun?"

Nuran anne derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Ne yapayım be oğlum, duramıyorum ki. Yatak batıyor sanki. Bir öte bir beri. Benim uykuları çalmışlar. Onları arıyorum ben de böyle buralarda."

Yüzüme yerleşen bir gülümsemeyle, "Yapardım ben gelince," desem de eli başka bir konunun telaşıyla koluma dokundu. "Yok kızım yok," dedi kolumu sıvazlayarak. "Ben hallettim de ben sana ne diyeceğim asıl... Siz evleneli epey oldu. Ee, sen işe başlayınca vaktin de olmadı." Konunun gidişatını anlamayınca, "Annenler, diyorum," dedi. "Yemeğe alamadın bir türlü." Benim de içimde dert olduğundan anında yüzüm düşünce, "Akşam alalım diyorum," dedi hevesle. "Havalar mis gibi. Bahçeye kurarız bir masa. Hep beraber yeriz, olmaz mı?"

"Ama sana yük olacak anne," dedim karamsar kalarak. "Güzel olur tabii de benim izin almam mümkün değil. Hepsi de üzerine kalsın istemem."

Nuran anne yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle, "Sen orasını hiç dert etme güzel kızım," dedi. "Her akşam yaptığımız işler zaten. Hallederim ben. Sen anneciğine haber ver de akşam için hazırlık yapmasın."

"Olur," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp mahcupça gülümseyerek. "Haber veririm. Sağ olasın anne."

Bir anne şefkatiyle dokundu bana, başka bir şey demesine de gerek kalmadı zaten.

"Hadi hadi," dedi Akın elini belime koyarak. "Benim çok işim var bugün."

Gideceğimizin telaşıyla, "Anne," dedim ve elimdeki evin anahtarını ona doğru uzattım. "Sen Prenses'e çıkar bakarsın arada, olur mu?"

"Olur kızım olur. Aklın kalmasın," diyerek anahtarı aldığında Akın'ın eli belimde, yürüyeyim diye baskı kuruyordu. Ben de geç kalmak üzereydim. O yüzden tam yürümek için bir

CamScanner ile tarandı

iki adım atmıştım ki, "Dur dur," dedi Nuran anne. "Ablan için süt almıştım köyden. Hazır sütleri içiyormuş, içim hiç rahat etmedi. Sen bir ara götürür, bırakırsın."

Nuran anne koşar adım giderken, "Hemen götüremem ama," dedi Akın. "Dükkânda dolaba koyar dönerken bırakırım."

Nuran anne olur dercesine başını salladığında birkaç dakika sonra süt şişesiyle geldi. Akın'ın eline tutuşturdu ve biz yola koyulduk. Araba seyir hâlinde benim okuluma doğru giderken Akın'ın bakışları beni buldu ve eli elimi kavradıktan sonra dudaklarına götürdü. "İyiyiz, değil mi?" dedi gözüme küçük bir çocuğun ümidiyle bakarak.

Onun bu hâlini, telaşını, korkusunu görünce nasıl kötü kalabilirdi ki insan? Yüzüme oturan o tebessümde can bulmuş gibi derin bir nefes alırken, "İyiyiz," dedim parmaklarını parmaklarına kenetleyerek. "Sorun yok."

O yola döndüğünde ben de derin bir nefes alarak arkama yaslandım. "Ama ben Prenses'i çok özlüyorum ya evde bıraktığımda. Keşke onu da yanımda taşıma şansım olsa."

Geceleri yanıma sokulup uyuyor, bir yerim ağrıdığında hissediyor gibi başını oraya yaslıyordu. Birkaç günlük süreçte bile öylesine bağlanmıştık ki birbirimize, onun başına bir şey gelir düşüncesiyle bile ruhum daralıyor gibi hissediyordum. Bana baktığını fark edip ona dönünce binbir hayale dalmış olan adamın bakışlarıyla karşılaştım. Sonra o hayallerin zihninde misafir olmaya devam ederken, "Neden bu yaşına kadar bir kedi sahiplenmediğini merak ettim," dedi. "Sende sokakta kıyamadığı her canlıyı evde besleyecek bir tip var çünkü."

Düşüncesine sesli bir kahkaha attığımda, "Tam olarak öyle," dedim. "Ama temizlik takıntısı olduğundan annem evde istemezdi. Hatta evi geçtim bahçe dağılıyor diye bahçede bakmama bile izin vermezdi. Çocukken birkaç kez odama gizli saklı almıştım ama annem yakalamıştı. Bir daha da daha dikkatli oldu zaten. Kapılar uzun süre kapalı tutulmuyordu odada saklıyorsam diye. Evi zaten her gün didik didik temizlediğinden saklamam da pek mümkün değildi. O yüzden benim hiç sahiplenebileceğim

CamScanner ile tarandı

bir hayvanım olamadı." Annem detayı Akın'ın merakının tatmin edici bir cevabı olduğundan didiklemedi bile konuyu. Anladım dercesine başını salladığında, "Sen?" diye sordum. "Senin oldu mu hiç?"

"Bir köpeğim vardı," dedi bizim okulun sokağına girdiğinde. Kısacık cümlesiyle bakışlarım ondan ayrılmazken, "Ne oldu?" dedim.

"Araba çarptı," dediğinde kapının önünde durmuştuk ama benim bakışlarım ondan bir an olsun ayrılmamıştı. Düşüncesi bile benim içimi yakıyorken onu kim bilir ne hâle sokmuştu.

"Çok üzüldüm," dediğimde, "Üzülme," dedi başparmağıyla çenemi okşayarak. "Gerçekten üzülme ama Leyla. Sen o kotanı çoktan doldurdun." Konuyu hızlıca değiştirme telaşında, gerçekten üzülmeyeyim diye, "Akşam seni alayım mı?" diyerek çevirdi konuyu. "Ablama beraber bırakırız sütü. Hem Asaf'ı görürüz beş dakika, olur mu?"

Başımı hızlıca ve tebessümle olumlu anlamda sallarken gözlerim hâlâ gözlerindeydi. Ben içimde duygularımı çok farklı yaşıyordum. Köpeğinden bahsederken gerçekten üzüldü mü bilmiyordum. Daha doğrusu mutlaka üzüldüğünü düşünüyordum ama etkisinin ne denli yoğun olduğunu bilmiyordum. Bazıları duygularını içinde yaşardı, bir erkeğin üzüntülerini belli etmesi toplumumuzda çok da hoş karşılanmazdı. Erkeklik adı altında gerçekçi duygularını bile söyleyemezlerdi çünkü böyle yetiştirilmişlerdi. Belki üzerinden çok zaman geçmesi de şu an yansıttığı o düz duygularının gerçekçiliğini gösteriyordu fakat ben yine de içimde onu daha çok sarma isteğiyle doldum. Böyleydim ben, çok sevdiğim insanların geçmişteki duygularını bile bugünümde iyileştirme telaşındaydım. Kollarımı sıkıca boynuna doladım, ellerim yüzünü kavradı ve defalarca kez öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Yüzünde oluşan, parmaklarımın ucunda büyüyen kıvrımlar onunla birlikte beni de iyileştiriyordu. Eli yüzümü kavradı ve beni tam göz hizasına getirdikten sonra, "Biliyorum," dedi. "Ve bu benim bu hayattaki en büyük şansım."

Biz günler sonra yarım kalmışlığımızı tamamlayarak ayrıldık o arabadan. Bir yapbozun tüm parçalarını farklı yanlarımız

CamScanner ile tarandı

oluşturuyordu. Dağılıyor, dağıtılıyor ama yine biz birbirimizi tamamlıyorduk. O son parçayı yerine yerleştirdiğimizde artık kimsenin dağıtamayacağını da biliyorduk. Onun uğraşıyla, bir sona giderken nasıl tamamlayacağımızın bilinciyle birbirimize duyduğumuz güveni ve sevgiyi arttırarak yerleştiriyorduk her bir parçayı yerine. Sona bir adım kalmıştı, zor ve sancılı bir adım... Neydi o adım bilmiyordum ama hissediyordum.

Akın Demirdağ...

Titreyen telefonun sesiyle elimdekileri bir kenara bırakarak arabanın altından çıktım. Yağ içinde kalmış ellerimi üzerime doğru sildikten sonra, "Yusuf!" diye seslendim. "Bana bir çay getir koçum."

Önümdeki arabaya doğru yaslanarak telefonu cebimden çıkardığımda beklediğim o kişiyle yüzümde bir tebessüm oluştu. Leyla'ya ulaşan çiçeklerin görüntüsü ve notu duruyordu telefonumun ekranında. Notu ben yazmamışım gibi hemen peşine yolladığı ses kaydında notu okumuştu. Sesinde kuşlar cıvıldıyor, neşesinde baharlar gizleniyordu. Sesini kıstım ve sadece ben duymak istediğimden kulağıma doğru yanaştırdım. Leyla benim helalim, sevdam, aşkım kadar gizlim, saklım, içimdeki en ilkel duygularla paylaşamadığım tek kadındı.

"Ben seni seviyorum demeyi unuttum ama sen seni sevdiğimi hiç unutma. Ben her gün, her koşulda, hiç bıkmadan usanmadan seni çok seviyorum güzel Leyla... Sen böyle her söylemeyi unuttuğunda beni çiçeklere boğacaksan ben tamamım. Sen hep unut."

Sesindeki o neşeyle günümün yorgunluğu bir bir dağılırken ellerimin kirliliğine aldırış etmeden gülümseyen bir ifade gönderdim. O da sanki bir tanesi yetmezmiş gibi birkaç saniyelik birkaç ses kaydını peşi sıra yolladı. Hepsinde de aynı şey yankılanıyordu.

"Seni seviyorum."

"Vallahi seviyorum."

CamS

Ninova

"Çok seviyorum."

"Ben seni çok seviyorum."

O çocuksu neşesiyle öyle içten söyledi ki her birini, ben ömrümde böyle güzel sevilmemişim gibi hissettirdi bana. Yusuf'un elinde çayla gelmesiyle telefonu cebime yerleştirirken, "Sağ olasın," dedim ve birkaç yudum aldım. Ben bir şey demedim ama o anladı.

"Usta," dedi çekingenliğin altında yatan bir cesaretle. "Evlilik güzel bir şeymiş herhâlde."

Kaşlarım çatılırken, "O nereden çıktı?" diye sordum. O ise şaşkın bir ifadeyle, "Baksana," dedi beni göstererek. "Senin hâlin tavrın bile değişti. Eskiden olacaktı da sen böyle sırıtacaktın..." Elini nerede o günler dercesine sallarken onu çatık kaşlarla izlediğimden bihaberdi. "Vallahi ben seni bildim bileli yüzün hep asık be usta. Bağırıp çağırıyordun-" Benim yerimden doğrulurcasına yaptığım hareketle bakışları yüzüme sabitlenince duruşunu düzeltti ve derince yutkunarak titrek bir sesle, "Yani şey, ustam," dedi kısık bir sesle. "Leyla yengem sana çok iyi geldi."

Haklıydı esasında. Leyla bana iyi gelmişti. Leyla hayatı çekilir kılmıştı. Leyla'dan önce gece de gündüz de birdi benim için. Geceyi gecede, gündüzü gündüzde yaşamayı öğretmişti bana. Hayat normal seyrine dönmüştü ve her şey anlamını bulmuştu. Bu yüzden Leyla'yı ince ince sevmek gerekti. Leyla'yı inceliğinden görürsen, seversen hayatın da inceliklerini görürdün. Ben onun yerinde olsam çoktan sırtımı dönüp gidebileceğim bir ilişkiyi ayakta tutmuştu, gördüğü saygısızlıklara rağmen yaklaştığı o saygılı ifadeyle karakterinin ne denli kaliteli olduğunu göstermişti. Merhametsizliği merhametiyle eğip bükmüştü. Bilmediğim, eksik kaldığım yanları Leyla'dan görmüş, öğrenmiştim. O yüzden Leyla benim hayatımın şansıydı. Bu dünya üzerinde ben var olduğum müddetçe kimsenin onun ışığını çalmasına izin vermeyecektim. Onun ışığında, onunla daha da büyümekti en büyük isteğim.

"Öyle Yusuf öyle..." dedim büyük bir yudum daha çay alarak. "Evlilik güzel şey de doğrusuna denk geldiğinde. Doğrusuna karşı doğru olabildiğinde."

"Doğru diyorsun ustam. İnşallah Rabb'im bozmaz."

"Rabb'im niye bozsun, Yusuf?" diye sordum gülerek. "Kullarına fırsat vermesin inşallah."

Benim gayriihtiyari cümlenin gidişatında kurduğum bu cümle kara haberi de peşinde getirdi. "Gözde ablayı mı diyorsun usta?" diye sorduğunda kaşlarım hiç olmadığı kadar çatıktı. Öyle bir öfke, öyle bir tahammülsüzlüktü ki ben ağzımı bile açmadan bakışlarımda gördüğüyle gözlerini kaçırdı. Bir cümleye ihtiyaç duymadan kendi açıklama ihtiyacına düştü. "Boşanıyormuş ya ben biliyorsun diye şey yaptım usta."

"Ne!" dedim şaşkınlıkla. Elimdeki çayı bir köşeye bıraktım ve, "Kim boşanıyormuş?" diye teyit etme ihtiyacı hissettim. Gözde'nin boşanması değil de dert kara bulutlarının benim evimin üzerine çökmesiydi.

"Kocası olacak şerefsiz geçen hastanelik edene kadar dövmüş ustam. Yani ben evdekilerden öyle duydum. Doğru yalan bilmem. Boşanıyormuş dediler."

Cevap veremedim. Tek bir kelime bile çıkmadı ağzımdan. Bir musibet binini de peşinde getirir gibi yola koyulduğunu hissettiğimde tek dileğim Leyla'yı incitmeden o hengâmeden çıkarabilmek oldu.

Leyla Demirdağ...

Elimde Akın'ın sabahtan yolladığı çiçeklerle arabanın kapısını açtığımda Elif ablanın evinin önüne çoktan gelmiştik. Tam kapıyı kapatacaktım ki, "Onları da mı getireceksin yanında?" diye sordu Akın. O an kucağımdaki çiçek demetine baktım.

"Doğru," dedim tekrar açıp oturduğum yere doğru koyarak. "Görgüsüzlük gibi olur şimdi." Bıraksalar bütün gün kucağımda taşırdım ben. Tüm gün gözümün önünden ayırmadığım gibi. Çiçekleri arabaya bıraktıktan sonra Akın'ın yanına ilerledim. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve merdivenleri çıkmaya başladık. Akın'da bir değişiklik vardı. Arabaya bindiğimizden

beri çok konuşmuyordu ve yüzü asıktı. Yorgun olduğunu düşünsem de aklımı kurcaladı bu hâli. Tam soracaktım ki kapının açılmasıyla tüm düşüncelerim dağıldı. Elif abla bitap düşmüş bir hâlde bizi beklediğinden, "Geçin geçin," dedi açar açmaz içeri doğru koşarak. "Asaf durmuyor. Akın, sen sütü dolaba koysana."

Yolda giderken bağırdı resmen. Evin içine girdiğimizde, "Kocan yok mu kızım senin?" diye sordu Akın aksi bir sesle. Tam mutfağa ilerliyordu ki kaynatacak vakti de bulamayacağını düşündüğümden, "Ver sen," diyerek elinden aldım. Mutfağa gittim ve alt dolaplardan birinden bulduğum tencerenin içine sütü koyarak ocağın altını açtım.

İçeri girdiğimde Akın odanın içinde öyle boş boş dolanıyordu ki, "N'aber abla?" diyerek tam karşısındaki koltuğa oturduğumda Akın da yanıma oturdu. Elif abla diğer koltukta Asaf'ın altını değiştirirken bizimle kısa bir an göz teması kurdu ama bakışlarında yalandan bile sunabilecek tebessümü yoktu.

"Ay, ne olsun Leyla?" dedi gözleri yorgunluktan çökmüş bir hâlde. "Asaf ile uğraşıyorum işte."

Akın'ın kaşları hâlâ çatıktı ve bakışları Elif ablanın üzerindeydi. "Kocan nerede diye sordum abla, duymadın herhâlde?" diye yineledi sorusunu.

Öfkeden parmaklarıyla oynarken girdiği şu hâlinin sebebini anlayamadım ama dizginlemek adına ellerinin arasına ellerimi koydum. O sert parmak hareketleri benim ellerimle oynarken yumuşasa da Akın'da çözemediğim bir öfke vardı. Şimdi Hakan abi ile daha da perçinlenmişti sanki.

Elif ablanın bize değmeyen bakışlarıyla kısık bir sesle, "Trabzon'a gitti," demesi Akın'ın öfkesini durdurulamaz hâle çevirdi.

"Ne Trabzon'u ya?" dedi dizginleyemediği sesinin yankısıyla. "Sen doğum yapalı kaç gün oldu abla? Ne Trabzon'u?"

Asaf'ın ağlamaya başlamasıyla, "Akın!" diyerek ayaklandığımda Elif ablanın kucağından Asaf'ı aldım, Elif abla hiç tereddütsüz ayakta durmakta bile zorlanırken bana uzattı. Omuzumda yatan bebeği sırtından pışpışlarken odanın içinde yürümeye başladım.

CamScanner ile tarandı

"Abla, Akın'ın üslubu yanlış oldu ama sorusu gayet yerindeydi. Şu hâlinize bak," dedim daha düşük bir sesle. "Sen daha doğum yapalı ne kadar oldu? Neden gitti ki? Biz de Hakan abi yanında diye çok uğramadık. Sen neden haber vermedin?"

Elif ablanın verecek bir cevabı yokmuş gibi sıkıntıyla oturduğu yerde saçlarını çekiştirmesiyle ben sussam da Akın susmadı. "Bak, bu adamı tanımayız etmeyiz. Getirdin karşımıza seviyorum diye biz de ailemize kabul ettik. Sonra dedin ben Trabzon'da yaşayamam. Üç beş ay sonra buraya döndünüz. Sonra o dedi benim işlerim orada, bir süre gidip geleceğim. O süre bitmek bilmedi. Birkaç aya işleri buraya taşıyacaktı ama seneler oldu. Şimdi de daha bebeğinin kırkı çıkmadan yine oraya gitmiş. Nereye gidiyor bu iş abla? Bu nasıl evlilik?"

Elif abladan ses çıkmayınca Akın bana dönerek sesindeki öfkeyle, "Ben sana neden bizi aramadığını söyleyeyim, Leyla," dedi. "Çünkü babam gittiğini bilse ablamı daha fazla burada tutmazdı." Elif abladan hâlâ bir ses çıkmayınca Akın'ın bakışları ona döndü ve, "Ama artık ben de tutmayacağım," dedi. O an birbirleriyle kesişti bakışları. "Seni aramayan, önemsemeyen; seni geçtim, bebeği bile umurunda olmayan bir adamın evinde bırakmayacağım seni. Toparlan, gidiyoruz abla. Hakan abiyle de boşanma davası işlemleri için konuşursunuz."

"Ne boşanması?" dedi Elif abla hızlıca ayaklanarak. "Buna sen karar veremezsin Akın. Ben buna müsaade etmem. Seni sayarım, ederim ama haddini ve duracağın yeri bil. Benim evliliğim bu."

"Sen de benim ablamsın," dedi Akın geri adım atmadan. "İki günlük bebekle burada kıvranışını, çöküşünü izlemeyeceğim abla ben. Sen beni sayıp fikrime önem veriyorsan tam da yapmam gerekenleri yapabildiğim için. Sen kendi canını hiçe sayıyorsun iki günlük bebekle ama ben saymayacağım. Şu hâline bak. Çökmüşsün. Bayılıp kalsan o bebek ne olacak?"

Elif abla hak vermiş gibiydi lakin boşanmak mevzu bahis bile değildi onun için. "Trabzon'a gideceğiz biz de," dedi bir anda. "Hakan ile konuştuk. Evi ayarlamak için gitti o. Gideceğim ben de peşinden. Ayrı gayrı olmuyor. İşler de orada malum. Alışırım

CamScanner

herhâlde artık. Hem artık çocuk da olduğu için zorlanmam gibi geliyor. Canım da sıkılmaz."

Şimdi de Akın'ın söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. İçine sinmese de, inanmasa da kısa bir an duraksayarak, "En doğru karar," dedi. "Bir de öyle deneyin ama olmazsa da senin de yeğenimin de burada bir kapısı var. Hiç aklından çıkarma."

Bir kadın için en büyük destek, güvence buydu: Döndüğünde onu sarıp sarmalayacak bir yuva. Elif abla başını biliyorum dercesine salladığında, "Hadi toplan şimdi," dedi. "Bize gidelim, olmaz burada böyle."

Elif ablanın bakışlarında evdekilerle de aynı konuşmaya gireceğinin çekincesi varken dillendirmeden anladı Akın. "Hakan abi bakamıyormuş, yorulmuş ikisi de deriz. O evde dinleniyor, ablamı da bize getirdim derim. Merak etme sen. Hadi, hazırlan."

Elif ablanın yüzünde bir gülümsemeyle, "Hemen toparlanayım ben," demesi bir oldu. Öyle bitkin ve öyle yardıma ihtiyacı vardı ki Akın'ın destekleyici yaklaşımını kabul etmesi kaçınılmazdı. Hevesle hazırlanmaya gittiğinde, "Tut sen de Asaf'ı," dedim Akın'ın omzuna doğru yatırarak. "Ben yardım edeyim."

Akın, Asaf hâlâ çok küçük olduğundan tutmakta zorlanınca ve omzuna yatırır yatırmaz kaskatı kesilip, "Leyla, olmaz," dese de ben çoktan odadan çıkmıştım bile. Arkamdan, "Leyla," derken Asaf'ı da sıkıca tutmakla meşguldü. Peşimden adımlayamayacak kadar gergindi tavrı. Gülerek önce mutfağa gidip sütün altını kapattım ardından Asaf'ın odasında eşyaları hazırlayan Elif ablanın yanına gittim.

"Yardım edeyim," diyerek bezleri çantaya koyarken o da çamaşırları yerleştiriyordu.

"Leyla," dedi çekinceyle. "Konuşmak için bir türlü fırsat bulamadık. Ben o gün için özür dilerim ablam. Neden böyle bir şey yaptı anlamadım. Ben eskiden de onunla iyi anlaşamazdım zaten ama birden ne oldu böyle anlamadım. Ama merak etme ben aradım ve haddini bildirdim. İçin rahat olsun ablam. Bizden yana asla bir şey görmezsin ona karşı."

CamScanner ile tarand

Akın bu konuyu açıkladığından ve daha fazla üzerine konuşmak istemediğinden, "Kapatalım mı konuyu abla?" dedim direkt. "Ben sana kızmadım, farklı bir şey de düşünmedim. Üzerine konuşmanın bir manası yok tekrar tekrar."

"Peki canım," dedi silik bir tebessümle. "Sen nasıl istersen." Sonrasında yine içi rahat etmemiş olacak ki bakışları üzerimde dolandı durdu. "Kız, maşallah sana," dedi içten bir sesle. "Ne kadar olgunsun sen. Benim kardeşim ne şanslı."

Ben cevap veremeden arkadan duyulan sesle, "Öyleyimdir," dedi Akın. Omzunda Asaf ile huzursuz bir pozisyonda dikilirken dayanamadım ve ayaklandım. "Ver bana," diyerek omuzundan aldığımda derin bir nefes aldı. Kollarını gevşetti ve boynunu iki yana çıtlattı, sanki günlerce yük taşımış gibi. Hâlbuki Asaf el kadar bir şeydi. "Ne yapacağız böyle?" diye sordum. Bu hâlimizi gören Elif abla, "Alışır alışır," dedi ayaklanarak. "Kendi çocuğu olunca kucağından indirmez bak, gör." Çantanın fermuarını kapattı ve, "Hazırım ben, hadi çıkalım," dedi.

Asaf'ı giydirdik, battaniyeye sardık ve pusetini de alarak yola koyulduk. Elif abla, Asaf ile arkada oturmuşken yol sessiz geçti. Arabanın içinde uyuyan Asaf ile birlikte Elif abla da kısa bir an kestirmişti. Yolu olabildiğince yavaş gitmeye çalışsak da evdekiler yemeğe beklediğinden ve saatin ilerlemesiyle çok fazla uyumaları için dolaşamadık. Yolun sonu evin önünde bittiğinde Elif abla hâlâ uykusuzdu ama ilk gördüğümüze nazaran daha iyi bir hâldeydi.

"Oğlum, nerede kaldınız?" diyen Nuran annenin sesiyle bahçeye doğru baktım. Annemler gelmiş, bahçedeki masadaki yerini herkes almıştı. Ben çantaları, Akın da puseti aldığında, "Aaa..." dedi Nuran anne her şeyi boş verip kapıya doğru koşarak. "Torunumu da mı getirdiniz?"

"Pabuç hemen dama," dedi Elif abla tatlı bir imayla.

Nuran anne önce pusete doğru eğildi, ardından Elif ablayı kucakladı. "Senin yerin her zaman ayrı benim gözümün bebeği."

Ben de elimdeki çantalarla önce kendi annemlere doğru gittim. Babamın elini öptüm, ardından anneme sarıldım.

CamScanner ile t

"Ezgi yok mu?" dedi Akın. "Asaf'ın adını duyunca fırlaması lazımdı buraya."

"İçerideydi," dedi Nuran anne pusetin içinden Asaf'ı alarak. "Yemeğe de çağırıyorum deminden beri de bir teşrif edemedi. Gelir şimdi. Hadi siz de ellerinizi yıkayın da oturalım sofraya. Buz gibi oldu yemekler."

Elimdeki çantaları kapının girişine doğru bıraktıktan sonra ellerimi yıkadım ve sofradaki yerimi aldım. Asaf geldiğinden tüm ilgi onun üzerindeydi. Akın hemen yanıma oturduğunda annemle babam karşımda, onların yanında da Elif abla oturuyordu. Masanın bir ucunda Orhan baba, diğer tarafında Nuran anne ve Akın'ın yanındaki boş sandalyede de Ezgi için ayrılmıştı.

"Hakan gelmedi mi kızım?" diye sordu Orhan baba ve Elif ablanın yüzü anında bembeyaz olurken, "Onu getirmedik baba," dedi Akın. "Çok yorulmuşlar ikisi de. O da evde dinlensin dedim. Ablamı aldım geldim."

"İyi yapmışsın," dedi Nuran anne çorbaları koyarken. "Özlemiştik biz de. Ne iyi oldu hem. Böyle hep beraber oturduk sofraya." Herkese tek tek kâseleri dağıttıktan sonra "Bak hâlâ geliyor mu?" diye sıkıntılı bir solukla. "Elli kere çağırdım." Düz bir tonda ilerleyen sesi, "Ezgi!" diye bağırdığında yükseldi ama bir karşılık alamadı.

"Ben bakayım," diyerek Akın ayaklanmıştı ki hiç oralı olmadan çorbamdan bir kaşık aldım. Aldım ama yutamadım, boğazıma dizildi.

Adı, sanı, geçmişi, gölgesi üzerimizden eksik olmayan kadının önce sesi çalındı kulaklarıma. "Afiyet olsun," dediğinde tüm bakışlar bahçe kapısının dışına yöneldi. Gözde; kapının orada, elinde bir bavul ve yanında bir çocukla tam karşımızdaydı.

CamScanner ile tarandı

Evimin tam ortasına düşen bir yıldırım gibiydi. Nasıl anlatılırdı hâlim bilmem ama öyle bir çırpınıştı ki denizler mürekkep olsa beni kendi içimin sesiyle boğardı. Neyleyim ben şimdi? Kendimi henüz yeni yeni ait hissettiğim o evde başkaldıran mı olayım, yoksa ait olmadığımın hissindeki kısmıyla baş eğip geri mi çekileyim? Gözde tam karşımdayken ben neyleyim?

Hiç beklemiyor değildim. İçimde bir yerler bugünün geleceğini söylüyordu bana lakin bugün beklemediğim aşikârdı. Hissine aşina ama gerçeğine yabancıydım. O yüzdendi bu sudan çıkmış bocalayan hâllerim. Tam arkamda Akın'ın oluşu da içimde yeni sorular, düşünceler doğurdu. Onu merak ettim; bakışını, düşüncesini, tavrını. Annem ve babamın masada oluşu... Gözde'nin gelişi öyle bir anda yakalamıştı ki beni ne doğrulabildim ne yıkılabildim. Tedirgince arkama doğru dönüp Akın'a baktığımda göreceklerimden çok korktum ama korktuğum gibi olmadı. Akın'm yüzüne burada ne arıyor hissi veren boş bir ifade hâkimdi. İçimdeki yük öylesine ağırmış ki onun yüzündeki o ifadeyi görünce dudaklarımın kenarına sinmek isteyen o tebessümün zorlanışında anladım.

Ona doğru döndüğümde bakışları bana doğru kaydı ve bizim bakışlarımız birbiriyle kesiştiğinde bir sorun olmayışına

CamScanner ile tarandı

inandırmak ister gibi gülümsedi bana. Sonra da sanki burada yokmuş gibi ona kilitlenmiş bakışları kendisine çevirdi.

"Ee, hadi buyurun," dedi önce kendisi otururken. "Niye ayakta kaldınız? Çorbalarınız soğuyacak." Çorbasını içmeye devam ederken bakışlarını bana çevirdi. "Hayatım," dedi yumuşacık bir sesle. "Acıkmadın mı bütün gün? Zaten doğru dürüst kahvaltı da yapmadın."

Titreyen, buz gibi ellerimle sandalyemi çekerek yanına oturdum ve ona eşlik ettim. Kaşığı zar zor tutan elimi desteklemek istercesine masanın üstünde boşta duran elimi Akın, avuçlarının arasına aldı. Bu hiç olmadığı kadar iyi hissettirdi. Benim ellerime kıyasla onun elleri çok daha sıcaktı. Her şey normal seyrindeydi onun tarafında. Biz Gözde'yi yok sayınca ailenin şaşkın bakışları üzerimizde dolandı ve çok da uzun sürmeden onların da yerine oturmasına sebebiyet verdi. Bir kişi hariç...

Orhan baba hariç herkes oturduktan sonra o koşar adım Gözde'nin yanma doğru gitti. Arkamı dönmüyordum ama seslerini işitiyordum.

"Hadi kızım, hadi," dedi öfkeli bir şekilde. "Bir daha görmeyeyim seni bu kapıda."

"Orhan amca..." dedi Gözde şaşkın bir ifadeyle. "O kadar mı? Biz komşu sayılırız. Ben de bu mahallenin bir kızıyım. O kadar hukukumuz var. Geri döndüm ben."

O geri döndüm kısmı beynimde şimşekler çaktırdı. Bakışlarım usulca ve gizliden Akın'a doğru kaydığında onun umursamadan yemeğini yediğini ve babamla konuşmaya çalıştığını gördüm.

"Bir gün dükkâna gel baba," dedi babama. Babam ise içinde bulunduğumuz durumda nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Yok sayılan bir gerçek kapının önünde dikilmekteydi. Varlığını kabul edip üzerine konuşmak tatsızlığı büyütürdü. Yok saymak ise bir garip kaçıyordu. Annemin bana sorularla dolu bakışlarında da bunu görebiliyordum ama verecek bir cevabım olmadığı için bakışlarımı kaçırıyordum.

"Gelirim oğlum. Gelirim tabii," dedi babam. Onlar sohbeti devam ettirirken benim tüm dikkatim arkamda göremediğim o kargaşadaydı.

CamScanner ile tarandı

"Yok," dedi Orhan baba tekrar aynı sinirle. "Bizim hukukumuz falan kalmadı kızım. Sen döndüysen döndün. Bu mahallede tüm kapılar sana açık olsa da bizimkinde kapalı. Madem döndün, bizi yok say, huzurumuzu da kaçırma. Geçmişte babanla dostluğumuzun hatırına en azından. O bize yeter. Allah senin de yolunu açık etsin."

Arkama bakamıyordum ama bavulun tekerlek seslerinden Gözde'nin gitmeye koyulduğunu anlıyordum. "Peki, Orhan amca," dedi. "Ben sadece selam vermek istemiştim, bir daha onu da yapmam. Afiyet olsun size."

Orhan baba tek bir kelime etmedi üstüne. Bavulun sesleri uzaklaşırken demir kapının sesiyle de Orhan baba tekrar sofraya döndü.

"Kusura bakmayın," dedi Orhan baba mahcup bir hâlde sofraya otururken. "Ne diyeceğimi de bilemiyorum ama."

"Diyecek bir şey yok Orhan," dedi babamda konuyu kapatmak ister gibi. Nuran anne, Elif abla ve annem daha çok konuşmaya, üzerine tartışmaya meyilli gibiyken erkekler daha soğukkanlı yaklaşarak konunun üzerini örttüler. Orhan baba, babama doğru minnetle başını eğerken soğumuş çorbasını tek kelime etmeden içmeye koyuldu.

"Ezgi nerede?" diye sordu sonra da. "Niye gelmedi hâlâ?"

Elif abla tam çağırmaya gidecekken gelişen hadiseyle bahçede kalınca üzerine alınmış gibi, "Hemen bakıyorum ben," dedi ayaklanarak. Masada bir sessizlik hâkim olsa da o ilk gerginlik atılmış gibiydi. Herkes yemeklerini yiyor, sohbet etmeye çabalıyordu. Çoğunlukla bakışlar benim üstüme kayıyor, tepkimi ölçmek istiyorlardı fakat Akın'ın elimi tutan elleri öylesine destekti ki bana, o sorgulayıcı bakışları görmezlikten gelebiliyordum.

Sonrasında ise gecenin kaosu yetmezmiş gibi bir yenisi daha eklendi soframızın ortasına. Elif abla içeriden koşa koşa geldiğinde, "Ezgi," dedi nefes nefese. "Ezgi yok." Bir derin nefes daha. "Gitmiş." Bir nefes daha. "Ezgi gitmiş."

Herkesin anında ayaklanışı bir ana sığacak kadar kısaydı ama Nuran annenin kalkışı öylesine sancılıydı ki. "Nereye?" dedi feryat figan elini yüreğine koyarak. "Nereye gitmiş?"

CamScanner ile tarand

Biliyordu cevabı esasında ama konduramıyordu. Herkes gibi.

"Kızım konuşsana," dedi Akın da aynı öfkeyle. "Nereye gitmiş?"

Elif abla buz kesmiş gibi başını iki yana sallarken, "Emre," dedi. "Emre'ye kaçmış."

Nuran anne Ezgi'nin adını öyle bir çığlıkla çağırdı ki dizlerinin bağı çözüldü. Annem düşmesin diye onu tutarken ben de kendimi bir anda yanında buldum. İlk kez böylesi bir çöküşüne şahitlik ediyordum. Annemin ablamı kaybettiği zamanki gibi Nuran anne de Ezgi'nin yaşarken solup gidişine şahitlik ediyordu. Öğrendiği o ilk an beni ablamın kaybına götürdü.

"Anne, gel otur şöyle." Kalktığı sandalyeye oturtmaya çalışırken, "Ezgi, sen ne yaptın!" diye dizlerini dövdü. "Ne yaptın kızım sen kendine!"

Akın, Emre'ye kaçtığını öğrendiği an telefonuna sarılmıştı ki Elif abla Ezgi'yi aradığını düşünerek, "Kapatmış telefonunu," dedi. "Ben de aradım ama ulaşamadım."

Akın sıkıntılı bir solukla telefonu cebine koyarken eli kısa bir an şakaklarını ovaladı ve, "Siz bekleyin," dedi. "Ben alıp geleceğim."

Akın durun dese de onun hareketlenmesiyle herkes peşine ayaklandı. Orhan baba, babam... Nuran anne durur mu, "Gideceğim ben de. Bırakmam kızımı," deyince mecburen biz de annemle peşlerine takılmak durumunda kaldık.

"Ben," dedi Elif abla arafta kalmış gibi. "Asaf uyuyor. Ben ne yapayım?"

Gelmek isteyip gelememenin sancısı sardı bir abla olarak. "Ben sana haber vereceğim abla," dedim onları yakalamaya çalışırken. "Sen evde kal. Gittiğimiz yerde değilse eğer, belki Ezgi haber eder sana yerini."

Elif abla endişeli bir hâlde başını sallayarak, "Haber verin bana mutlaka," dedi.

Ezgi yine yapacağını yapmıştı.

Akın duyduğu gerçekliğin öfkesiyle soluğu Emre'nin evinin önünde aldığında daha kapıdan adımımızı attığımız anda Ezgi'nin kendi ayaklarıyla kendi felaketine koştuğuna emin

CamScanner ile tarandı

oldum. Herkesin serseri derken bildiği gerçekler bahçe kapısından girdiğimiz anda yüzümüze vurmuştu: Yerlere atılmış kırık taşlar, köşelerdeki kırık plastik sandalyeler ve yıkık dökük, harabe bir gecekondu... Ezgi bildiği gerçekleri kabul edip bu gerçeklerin içinde yanmak ister gibi, ateşe koşmaktan bir an olsun ürkmemiş, bir şekilde soluğu bu evde almıştı. Kardeşi ne yaparsa yapsın, ne olursa olsun dayanamayan kocamsa Ezgi'nin soluklandığı evin kapısına canının yangınıyla dayandı.

"Emre!" Güçlü yumruklar eşliğinde vurduğu kapı zaten yıkılacak gibiydi. Akın'ın yumruklarıyla tüm ev sarsılıyordu âdeta. Biraz daha vurursa yıkılacak olduğu gerçeği gözümüzden kaçmıyorken Akın'a doğru bir hamle yapsam da Akın ne evin yıkılmasını umursuyordu ne de etrafa toplanan insanları. Nuran anne, Ezgi'den aldığı bu son darbeden sonra her an yıkılacak gibi dururken Orhan baba içi giderek bakıyordu kızının verdiği karara. Ezgi'yi benden daha iyi tanıyan bu aile; kızlarının gelmeyeceğini bilir gibi bir kabullenmişlikle, son bir umut diye öfkelerine tutunup koşmuşlardı bu harabe evin kapısına. Nuran annenin her an yıkılacak gibi olan görüntüsüne baktığımda düşüncelerimi destekler gibi sarsıldığını görüp hızla koluna girdim.

"Anne, tamam bak. Alacağız Ezgi'yi. Sakin ol sen," dedim bir çocuğu avutur gibi. Ama bir gerçek vardı ki Nuran anne bir çocuk değildi ve avutuşum boşaydı. Nuran anne içi acıyarak baktı bana. "Kızım," dedi sanki bundan sonra olacak ve yaşanacak her şeyi hissetmişti anne yüreğiyle. Kafasını sağa sola salladı.

"Biz nerede hata yaptık, Leyla'm?" En acı soruydu belki de Nuran annenin bana sorduğu bu soru. Çünkü cevaplayamazdım. Orhan baba da Nuran annenin diğer koluna girdiğinde içim daha da gitti. "Ölseydim de görmeseydim be bugünleri!" dedi Orhan baba. Cevap vermek istiyordum. Bir kelime bulup içinde yanan ateşi söndürmek istiyordum ama ne bir cümlem vardı ne de başka bir şeyim. Çünkü ateşi yakan yolundan dönüp af dilemedikçe o ateş sönmez, aksine daima harlanırdı.

"Leyla'm..." dedi bir kere daha Nuran anne. Anlıyordum aslında onu. İçini ferahlatmamı istiyordu. Yüreğindeki yangını

CamScanner ile tarandı

söndürmemi, kızının döneceğine dair bir umut vermemi istiyordu tekrar ve tekrar.

O harabeye baktıkça daha da yıkılırken, "Anneciğim, hadi sakinleş biraz," dedim. Koluna daha sıkı sarılırken akan yaşlarını sildim. Yerine yenisinin ekleneceğini biliyordum. Dayanamamış gibi başını hafifçe omzuma yasladı.

"Emre diyorum!" Akın hâlâ tüm öfkesi ve hırsıyla kapıya vuruyor, Emre'nin içeriden çıkması için bağırıyordu. "Çık dışarı ırz düşmanı, çık!" Öfkeyle kapıya bir tekme savurduğunda eski gecekondu yıkılacak gibi sallandı. Bu ana kadar kapı duvar olan ev o tekmeyle şahlandı. Bağırışlardan ve seslerden etrafımıza toplanan insanlar ne olduğunu merak edercesine doluşmuştu tel örgülü bahçe duvarının çevresine. İçlerinden biri haddi olmayan bir merakla ateşi daha da harladı. Aslında kötü bir niyeti yoktu ama zaten içinde bir yanardağ olan Akın'ın daha da öfkelenmesine, daha güçlü bir tekme savurmasına neden olmuştu sorduğu tek soruyla.

"Hayırdır, size ne yaptı bu serseri?"

Cevap vermeden sessizce baktım sadece. Nuran anne ve Orhan babanın cevap verecek hâli yoktu zaten. Soran kişinin sorusu havada dağılırken son tekmeyle kapı açıldı ve içinden bir kadın çıktı. Üzerinde basma bir etek, yeşil örme bir yelek, mor bir penye, mavi tuvalet terliğini andıran terlikler vardı. Başında bu renklerle aynı bağımsızlıkta kırmızı çiçekli bir yazma vardı. Yüzündeki bet duruşla dışarı attı kendini.

"Ne o alacaklı gibi dayandınız kapıya?" Elleri anında belini bulmuşken tüm çirkefliğiyle ortaya dalmıştı.

"Alacaklıyım alacaklı!" dedi Akın meydan okurcasına bir öfkeyle. "Emre olacak o soysuzu çağır bana!"

Kadın öne doğru bir adım attı.

"Hadi ya?" dedi "Nereden soysuz oluyormuş benim oğlum? Soyu belli sopu belli! Asıl sen kimsin de dayanıyorsun kapıma, onu de bana?" Akın karşısındakinin kadın olduğunu kendisine hatırlatır gibi nefeslendi. "Ezgi'nin abisiyim!" dedi. Aslında tükürür gibi demişti bunları derken. Keşke olmasaydım der gibi.

Ninova

CamScanner

İçim gitti kocama ve bu duruma maruz kalmak zorunda olan ailesine. Nuran anne de Orhan baba da daima çocukları için en iyisini isteyen, en iyisini yapmaya çalışan insanlardı. Elbette ki yer yer eksikleri olmuş olabilirdi ama karşılığının bu olması... İç çektim belli etmemeye çalışarak. Sınavları büyük, acıları tarifsizdi.

"Ha," dedi kadın anlamış gibi kafasını sallayarak. "Sizin kız gelmiş bizimkine, sana kaçtım diye. Niye şimdi benim oğlum soysuz sopsuz oluyormuş? Yok burada Emre falan. Hadi, basın gidin." Akın öne doğru bir hamle yaptığı anda hızla Akın'ın kolunu tuttum.

"Akın," gözlerinin içine baktım. "Sakin ol, lütfen." Ardından kadına döndüm. "İçerideki kız henüz reşit bile değil. Şimdi hemen polisi aramamı istemiyorsanız bize hemen Ezgi'yi çağırın. Aksi hâlde reşit olmayan bir kızı zorla burada tuttuğunuz için şikâyetçi olacağız."

Kim bilir bu harabenin arkasında sakladıkları ne kirli şeyler vardı ki polisi göze alamadı. Kısa bir sessizlikte düşündükten sonra kapıyı ardına kadar açtı. "Buyurun, görün."

Akın derin bir nefes alıp içeri girdiğinde yeniden Nuran anne ve Orhan babanın yanına döndüm. Babam ve annem de onların yanındaydı.

"Gençler cahillik ediyor," dedi babam Orhan babaya destek olmak için. "Böyle zamanlarda ateşi harlamak olmaz. Bir alalım Ezgi kızımızı da sonra konuşur, çaresine bakarız."

Onlar kapının dışında kalırken biz Akın ile içeri doğru bir adım attık, atmaz olaydık. İçeride gördüğümüz manzara dışarısının dökümtüsünden bin beterdi. O dökümtünün tam ortasında da Ezgi, Emre'nin arkasına saklanmış hâldeydi. Akın ne diyecek diye beklerken yaptığı ilk şey sertçe bir yumruğu Emre'nin yüzüne geçirmek oldu. Emre ne olduğunu anlayamamış şekilde geri doğru savrulurken arkasında kalan Ezgi'nin kolundan tuttu ve, "Gidiyoruz," dedi. Bir iki adım çekiştirmişti ki Ezgi kolunu silkeleyerek kurtuldu ve, "Ben hiçbir yere gelmiyorum," dedi.

"Ne demek gelmiyorum? Beni delirtme!" Akın'ın öfkesi öylesine hoyratça ki tek bir bağırışı bile zar zor ayakta duran evi yıkacak gibiydi. "Gidiyoruz dedim sana."

Tekrar bileğini tutacaktı ki Ezgi geriye doğru adımladı ve Emre yüzüne aldığı darbenin sarsıntısını atmış gibi Akın'ın karşısına dikildi. Ezgi'yi arkasına alarak, "Akın abi," dedi başını dikerek. "Bir abi olarak tepkini anlıyorum. Gelip adabıyla istemeden böyle bir şeye kalkıştık ama-"

"Ne adabından bahsediyorsun?" diyerek kesti Akın sözünü. "Ne anlatıyorsun sen bana?" Bakışları Ezgi'ye doğru döndü. "Bir daha hadi demeyeceğim, Ezgi."

Seslerin yüksekliğiyle Nuran anne ve Orhan baba da içeri girdi.

"Annem..." dedi Nuran anne daha fazla dayanamayarak. "Gel yapma etme, yaptın bir hata tamam ama dön en başından annem. Sen burada yapamazsın!" Nuran anne yalvarırken Ezgi titreyen çenesine rağmen geri adım atmadı. Yanlış yaptığını bilircesine bakışlarını kaçırarak, "Seviyorum ben Emre'yi," dedi. İnsan seviyorum derken emin söylerdi ama Ezgi bir arafta gibiydi. "Evleneceğim."

"Kızım senin daha okulun var," dedi babam daha ılıman bir şekilde. "Olacak iş mi bu yaşta?"

Ezgi omuz silkerek, "Okumayacağım ki ben," dedi. "Derslerim de iyi değil zaten. Okumak istemiyorum. Herkes okumak zorunda mı ki hem? Ben istemiyorum."

Akın hırsla öne doğru atılmıştı ki kolunu tuttum bir kez daha. "Akın," dedim kolunu sıvazlayarak. O bir anda parlayan öfkesini kısa bir an için zapt etmeye çalışarak, "Abim," dedi sesinin daha yumuşak olmasına özen gösterdiği bir tonda. "Benim canımın içi, canım, kanım. Okumak istemezsen başka bir hayat kurarız sana. Ne iş yapmak istersen ben destek olurum sana. Ayaklarının üstünde durabilmen için elimden ne gelirse yaparım ben. Onu beğenmedim dersin, başka bir şey buluruz. Sen neyi içine sindirirsen, neyi istersen ben sonuna kadar arkanda olurum. Hadi abim gel, evde konuşalım. Kapansın gitsin bu konu."

"Ezgi..." Orhan baba sesi titreyerek konuştu. "Kızım," dedi "Dön. Bak, abin de her şeyde desteğim diyor."

Ezgi sessiz kalıp tek bir adım atmayınca sinirler yine gerildi. Orhan baba bu sefer daha aksi bir sesle konuştu. "Bu kapıdan

Ninova

CamScanner ile tarar

sensiz çıkarsam bir daha tanımam seni." Yalvarıştı bu sözler bir nevi, tehdit gibi duran bir yalvarış. Dışından dön yoksa silecek ğim diyordu ama içinden dön kızım sensiz bu kapıdan çıkmaya zorlama beni diyordu.

Ezgi, boğazında durmuş olan o sözleri zar zor yutkunarak, "Benim mutluluğumla da mutlu olabilirsiniz," dedi. "Ben mutluyum. Siz de Emre'yi tanıyınca-"

"Başlatma Emre'ne!" dedi Akın daha fazla dayanamayarak. İleri doğru adım atmıştı ki kolunda bir pranga gibi duran ellerim onu duraksatan şey oldu. Nuran anne öne doğru bir adım attı.

"Yapma annem." Nuran anne düşecek gibi olduğunda Akın'ın elini sakin olmasını ister gibi sıkarak koşup Nuran annemin koluna girdim bir kere daha. Nuran anne içi gide gide ağlarken Orhan babanın da gözlerinden yaşlar akıyordu. Akın, Ezgi'nin aileyi ne hâle getirdiğini gördüğünde bir nefes daha aldı. Rutubet kokusu buram buram ciğerlerimize işlerken Ezgi'ye döndüm.

"Ezgi," dedim. "Pişman olursun. Çok pişman olursun yapma, dön. Bak, ailen ne hâlde?" Benim konuşmam bir etki etmezdi ki Ezgi'nin bakışlarından da etmediğini anlamıştım. Yeni ailem dediği kadın elleri belinde bir hâlde arkasında, kocam dediği adam kafayı bulmuş bir şekilde yanındaydi... Onu ne kadar sevmesem de acıdım hâline. Akın daha fazla konuşmamak için kafasını salladı. "Tamam." Yine kafasını salladı. "Tamam, dediğin gibi olsun." Ezgi, abisinden böyle bir şey beklemediğinden Akın gidecek gibi olduğunda bir adım atacak gibi oldu ama durdu. "Benden bu kadar Ezgi," dedi Akın geri çekilirken. "Madem gelmem diyorsun, madem bize sırt çeviriyorsun, ben de daha fazla zorlamayacağım. Ben elimden gelen her şeyi yaptım senin için. Daha fazlası da gelmez elimden."

Ezgi zar zor yutkundu.

"Bu evde olduğun müddetçe abini yok bil. Tek gelirsen, pişman olursan kapım hep açık ama o kadar. Dahası yok. Sen bu kapıyı ev bildiğin müddetçe yolda gördüğünde bana selam bile verme. Hatta ölürsem cenazeme dahi gelme."

CamScanner ile tarandı

Akın'ın sözleri Ezgi'ye dokunmuş, gerçekliğinin acısı Nuran annenin ağlayışlarında odaya dökülmüştü.

"Olmaz," dedi Nuran anne. "Bırakmam ben kızımı burada."

"Gidiyoruz anne," dedi Akın Ezgi'ye doğru son kez bakarak. Ezgi arafta debelenirken ailesinin ondan vazgeçmiş olmasının paniğiyle kalınca Akın ileri doğru bir adım attı ve Emre'nin yakasından tutarak kendine doğru çekti. Öyle bir çekişti ki göğsüne sertlikle çarptı. Akın eğilip Emre'nin kulağına ne dedi bilmiyorum ama Emre'nin gözlerinin korkuyla irileştiğini gördüm. Sonrasında bir çöpü atar gibi Ezgi'nin yanına fırlattığında Emre bembeyaz olmuştu. Başka da bir şey demedi de yapmadı da. Bize doğru dönüp yürümeye başladığında tam yanımda parmaklarını parmaklarıma sardı ve önce biz çıktık evden, ardından iki büklüm bir hâlde ağlayan Nuran anne ve diğerleri.

Yürüyerek bir hışımla geldiğimiz yolları Akın'ın taksi çevirmesiyle eve daha kısa sürede vardık. Arabanın içinde, sessizliğin arasında hıçkırıklar ve gözyaşları hâkimdi. Yolda Elif ablaya olayı anlatan kısa bir mesaj atmış olsam da eve vardığımızda kapıda bir umut Ezgi gelmiştir diye bekliyordu. Taksiden indikten sonra Nuran anne ve Orhan babayı annemler çıkardı eve.

"Gelmedi mi?" diye sordu Elif abla.

Akın konuşmaya mecali yokmuş gibi, "Ben eve çıkıyorum," deyince bir ikimiz kaldık bahçede. Başımı iki yana sallayarak, "Yok," dedim. "Gelmedi. Bir de görseydin kaldığı yeri abla... Yani aklım sırrım ermiyor. O insanların içinde Ezgi'nin işi ne? Çocuğun kafa yerinde miydi, değil miydi belli bile değil zaten."

"Ee, vücut normali olarak kabul ettiyse artık." Sıkıntılı bir soluk alarak, "Akın nasıl bıraktı Ezgi'yi orada?" diye sordu ama verecek bir cevabım yoktu.

"Bilmiyorum ki. Gelirsen kapımız açık ama benden bu kadar dedi."

"Ee, çocuk da haklı. Sürekli döndürmeye çalıştı, çabaladı. Eve kapattı, telefonlarını aldı, yine olmadı. Ezgi ne iyiden anladı ne kötüden. Koymuş o kafasına, dönmez."

CamScanner ile tarandı

İkimizin de düşünceleri aynı olduğundan onaylama gereği bile duymadım. O sırada Asaf'ın ağlama sesleriyle, "Ben bakayım," diyerek eve girmişti ki bizimkiler çıktı. Benim gecemin kaosu hâlâ bitmemişti.

"Biz gidelim, kızım," diyen annemle birlikte bahçe kapısındaki yerimi hiç bozmadım. Adım atacak takatim de kalmamıştı gerçi. Babam annemden ziyade daha sert bir duruşla merdivenleri indiğinde evi kontrol ederek, "Leyla," diyerek bana döndü.

"Bak kızım. Onların şimdi acısı başka ama benim de kızım bir tane. Bu akşamki mevzunun üstü kapanmadı bende. Onlar kendi kızlarının acısında, ben de kendi kızımın derdindeydim. Olur da bu kızın meselesi uzar giderse, seni mutsuz ederse bizim kapımız hep açık sana kızım."

Başım çatlarcasına ağrırken sadece ovaladım ve derin bir nefes aldım.

"Hoş, bunu söylemenin de bir anlamı yok. Orası senin evin zaten. Bunu kendin düşünmen lazım ama ben yine de söyleyeyim dedim. Benim gönlüm senin üzülmene razı değil. Baktın geçmişin gölgesi hâlâ üstünüzde dolanıyor, sen altında kalma kızım. Kalk, gel. Evelallah kapı gibi baban var senin de arkanda."

Omzunu sıvazlayarak, "Sağ ol babacığım," dedim konuyu kapatarak. "Bir sorun yok. Olursa söylerim ben sana."

"Aman ha Leyla, sakın unutma," diye diye bin tembih vurarak çıktı evden. Ben de onları yolcu ettikten sonra usulca çıktım merdivenleri. Nuran annelerin kapısından geçerken içeriden gelen ağlama sesleriyle kapıyı çalmaktan vazgeçtim ve kendi katıma doğru çıkmaya devam ettim. Benim cümlelerimle teselli bulunamayacak kadar ortadaydı gerçek. Elif abla yanındaydı üstelik. Onlar daha iyi destek olurlardı birbirine. Akın ise yalnızdı. Kapısına gidip alırken bile Orhan baba tüm sorumluluğu ona yüklemişti ve şimdi muhakkak omzundaki yüklerle bir başınaydı. Eve girdiğimde odalara baktım ama göremedim. Sonra banyodan gelen su sesiyle oraya yöneldim. Kapıyı usulca araladığımda duşa kabinin buzlu camından tepeden akan suya doğru öylece durduğunu gördüm. Usulca çıkacaktım fakat, "Gelsene," deyişiyle çakıldım kaldım.

CamScanner ile tarand

"Ben neredesin diye bakıyordum da..." diye açıklama telaşına girince, "Gelsene Leyla," dedi tekrar. Duşa kabinin kapısını açtığında elini bana doğru uzattı. Gözlerinde gördüğüm teninde bir yol bulmaya çalışan o su damlaları gibi kendisi de bir yol arıyordu akıp gitmek için. Üzerimdekileri usulca çıkardıktan sonra elini tutarak duşun içine doğru bir adım attım. Beni önüne doğru aldı ve sırtım göğsüne dayandığında su ikimizin de üzerinden akmaya başladı. Aynı suyun altında ıslandık.

Alnını saçlarımın arasına doğru dayadığında elleri beni göğsümden sarmıştı, ben de kollarının üzerine doğru kapatmıştım ellerimi. Derin bir nefes alırken, "Biliyorum senin de aklın karman çorman," dedi şu durumda bile bencil olamayarak. "Sen de kırgınsın. Gönlünü ferahlatmam gerek. Gecenin başlangıcındaki olay öyle üstünü kapatıp geçmek istediğim bir şey değil ama bu gece olmasa ya Leyla..." Öyle yorgundu ki kelimeleri ben değil ona dert açmak, nasıl derman olsam diye düşündüm. Beni iyice kollarının arasına sararken, "Bu gece sadece sende kaybolsam," dedi iç çekerek. Alnı saçlarımın arasında iki yana çevrildi. "Var mı iznin?"

Ona doğru döndüğümde ellerim ensesindeki saçları buldu. "Böylesine dert olurken içine neden Ezgi'yi orada bıraktık?"

Alnımız birbirine yaslanmış hâldeydi ve ikimiz de akan suyun altında nefes almaya çalışıyorduk. "Başka şansım mı vardı?"

"Şikâyet ederdik. Polise giderdik."

"İnatlaşmak bir işe yaramadı ki Leyla bunca zaman. Gelecekti, birkaç ay sonra tekrar gidecekti. Yaşı tuttuğu anda nikâhı basacaktı. Kendi pişman olup gelsin diye bekliyorum."

Burnunu tenime sürterken, "Ya gelmezse?" diye sordum ama o ihtimali düşünmek bile istemiyor gibi sustu. Dudaklarını yanağıma doğru bastırırken elleriyle belimi kavramıştı. "Emre'ye gitmeden önce ne söyledin?" diye sordum ona doğru sokulurken. "Bembeyaz oldu."

"Ezgi'ye dokunmamasını," dedi bana karış karış hükmederken. "Dokunursa başına geleceklerden bahsettim."

Ayrıntılarını sormadım. Sormamama da çok müsaade etmedi. Eli çenemi kavrayıp kendine doğru çıkarırken bakışlarımız birbiriyle kesişti ve onun gözleri yok olmak ister gibi kapanırken ben de ona eşlik ettim.

"Herkes gitsin ama sen gitme olur mu Leyla?" dedi çaresizlikle. "Ben kendimi kaybettiğimde bile senin varlığın bir çıkış yolu bulduruyor bana. Sen gelince anlamlandı benim hayatım. Yemin ederim herkes gitsin, umurumda bile değil ama sen gitme olur mu? Sen hep benimle kal. Benim kal. Kırılırsan söyle bana. Ben fark etmezsem de söyle. Telafi ederim ben. Yanlış anlamışsan bir şeyleri söyle, ben onları da anlatırım sana. Öyle bırakıp gitme beni sen hiç, olur mu? Çok seviyorum ben seni. Öyle çok seviyorum ki böyle, çok seversem sınavım olursun, alırlar seni benden diye korka korka seviyorum. Engel olamadan öyle çok seviyorum."

Gözde'nin gelişinin bizde yaratacağı o hâlden de korkuyordu. Bilinmezliğin, engel olamazsam hissinin korkusuydu bu. Akın bunu iliklerine kadar hissediyorken bana da açık yüreklilikle söylemiş oldu aslında. Kolları beni sararken başını ellerimin arasına aldım ve hafifçe doğrularak saçlarının arasına bir öpücük bıraktım. "Gitmem," dedim böylesine sevilmenin verdiği o güvenle. "Seni böyle içim gidermiş gibi severken, hissederken ben seni hiç bırakıp gitmem."

O an duymak istediği, hissetmek istediği tam olarak bu olmalıydı ki derin, titrek bir nefes aldı göğsümün üzerinde. Biz bu gece hiç toparlanmadan, toparlanma gereği duymadan, birbirimizden elimizi bir an olsun çekmeden, birbirimizde soluklanarak, günden güne birbirimizde daha da büyüyerek kapadık gözlerimizi.

CamScanner ile tarandı

Geçiyordu ömür, yârin sinesinde, onun birime bin kattığı ömrümde. Yine geçiyordu ömür; derdin duvarlarına sindiği hanesinde, geçmişin gölgesinde...

Bir ayı daha devirerek evliliğimizin ikinci ayını bitirmiştik böylece. Geceyi sabaha vardırdığımız bir günün tan vaktinde, küvetin içinde onun omzuna yaslanmış bir hâlde köpüklerle bacaklarımın üzerinde bir yol çiziyordum kendime. İşe gitmeye az bir zaman kala uyanamayacağımızı düşünerek uyumaktan vazgeçmiştik. Öylece duşa atmıştık kendimizi ve suyun o rahatlatıcı etkisiyle göğsünde gözlerimi kapatarak derin bir nefes almıştım. Akın'ın yanında, onun bedeninin sıcaklığıyla doluyordu küvetin içi ve küvetin içindeki su, etrafa yayılan hoş bir buharla birlikte banyonun içini sarıyordu.

"Burada böyle uyuyabilirim." Ellerim Akın'ın ellerindeyken onunla olan bağımı daha da güçlendiren bir anlam taşıyordu sanki.

"Burada böyle seni uyutabileceğimi hiç sanmıyorum." Sesindeki o çapkın tonlamayla gözlerimi açtığımda huzurlu yüz ifadesini görmek içimi huzurla dolduruyordu. Akın'ın gözlerindeki sevgi dolu bakışlar beni şüphesiz her seferinde en derinden etkiliyordu. Onun göğsüne biraz daha sokulduğumda ellerinin

CamScanner ile tarandı

arasındaki elimi yukarı doğru kaldırdı ve, "Bu ne?" diye sordu işaret parmağımdaki ize bakarak.

Küvetin içindeki suyun yumuşak sesi sanki bizi dış dünyadan tamamen izole etmiş gibiydi. Zaman, sanki bu anın tadını çıkarabilmemiz için yavaşlamıştı. Parmağımdaki o ize baktığımda buruk bir tebessümle, "Küçüklükten kaldı," dedim.

Sırtımı Akın'a dayayarak onun sıcaklığını tamamen hissedecek şekilde kuruldum kucağına. O an hissettiğim duygu durumu bedenimi kaplayan sıcak suyla birleştiğinde bu tam anlamıyla bir duş keyfinin tadını çıkarmak demekti.

"Merak ettim."

Parmaklarımı parmaklarının arasına kilitlediğimde başıma doğru yaslandı. "Küçükken bir gün annemler markete alışverişe gitmişti. Biz de ablamla bu fırsatı değerlendirip evde kendi başımıza kalınca birlikte oyun oynamaya karar verdik. Oyunun ismi de 'gizli ajan'dı," dedim tebessümle. "Birimiz evin içinde şifreler dolu kâğıtlar saklar, diğerimiz de onu bulurdu. O gün ablam saklamıştı ve ben de evin her yerinde aramıştım. Çocuk aklıyla kapının deliğine sokmuş kâğıdın birini. Ben de alacağım, çözeceğim diye parmağımı soktum o küçücük deliğe."

"Sonra da çıkaramadın tabii."

"Hıhı," dedim gülerek. "Ben bağırıp ağlamaya başladım. Parmağım içinde şişti kaldı sanki. Çekmeye çalıştıkça da kesti o küçük delik parmağımı. Ablam da bir panikledi annemler gelecek de kızacak diye..."

"Sonra nasıl kurtuldun?"

"Ablam mutfaktan yağ aldı geldi. Parmağımın etrafına doğru döktük de öyle çıkardık parmağımı. Çıkardığımda da hem morarmıştı hem kesilmişti. Kapı da yerler de yağ oldu tabii. Ablam bütün gün onları temizleyeceğim diye uğraşmıştı. Ben de bütün gün parmağım havada, benim parmağım koptu hiçbir şey yapamam diye gezmiştim. Ondan kaldı bu iz."

Akın anlattığım o anıya tebessümle gülerek parmağımı aldı ve dudaklarını bastı geçmişin anılarına. "Sen..." dedim başımı ona doğru çevirerek. "Sen çocukken nasıldın?"

CamScanner ile t

Köpükler yüzüne bulaşınca temizlemeye çalışırken daha da köpüğe buladım onu. "Sakin," dedi ama ben temizlemeye çalıştıkça ve onu daha beter hâle getirdikçe, "Artık o kadar sakin değilim ama," diyerek beni kendine çevirdi. Parmakları huylandırır gibi karnımda dolandıkça kahkahalar atarak, "Akın," diye haykırdım. "Şiştt..." diye fısıldadı ve susturma yöntemi olarak dudaklarını dudaklarıma hapsetmekte buldu çözümü. Kahkahalarımı dudaklarında zapt edebildiğim o an geri çekilmek yerine dudaklarının tadına vardım. Ona bulaşan köpükleri kendime de katmaktan çekinmeden kollarımı boynuna sardım. Her geçen gün üzerine katarak bütünleşiyordum onunla. Sanki var olduğumuz andan itibaren hep birmişiz gibi, birlikteymişiz gibi. Usulca geri çekildiğimde, "Çıkalım mı artık?" diye sordum. Zira biraz daha kalırsak bu işin uzanacağı yerler çok başka olacaktı.

Başını sallayarak benden önce kalktı, ardından havluyu beline sararak benim havlumu da bana uzattı. Havluyu tenime sarıp onun önünde durduğumda kurutma makinesinin sesiyle tebessüm ettim. Saçlarımı önce havluyla kuruladı, ardından sırtımı göğsüne yaslayarak fön makinesiyle kupkuru olana kadar kuruttu. Gözlerim kapalı, o sıcacık esintiyle ve parmaklarının beni uyutacak dokunuşlarıyla ayık kalmak çok zordu. O yüzden makineyi kapattığı o an esnemekten alamadım kendimi.

"Kahve," dedim istekten çok ihtiyaçla. "Kahve yapacağım, ister misin?"

Başını sallayıp, "Geç sen," dedi kendi saçlarını kuruturken. "Geliyorum ben de."

Duştan çıktıktan sonra önce yatak odasına giderek işe giderken giyeceğim takımlarımı giydim. Ardından önce kahve, sonra kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdim. Perdeyi çekip mutfağı havalandırmak için camı açtım. Kahve makinesini ayarlayıp düğmeye bastıktan sonra tam buzdolabına yönelecektim ki, "Leyla," diye bir ses duydum. "Kız Leyla," diye tekrar devam edince cama doğru yöneldim.

Alt katta Elif abla mutfağın camından başını uzatmış bana bakıyordu. "Ne yapyorsun?" diye sordu gülerek.

"Hiç," diyerek omuz silktim. Sonra belki de normal, kibarlıktan olan o gülümsemeyi aklım başka yerlere çekti. Banyoda az önce kahkahalarla attığım o çığlıkları duyma ihtimaline mesela... Yanaklarım al al olunca hemen kendimi açıklama telaşına girdim. "Ben de az önce komik bir şey düşünüyordum da ondan öyle sesli güldüm. Sesim mi geldi sana da? Ondan mı uyandın ki sen?"

Elif abla anlamamış gibi kaşlarını çatınca, "Yoo..." dedi çok da konuşmayı oturtamayarak. "Asaf uyanınca ben de kahvaltı hazırlayayım dedim. Sen hazırladın mı bir şeyler?"

"Yok, şimdi hazırlayacaktım ben de."

"İyi tamam, hazırlama," dedi ben öyle deyince. "Ben hazırlıyorum zaten. Burada yer, öyle çıkarsınız. Hem seninle konuşmak istediklerim var."

Artık bir aile olduğumuzdan hem de merakıma yenik düşerek, "Tamam," dedim. "Geliriz birazdan."

Elif abla el edip içeri geçtiğinde ben de camı kapatıp kahvemi aldım ve Akın'ın kahvesini de bir köşeye koydum. Birkaç yudum almak bile kendime gelmişim gibi hissettirdi. Tezgâha yaslı kahvenin tadını çıkarırken Akın da banyodan çıkmıştı. Kahvesini ona doğru uzatarak vücudundan gözlerimi alamadan yutkundum. "Üzerini giyin de aşağıya inelim. Ablan hazırlamış kahvaltıyı."

Kahvesini aldı, boynumdan da koca bir öpücükle payını alarak yatak odasına doğru ilerledi. Ben kahvemi bitirdiğimden fincanı makineye yerleştirerek kapı girişinde onu bekledim. Hazırlanıp yanıma geldiğinde bir eli belimde, diğer eli elimin arasında çıktık evden. Merdivenleri inerken, "Annen Ezgi konusunda canını sıkabilir," dedim. "Alttan al, olur mu? O da kızı için endişe ediyor haklı olarak."

Ezgi hâlâ Emre'nin evinde kalıyordu ve bir gelişme yoktu. Nuran anne bizden sonra birkaç kez daha kapısına dayansa da boşunaydı. Alamamıştı Ezgi'yi o evden. Hatta ilk sefer hariç diğerlerinde kapı yüzüne duvar olmuştu.

CamScanner

"O yüzden çok fazla durmak gibi bir niyetim yok," dedi gözlerini devirerek. "Bir şeyler atıştırıp kaçarım ben hemen. Bir dünya işim var zaten."

Onların kapısına geldiğimizde kapının dışına kadar taşan yumurta kokusuyla yüzümü ekşittim. Bir kez zile bastıktan sonra çok geçmeden kapı Nuran anne tarafından açıldı. Bir ayda zayıflamış, yüzü gözü çökmüştü ama ilk günlere nazaran daha metanetliydi. Artık her dakika ağlamıyordu ama kızı için dua etmeyi hiç bırakmıyordu.

"Geçin çocuğum geçin," diyerek kapıyı ardına kadar açtığında içeride Elif abla tarafından donatılmış bir kahvaltı masası karşıladı bizi. Elindeki kuymak tavasını da masaya doğru götürürken, "Gelin gelin, hazır sofra," dedi.

Akın masaya doğru ilerlerken ben de mutfağa gidip çaydanlığı alarak hepimize birer bardak çay koydum. "Orhan baba yok mu?" diye sorduğumda Nuran anne masanın başında elini alnına yaslamış öyle kara kara düşünmekteydi. "Yok," dedi aynı keyifsizlikle. "Sabah erkenden çıktı." Sonra kısa bir an duraksadı. "Hoş zaten, sabah erken ya. Bizde gece gündüz ayrımı da bitti kızım. Çıktı işte."

Akın hiçbir şey demeden kahvaltısını etmeye başladığında, "Ne olacak böyle?" diye sordu. "Bu kızı daha ne kadar orada tutacağız?"

Akın bakışlarını usulca annesine doğru kaldırsa da sesinin tonu hiç de sakin değildi. "Anne, her gün aynı soruyu soruyorsun. Ne dememi bekliyorsun, ben anlamıyorum ki. Ben kapısına gittim; gel dedim, arkandayım dedim. Gelmedi. Sonra sen gittin, sana geldi mi? Bırak gelmeyi, kapıyı bile açmadılar yüzüne. Ben ne diyeyim şimdi sana? Alabiliyorsan al. Ben o gün ona dedim. Gelirsen kapı açık ama benden bu kadar dedim."

"He, kalsın kardeşin yani o leş kapıda. Daha yaşı kaç, başı kaç? Ben gideceğim. Polise gideceğim. Kızımı zorla alıkoyuyorlar diyeceğim."

Akın'ın yanına oturduğumda sürekli ağlamaya meyleden Asaf'ı da Elif ablanın kucağından alıp pışpışlamaya başladım.

"Nereye istiyorsan git anne," dedi Akın tekrar. Karışmayacağım diyordu, umursamıyormuş gibi davranıyordu ama yüzünün renginden, gece uyuyamayışlarından, akşam boş boş televizyona bakışlarından bile anlıyordum ben onun içindeki sıkıntıyı.

"Ne hâldedir acaba benim yavrum?" dedi Nuran anne süzülen gözyaşlarıyla. "Acaba bir de ben mi gitsem?" dedim araya girerek. "Nasıl olduğunu görür, bir daha konuşurum hem."

"Sakın ha Leyla!" Az önce yumuşak olan konuşması bana döndüğünde keskin bir hâl aldı. "O eve, o sokağa adımını bile atmayacaksın. Ne işin var senin orada? Başına bir şey gelecek bu sefer gerçekten ortalığın..." Cümlenin küfre evrildiği o noktada susup tekrar önüne döndü ve çatalı patateslere, âdeta Emre'ye saplar gibi saplamaya başladı.

"Yok, Leylacığım," dedi Elif abla da peşine. "Ben de gideyim dedim de açmadılar kapıyı. Boşuna sen de yorma ayaklarını. Arada telefonlarımıza çıkıyor o kadar. Kararlı o. Dönmeyecek."

"Ne buldu bu çocukta bilmem ki..." dedi Nuran anne haklı bir isyanla.

Akın ise konuyu dağıtmak ya da dağınık kalan bir konuyu toparlamak adına, "Senin kocan nerede?" diye sordu öfkesini başka yöne çevirerek. "Hani sen Trabzon'a gidiyordun? Ne sen gittin ne de kocan ortalıklarda." Göz kırptı. "Ne ayak sizin bu iş?"

Elif abla bir anda Asaf'ı kucağımdan alarak gazını çıkarır gibi ayaklandı ve dağılan ifadesini gizlemek adına Asaf'ı yüzüne doğru konumlandırdı. "Ne olacak canım, bir iş yok. Ezgi'nin olaylar olunca gidemedim, kaldı öyle. Her gün görüşüyoruz biz telefonda. O da ne zaman geleceksin deyip duruyor da ben Ezgi için bekliyorum."

"Bekleme," dedi Akın'ı da tatmin etmemiş gibi. "Ezgi'nin olayı uzar gider. Sen kendi ailene bak. Bu çocuk daha doğalı ne kadar oldu? Babasını sayılı gördü."

Elif abla tedirginlikle başını sallayarak, "Evet, konuşayım da ben gideyim bir an önce," dedi. Nuran annenin Akın, Ezgi konusunda bir şey desin, yapsın diye bakan gözleri ona

CamScanner il

döndüğünde, "Bana müsaade," diyerek Akın ayaklandı. "İşlerim yoğun bugün."

Ayaktayken çayından bir yudum daha alarak benim tarafıma dolandı ve tam arkamdan elini çeneme koyup saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığında, "Konuşuruz gün içinde güzelim," dedi.

Kolunu tutup, "Geçireyim seni," diyerek ayaklanmıştım ki beni omzumdan tekrar oturttu. "Sen kahvaltını doğru düzgün et. İşe gideceksin zaten birazdan. Ben giderim kendim." Bir kez daha öptükten sonra Asaf'ı da tam boynundan derince kokladı ve, "Hadi afiyet olsun size," diyerek çıktı salondan. Ben de arkasından öylece bakakaldım. Sofrada her şey hiç yenmemiş bir hâldeyken Nuran anne de yiyecek gibi olmadığından, "Ben de odadayım," dedi. "Başım kalkmıyor hiç yerinden. Size afiyet olsun."

"Ama anne hiçbir şey yemiyorsun ki," dedi Elif abla arkasından sitemle. "Düşüp kalacaksın bir yerde." Nuran anne ise hiç oralı olmadan eliyle her şey bir yana kalsın dercesine bir hareketle odasının kapısını usulca örttü.

Biz Elif abla ile baş başa kaldığımızda bana bakarak, "Nereye varacak bu işin sonu hiç bilmiyorum," dedi. Gündemimiz sabah akşam Ezgi olduğundan ben daha çok onun benimle konuşacağı konuyu merak ettim, "Bırakalım şimdi Ezgi'yi de sen benimle konuşacaktın?" diye sordum.

Elif abla sıkıntılı bir solukla Asaf'ı ana kucağına yatırırken, "Hakan," dedi. Yine aynı sıkıntılı hâliyle karşıma geçtiğinde buz gibi olmuş çayından bir iki yudum aldı ama sanki bunu çay içmek için değil de kendini bir şeylerin ardına saklamak için yapmıştı. "Ben Hakan'ı tanıdığımda sevdiği bir kadın vardı memlekette, Sevde. Yani eskiden seviyormuş."

Çenemi avuç içime yaslayarak merakla dinlemeye başladım. "Uzunca süreler peşinde koşmuş. Sevde'nin de gönlü varmış Hakan'da ama ailelerin onayı yokmuş. Kızın babası ben onların sülaleye kız vermem deyip önünü kesmiş bunların hep. Sevde de babasına sırt dönememiş sanırım. Hakan da o gün Sevde'yi kalbine gömmüş. Sonrası da bizim tanışma sürecimiz zaten."

Ninova

CamScanner ile

"Şimdi sen bunu anlattığına göre bir şey olmuş," dedim endişeyle. Elif abla bunları anlatırken bile yüzünde mahzun bir ifade vardı. Bir kadın olarak hissettiği duyguları ne yazık ki anlayabiliyordum çünkü bizzat aynısı olmasa da benzerini ben de yaşıyordum.

"Yani oldu mu, olmadı mı çok fazla bilmiyorum," dedi allak bullak bir hâlde. "Hakan'ı ben tanıyamıyorum artık Leyla. Yani evleri ayırdığımızdan mı desem bir süre gayet güzel devam ettik ama sonrasında bir şeyler oldu. Belki Hakan koptu benden, bilmiyorum. Şimdi o kadınla aynı memlekette olması, yeni doğum yapmış olmama rağmen dönmemesi... Bilmiyorum Leyla, normal değil. Siz de görüyorsunuz değil yani. Sürekli görüntülü arıyor ediyor, Asaf'ın ve evin masrafları için para gönderiyor, telefonda da iyi konuşuyor ama bir şeyler..." Yüreğini tuttu çaresizce gözlerime bakarken. "Bir şeyler yüreğimi sıkıyor, Leyla."

Yüreğinin sıkıntısını söküp atmak isteyen o elini destek olmak için avuçlarımın arasına aldım. "Neden gelmiyorsun diye sorduğunda ne diyor peki?"

"Çok önemli bir anlaşma için misafirleri varmış. 'Onları bırakıp gelemem. Bugünü düşünemeyiz sadece. Asaf'ın geleceği, bizim geleceğimiz için bu anlaşmayı yapmam lazım,' diyor. O yüzden gelemiyormuş."

Elif abla bunları haklı bir inançsızlıkla söyleyince, "Sen de inanmıyorsun tabii," dedim. Ne evet diyebildi ne hayır. Bir kadın olarak aklındaki şüphelerin sancısında kıvrandığını açıkça görebiliyordum.

"İnanmak istiyorum Leyla ama saf yerine de koyulmak istemiyorum. Bir yanım doğru söylüyordur, kapat konuyu dese de diğer yanım ya salak yerine konulan bensem diye eziliyor ve ben gururumu göz ardı edemiyorum. Aklımda bu şüpheyle devam edemiyorum. Uykularım kaçtı, tadım tuzum yok resmen. Kesin bir sonuca ulaşana kadar da düzelemeyeceğim."

"Ne yapacaksın, peki? Ne yapmak istiyorsun?"

Sıkıntılı bir soluğu aramıza bıraktı. "Trabzon'a gideceğim. Ona haber vermeden gideceğim. Eğer gerçekten hâlâ Sevde ile

CamScanner ile taran

görüşüyorlarsa bunu kendim görmem gerek. Toparlanmalarına, saklamasına izin vermeden habersizce..."

Anlıyorum dercesine başımı salladığımda sıkıca ellerime sarıldı. "Siz de benimle gelir misiniz, Leyla?" diye sordu sonra yalvarırcasına bana bakarak. "Akın ile beraber arabayla gitsek? Ben göreceklerimden çok korkuyorum. Bir başıma oralarda gördüklerimi kaldıramazsam kendimi geçtim, Asaf yanımdayken ne yaparım, bilmiyorum. Siz de gelseniz benimle olur mu? Eğer benim düşündüklerim basit bir kuruntuysa bir iki gün tatil yapıp dönmüş olursunuz. Değilse de..."

Elif abla dillendirmeye bile cesaret edemezken sözünü kesip sıkıca elini tuttum. "Olur tabii abla, olur," dedim gülümseyerek. "Gidelim hep beraber."

Ne öyle bir şey yoktur demeye cesaret edebildim ne de kurduğu ihtimaller üstüne söz edebildim. Sadece tüm desteğimle yanında olduğunu belli etmek için sıkı sıkı sarıldım ellerine. Gördüğü desteğin sonucunda yüzü kısa bir an gülümsediğinde, "Sen nasılsın?" diye sordu. "Ne yapıyorsun? Evliliğiniz nasıl gidiyor?" O an Asaf'ın mızırdanmasıyla ayaklanırken, "Benim oğluşuma ne zaman arkadaş geliyor?" dedi çocuksu bir dille.

Elif abla onu kucağına alıp emzirmek için koltuğa otururken ben de kendimi ona doğru çevirdim. Dudak bükerek, "Evliliğimiz güzel," dedim tebessümle. "Birbirimize epey alıştık. Akın çok anlayışlı ve sevgisini gösterebilen bir adam. Mutluyum."

Ondan bahsedince bile yüzümde oluşan o al al ifadeyi hissedebiliyordum ve gizlemek adına başımı eğdiğimde, "Maşallah size," dedi. "Ee, diğer sorum?"

Başımı kaldırıp ona döndüğümde Asaf'ı gösterdi. "He, yok," dedim bir anda ama neye yok dediğimi de bilemedim. "Yani bilmiyorum."

Elif abla kaşlarını çatarak, "Bu nasıl arada bir cevap böyle," dedi. "İstiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Dudak bükerken omuzlarım yavaşça kalkıp geri düştü. "Konuşmadık ki hiç," dedim utana sıkıla. "Yani öyle bir konu geçmedi aramızda."

Ninova

CamScanner ile tarandı

Elif abla öne doğru gelirken yüzündeki tebessümde bir sürü ima gizliydi. "Siz korunmuyor musunuz yani?"

Tereddütle başımı iki yana sallarken onun gülümsemesi büyüdü ve benim içimi bir sıkıntı kapladı. "Leyla," dedi baskın heyecanlı bir tonlamayla. "Sen en son ne zaman âdet oldun?"

Kısa bir an düşündüm ve, "Evlendiğimiz ilk günler olmuştum. Bir daha da olmadı," dedim ve ben bunları dillendirdikçe içimdeki sıkıntı büyür gibi oldu. Sıkıntı da değildi esasında. Sadece bir hoşluk bir gariplik, bilinmezlik.

"Leyla, ne diyorsun sen?" dedi kahkaha atacak gibi bir sevinçle. "Kızım, siz evleneli iki ayı geçti ya neredeyse. Sen hiç şüphelenmedin mi?"

Elif abla konuştukça benim içimin hoşluğu da sıkıntısı da arttı. Yine başımı iki yana tereddütle sallarken bir açıklama telaşına girdim. "Yani yeni evlendik ya," dedim utana sıkıla. "Hani hormonsal değişiklikler falan da olur diye ben hiç başka bir şey düşünmedim."

Elif abla bu sefer şen bir kahkaha attı ve benim sözlerimin aksine bir tavırla, "Hadi inşallah," dedi gülerek. Sonra da benim o darmadağın ifademi bir sonuca vardırmak adına, "Sen git bir an önce test al yap. İki ay ne demek, Leyla?" dedi gözlerini belerterek. "Hele düzenli de oluyorsan çok büyük bir ara bu. Öyle hormon falan tamam da bu kadar da değildir ya."

Düzenli oluyordum ve Elif abla böyle konuştukça ben oturduğum yere sığamadım. Bastılar sanki beni, "Yok abla," dedim bir anda ayaklanarak. "Öyle değildir o." Etrafı mı toplasam ne yapsam bilemediğimden bir sürü şeyi alıp alıp geri koydum ve en son Elif ablanın yine o imalı bakışlarına takıldığımda, "Geç kaldım," dedim panikle. "İşe gitmem lazım benim. Geç kaldım ben. Görüşürüz sonra."

Aklımda bin bir türlü düşünceyle evden çıkarken, "Test al," diye bağırdı Elif abla arkamdan ama ben hiçbir şey demedim. Ellerim buz kesmişti. Merdivenleri çıkarken ayaklarım bile titriyordu. Eve nasıl girdim, çantamı nasıl aldım da çıktım evden hiç bilmiyordum bile. Aklımda sadece olabilir mi sorusu döndü

CamScanner ile t

durdu ve ben olamaz sonucunu kesin olarak çıkaramadım. Otobüs durağına doğru yürürken hemen yan tarafında kalan eczaneye kaydı gözlerim ve merakıma engel olamayarak içeri girdim. O gebelik testini istediğime bile hâlâ inanamıyordum. Kadın bana uzattığında ve ben elime aldığımda olabilecek o ihtimalin gerçekliğinde ne yaparım, kestiremedim. Yol boyunca bakışlarım o testin üstüne kaydı durdu. Çocuk isteyip istemediğimizi konuşmamıştık ama bunun için bir önlem de almamıştık. Ben sadece kendi hissettiklerimi değil, Akın'ın hissedeceklerini de düşündüm durdum yol boyunca. Okula varıp da kendimi tuvalete attığım o an testin sonucu beklemek ölüm gibi geldi. Ben kendi etrafımda yürüyüp dururken lavabonun kenarındaki telefonum çaldı. Ekranda yazan annemin adıyla bir an boş bulunarak telefonu açtım.

"Leyla, ne yapıyorsun kızım?" Lavaboya doğru yürüdüm. Bu kadar çabuk sonuç alacağımı bilmeden gözlerim teste kaydığında ve çift çizgi gördüğümde elim ayağım boşaldı, arkadan gelen sesler silikleşti. "Akşam müsaitseniz bize gelin diyecektim."

Testi elime aldım ve çenem titreyip gözyaşlarım peşi sıra akarken, "Anne," diyebildim sadece. Test elimde, ben bende değil bir hâlde, ne hissedeceğimi bilememenin korkusuyla, "Hamileyim," dedim.

Annelik çok kutsaldı ve benim en büyük hayallerimden biri anne olabilmekti fakat bunu şimdiki zaman diliminde istiyor muydum, bilmiyordum. Daha doğrusu Akın'ın ne söyleyeceğini, ne tepki vereceğini bilmemek beni karamsar bir hâle sokuyordu. Öğrendiğim ilk an annemle paylaşmış, paylaşmak zorunda hissetmiştim. Annem benimle birlikte sevinmiş, ağlamalarımı yumuşak sözleriyle avutmuştu. Onunla o an konuşmak kısa bir an korkularımdan, ne hissedeceğimi bilmez hâllerimden almıştı beni. Sonrasında gün içinde ilk şoku atlatınca da en

CamScanner ile tarandı

azından ağlamalarımı zapt edebilir hâle gelmiştim. Yine de eve gidememiştim bir türlü. Elif ablanın bana ilk soracağı soru test olacaktı ve ben sebebini bilmediğim bir şekilde insanlarla bunu paylaşmayı geciktirmek istiyordum.

O yüzden kendimi okul dönüşü Merve ile birlikte pazarda bulmuştum. Birkaç meyve, sebze için tezgâhları gezerken, "Akın'a ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu o da heyecanla.

Annemin, Merve'nin ve Elif ablanın o heyecanlı hâlleri beni biraz olsun sakinleştiriyordu.

"Bilmem ki," dedim sıkıntılı bir nefesle. "Akşam söylerim herhâlde. Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum gerçi. Merve, adam beni korunuyor olarak bile biliyor olabilir."

"O ne demek Leyloş'um ya?" dedi kaşlarını çatarak. "He oldu olacak bana kızar de bir de. Öyle şey mi olur? Sanki çocuğu sen tek başına yaptın. Üstelik konuşmanız da lazımdı bu konuyu. Çocuk istemiyorsa hangimiz korunalım falan diye bir konuşma geçmeliydi aranızda. Geçmemiş ve sen şimdi hamilesin diye niye kendini suçlu hissediyorsun?"

O hamilesin dedikçe benim içimde bir bebeğin olduğunu bilmek tüylerimi bile diken diken ediyordu ve ben daha şimdiden onu nasıl koruyabileceğimi düşünüp onun adına endişeleniyordum. Hamilesin kelimesi bana sadece bu anı değil sonrasını da düşündürüyordu. Çok garip ve farklı bir histi.

"Çok güzel olacak çok güzel," dedi iyice koluma girerek. "Bak görürsün, Akın havalara uçacak sen söyleyince. Bana da haber ver mutlaka Leyloş'um, tamam mı? Çok merak ederim ben."

Benden daha heyecanlı oluşuyla gülümseyerek, "Tamam," dedim. "Veririm haber. Sizi de Fatih ile bir buluşturamadım. O kadar çok değişti ki gündemimiz..."

Neyse ki Merve çok anlayışlı bir kızdı ve ben çok şanslıydım. "Takılma sen bunlara," dedi karnıma doğru bakıp gülümseyerek. "Her şey nasip meselesi. Kaderimizde varsa kavuşmak, bir şeyler vesile olur zaten."

Koluna doğru sokularak çilek tezgâhına geldiğimizde, "Bir kilo alabilir miyim?" dedim. Pazarcı abi bana en güzel çileklerini

CamScanner ile tar

verirken ağzım sulandı. Birini ağzıma atmak istedim ama sonra yıkanmamış oluşunun endişesiyle geri çekildim. Normalde bunu düşünmeyecekken artık tek başıma olmadığımın bilinci kısa sürede bile ilginç olarak yerleşmişti içime.

Benim gözüm çileklerdeyken Merve beni dürttü ve, "Leyla," dedi ilerisini göstererek. "Baksana, seninki geliyor."

Başımı çevirdiğimde Ezgi'yi gördüm. Yanında Emre'nin annesi, arkasında kalan evine içi gider gibi bakarak pazarın içinde dolanırken çilekleri oracıkta bırakarak hızlıca ona doğru yürüdüm.

"Ezgi," dediğimde beni beklemiyor olsa gerek önüne dönerken bir an sıçrasa da sonra beni sevmemesine rağmen düşmanını da özlemiş gibi, "Leyla," dedi yüzüne belli belirsiz bir tebessüm düşerken. "Nasılsın?"

Emre'nin annesinin gözleri üzerimizde kaşları çatık bir hâldeyken, "Beni bırak asıl," dedim merakla. "Sen nasılsın? Neden annene kapıları açmıyorsun?"

"İnsan gibi çalsa açarız herhâlde," dedi kadın ters ters ve o an değil sesine, yüzüne bile tahammülüm olmadığından sert bir ifade takınarak, "Ezgi ile konuşacağım. Bizi biraz yalnız bırakın siz," dedim.

Kadın kısa bir an aynı aksi ifadeyle yüzüme baksa da onu ilk kez polise şikâyet etmekle tehdit eden ben olduğumdan riske atmak istemediğinden olsa gerek, "Ben şu tezgâhtayım," dedi çaprazımızda kalan tezgâha giderek. "Çok oyalanmadan gidelim."

Ezgi başını olumlu anlamda salladıktan sonra, "Hâlâ mı Ezgi?" dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Bize kafa tutan Ezgi ne oldu da bunlara başını eğiyor, ben anlamıyorum."

Ezgi daha cevap vermeden, "Ben de seni akıllı bir şey sanırdım," dedi Merve. "Kendini soktuğun şu hâle bak."

Ezgi Merve'ye ters bir bakış atarak, "Benim kaynanam gittiyse bu da gitsin," dedi başını ileri doğru savurarak. "Ben seninle konuşacağım dedim. Gereksiz insanların laf kalabalığını dinleyecek vaktim yok."

CamScanner ile tarandı

Merve, "Aptal," dediğinde omzuna dokunarak, "Müsaade eder misin?" dedim Merve'ye. Hiç ikiletmedi bile. Öteye doğru giderken Ezgi'den iğrenircesine bakışlarını çekmedi. Tabii o da aynı ifadeyle karşılık verdi.

"Kaynanam diye bahsediyorsun kadından Ezgi," dedim elleri belinde olan kadına bakarak. "Daha reşit bile değilsin. Üstelik aile diyeceğin insanların senin ailenin yanında kalite olarak esamesi bile okunmaz. Sen nasıl bir hayatı bırakıp nerelere geldin farkında değil misin? Kaynanam dediğin kadını başına bekçi gibi dikmişler, ne annene kapı açabiliyorsun ne bir başına dışarı çıkabiliyorsun. Sen bunları nasıl kabul edersin, benim aklım almıyor."

"Gideceğiz dedi Emre." Bir umutla, açıklama telaşıyla konuşmaya başladı. "Şimdi daha çok yeni kaçtım diye böyleyiz, abim beni almasın Emre'den diye. Ev tutacağız biz. Sonra her şey düzelecek."

"Kimi kimden koruyor senin Emre dediğin Ezgi?" dedim sinirle. "Abin almasın diye ne demek? Abin senin yüzüne bakmıyor bile. Keşke alsa Ezgi, keşke tutsa alsa gerçekten. En son ben tutup zorla kapatacağım seni eve. Yok ev tutacakmış, her şey düzelecekmiş, bilmem ne. Oturduğun yere bir bak," dedim sanki gözleri körleşmiş gibi. "Olduğun insanlara bir bak. Onların nesi düzelebilir? Sen nasıl görmezsin bunları?"

"Emre çok iyi biri."

Yüzümde imalı bir gülümsemeyle, "İyi dediğin adamın gerçek yüzüyle karşı karşıya hem kal istiyorum hem de başına geleceklerden korkuyorum. Nasıl bir çıkmaza ittin sen kendini de bizi de bilmiyorum ki. Aklım almıyor benim." Sonra aklımda olan şeyle kolunu tutarak, "Yoksa sen..." dedim panikle. "Hamile misin Ezgi?'

Ezgi geri çekilerek, "Saçmalama," dedi. O kadar gerçekçi söyledi ki şüpheye yer bile bırakmadı. "Zaten Emre bana elini bile sürmüyor. Muhtemelen abimler şikâyet eder diye. Mahkemelik olursak sorun çıkmasın diye. Annemle konuşmak istiyorum ben aslında ama kapıya dayanmalarından hâlâ beni affetmediği,

CamScanner ile tarandı

sinirinin geçmediği belli. Benim yerime sen konuşur musun? Onların imzası olursa evlenebiliyorum."

"Sen aklını kaçırmışsın," dedim tuttuğum kolunu iterek. "Ben kimseyle hiçbir şey konuşmam Ezgi. Bırak konuşmayı sen bu saçma sapan fikirlerdeyken seni orada bırakmam da. Abin bir şey yapmazsa ben yapacağım."

"Sakın!" dedi parmağını bana doğrultarak. "Benim hayatıma karışmayacaksın. Seni alakadar etmiyor."

Biz bir tartışma hâlindeyken, "Ezgi," diye seslendi Emre'nin annesi. "Hadi, gidelim artık."

Ezgi bana aksi soluklarla tehditkâr bir bakış atarken, "Umurumda bile değil nasıl baktığın," dedim peşinden. "Bir an önce aklını başına topla."

Bir iki adım kala kadın Ezgi'nin koluna girerek kendine çekti ve Ezgi'nin bakışları arkada kalsa da onunla birlikte adımlamaya başladı. Bir şeyler zamanla düzelir umudum da yok olmuştu böylece. Düzelmeyi geçtim, daha da dağılıyordu. Tam arkamı dönmüş Merve'nin yanına gidecektim ki arkamda duyduğum ses beni olduğum yere mıhladı sanki.

"Leyla," dedi ve ben tanıdığım ama hazzetmediğim o sesin geldiği yöne döndüğümde Gözde ile karşılaştım. Dert ettiğim şeyleri unutmak adına girdiğim pazar yeri dert yuvasına döndü âdeta. Biz ilk kez onunla karşılıklı ve aynı adama duyduğumuz hislerin çatısı altında kaldık.

Ben ona gitmedim ama o bana doğru adımladı. Tam Merve yanıma gelmek için, "Leyla," demişti ki elimle onu durdurdum ve olduğum yerde Gözde'yi bekledim. Onunla seneler önce, onlar Akın ile birlikteyken yüz yüze gelmiştim bir bayram günü ve şimdi böyle tekrar dip dibe olmak o anki hâlini de getirdi sanki karşıma. Yüz hatları olgunlaşmıştı, saçlarına yer yer beyazlar düşmüştü lakin hâlâ güzeldi.

"Uzun zaman olmuştu seni görmeyeli," dedi sanki hep görüşüyormuşuz gibi. "Ama artık buralardayım. Hep karşılaşacağız."

Bir meydan okuma gibi değildi sözleri lakin bir gerçek olduğu da aşikârdı.

CamScanner ile tarandı

"Başına gelenleri duydum," dedim o dik tavrımı ve mesafeli duruşumu bozmadan. "Bir kadın olarak üzüldüm."

Pazardaki herkesin neredeyse bir gözü bizim üzerimizdeydi. Ne başka yöne adım atıyorlardı ne de kendilerini izlemekten alıkoyuyorlardı. Gözde ise sanki bir hayal ürününden bahsediyormuşum gibi kaşlarını çatarak algılamaya çalıştı ardından, "He, o söylenilenlerden mi bahsediyorsun?" dedi gülerek. "Kocam beni dövüyormuş falan." Kahkahası daha da büyüdü. "Onlar bizim mahallenin uydurmaları. Bilirsin severler üstüne katıp katıp anlatmayı. Öyle bir şey yok. Ayrılık sebebimiz çok başka."

Sözleri öyle diyordu lakin boynundan omuzlarına kayan morluklar ayan beyan ortadayken ve benim gözlerim oraya kayınca o da fark etmiş gibi elini o morlukların üzerine koydu ve, "Sana yalan konuşmuyorum," dedi gülerek. "O izler başka. Anlarsın ya." O saniye içimde bir şeyler kalbimi daraltmaya başladı. Ardından, "Eski birinin ziyareti," demesiyle kalbimi sıkıyorlarmış gibi hissettim. Nefes almak güçleşmişken ve zihnim istemsizce beni ele geçirmeye çalışırken gülümsemeye çalıştım.

"Yok, ben anlamam," dedim imalı bir tavırla. "Hâlâ evliyken eski birilerinin ziyaretini..." Üzerine bastıra bastıra söyledim. "Kabul eden bir kadının hâlinden ben hiç anlamam. Bunlar benim seviyemin altında kalacak şeyler."

Seviyesiz bir kadın olduğunu ima edişim gülüşünü usulca soldururken ne yazık ki benim kalbimin yangını sönmüş değildi. "Uzun zaman olmuştu görüşmeyeli, haklısın. Öyle de olsun Gözde," dedim açıkça. "Seni ne kendi etrafımda ne de ailemin..." dedim aile kavramına Akın'ı koyduğumun üstünü çizerek. "Etrafında görmek isterim. Aksi hâlde böyle sakin bir Leyla olmayacak karşında. Kendi mahallende, benim ailemden uzakta kalmak kaydıyla ilk ve son kez hoş geldin ve hoşça kal Gözde."

Gözde'nin bakışları yüzümden bir an olsun inmezken arkadan gelen, "Senin ne işin var burada?" sesleriyle Gözde arkasını döndü ve annemle karşılaştı. Annem bacağına rağmen alev alev bir sinirle hızlıca koşar adım yanımıza gelirken, "Anne! Anne!"

CamScanner ile tarandı

diyerek araya girmek istedim. Normalde de korumacıyken bugün hamileliğimi öğrenmesiyle daha da üstüme titrer hâle geleceğini biliyordum. Araya girmesem annem Gözde'nin saçlarına yapışacakken benim hamlemle Gözde geri çekildi. "Seni öldürürüm," dedi annem bir hışımla. "Benim kızıma, kızımın evliliğine göz dikersen yemin olsun öldürürüm seni. Tek bir evladım kaldı elimde. Onun üstüne yemin ederim ki öldürürüm seni. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Anne, tamam. Yok öyle bir şey. Anneciğim bana bakar mısın? Bak herkes bize bakıyor. Anne!" diyerek sakinleştirme çabalarım sözlerini bitirene kadar karşılıksız kaldı. Gözleri Gözde'nin üzerinde tehditkâr sözleriyle birleşti. "Sen geç bizim eve, geliyorum ben," dedim en son gözlerinin hizasına geçerek.

Etrafa aynı tehditkâr bakışları atarken başını bizim evden yöne çevirip kolumu silkeleyerek attı ve başını sallayarak hızlıca giderken ben sandım ki gerçekten beni dinlediğinden gidiyordu. O yüzden hızlıca Gözde'ye dönerek, "Gördün de duydun da," dedim telaşla. "Kendi selametin için bizden uzak dur Gözde. Bizde senin esamen bile okunmuyor çünkü."

Söyleyeceklerinin bir hükmü olmadığından cevabını da beklemeden arkamı döndüm ama döndüğüm gibi annemin başıma yeni bir olay açışına şahit oldum. Pazarın girişinde Akın kendi arabasının yanındayken annem de hemen dibinde sesinin tonuna bakmadan onu azarlar hâldeydi. Yer ayaklarımın altından kaydı, başım dönmeye başladı.

"Ah anne, ah anne," diye kendi kendime söylenirken Merve de hızlı adımlarıma yetişme telaşıyla koşuşturmaya başladı.

"Akın ne zamandır orada?" diye sordum.

"Yeni geldi Akın," dedi açıklama telaşıyla. "Eve geldi herhâlde. Sonra sizi pazarda görünce yanınıza geliyordu ki annen yakaladı onu orada."

Adımlarım onlara yakınlaştıkça annemin sesi daha net duyulur hâle geldi.

"Ben kızımı üz diye vermedim sana. Senin geçmişinin ceremesini Leyla'm çekmeyecek. Bu işin başından beri Gözde'nin

Ninova

adı da kendi de eksik olmuyor benim kızımın evinden. Ne milletin ağzı duruyor ne de onun. Anası ulu orta Akın'ı kaçırdı diye millete dert yanar, millet çocuk Akın'dan mı diye konuşur durur..."

Son duyduğumu idrak etmekte zorlandım. O an herkes etrafımda dönmeye başladı sanki. Adımlarım yavaşladı ve yutkunarak zar zor bir iki adım atmaya çalıştım. Akın'ın kararmış gözleri üzerime çevrildiğinde tüm bunlar yetmezmiş gibi, "Yeter artık. Benim kızım hamile," dedi annem avaz avaz ve o an Akın'ın sert bakışları şaşkınlıkla üzerimde yumuşar gibi olup daha çok çatıldı. Annemi arkasında bırakıp bana doğru adımladığında, "Leyla," dedi ve duraksadı. Her şey hâlâ etrafımda dönerken ve kendimi hiç iyi hissetmezken derin nefesler aldım. "Annenin söylediği," dedi ve tekrar duraksadı, yutkundu. "Doğru mu?"

Başımı olumlu anlamda sallamaya çalışırken Akın'ın çatılan kaşları aynı şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı ve, "Ben..." dedi. "Baba..." dedi, devamını getiremedi.

Herkesin soruları kendi içinde büyüyüp dururken, "Peki diğer söylediği," dedim nefes nefese. "Bir de o bana dedi ki..." Sormaktan bile utandığım o yerde sormadan cevabını alamayacağımı bildiğimden, "Eski bir ziyaretçi ona uğra-"

Hiçbir şey demeden tuttu elimden ve sürüklenircesine geldiğim o yolları onun elleri arasında dik bir duruşla yürüdüm.

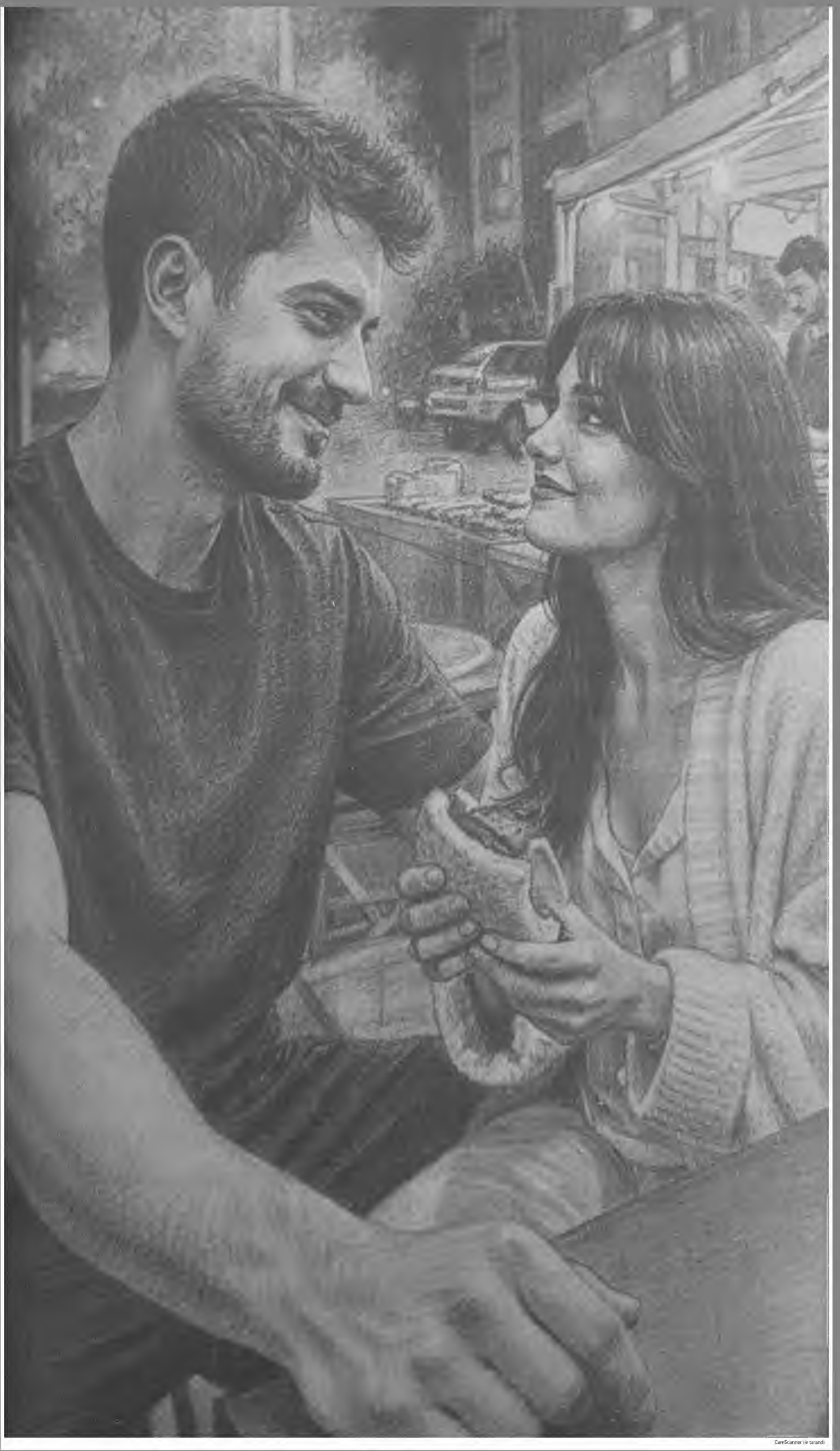
Pazarın tam orta yerinde; Gözde'nin, mahallenin, Ezgi'nin yanında, herkesin gözü önünde, "Bakın bana," diye bağırdı. Elimi sıkı sıkıya tutarken ben de gözlerimi ona doğru çevirdim. "Bu zamana kadar hiçbirinize sesimi çıkartmadım. Büyüğümsünüz, kardeşimsiniz dedim ama Leyla'ya kadardı," dedi tok bir sesle. "Benim karımın adı, benim evliliğim sizin ağızlarınıza malzeme olmaz, olamaz! Ben buna izin vermem! Benim karım Leyla!" diye bağırdı. "Bu saatten sonra birinizden aksi bir şey, benim karımı üzecek tek bir kelam duyarsam ne büyük ne küçük, ne hâl ne hatır dinlerim. Bu da size ilk ve son uyarımdı. Ya birbirimizin yüzüne bakacak o sınırları çizmeyi becerirsiniz ya da ben size ne bakacak yüz ne de sınır bırakırım."

CamScanner ile tarandı

Sonra bakışları bana döndüğünde sıkıca tuttuğu elimi başparmağıyla okşadı. Cevabını almaktan korktuğum o yerde, herkese cevabını verdikten sonra dik bir duruşla, "Senden önce kimse Leyla," dedi Gözde'nin tam karşısında elimi dudaklarına basarak. "Nasıl geldiysen öyle geldim sana. Öyle de kaldım."

İçimde büyüyen o korkuların arasından usulca çekti aldı beni. O dakikaya kadar her nefesim içime batarken sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibi derince soluklandım. Onca derdin içinden öyle alınca beni ve ben bir boşluğa düşünce kararmaya duran gözlerimle, "Ben..." dedim. "İyi..." Kolu beni sarmak için bir hamle yaparken derin bir soluk aldım. "İyi değilim."

Kucakladı beni. Ellerim omuzlarını sararken başım boynunun çukuruna düştü ve düştüğüm yerde iyileşmiş hissettim. Onunla geldiğim o yolu herkesi arkamda bırakarak onun kucağında geri döndüm. Dudakları şakaklarıma dokundu, gözlerim kapandı. Biz hep yan yana ama birbirimize yana yana yeni bir hayata üç kişi olarak adımladık.

CamScanner ile tarandı

Anne olacağımı öğrendiğim o an düşündüğüm şeylerden ilki bunu becerebilecek miyim olmuştu. Onlara ne kadar kızsak da, doğrularını pek çok zaman tartışmaya açsak da anneliği annemizden, bize anne olandan öğrendiğimiz de bir gerçekti. Ben anneliği; annemin bu yaşıma kadar her şeyde arkamda oluşundan, düştüğümde kaldıranım oluşundan ve yorgunluğuna rağmen bizim için çabalamaktan vazgeçmeyişinden bilirdim. O yüzden ilk aklıma gelen ne kadar kızarsam kızayım onun gibi bir anne olabilecek miyim düşüncesi olmuştu. Ya yorulursam ya beceremezsem diyeydi endişem.

İlk endişelerim, düşüncelerim bunlarken sonrasında bunun üzerine uzunca düşünecek zamanım olmamıştı. Öğrenişimin üzerinden çok da uzun bir zaman geçmemişken önce Gözde ile karşılaşmış, ardından annemin hamileliğimi Akın'a haykırışıyla kalakalmıştım. Benim kontrolümün dışında ilerleyen koca günün yükü üzerime binmiş ve sıcakların da etkisiyle en son Akın'ın herkese meydan okuduğu o sokakta kucağına yığılmıştım.

Şimdi ise yumuşak bir zeminde, gözlerim kapalı bir hâlde, Akın'ın olduğuna emin olduğum yumuşak dokunuşlarıyla tatlı bir dinlenme hâlindeydim. Öyle tatlı bir uyku hâliydi ki gözlerim bir an olsun açılmak istemiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Güzelim," deyişini hissettim önce. O tok sesine yayılan adımın kadife hissi bırakan tatlı dokunuşu içimi gıdıkladı sanki. Sonra diğer eli karnıma doğru gitti. Saçlarımdaki eli de karnıma doğru indiğinde parmak uçları karnımın üzerinde birleşti ve bir karnımdaki bir noktayı adeta daire içine aldı. "Annenin içinde nerelerdesin şu an bilmiyorum ama ben baban olarak sana söz veriyorum, annenin ve senin içinde olduğunuz daha huzurlu bir dünya kuracağım bizim için." Sözleri karşısında dudaklarımın istemsizce yukarı doğru kalkmasına engel olmadım. Annemin sözleri ve bugün olanlar ona öylesine dokunmuş olmalı ki onunla tanışma evresinde söylediği ilk şey söz vermek olmuştu. Alnı karnıma doğru düştüğünde ellerim hiç düşünmeden saçlarını buldu. Kalkacak gibi olduğunda saçlarını severcesine dokunuşlarımla geri uzandı.

Gözlerimi araladığımda bir hastane odasındaydım. Başı karnımın üzerindeydi ama ağırlığı bir tüyden daha azdı. Ağırlığını vermekten bile çekindi.

Yumuşacık, endişeli bakışlarıyla, "İyi misin?" diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım. Muhtemelen kendimden geçer gibi olduğumda Akın hiç beklemeden beni hastaneye getirmişti. Çok kısa bir aralık yoktu bende ve ben o süreyi evde, yatağımda geçirdim sanıyordum. Gözlerimi açtığımda kendimi hastanede bulmak beklediğim bir şey değildi.

Başını usulca karnımdan kaldırdığında hemen yanı başıma oturdu ve ellerimi ellerinin arasına alıp parmaklarımın üzerinden öptü. Doğrulmak istediğimde benden önce davranıp yastığımı düzelterek beni oturur pozisyona getirdiğinde, "Gelmemize gerek var mıydı?" diye sordum.

"Vardı," dedi hiç şüphe duymadan. "Hatta öğrendiğin ilk an bana söyleseydin çoktan gelmiş olmamız gerekiyordu."

Ondan gizlediğimi düşünmesini istemediğimden, "Sabah öğrendim," dedim hızlıca. "Gerçekten bugün eve geldiğimde söyleyecektim zaten. Telefonda söylemek istemedim sadece."

Tam o sırada kapının tıklanıp açılmasıyla içeri bir doktor ve bir hemşire girdi. "Merhaba," dedi güler yüzüyle. "Biraz daha iyi misiniz?"

CamScanner ile tarandı

Başımı olumlu anlamda sallarken ben de tebessüm ettim. Elindeki kâğıtlara bakarken konuşmaya devam etti. "Eşiniz durumunuzdan bahsetti. Hamileliğinizi yeni öğrenmişsiniz sanırım. Yaptığımız testlerde de çıkan değerler hamileliğinizi doğruluyor. Tebrik ederim." Kısa bir an yüzüme bakıp tepkimi görmek ister gibi kaldığında tebessüm ettim. Akın'ın elleri biraz daha sıkı kavradı elimi. Hamileliğimi öğrenmiştim fakat doktordan böyle kesin bir sonuç almak sanki yerleşmekte olan parçaları daha çabuk yerine koydu. Elindeki dosyaları hemşiresine uzattığında elinin altındaki sandalyeyi ultrasona doğru ayarladı. "Kesenin gelişimini öğrenmek için bir kontrol edelim bakalım."

Heyecanla parıldayan gözlerim Akın'ı buldu önce. Eli elimi tutarken uzandığım yerde hemşire tarafından karnım açıldı, jel sürüldü ve doktorun elindeki cihaz karnımın üzerinde yer bulduğunda birkaç dakika karnıma doğru bastırarak ekrandaki o karanlıkta bir şeyler aradı. Sonunda bir noktada durup yakınlaştığında, "Burada," dedi tatlı bir tınıyla. Kalbim heyecandan gümbür gümbür atıyordu. Öncesinde dursam düşünsem onun varlığının bana böyle hissettireceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. Ben hayatımda hiç tatmadığım bir duyguyu siyah beyaz bir ekranda bir noktaya bakarak tattım. Annelik duygusunu...

Benim dilim lal olmuşken Akın benden önce davranıp, "İyi mi?" diye sordu. "Bir sorun yok, değil mi?"

Doktor gülümseyerek birkaç ölçüm yaptıktan sonra, "Her şeyi haftasıyla uyumlu," dedi. İkimiz de ekrana kilitlenmiş hâldeyken doktorun geri çekilmesiyle görüntümüz de kayboldu. Birkaç saniye içinde elimize tutuşturduğu ultrason kâğıdındaki ilk görüntüsünün heyecanıyla yüzümden düşmek bilmeyen bir gülümsemeyle sevdim kâğıdı.

Akın'ın eli üzerimde bakışları doktordayken, "Bizim dikkat etmemiz gereken bir şeyler var mı?" diye sordu.

Doktor elindeki kâğıda bir şeyler yazarken, "Ben buraya eşinizin başlaması gereken vitaminleri yazdım," dedi. "Onun haricinde bol su içip, stresten uzak durması ve..." Bana doğru

CamScanner ile tarandı

dönüp gülümsedi. "Babanın sevgisini bolca hissettiği bir hamilelik geçirmesi bebeğin ve annenin sağlığı için oldukça önemli."

Son sözleri doğru bir doktora denk gelmişiz hissi yarattı ve hiç şüphe duymadığım konu karşısında Akın tebessüm ederek, "O konuda hiç şüpheniz olmasın," dedi.

"Tekrardan tebrik ederim," dedi doktor çıkmadan hemen önce. "Arkadaşlar çıkış işlemlerinizi tamamlıyor, siz de istediğiniz zaman çıkabilirsiniz. Birkaç hafta sonra kontrole bekliyorum."

Serumumu çektiklerinde kolumu tutarak ayaklanırken, "Tabii ki," dedim. "Teşekkür ederiz her şey için."

Bir doktora gideceğimiz kesindi fakat bugün ve tesadüfi olarak bulduğumuz doktoru bu kadar seveceğimi beklemiyordum. İçim rahatlamış bir hâlde ayakkabılarımı giymek için eğilecektim ki Akın buna müsaade etmeden kendisi eğildi ve bağcıklarımı bağlarken bir kulağında telefon vardı.

"Murat," dedi önce ardından acelesi varmış gibi hâlini hatırını sormadan konuya girdi. "Bana benim dükkânın oralarda ev bak en acilinden."

Kaşlarım merakla çatıldı ve bana bakmayan sevgili kocamı çenesinden tutarak kendime doğru çevirdim. Bakışlarımda tek bir soru vardı ama onda cevaptan çok kararlı bir ifade vardı. Çenesine yerleşen parmak uçlarıma yasladı başını ve telefona döndü.

"Tamam, sen bana bulduklarının hepsini mesaj atarsın. Bu hafta halledelim bu işi."

Bakışlarım hâlâ aynı merakla üzerinde sabitlenmiş hâldeyken ayaklandı, beni elimden tuttu ve kolunun altına doğru alarak yürümeye başladı. Sırtımdan belime doğru inen elinin parmakları karnımı buluyordu.

"Tamam kardeşim, hadi. Haber bekliyorum. Görüşürüz, eyvallah."

Telefonu kapattıktan sonra bana doğru döndüğünde, "Ne evi?" diye sordum.

"Taşınıyoruz, Leyla," dedi hiç uzatmadan öyle dan diye. "Benim bir tane karım var, Leyla. Milletin dedikodularıyla üzülmesine izin vermeye de niyetim yok. En başından beri seni dinledim. Sen istedin diye tamam dedim. Allah var bir günden bir güne de şikâyetini duymadım hatta bana kalırsa her şeyi çok da iyi idare ettin ama artık yeter," dedi net bir ifadeyle.

Parmakları karnımın üzerinde hareket ederken, "Senin düşünmen gereken bir can, benim iki tane var. Dışarıda olanı biteni kafana taksan da bana güler yüzünü eksik etmeyeceğini biliyorum ama ben öyle senin gibi hisli bir adam değilim. Sen takarsın kafana bir şeyi, ben anlayamam. Anlayamazsam müdahale edemem. Sonra da kendime kızarım Leyla, nasıl görmedim diye. Denedik, sen oldurdun ama ben olduramadım. Böyle rahat edecekse için ben olduramadım, Leyla. Sinmedi benim içime böylesi. Benim dükkânın oralardan bir ev bakarız hem ben yakın olduğum için sık sık gider gelirim hem içim rahat olur."

Tam ağzımı açacak gibi oldum, "Gerekirse ben her gün getirir götürürüm seni annene," dedi. "O isterse onu da istediği zaman alır sana getiririm. Hatta ben bilirim sen şimdi beni işimden etmek istemezsin o yüzden söylemezsin de bana. Ben sana bir araba ayarlayacağım. Sen ne zaman gitmek istersen o zaman git gel. İşe de arabanla gidersin."

Bir anda bu kadar çok değişiklik beklemediğimden gözlerim kocaman irileşmişti ki asansörün kapısı açılmadan hemen önce bana dönerek, "Şimdi senden duymak istediğim tek kelime tamam demen," dedi içi de rahat etmemiş gibi. "Sen de onay verirsen, canıgönülden istersen daha çok siner benim içime. Senin içine siner mi böylesi? Senin dert ettiğin ama benim göremediğim, düşünemediğim başka bir şey var mıdır?"

Öyle açık öyle candan öyle sevilesiydi ki beni benden bile çok düşünürken hâlâ dahasını arıyordu. Başımı iki yana sallayarak tebessüm ettim. "Her şeyi düşünmüşsün," dedim onun da içine sinecek şekilde. "Olur. Bu sefer sen nasıl dersen öyle yapalım."

CamScanner ile tarandı

Bir elimizde bebeğimizin ultrason görüntüsü varken diğer elimizle sımsıkı, hiç ayrılmayacakmış gibi el ele tutuştuk. Gözlerimiz birbirinin üzerindeyken asansöre bindiğimizde yüklerimizden arınmış, kendi çekirdek ailemizle güven içinde hissettik.

Asansörün kapısı açıldığında biz otoparktaydık. Akın'ın elimi bırakması benim telefonumun çalmasıyla oldu. Arabamıza doğru yürürken telefon ekranında gördüğüm isim elbette annemdi.

"Efendim," dedim o tatlı heyecanla.

"Leyla," dedi endişeyle. "İyi misin kızım? Akın bir anda alıp götürünce gelemedik peşinden, nereye gittiğinizi de haber vermedi." Arabanın kapısını açtım ve bindiğimde Akın da arabayı çalıştırdı. "İyiyim anne iyiyim. Hastaneden çıktık şimdi." Elimdeki ultrason görüntüsünü alıp dikiz aynasına yerleştirirken onu şaşkın bir gülümsemeyle izledim.

Kısık bir sesle, "Her baktığımda dikkatli olmam için bir sebebim daha olsun," dedi. O an bu bebeğin bizi daha da birleştirdiğine şahit oldum. Gülümseyişim hiç solmazken annem telefonda bir şeyler diyordu lakin benim duyduğum söylenemezdi. "Biz eve geleceğiz zaten anne. O zaman konuşuruz, olur mu? Kapatıyorum ben şimdi."

"Tamam kızım tamam. Bekliyoruz. Hadi, dikkatli gelin."

Otoparktan çıkıp da yola koyulduğumuzda başta çok sessizdi arabanın içi fakat sonrasında o sessizliği Akın beklemediğim bir şey yaparak bozdu. Yolun tam orta yerinde o seyir hâlinde kornaya basarak camdan dışarı "Baba oluyorum ben," diye bağırdı. O an yüzümde engel olamadığım bir gülümseme belirdi ve nedendir bilmem bunu gizleme hâliyle elim yüzüme giderken, "Akın," dedim kolunu tutarak. "Ne yapıyorsun?"

"Duyuruyorum," dedi o bitmek bilmez heyecanıyla. "Baba olduğumu duyuruyorum."

Benim onu içeri çekmeye çabalarken o daha çok kornaya basıyor, dikkatleri üzerimize topluyordu. Ufacık gülümsemem koca bir kahkahaya dönüştüğünde Akın'ın baba oluşunu haykırmasına diğer arabalar da eşlik etti. Resmen yolun ortasında

CamScanner ile tarandı

kornalarla bir konvoy yapıyor gibi olduk. Hiç tanımadığımız insanlar bizimle bebek sevincimizi kutluyorlardı ve Akın bununla daha da gaza geliyordu.

"Tamam yeter, yeter," dedim heyecandan titrerken. Ben hiç alışık değildim böyle şeylere. Sevinçlerimi bile kendi içimde yaşadığımdan şimdi böylesine avaz avaz bağırırcasına paylaşmak ve başkalarından karşılık görmek, hayatımda unutamayacağım anların başında geliyordu. Elim istemsizce karnıma gitti. Öyle şanslıydı ki bize sevgisini iliklerimize kadar hissettirecek bir babası olduğu için...

Akın avuç içiyle kornaya bir iki kez daha dokunduktan sonra arkasına keyifle yaslanırken, "Bu ne ki?" dedi. "Doğsun, sen o zaman gör neler yapacağım."

"Bu kadar çok istediğini bilmiyordum," dedim merakla ona doğru dönerek.

"Sakın bana üzüleceğimi düşündüğünü falan söyleme."

"Öyle değil tabii de..." dedim doğru kelimeleri seçemediğim o arada duraksayarak. "Hani biz bu konuyu konuşmamıştık ya hiç..."

"Benim eşekliğim," dedi elimi tutup dudaklarına götürürken. "Sen çekinip açamamış olabilirsin konuyu ya da benden bir adım beklemiş olabilirsin. Benim konuyu açmam gerekiyordu belki de ama istiyordum Leyla. Kim istemez ki sevdiği kadından bir parçayı? Senin o istek listesinde anne olmayı görünce nasıl sevindiğimi bir Allah bilir bir de ben bilirim."

Gözlerine oturmuş o sevinci görmek ondan dinlemek paha biçilemezdi. "Çok şanslıyız," dedim sakallarını okşayarak. "Bebeğim de ben de çok şanslıyız."

"Sözlükte anlamını değiştireceğim o kelimenin karşılığı senken benden şans diye bahsetmen ne yalan söyleyeyim..." Yüzünü sevimli bir hâle sokarak, "Gururumu okşadı," dedi. Yüzünün aldığı o şebek ifadeyi daha fazla dayanamayarak avuçlarımın arasına aldığımda bir çocuğu sever gibi sevdim.

Bir süre sonra evimize varabilmiştik. Balkonlarda bizi bekleyen annelerimiz ve, "Geldiler," telaşıyla balkona dökülen

Ninova

CamScanner ile tarandı

babalarımızla birlikte arabadan indik. Daha biz eve çıkmadan merdivende karşıladılar bizi.

"Yavrum," dedi telaşla. "İyi misin sen?"

"İyiyim anneciğim, iyiyim."

Babalarımız kapının girişinde, Nuran anne ve annem merdivenlerde hep birlikte Nuran annelerin evine doğru adımlamaya başladık.

"Kızım, bize de hiç söylemedin," dedi Nuran anne çekingen bir ifadeyle. "Annenden öğrendik biz de hamile olduğunu. Canını sıkmış gereksizin biri." Son cümlesini üzerini büyük bir nefretle bastırarak söyledi. "Sen niye takıyorsun onu benim canım yavrum?"

Nuran anne normalde de yakın davranırdı fakat hamileliği de öğrenince iyice telaşlı bir anne hâline bürünmüştü. Oturma odasına geçtiğimizde dışarısının ne denli sıcak olduğunu anladım. Buzhaneye girmişim gibi bir rahatlama hissettim fakat gönlümün rahatlığını da Akın'a emanet etmişim gibi, "Anne," diyerek girdi araya. "Açmıyoruz bu konuları artık. Ben söyleyeceğimi söyledim. Bundan sonra karımın canını sıkamaz kimse."

Nuran anne tamam dercesine başını salladığında annelerimizin ikisi de yanıma oturmuştu. Biri sırtımı sıvazlıyor, biri de elimi sıkı sıkı tutuyordu.

"Senin herkesin içinde o tavrından sonra geri dönmeye karar vermiş zaten," diye odaya giren Elif ablayla bakışlarım ona doğru döndü. Kucağında Asaf koltuğun kolçağına doğru otururken omzuna yatırdığı bebeğin sırtına vurup gazını çıkarmaya uğraşıyordu. "Senin o laflarının peşine pazardaki insanlar da birbirini kınarcasına konuşmaya başladı. Sanki kendileri yapmıyormuş gibi seni haklı bulduklarından birbirlerine 'Haklı çocuk,' demeye başladılar. Hepsi üstünden atmak için yanındaymış gibi yaptı. O adı lazım değil de kendisine kötü kadın gibi bakılmasına dayanamadığından dönmeye karar vermiş. Burada yapamazmış."

Kimse bir yorum yapamadan, "Neyse ne," diyerek girdi babam konuşmanın ortasına tok bir sesle. "Kimin ne yaptığı beni

CamScanner ile tarand

ilgilendirmiyor. Benim kızım benim derdim. Açık açık söylüyorum bunca olana bitenden sonra kızım istemiyorum derse ben alır giderim buradan. Ne yavrum ne de yavrusu bana yük gelmez. Benim ömrüm bitmiş zaten. Bu saatten sonra elimde avucumda bir kızım kaldı onu da üzüntü içinde görmeye gönlüm razı olmaz."

"Aman dünür," diye girdi Orhan baba araya. "Ne alıp gitmesi? Şurada sevincimizi paylaşacağız. Böyle şeylerle ağzımızın tadını bozmayalım."

Babam ise hiç oralı olmadı. Öne doğru çıkıp bir karar vermem için bakışlarını üzerime dikmişken benim gözlerim hemen Akın'ı buldu. Tekli koltukta tam karşımda vereceğim cevabı merakla ve tedirginlikle beklerken içim gitti o hâline. Sanki gitmek istiyorum desem bir şey diyemeyecek gibi ama gitmeyeyim diye de her şeyini verir gibi duruyordu.

Tebessümüm içine bir nebze olsun su serpsin isteyerek gözlerimi gözlerinden ayırmadım ve hemen peşine, "Ben mutluyum baba," dedim. "Öyle bir adamla birlikteyim ki beni ne üzüyor ne de üzmelerine müsaade ediyor. Hiç dert olmasın yüreğine."

Sözlerimden cesaret bulmuş gibi, "Herkesin burada olması da iyi oldu," diye girdi Akın araya. "Ben de sizinle bir şey konuşacaktım."

Ev konusunu açacağını bildiğimden sessizce olduğum yerde dikleşerek yanında olduğumu belli ettim. Sadece onun değil ikimizin de kararı olan bir duruş sergiledim.

"Hayır olsun inşallah oğlum..." dedi Nuran anne.

"Vallahi bizim için hayır bence anne," dedi Akın. "Biz taşınmaya karar verdik."

O an bu karar Elif abla harici herkesin bozulmasına sebebiyet vermişti. Nuran anne ve hemen peşine annem atıldı.

"Nereden çıktı şimdi bu taşınmak?"

"Nereye gideceksiniz ki? Niye gideceksiniz hem?"

İkisi de bu zamana kadar bizi diplerinde görmeye alışık olduğundan şimdi yanlarından ayrılma kararımız haklı olarak onları tedirgin etmişti.

CamScanner ile tarandı

"Merak etmeyin," dedim içlerini rahatlatabilmek adına. "Çok uzağa gitmeyeceğiz. Akın'ın dükkânının yakınlarında bir ev bakacağız. Sık sık biz geliriz, siz de gelirsiniz."

"Ne gerek vardı ki oğlum?" dedi Nuran anne hâlâ içine sinmemiş olsa gerek. "Kira vereceksiniz durup dururken. Mis gibi eviniz var burada işte."

"Burası bize iyi gelmiyor anne," dedi Akın net bir ifadeyle. "Ben başından beri gitme düşüncesindeydim fakat şimdi fırsat bulabildik. Leyla'nın da söylediği gibi gelip gidersiniz siz de istediğiniz zaman."

Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı neredeyse. Kimse kararımıza bir şey diyemiyordu ama hoşlarına da gitmiyordu. Elif abla bize destek olmak adına, "Çok doğru düşünmüş çocuklar," dedi. "Siz de hiç öyle surat asıp yüreksiz durmayın karşılarında. Şimdi çocukları da olacak. Bize iyi gelmiyor burası diyorlarsa gelmiyordur. Dünyanın bir ucuna gitmiyorlar ya. Arabayla yarım saatlik yol."

Elif ablanın bizden yana olması Orhan babanın hoşuna gitmemiş, "Sen mi akıl veriyorsun bize kızım?" diye çıkışmıştı. "Senin kocan nerelerde belli bile değil. Sen önce kendi evliliğini yoluna koy da sonra kardeşine akıl verirsin."

Sözleri benim bile içime oturmuşken Elif ablanın içine oturmaması imkânsızdı. Akın ne kadar, "Baba!" diyerek araya girmeye çalışsa da söz ağızdan bir kez çıkmıştı işte. Elif abla hiçbir şey demeden yüzünde iç acıtan bir ifadeyle Asaf'ı alıp odadan çıkarken Nuran anne Orhan babaya dönerek, "Şu diline bir sahip çıkamıyorsun he bey," dedi.

Orhan baba ise hiç oralı bile olmadı. Bizim taşınmamıza olan öfkesi Elif ablanın hâliyle daha da perçinlendi ve, "Onlar yapsın yapsın, ben söyleyince kabahatli olayım," dedi geri adım atmadan. Ortamın kısa bir an gerilişiyle kaldık öylece. Elif ablaya üzülüyordum ama elimden bir şey de gelmiyordu. Bu Trabzon'a gitme işini bir an önce Akın'a söylesem iyi olacaktı. Elif abla da yüreğini dar eden soruların cevabını bulur, evliliği hakkında bir karara varırdı.

CamScanner

Annem konuyu kapatmak ister gibi, "Bebek nasılmış?" diye sordu bana dönerek. "Baktı mı doktor, iyi mi?"

Tebessümle başımı salladım. Tam ağzımı açacaktım ki Akın benden önce davranarak ayaklandı ve, "Çok iyiymiş," dedi. Elini bana doğru uzatıp kaldırırken, "Ama onun daha da iyi olması annesinden geçiyormuş," dedi. "Bugün çok ayakta kaldı ve dinlenmesi gerek. Sonra yine görürsünüz zaten Leyla'yı. Müsaadenizle ben karımı dinlenmesi için alıyorum yanınızdan."

"Çıkın tabii oğlum, çıkın," dedi Nuran anne. Akın her ne kadar bir an önce götürmeye niyetli olsa da ben eğilip annemi öptüm önce. Yine konuşuruz mesajı içeren bir göz temasıyla ayrıldığımda parmaklarım Akın'ın parmaklarına kenetlenmiş hâldeydi. Nuran annenin evinden çıkıp kendi katımıza doğru merdivenleri çıkarken, "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim," dedim açıkça. Akın anlamadığından kaşlarını çatınca, "Ev meselesi," dedim. "Daha çok tepki verirler diye düşünüyordum."

Akın beni kolunun altına doğru çekti ve, "İçinde fazla büyütüyorsun bazı şeyleri," dedi. Göğsüne yaslanıp huzur buldum. "Ayrıca tepki verebilecek bir konumda değiller ki Leyla. Evet onlar bizim ailemiz ama biz de kendi içimizde bir aileyiz. Eğer bizim aile içi kararlarımızı onlara göre alırsak, onlara da söz hakkı verirsek ben ne senin ne de evliliğimizin huzurunu sağlayabilirim. Kararları biz ikimiz alırız, onlar sadece saygı duyabilir. Dahasına müsaade etmem."

Kollarımı sıkıca beline doğru sarıldığında, "Çok seviyorum seni," dedim en içten. Aynı karşılığı aldım hemen peşine. "Çok seviyorum," dedi saçlarımın arasına dudaklarını basarken. "Öyle çok ki içim çıkacak sanıyorum seni severken."

Evimizin kapısını açtığımızda ikimizin de adımları hiç şüphesiz yatak odasını bulacakken ayaklarımıza dolanan ve miyavlayan Prenses'le ellerimiz birbirinden ayrıldı.

"Kızım," dedi Akın ona doğru eğilirken. Kucakladığında bana sevgiyi bahşeden elleri ona da aynı şekilde dokunmaktan bir an olsun şüphe duymadı. "Kardeş mi geliyormuş sana?"

CamScanner ile tarandı

"Benden duymayışının acısını herkese benden önce haber vererek mi alıyorsun?" diye sordum gülerek.

Akın bunu düşünmemiş ama benim söylememle idrak etmiş gibi, "Sanırım," dedi gülerek. "Fena fikir değilmiş. Herkese ben haber vereceğim," Duraksadı ve aklına yatmış gibi, "Kesinlikle," dedi. "Baba olacağımı herkese ben duyuracağım."

Adımları benden aksi yöne saptığında, "Gel sana mamanı verelim," dedi. Böylelikle üzerimden bugünün sorumluluğunu da almış oldu. Ben ise yumuşacık yatağıma usulca bıraktım kendimi. Sırtüstü uzanıp tavana doğru bakarken aheste aheste kapandı gözlerim. Ellerim karnımda, sessizliğin içinde o huzuru en içime derin nefeslerle doldururken çok geçmeden yatağın hareketlendiğini fark ettim. Gözlerimi açma gereği duymadım çünkü Akın olduğunu daha girmeden burnuma taşınan kokusundan anlamıştım.

Bir uykunun en huzurlu anlarındayım. Tatlı ve bugünün üzerine bir hayli yoğun sayılabilecek yorgunluğun peşine girdiğim o duştan sonra Akın'ın koynunda dünyanın en güzel uykusuna dalmıştım. Sıcacık tenim, nemli saçlarım ve serin çarşaflar...

Akın'ın kalp atışları gecenin ninnisi gibi kulağıma dolarken hiç olmadığı kadar tatlı bir uykudaydım ta ki burnuma gelen o kokuya kadar: Köfte kokusu... Gecenin bilmem kaçında, dışarıda çıt bile çıkmazken aldığım o koku uykumu öylesine açtı ki gözlerim gecenin karanlığında fal taşı gibi açıldı. Derince birkaç kez kokladım. Başta gaipten kokular aldığımı düşündüm, rüyaydı sandım ama değildi. Köfte kokuyordu, ızgarada pişen köfte...

Yattığım yataktan doğrulup tekrar kokladığımda koku bir an olsun kaybolmadı. Etrafıma bakındım ama zifirî karanlıktı. Nuran anne pişirdi diye düşündüğümden telefonuma uzandım ve saate tıkladım. Saat gece 01.00'di ve bu saatte uyuduklarına

CamScanner ile tarandı

emindim. Çıt çıkmayan bir sessizliğin içinde köfteye dair tek bir iz yoktu ama kokusu buram buram sarmıştı etrafı. Izgarada pişen cızbız köfteler, domates ve köftenin üzerine bastırılmış tazecik ekmek, bir de yanında ayran... Düşündükçe ve koku gitgide artınca dayanamadığımdan, "Akın," diyerek dürttüm onu.

Günün yorgunluğu onu da etkisi altına almıştı. O derin bir uykunun koynundayken tekrar, "Akın," diye dürttüm.

"Güzelim," dedi uyku sersemi ama oldukça dinç çıkan sesiyle. Avuç içi yataktan destek alıp kendini kaldırdığında bir gözünü ovuşturmaya başladı. "Kâbus falan mı gördün? Niye kalktın? İyi misin?"

O köfte ekmeği yiyemediğim her dakika kötüleştiğimden hiç şüphesiz başımı iki yana salladım. "Köfte," dedim sonra da mahcup bir ifadeyle.

"Köfte mi?"

"Hıhı," dedim yine aynı tavırla dudaklarımı yalayarak. "Sen de almıyor musun kokusunu? Ev buram buram köfte ekmek kokuyor."

Akın ciddi ciddi kokladı ve hemen peşine, "Yoo," dedi. "Bir şey kokmuyor ki."

Koku inkâr ettikçe daha baskın bir hâl alırken, "Yok," dedim inatla. "Köfte kokuyor. Yakınlarda bir yerde köfte yapmış biri." Sonra dayanamadım ve hızlıca ayaklandım. "Ben çıkıp bakacağım. Belki komşulardır."

Üzerimi değiştirmedim. Pijamalarımın üzerine geçirdiğim bir hırkayla odadan çıkarken, "Yavrum, beklesene," dedi Akın arkamdan bağırarak. O çıplak uyuduğundan hızlıca üzerine bir şeyler geçirme telaşına girdi. "Tamam canın köfte çektiyse gider yeriz." Ben çoktan dış kapıya vardığımda, "Leyla," diye bağırdı arkamdan. "Kime diyorum ben?"

"Öyle herhangi bir köfteci olmaz," diyerek kapıyı açtığımda o da bana yetişmişti. Üzerine bir eşofman ve tişört geçirmişti. En azından bana göre daha iyi giyindiği aşikârdı. "Benim bu köfteyi bulmam lazım."

CamScanner ile tarandı

Kendimi gecenin karanlığında dışarı attığımda bir yel karşıladı beni ve hırkamı üzerime sararak yürümeye başladım. "Tamam da güzelim yok ki burada köfte falan. Kim bilir kim yaptı yaptıysa da. Nereden bulacağız şimdi biz onu?"

Normalde bu saatte böyle delicesine yürümeye cesaret edemezdim lakin öyle baskın geldi ki o köfteyi yeme isteği, saati falan umursamadım. Bir de Akın'ın yanımda oluşu tüm dünyayı saat fark etmeksizin yürürmüşüm hissi yarattı.

"Yok yok," dedim hızlıca yürümeye devam ederek. "Bulacağım ben onu."

Kokunun geldiği yöne doğru yürümeye devam ettiğimde Akın da hemen bir adım arkamdaydı. "Bari arabayla gitseydik."

Arabayla yönü o belirlerdi ama böyle ben daha net bulabilirdim. Üstelik koku bu kadar yaygınken çok ötede de olamazdı. Gerçi Akın koku falan almıyordu ama bu koktuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Yürüdük, yürüdük, yürüdük... Her ara sokağa göz ata ata epey bir yol katettiğimizde, "Hayatım, yok buralarda köfteci falan," dedi Akın. "Gel dönelim ben sana bulacağım açık bir köfteci. Bu kadar yürünür mü gecenin bu vaktinde?"

Gittiğimiz her yer sessiz sakin boşluklardan ibaretti. Umutsuzlukla haklı olacağına kanaat getirip duraksadım ve kırgınlıkla ona doğru döndüğümde terliklerden sebep tabanlarımın sızısıyla baş başa kaldım. Köfteyi bulma telaşıyla öylesine hızlı yürümüştüm ki ne bu kadar yol geldiğimizi fark ettim ne de bu denli hızlı yürüdüğümüzü. Soluk soluğa Akın'ın karşısındayken istemsizce yüzüme yansıyan o acı dolu ifadede Akın elleri belinde bana baktı kaldı.

"Çok da yürüdük değil mi?" dedim alt dudağımı dişlerimin arasına alarak. Kendimi geçtim Akın bile soluk soluğa kalmıştı karşımda. Bu beni daha da mahcup bir hâle düşürürken açıklama telaşına girdim. "Yani nasıl oldu ben de anlamadım ki. Oraya da bakayım, şuraya da bakayım derken aa bir bakmışım tee buralara kadar gelmişim."

CamScanner ile tarar

"Allah Allah," dedi Akın yüzünde gülümseyen ama laf sokan bir ifade varken. "Öyle nasıl oldu anlamadın yani... İki saattir arkandan bağıran da mı yoktu?"

Gözlerimi havaya doğru dikip ellerimi arkamda birleştirdim ve, "Hıı..." dedim iki yana sallanırken. "Öyle duymamışım da ben. Hamilelikte öyle şeyler olabiliyormuş zaten."

Akın öyle bir güldü ki gecenin kör vaktini aydınlattı sanki. "Bak sen..." dedi bana doğru adımlayarak. Adımları hesap soracak gibi güçlüyken ben bir an olsun kıpırdamadım ama alt dudağımı da dişlemekten geri durmadım. "Bir de yalancı oldun öyle mi?" Önce kolları belime dolandı. "Yok öyle her sıkıştığında bebeğimize sığınmak."

Nasıl olduğunu anlamadığım bir anda hop, kucağında buldum kendimi. "A-Akın," diyerek omuzlarına tutunduğumda, "Yeteri kadar yürüdünüz küçük hanım," dedi geldiğimiz yolları benimle geri adımlayarak. "Kalanında ben sizi gideceğiniz yere kadar götürürüm."

Pijamalarımla bir yolun ortasında gecenin bir vaktinde Akın'ın kucağındayken onu düşürdüğüm bu hâl için üzüldüm desem yalan olurdu. İlk kez belki de böylesine bir bencillikle mutlu oldum ve başımı omzuna doğru yaslayarak kollarımı omzuna sardım. "Ya Akın..." dedim içimin gidişini kelimelere dökerek.

"Böyle güzel sırnaşarak bana her istediğini yaptırabileceğini düşünüyorsan doğru düşünüyorsun."

Kızacağını sandığım cümlenin sonu bir hayli güzel bitince kahkaha atarak olduğum yerde doğruldum. "Vallahi mi?" dedim gözlerim parıldayarak dönerken. Bu hâlimi gören Akın kaşlarını çatarak, "Aşk olsun," dedi. "Yapmıyor muyum zaten her istediğini? Niye şimdi bu kadar sevindin sen buna?"

Tekrar hızlıca, telaşla boynuna sarıldığımda, "Şaka şaka," dedim açıklama telaşıyla. "Yapıyorsun ki zaten her şeyi."

Ben göğsüne doğru yatınca bilerek yapmış gibi bir gülümsemeyle başını başıma yasladı ve sakallarını saçlarımın üzerine doğru sürttü. Tam o sırada Akın'ın girdiği diğer sokağın yolu,

CamScanner ile tarandı

meydana çıkan yoldu ve o an gördüğümüz kalabalıkla başımı kaldırdım. Rengârenk ışıkları olan bir yere gidiyorlardı ve o yere iyice odaklandığımda gördüğüm tabelayla birlikte âdeta çığlık attım: "Orada!" dedim kucağında çırpınarak. "Köfteci. Bak bak, orada."

Neredeyse düşecek gibiyken, "Dur, sakin, tamam," diyen Akın hem beni zapt etti hem de usulca yere indirdi. Sonra gösterdiğim yere baktığında şaşkınlıkla gözleri irileşti. "Yuh Leyla," dedi inanamıyormuş gibi. "Buradaki kokuyu bizim evden nasıl aldın?"

Haklı çıkmanın getirisi bir mutlulukla koşar adım oraya giderken, "Ben almadım ki," dedim kıkırdayarak. "Bebeğimiz aldı."

Aceleci ve koşar adımlarla köftecinin sırasına girdim ben de. Önümde bir iki kişi vardı ama ben parmaklarımın ucuna kalkıp ızgara tezgâhına bakmaya çalışıyordum. Pişen cızbız köftelerle de dudaklarımı yalıyordum. Akın hemen arkamda benim yanıma doğru yürürken küçük bir çocuğun tezgâha yetişme telaşı gibi parmak uçlarıma basıp basıp ileri doğru bakmaya çalışıyordum. Köfteci amca benim hâlimi görünce, "Hanım kızım pek açsın galiba," dedi gülerek.

Tam cevap verecektim ki Akın yanıma geldi, elini belime koydu ve, "Açlıktan ziyade hamile," dedi gülerek. "Uykusundan senin köftenin kokusuna uyandı. Neredeyse bir saattir senin tezgâhı arıyoruz."

Akın öyle deyince önümdeki gençler hızlıca, "Geç abla sen geç," diye bize yer verdiler. Garip hissettim. Önümde yollar açıldı ve ben pıtı pıtı ilerledim. Eskiden ben başkalarına yer verirken şimdi bana yer veriliyordu. Ne yalan söyleyeyim çok da mutlu oldum. Tezgâhın başına geçip bir anda köftelere odaklanınca gençlere teşekkür etmeyi unuttuğumdan, "Hih," diyerek utanarak arkamı döndüm. Hamileydim ama açgözlü değildim. Öyle bilsinler istemezdim.

Ben bir anda dönünce Akın da paniklese de, "Çok teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim," deyince engel olamadığı o gülümseyişi dişlerini gösterecek kadar büyüdü.

"Rica ederiz abla. Afiyet olsun."

Hemen önüme döndüğümde, "Ne veriyorum?" dedi köfteci amca.

Akın öne doğru atılarak, "İki tam," diye bana baktığında, "Yok yok," diye girdim araya. "O kadar yiyemem. Yarım alayım ben. Bol domates de olsun. Bir de büyük bir ayran."

"Hemen hazır ediyorum," dedi köfteleri çevirip ekmeği ayarlarken.

Akın'ın eli hâlâ belimdeyken, "Ee, sen kuş kadar söyledin. Onca yolu yarım ekmek için mi geldik?" diye sordu dalga geçercesine.

Omuz silkerek, "Ne yapayım," dedim. "Bizim midemiz kuş kadar."

"Sizin mideniz," diyerek üzerine basarak söyleyince bu söylemimi keyifle karşılayarak beni kolunun altına çekti. O sırada hazır olan köftelerimizi, "Buyurun," diyerek uzatan köfteci amcadan hızlıca aldım. "Afiyet olsun," derken ben çoktan bir ısırık almıştım bile.

"Dur, yavaş," dedi Akın hemen peşimden gelerek. "Otur da öyle ye, boğulacaksın."

Dediğini yaptım ve hemen en yakınımdaki iskemleye çöktüm. Koca koca ısırıklar alırken sanki bir yerim şişecekmiş de son anda engel olmuşum gibi bir rahatlama çöktü içime. Birkaç ısırıkla bile bitmek bilmez sandığım o iştahım hızlıca kapandı. Serin serin ayranımdan da içerken, "Oldu mu?" diye sordu Akın. "Geçti mi isteğin?"

Lokmamı yutarken başımı hızlıca salladığımda az önceki bize yer veren gençler hemen yan masamıza oturdu ve Akın onları gördükten sonra, "Kaç yıl geçerse geçsin aynısın," dedi.

Anlamayarak kaşlarımı çattığımda "Yıllar önce seni köpekten kurtardığımda da düşmek ve geç kalmak pahasına yine de teşekkür etmekten geri durmuyordun," dedi.

CamScanner ile tarandı

Ben hâlâ anlamazken, "Hangi köpekten kurtardığında? Anlamadım," dedim.

O an sanki kilitli kalmış bir kutuyu açmışım gibi, "Seni ilk gördüğüm gün," dedi. "Çok seneler önce."

O an o kâğıda sarılmış ekmeği nasıl masanın üzerine bıraktım bilemedim. "Sen beni daha öncesinden görmüş müydün yani?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, hikâyenin devamını merakla bekliyordum. "Evet," dedi bir itirafı gerçekleştirir gibi. "Arkadaşın ile buluşacaktın sanırım. Zeytin önünü kesmişti ve sen onu ikna edebilirmişsin gibi tatlı tatlı konuşuyordun."

Parça parça olan o anılar bir anda hızlıca beliriverdi zihnimde. Ağzım şaşkınlıktan kocaman açılmış, "Aaa," diye kalmıştım. "O gün... Biri çağırmıştı o köpeği. Ben çok uzun süre kalmıştım orada. Nereye gitsem o tarafa adım atıyordu, bir türlü kurtulamamıştım. Sen miydin o?"

Yerimde doğrulmuştum. İrileşmiş gözlerim ve şaşkınlıktan açılmış ağzım bir türlü kapanamamıştı. Akın gülerek başını salladığında, "Bendim o gün arkasına bakıp bakıp görmeden teşekkür ettiğin kişi," dedi.

"İnanamıyorum. Bana bunu daha önce neden anlatmadın?"

Akın dudak bükerek, "Bilmem," dedi. "Özellikle saklamak istemediğim bir durum değildi. Yeri gelmemiştir anlatmanın."

"Ya..." dedim böylesi bir tesadüfün bugünümde kalbimi çarptırmasına eşlik ederek. Dirseğimi masaya dayadım ve yüzümü avucuma yerleştirip Akın'a merakla bakmaya başladım. "Ne düşünmüştün beni o zaman gördüğünde? Ne aptal bir kız falan mı demiştin?"

Böyle demediğini biliyordum ama güzel şeyler söylemesini de canıgönülden bekliyordum. "Ne kadar güzel bir kızmış demiştim," dedi benim aksim bir hayranlıkla dolu dolu söyleyerek. Bana bakarken bile ışıldayan gözleriyle kıpkırmızı kesildim. "İnsan bu kızın yanında asla yaşlanmaz demiştim."

"Ya Akın..." dedim içim gider gibi başımı eğerek.

"Hadi ye köfteni de kalkalım, esmeye başladı hava."

CamScanner ile tarandı

"Tamam tamam," dedim ekmeğimi elime alarak. "Kalkalım ama sen yolda bana anlatmaya devam et. Sen beni bana öyle güzel anlatırsan benim iştahım daha çok açılır hem. Giderken yerim."

Akın küçük bir kahkahayla, "Sen çok fenasın," dediğinde ikimiz de ayaklandık. Onun koluna doğru girdim ve iki elimle tuttuğum ekmeğimden yerken, "Hadi hadi," dedim. "Anlat. Sonra bir daha gördün mü beni?"

Başını salladı ve, "Gördüm tabii," dedi beni daha da heyecana sürükleyerek. Evin yolunu yürümeye başladık. "Gördüğüm her yerde de alamadım senden gözlerimi. Ne kadar güzel bu kız dedim. Küçücük şeylere öyle güzel anlamlar yüklüyor ki çok yaşanılası oluyor dedim. Kim bilir onu yaşamak ne kadar güzeldir dedim."

O anlattı ben şapşal aşıklar gibi köftemi yiyerek onu izledim ve yürümeye devam ettik. "O zaman sen bana önceden âşık olmuşsun," dedim içim gide gide.

"Allah Allah," dedi onun koyamadığı duyguların adını koymuşum gibi gülerken. "Öyle mi olmuşum?"

"Hıhı," dedim bilmişlikle. "Öyle olmuşsun. Ben anlarım böyle işlerden. Sen çok âşık olmuşsun da bana koyamamışsın adını. Hii, gördün mü?" dedim sahte bir sitemle onu kendimden uzaklaştırarak. "Erkencikten kavuşamayışımızın sebebi senmişsin."

Ondan önde yürümeye başlamamla birlikte gülerek, "Gel buraya," dese de omuz silkerek, "Hiç de bile," dedim. "Sen gelmemişsin zamanında, ben de şimdi hiç gelemem."

Yolun ortasında kaçma kovalama hâlimiz güzel bir eğlenceye dönüştüğünde kazanan o olmuştu. Beni kolları arasına sardığında ikimizde kahkahalarla gülüyorduk. "Sen gelmem de getiririm ki ben seni kendime," dedi sıkı sıkı sararak. "Geç bulmuşum, bir daha bırakır mıyım?"

Kolunun altında onun tarafından sarmalanarak güle eğlene geldiğimiz o yolun sonu evin önünü bulduğunda tam kapıyı

CamScanner ile tarandı

açmıştık ki avaz avaz bir ses yankılandı sokakta. Ezgi feryat figan bir hâlde, "Abi," diye bağırırken bir anda ikimiz de buz kestik.

Yolun başında eve doğru hızlıca koşuyordu ve öyle nefes nefeseydi ki her an düşüp bayılacak sandım. Akın ona doğru birkaç büyük adım atarak ilerlediğinde Ezgi tam düştüm dediği o an Akın onu yakaladı.

"Sakin ol," dedi Akın onu kucaklarken. "Ne oldu sana Ezgi? Gecenin bu vaktinde ne bu hâlin?"

Beti benzi atmıştı ve muhtemelen yolda gelirken öyle çok koşmuştu ki düşmüş dizini kanatmıştı. Hızlıca Akın'ın yanına çöküp Ezgi'nin elini tuttuğumda önüne gelen saçlarını da toparladım. "İyi misin?" diye sordum kalbim hızlıca çarparken, "Bir şey mi yaptı sana o çocuk?"

Ezgi başını olumlu anlamda sallarken korkudan sürekli arkasına bakıyordu. Nefesleri de, sesi de kesik kesikti. "Birinden," dedi nefesi kesildi. "Birinden mal almış. Para..." Bir soluk daha. "Para bulamamış. Bu daha taze..." Hıçkırmaya başladı. O an başını kollarımın arasına aldım. "Taze dedi bana. Elimi bile sürmedim. Çok para eder dedi."

Ezgi anlattıkça Akın'ın alnında bir damar belirdi ve sakinlikle dinler gibi gözükürken kendi içinde şişti durdu. Ezgi ağlıyor ve abisinin kolunu sıkı sıkı tutarken düşman gibi gördüğü bana sığınmaktan da çekinmiyordu. "Onu..." dedi kesik bir nefesle daha. "Onu vurmasınlar diye. Beni... Beni verecekti. Duyunca..." Arkasına bakarak hıçkırdı. "Kaçtım. Kaçtım ama gördü. Buraya geliyordu. Korktum." Daha çok hıçkırmaya başladı. "Korktum size gelemeden beni yakalayacak diye."

Eli ayağı boşalmış kendinden geçmiş bir hâlde ağlarken, "Geçin siz içeri," dedi Akın ikimizi birden yerden kaldırarak. "Kimseye de kapıyı açmayın. Geliyorum ben."

Ezgi'nin sürüyen adımları evi bulduğunda mecburen onunla hareket ettim ama aklım Akın'da aldı. O hızlı hızlı Ezgi'nin geldiği yöne giderken, "Akın," diye seslendim arkasından. "Gitmei boş ver. Bizimle gel," desem de, "Eve geç Leyla," dedi. "Geleceğim birazdan."

İçimde koca bir sıkıntıyla mecburen eve doğru gittiğimde gözüm de aklım da ondaydı. Gözümün önünden kısa sürede kaybolsa da aklımdan bir an olsun çıkmadı. Binanın dış kapısını açtığımızda Ezgi'nin az önceki bağırışları herkesi ayağa kaldırdığından uyku sersemi açılan o kapının girişinde Nuran anne, Orhan baba ve Elif abla vardı.

"Ezgi," dedi Nuran anne bir telaşla. "Ne oldu sana?"

Nuran anne daha olanları duymadan kızının o hâlini görünce bile ağlamaya başladığında Ezgi benim kolumun altından çıkıp annesinin göğsüne kapandı. Ezgi bir şey demeden ağladığından tüm meraklı gözler beni buldu.

"Ne olmuş?" diye sordu Orhan baba.

Başımı iki yana sallayarak, "Yolda gördük," dedim. "Emre'nin birine borcu varmış sanırım. Karşılığında da..."

Benim cümleyi tamamlamama gerek kalmadan, "Şerefsiz," diye yükseldi Orhan baba. Yüzü kıpkırmızı olmuş durduğu yerde duramazken, "Hadi, içeri geç baba," dedi Elif abla. "Geçelim de konuşalım."

Geçtik. Ezgi'ye zar zor bir bardak su içirirken bize anlattıklarını evdekilere de anlattı ve herkesin tansiyonu yerinden fırladı. Akın'ın da gittiğini öğrendiklerinde herkes bir telaşa büründü. "Ben gideyim," diyerek Orhan baba oturduğu yerden aniden fırladı. "Bunlar oğlumun da başını belaya koyarlar."

Adımları hızlıca odanın dışına giderken, "Hey Allah'ım, hey Allah'ım... Bitmedi sınavım," diye söyleniyordu ki telefonu çaldı. Gecenin bu vakti çalan o telefondan hayır beklenmezdi. Öyle de oldu. Yüreğim ağzımda, elim karnımda telefonun sesiyle ayaklandığımda Orhan baba, "Efendim," diye açtı telefonu.

Sonrası buz gibi bir ifadeyle olduğu yere çökmesinden ibaretti. Telefon elinden kayar gibi usulca kenara düşerken bakışları bizim üstümüzde mekik dokudu. "Emre," dedi ve durdu, benim göğsüm sıkıştı. "Emre vurulmuş." Sonrası benim çöküşümdü. "Akın tutuklanmış."

Ninova

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Göğsümde öylesine bir ağırlık var ki sanki tüm dünyanın yükü omuzlarıma çökmüş gibi hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve ben nefes almakta zorlanıyorum. Elim istemsizce karnıma gittiğinde düşünmek istemesem de düşünmek durumunda kaldım ve bana en kötü senaryoları yazan bir zihne sahiptim. Bebeğimizi onsuz büyütmek zorunda kalırsam düşüncesi, geleceğin belirsizliği, Akın'ın başına ne gelecek endişesi... Hepsi üzerime çökmüştü ve sanki ben altında kalmışım. Aklımdan geçen onlarca şeyin arasında Akın başrol olduğunda fark ediyordum aile olduğumuzun gerçekliğini, geri kalan her şey önemsizleşiyordu. Öyle çok seviyorum, öyle korkuyorum ki... Akın'ı kollarımın arasına alıp saklama isteği içimi sızlatıyor, olduğum yerde kıvranıyorum. Dualarım, umutlarım, kelimelerim çaresiz kalıyor. Bir umuda, sevgiyle sarılmış bir umuda ihtiyacımızın olduğunu bildiğimden geçmişten aklımda kalan "Çocukların duası kabul olur," cümlesi düşüyor o an zihnime. Bebeğimize babasına dua etsin diye için için yalvarıyorum. Bir koltuğun köşesinde, herkes bir telaş hâlindeyken zihnim onların tüm seslerini kapatıyor. Akın belki de o demir parmaklıkların arasında ve ben yüreğimdeki bu ağırlıkla bir başımayım. Bir tan vaktinde sessizliğin içinde yankılanan düşünceler korkularımı

besleyip duruyor. Geleceğin belirsizliği, beni karanlık bir labirentin içinde dolaştırıyor ve benim her bir anında nefesim kesiliyor. Yüreğimdeki yangın sessizce yanıp tükenirken umut kıvılcımlarını da yitirme korkusuyla derin bir nefes çekerek doğruluyorum olduğum yerden.

Elim boğazımda, sanki nefesim kesilmiş gibi, "Yok," dedim. "Yok, olmaz. Benim gitmem lazım. Benim... Benim Akın'ı görmem lazım."

Attığım bir adımın yeri ayaklarımın altından çeker gibi olmasıyla dengem sarsılınca, "Leyla..." diyen o sesi işittim önce. Elif ablanın bir eli sırtıma, bir eli koluma destek olduğunda anca durabildim olduğum yerde. "Abla..." dedim ağlamak için zor tuttuğum çenem titrerken. "Akın..." Etrafın bulanıklaşmaya başlamasıyla, "Benim..." dedim ne diyeceğimi bilmeden. "Ben bir göreyim."

Cümleler anlamını tam bulamasa da tek bir sonuca varıyor: Akın'ı görmek. Görmezsem ayakta kalamazmışım gibi hissettiğimden bir kez daha adımımı atmak isteyişim Elif abla tarafından kesiliyor.

"Leyla sen hamilesin. Gel ablacığım şöyle," diyerek beni tekrar koltuğa çekmek isteyişine çaresizce bakarak karşılık vermekten öteye gidemiyorum.

"Abla, lütfen," dedim koluna can havliyle yapışır gibi. "Bir kere göreyim. Ben öğrenirim ne olduğunu. Hem öyle olmamıştır belki. Akın yapmaz ki bir şey. Yapmaz. Bebeğimiz var ya bizim..." Öyle çok tutundum ki bu düşünceye umudum o kıvılcımdan alev aldı, gözlerime parıltısı düştü. "Bebeğimiz var abla bizim. Biz konuştuk. Artık birbirimiz için adımlar atacağız dedik, bebeğimize iyi bir hayat vermek için çok güzel bir aile olacağız dedik. Yapmaz ki Akın. Yapmaz. Yapmaz, değil mi abla?"

Her ne kadar inansa da insan bir onay almadığı müddetçe kendini kandırmayı bile başaramıyordu. Son cümlem, sanki cevap ondaymış gibi medet arayışım Elif ablanın birkaç damla yaşının düşmesine sebep oldu. Cevap veremedi, gözyaşları benim

CamScanner ile

umudumun ateşini söndürdü, yutkunamadım. Onların tanıdığı Akın belki de yapardı ama onların tanıdığı Akın değildi artık o. Artık başkaydı. Onlar tanımadığından, bilmediğinden, değiştiğini fark etmediğinden göremiyorlardı ama ben biliyordum. Yapmazdı. Bir cana kıyıp da beni de, canıma can olanı da bırakmazdı. Onların cevabı beni tatmin etmeyi geçtim, hâlleri tavırları daha da öfkelenmeme sebebiyet verdiğinden tekrar ve daha kararlı bir şekilde, "Ben gidiyorum," diyerek ayaklandım.

Elif abla tutmak istedi, elimle durdurdum. Bakışlarımda net ve öfke dolu bir ifade vardı. Onun durduramadığı o yerde Orhan baba öne geçerek, "Kızım, otur sen," dedi. "Ben çıkıyorum zaten şimdi." Üzerine ceketini giyiyor, etraftan cüzdanını, telefonunu, anahtarlarını topluyordu. "Haber ederim ben zaten size." Tüm ev bitik bir hâldeyken, "Telaş etmeyin siz," dedi anlamsızca. "Bir şey yoktur Allah'ın izniyle. Ben gidip bakacağım şimdi."

O an ne Ezgi'yi gördü gözüm ne de Nuran anneyi. Tek bir konuya odaklı olduğumdan, "Geleceğim ben de," dedim aynı kararlılıkla. "Beni tutamazsınız burada. Sen almasan da çıktıktan sonra peşinden çıkacağım Orhan baba. Durmam, beklemem ben burada."

Akın da olsa beklemezdi. Dakikalarımı burada harcayışım bile vicdanıma yüktü. Kendimi toparlama sürecime bile ah ettim. Ben neden duyduğum ilk an, hatta o çıkarken peşinden gitmemiştim? Ne oldu da basiretim bağlanmıştı, anlam veremedim. Orhan baba bana bakıp tereddütte kaldıktan sonra gideceğimi bildiğinden sanırım içine sinmese de, "İyi, gel madem," dedi eliyle hadi dercesine.

Ben öyle deyince diğerleri de cesaret bulmuş gibi, "Biz de gelelim," diye atılsalar da Orhan baba daha katı bir sesle, "Oturun siz," dedi. "Bir dünya kalabalık gidilir mi şimdi oraya? Arayacağım dedim işte ben."

Geride kalanlar için bir çabam olmadı. Orhan babadan önce arabaya doğru koşup kapıları açmasını bile zar zor bekledim. Peşimden koşar adım o da çıktığında onun kullandığı o araba

CamScanner ile tarandı

kısa süre içinde hareketlendi. Gökyüzünü saran mavilik içime umut olurken kasvetim de gecenin karanlığında yok oldu sanki. İçimden bir ses, "Bir şey yok, olmayacak," dedi ve ben ona inanmayı seçtim. Ellerimi birbirine kenetlemiş bir hâlde, dilimde dualarla, sessizce bitirdik yolu.

Karakolun önüne geldiğimizde kapı önünde büyük bir kalabalık yoktu. Orhan babanın park etmesinin ardından karakola girdiğimizde memurları bilgisayar başında bulduk. Gözlerimiz tanıdık olan o yüzü ararken Orhan baba bir memuru durdurmuştu ki ben koridorun ilerisinde Akın'ı gördüm. Sandalyenin en ucunda oturmuş, kollarını dizlerinin üzerine koymuş karşısındaki o duvara bakarak kim bilir neler düşünüyordu. Ben ise o an ona sarılmaktan başka hiçbir şey düşünemedim.

"Akın," diyerek ona doğru koşmaya başladığımda Akın'ın önce bakışları beni buldu ardından çatık kaşlarla, "Leyla," diyerek ayaklandı ve benim ona varışımla beni sarması bir oldu. Kokusunu ciğerlerime için için çekerken arkamızdan gelen adım seslerinin Orhan babaya ait olduğunu biliyordum.

"Leyla," diyen elleri saçlarımı bulurken sesinin tonu oldukça yumuşaktı. "Niye geldin ki sen buraya? Gelecektim ben birazdan."

Sözlerinin bende yarattığı o bayram havasıyla geri doğru çekilirken ellerim omuzlarından düşmek istemedi. Yüzümde bayramlık çocuk sevinci, "Gelecek miydin?" diye sordum. "Yani sen..."

Ben cümlemi tamamlamadan, "Oğlum," dedi Orhan baba da yanımıza gelerek. "Seni tutukladılar dediler bana telefonda."

Akın'ın kaşları şaşkınlıkla çatılırken ben Orhan baba geldi diye kollarımı ondan ayırsam da o ellerimizi birbirinden ayırmadı. Yana düşen elimi elinin arasına aldı ve beni en yakınına çekti. Başımı ona doğru yaslarken buldum kendimi.

"Ne tutuklaması?" dedi aynı şaşkınlıkla. "İfade vermeye geldim ben."

"Emre vurulmuş," diye araya girdiğimde, "Evet," dedi Akın'da bana bakarak. "Ben oraya gittiğimde bunun dalaştığı adamlar

CamScanner ile tarandı

da oradaydı. Gitmeden polisi aramıştım ben zaten. Onlardan biri çekti vurdu. Polis de peşine geldi. Ben de orada olduğumdan ifade vermeye diye geldim."

"Akın Demirdağ..." diyerek içeriden çıkan polis memuruyla hepimiz oraya döndüğümüzde, "Sizin işlemleriniz bitti," dedi. "Yine bir durum olursa biz sizi ararız."

"Sağ olun Memur Bey," dedi Akın da. "Ne zaman, ne yapmamız gerekirse... Kolay gelsin size."

Polisin özgürsünüz onaylayışıyla, "Bitti mi yani?" dedim hâlâ inanamıyor gibi yüzümde şaşkın bir ifadeyle. "Bir suçun yok senin değil mi? Sana da kalmaz yani suç falan."

O kadar çok kurmuştum ki duyduğum ilk andan itibaren, şimdi tüm ihtimalleri de tek tek silmek istiyordum. "Yok kalmaz," dedi Akın gülerek. O gülünce tüm defterler kapandı bitti. "Emre yaralanmış zaten. İfadesini de vermiş anlatmış olanı biteni. Bizlik bir şey yok."

Elimi kalbimin üzerine koyarak derin bir nefes aldığımda, "Çok şükür Allah'ım," dedim.

"Ee, hadi çıkalım madem şuradan," diyen Orhan babayla birlikte o önde, biz hemen arkasında yürümeye başladığımızda Akın'ın gözleri üzerimdeydi ve elinin sırt kısmı yanağımı okşadığında, "Betin benzin atmış," dedi. Sözleriyle birlikte de yüzü düşer gibi oldu.

"Ee, aklımızı aldın çocuk," dedi Orhan baba önümüzden gitmesine rağmen duyduğunu belli ederek. Dışarı çıktığımızda masmavi gökyüzü ve bahar gibi bir hava bizi karşıladı. "Ömrümüzden ömür gitti vallahi."

Arabaya binerken Akın öne geçmişti, ben arkaya. "Size kim haber verdi ki?" Yine geldiğimiz gibi Orhan babanın şoförlüğünde geri dönerken ben Akın'ın arkasında oturduğumdan iyice öne doğru sokuldum varlığını, kokusunu hissetmek için. Öyle çok korkmuştum, öyle çok kurmuştum ki... Birkaç saat bana bir asır gibi gelmişti. O da bu endişemi, bu doyamama hâlimi görünce elini kapı tarafından arkaya doğru uzatarak karşılık verdi. Eli bacaklarımın üzerine doğru denk geldiğimde parmaklarımı

CamScanner ile tarandı

avuç içine bıraktım. Parmak uçlarımla avuç içini sevdim. Sıcacıktı. Hep sıcacık kalsındı.

"Yasin aradı beni," dedi Orhan baba eve doğru arabayı sürerken. "Seni görmüş. Sonra Emrelerin evin oraya gittiğinde Emre'nin vurulduğunu falan öğrenmiş. O dedi bize, götürüyorlardı senin oğlanı tutuklamışlar diye."

"Namaza gidiyordu herhâlde. Ben polis arabasındayken göz göze geldik de hiç aklıma gelmedi size haber vereceği."

"Ee, insan haber vermez mi be oğlum!" dedi Orhan baba hafif bir sitemle. O an bana da dank edince tırnaklarımı avucunun içine batırdım. "Evet," dedim öne doğru çıkarak. "İnsan aramaz mı, haber vermez mi hiç? Öldük öldük dirildik."

Canının acıması beklediği bir şey olmadığından tırnaklarımı batırışıma tepki olarak babasının yanında bağırmayı yedirememiş muhtemelen yerinde doğrularak karşılık verdi. "Aklıma gelmedi ki o an, ne bileyim," dedi mahcup bir sesle. "Bu kadar çabuk haber alacağınızı da düşünemedim." Sonra da elini çekmek bir yana dizime dokunarak parmaklarıyla kaşır gibi bir sertlikle az önce tırnak batırışıma tepki verdi. Parmaklarımı parmaklarının arasında salındırdığımda duruldu sadece. Gerçekten kızdığımı, kırıldığımı, ondan uzaklaştığımı düşündüğünden olsa gerek ona bir tepki verene kadar çekmedi kendini içinde bulunduğumuz anda bile. Öyle güzel sevmekti onunki.

"Neyse..." dedi Orhan baba eve doğru yanaştığımızda. "Bu da geçmiş gitmiş oldu başımızdan. Daha konuşmaya lüzum yok."

Araba kapının önüne yanaştığında ve teker teker indikten sonra Akın yol boyunca bırakmadığı elimi sadece kapıdan indiğimiz süreçte bıraktı. Sonrasında yine elimi tuttu ve beni kendi önüne katarak bahçeye soktu. Apartmanın kapısı daha biz çalmadan açıldığında, "Oh, Allah'ım," dedi Nuran anne ellerini göğsünün üstünde bağlayarak. "Şükürler olsun sana dualarımı karşılıksız koymadın."

Nuran annenin Akın'ı sıkı sıkı sarmasının ardından Elif abla, "Geçmiş olsun," dedi. "Ne oldu? Geçin içeri de anlatın."

CamScanner ile tarandı

Akın ise içeri girmekten geri durarak, "Benlik bir şey yok," diyerek kestirip attı. "Emre'nin dalaştığı adamlar vurdu. Ben oradayım diye ifade verdim sadece."

"Ee, niye bize tutuklandı dediler o zaman?" Herkes yüzü gözü şiş bir hâlde, yorgun ve uykusuz duruyordu ama Akın'ın gelişi hepsini unutturmuştu. Ezgi ise en arkadaydı. Merakla, korkuyla Akın'a bakıyor ama bir adım atma cesaretinde bulunamıyordu. O adım atmadıkça da Akın'ın atmak gibi bir niyeti yokmuş gibi gözünü bile değdirmedi Ezgi'ye.

"Babam anlatır zaten size olanı biteni. Biz neredeyse hiç uyumadık. Siz de kötü gözüküyorsunuz. Geçti bitti her şey. Yatın, uykunuzu alın siz de. Sonra konuşuruz yine."

Akın elimi tutup, "Hadi Leyla," demişti ki, "Geçti mi gerçekten abi?" diye duyduğumuz o ses Ezgi'ye aitti. Akın arkasını dönmüştü fakat bir adım atamadan gelen o sese karşılıksız kalamadı. Tekrar döndüğünde Ezgi cesaret bulmuş gibi ileri doğru bir adım attı. Zar zor yutkunurken, "Geçti mi, bitti mi her şey? Aramızdaki kırgınlık da ama... O da bitti mi?"

Ezgi'nin cevap arayan o sudan çıkmış hâllerine Akın dik bir duruşla karşılık verdi. "Sen iyi olursan, mutlu olursan, yaptıklarından ders çıkarırsan o da biter bir gün elbet Ezgi."

Ezgi'nin gözleri dolu dolu olduğundan Akın'ın mesafesi daha da çok ağlattı onu ve hıçkırıklara boğularak kollarını Akın'a doladığında, "Çok özür dilerim," diyerek ağlamaya başladı. "Böyle olacağını bilmiyordum."

Biz biliyorduk ve uyarmıştık sözlerinden ziyade ona sığınan kardeşinin yaralarını sarmakta buldu çözümü. Göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlayan kardeşinin gözyaşlarını usulca temizlerken, "Ne demiştik?" dedi. "İyi olursak, mutlu olursak geçer. Böyle ağlayarak değil."

Ezgi'nin gözyaşlarını temizleyip karşısına aldığında yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Ben senin iyiliğin için mücadele ediyorken seni karşımda görmek istemem," dedi açıkça. "Hayat senin hayatın. Bilmişlik taslamak değil yaptığım. Ben de geçtim o yollardan. Bana verilen nasihatlerin çoğu bana da sana

CamScanner ile tarandı

hissettirdiği gibi hissettiriyordu. Kendi hayatımın gidişatındaki kararları kendim vermek istiyordum. Sen de istiyorsun normal olarak ama başkalarının tecrübelerinden de, görüşlerinden de yararlanmak senden bir şey eksiltmez. Söylediğimiz her bir cümleyi düşmanınmışız gibi algılayarak inadına aksini yapma. Ben sana en başında da söyledim, hangi yoldan gitmek istersen git Ezgi. Hayallerinden vazgeçme ama bir hayalin olsun. Hayallerin seni ayakta durabilecek güçlü bir kadına dönüştürsün. Ben o yolların hepsinde sana tam desteğim. Arkandan çekildiysem bil ki o yolun seni kötü bir yere götüreceğini bildiğimdendir. Bugün yaşadıklarımız gibi. Senin evlenmek istemene destek olamazdım, olmam. Zamanı geldiğinde elbette ama o zamanın gelmediğini sen de en az bizim kadar biliyordun."

Ezgi'nin düşen yüzüyle birlikte haklılığını bildiğinden daha fazla devam etmedi Akın. "Senin bunların farkında olduğunu düşünüyorum artık," dedi uzatmadan. "Farkında olduğunu bana gösterdiğinde de seninle barışacağım." Ondan kaçan bakışlarını çenesinden tutup kendine kaldırarak mıhladı. "Anlaştık mı?" dedi baskın bir sesle.

Ezgi'nin yüzüne yansıyan o gülümsemeyle, "Anlaştık," dedi ve, "İyi bakalım," dedi Akın geri çekilerek. "Hadi, dinlenin siz de biraz artık."

Ezgi'yi azarlamak, kendini kötü hissettirmek yerine sarıp sarmaladılar ailece. Öyle güzel karşıladılar ki kendi hatasında kendisi ezildi Ezgi. Nicesi vardı dönecek kapısı olmadığını bildiğinden daha da kötü yollara sürüklenen, annem babam kızar düşüncesiyle bir başına mücadele eden... Ezgi şanslıydı ve sanırım, umuyorum artık o şansın farkındaydı.

Akın'ın kolları arasında merdivenleri usulca çıkarken başımı göğsüne yasladım. Evin kapısını o açarken neredeyse tüm yüküm de ondaydı ama bundan hiç rahatsızlık duymuyordu. "Öyle çok korktum ki," dedim iç çekerek. "Bu eve sensiz nasıl girerdim, bilmiyorum."

Beklemediğim bir anda beni kucağına alarak o eşikten kucağında geçirdi. Kulağıma doğru eğilerek, "O korkuları bu

CamScanner ile tarandı

kapının arkasında bırakıyoruz," dedi ayağıyla kapıyı kapatarak. "Yeterince yorucu bir gün geçirdin zaten." Burnu tenimi okşadı usulca. "Bir dünya yol gezdik gece. Sonra bir de yaşadığın stres..."

Kendine mi, bana mı kızdı bilmem ama yüzünün şekli değişti. Yatak odasına geldiğimizde beni yatağa oturttu. Önce pijamamın altını çıkardı ardından tişörtüme doğru uzandı. Çıkartması için ona yardım etmek adına kollarımı kaldırdım. "Korktum ne yapayım," dedim omuz silkerek. Üzerimdekini de çıkarıp yere attığında sadece iç çamaşırlarımlaydım. Pikenin altına girerken o da üzerini çıkarıyordu. "Hem bence bebeğimizin duası kabul oldu," dedim sabahın erken saatlerinde tekrar yatağa yerleşirken. "Belki de Emre ölebilirdi ve ifade veremediği için suç üstüne de kalabilirdi."

Akın o konudan çok başka bir şeye takılmış gibi yanıma doğru süzülürken bedeninin ağırlığı yatağı hareketlendirdi. "Bir de bebeğimize mi anlattın olanı biteni?" dediğinde gözlerinde kocaman bir ifade vardı ve ben bir yaramazlık yapmışım gibi dudağımı dişledim.

"Ne yapayım..." dedim kollarının arasına doğru gömülerek. "O dua ederse kabul olur diye düşündüm."

Sırtım göğsüne, kalçalarım kasıklarına sabitlenmiş hâldeydi. Ben güçlü kollarının arasında yatarken onun elleri de karnıma uzanıyordu. Dirseğinin üzerinde bana bakarken, "Ah Leyla..." diyerek iç çekti. Parmakları saçlarımı sevdi. "Gece saçlı güzel Leyla... Ben senden uzak kalacak şeyler hiç yapar mıyım? Bin kere düşünür, bir kere adım atarım. O adımı da senden tarafa atarım. Başka yol da yordam da yok ki bana senden başka."

Yüzüme düşürdüğü tebessümle kolunun üzerinden öptüm. "Olmasın," dedim sıkıca koluna sarılarak. "Yoksa ben de sen olmazsan yolsuz kalırım."

Akın'ın kolları arasında huzurla mayışmak için yer ararken kısa bir an sessizlikle daha da salındım. Zihnim kapanmadan önce, karnımda hissettiğim o dokunuşlarda son duyduğum Akın'ın nefeslerinin tenime vuruşuydu. "Özür dilerim,

CamScanner ile t

babacığım," dedi duyduğumu bilmeden fısıltıyla. "Seni de anneni de endişelendirmek istemezdim."

Konuşmanın devamını duymak için direnen kalbime uykum ağır geldi. Fısıltısının ninni gibi hissettirdiği o yerde uykuya teslim oldum.

Uyanışımın sebebi karnımdan gelen gurultular oldu. Sabaha karşı kalkıp koca bir köfte ekmek yemiştim aslında. Yetmemiş olmasını pek tabii anlayabilirdim fakat günlerdir açmışım gibi midemin kıvrandıracak seviyede kazınması asla anlayabildiğim bir şey değildi. İkidir Akın'ı uykudan uyandırışlarım yemekten ötürü olduğundan yine öyle olunca biraz utandım.

"Akın..." dedim hafifçe dürterek. Tek gözümü açıp baş ucumdaki saate baktığımda 15.00'i gösteriyordu. Akşamüzeri olmuştu neredeyse. Biz gecenin yorgunluğu, stresi derken epey uyumuş kalmıştık. Hafta sonu olmasının getirisiyle de çalmayan telefonlarla uykunun tadını derinlemesine çıkarmıştık.

"Hıh," dedi gözlerini açmadan. Tenine doğru iyice sokulduğumda kolları beni sarmak için hareketlendi. "Ben çok acıktım," dedim esneyerek. Ne uyku yetiyordu ne de yediklerim.

Sırtüstü dönerken ayılmak adına gözlerini tavana doğru dikti. "Ne yiyelim?" dedi o uyku mahmuru güzel sesiyle.

Kısa bir an düşündüm düşündüm ve, "Hani mahallenin aşağısında parkın yanında bir ceviz ağacı var ya," dedim aklıma gelen düşüncenin heyecanıyla. "Evden bir şeyler hazırlasak da orada yesek olmaz mı?" Üzerimdeki pikeyi ayaklarımla tekmelercesine atarken, "Hem çok sıcak," dedim. "Biraz serinleriz olmaz mı? Hava değişimi de olur. Bebeğimize de iyi geleceğini düşüyorum."

Çok fazla sebep saydığımı, "Niye bu kadar kendini yordun?" dedi gülümseyip ayaklanarak. "Gidelim desen yeterdi güzelim. İkna çabası neden?"

CamScanner ile tarandı

Sadece istememin yeterli olduğunu o an için unutmuş ama hatırlatmasının yarattığı o keyifle kalktım yataktan. "Bilmem," dedim çok uzatmadan. "Hazırlanayım ben de o zaman."

Akın giyinmeye başladığında ben önce tuvalete gittim, ardından çok ısındığım için hızlıca bir duşa girdim, saçlarımın nemini alarak toparladım ve dolabımdan rahat bir şeyler giyerek salona geçtim.

Onu giyinmiş bir hâldeelindeki çantayla beni bekler halde buldum. "Bunu aldım annemden," dedi piknik çantasını göstererek.

"İyi yapmışsın," deyip heyecanla mutfağa yöneldim. "Ne alalım sence yanımıza?" diyerek buzdolabının kapağını açtığımda, "Aperitif şeyler," dedi. "Peynir, zeytin, domates."

Akın'ın söylediklerini çantaya koyduktan sonra bir de ekmek ekledim. Domates ve salatalıkları yıkamadığım aklıma gelince onları çıkarıp yıkarken, "Meyve..." dedim sanki dünyanın en önemli şeyini unutmuşum gibi bir tepkiyle. "Meyve de alalım. Dolapta muz vardı. Koysana."

Akın dolaptan muzları alıp sepete koyduğunda, "Tatlı bir şeyler istiyor musun başka?" diye sordu. "Kurabiye varmış burada. Alayım mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladığımda kutudan aldığı kurabiyeden bir ısırık alıp kutunun kalan kısmını yerine bıraktı ve elindeki kurabiyeyi yemeye devam etti. "Termosa çay da yapalım," diyerek oraya yönelince ben de piknik için örtü ayarladım. Çantamızı dolu dolu hazırladıktan sonra kapıyı kilitledik ve arabamıza doğru yürüdük. Eşyaları bagaja yerleştirdikten sonra yola koyulduk. Bahar ayının o tatlı atmosferi arabanın içini sardığında fonda da yaza yakışır, hareketli bir şarkı çalıyordu. Çok geçmeden parkın yanına yerleştiğimizde bir sürü insan kendine yer bulmuş ve çimenlerin üzerine serilmişti. Biz de arabadan inip kendimize uygun gölge bir yer seçtiğimizde örtümüzü sererek yerleştik.

Güneşin ışıkları çimenlerin üzerine serilmişti ve iç ısıtan bir görüntü oluşturuyordu. Parkta koşuşturan çocuk sesleri ve

insanların şen kahkahaları... Akın piknik sepetini açmış içinden yiyecekleri çıkarırken elinden alarak yardım etmeye başladım.

O bardaklarımıza termostaki çaydan doldururken çantayı o yerleştirdiği için çantanın iç düzenine bile hayran kaldım. "Nasıl bu kadar düzenli olabiliyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Ben hazırlasam hepsini gelişigüzel tepmiştim."

Kapları boyutuna göre üst üste koymuştu ve meyveler yan tarafındaki boşlukta nizami bir şekilde konumlanmıştı. Bardaklar, tabaklar ve aldığımız diğer şeyler de küçücük çantanın içinde çok düzenli duruyordu.

"Alışkanlık," dedi duru bir sesle. "Çocukluğumdan beri dağınıklıktan çok hoşlanmam. İşimi başkasının yapmasını da sevmediğimden kendim hallede hallede düzeni öğrendim."

"Ben de evin en küçüğü olduğumdan..." dedim Akın'ın sandviçleri yapmasına yardım ederken. "Pek bir şey yapmadım. Çünkü ya annem ya ablam benim için yapıyordu. Annem beni küçük görüp hep ablama yükleniyordu."

"Sen de düzensiz değilsin ki," dedi Akın beni gözünde fazla büyüterek. "Bence yaptığın her şeyi kusursuzca yapıyorsun."

"Abart biraz daha," dedim gülerek.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak tenimde hissettiğim o serinlikle, "Bu havalara bayılıyorum," dedim.

Akın saçlarımdan bir öpücük alarak elime sandviçimi uzattığında, "Ben de senin havalarına bayılıyorum," dedi içimi götürürcesine.

Ona âşık âşık bakarken benim için hazırladığı sandviçi ısırdım. Etrafımızda koşturan çocukları izlerken çayımdan bir yudum aldım. "İki sene sonra burada böyle oturamayız," dedi Akın sessizliği bozarak. "Bizimki koşturur bizi peşinde."

Hayal etmesi bile tüylerimi diken diken etti, çok hoşuma gitti. Bizimki demesi ise karnıma bakmama sebebiyet verdi.

"İsim de düşünmek lazım," dedim konunun açıldığı o noktada. Bizimkiydi evet ama bir ismi yoktu henüz. Cinsiyeti de yoktu gerçi.

Ninova

CamScanner ile tarand

"Cinsiyetini öğrenelim de ondan sonra detaylıca araştırırız," dedi. Beni göğsüne doğru çektiğinde kendisi de ağacın gövdesine doğru yaslandı. İkimiz de sandviçimizi yerken o arada kendi elleriyle bana çayımı da içiriyordu.

"Akın," dedim sonra aklıma gelen bir şeyle. "Bir önemi var mı senin için?"

Bakışları merakla bana doğru kaydığında, "Neyin?" diye sordu.

"Cinsiyetinin," dedim ona doğru dönerek. "Bir önemi var mı?"

Cevabı çok netti ve bunu soruşuma bile içerlemiş gibi, "Sence Leyla?" dedi üzerine basa basa. "Sence var mıdır önemi?"

Başımı iki yana salladığımda, "Aynen öyle," diye karşılık verdi. "Senden benden bir parça olduktan sonra kızmış, erkekmiş hepsi başım gözüm üstüne."

Tebessümle yanağını okşarken, "O zaman öğrenmesek..." dedim. Bakışları tekrar anlamsızca çatıldığında, "Öğrenmeyelim," dedim tekrar. "Doğumda öğreniriz. Ne önemi var ki? O güne kadar ikimize de sürpriz olsun. Biz onu bebeğim diye sevelim. Hem erkek hem kız ismi düşünürüz öncesinde ya da o an karar veririz." Dizlerimin üzerine hevesle doğrularak, "Olmaz mı öyle?" diye sordum. Gözlerimin o parıltısı ona da bulaşmış olacak ki, "Olsun bakalım," dedi her şeye eyvallah dercesine. "O da dediğin gibi olsun."

Göğsüne doğru yaslandığımda kollarımı bedenine sardım. Güneş yavaş yavaş kaybolmaya dururken ceviz ağacının gölgesi iyice uzamıştı. Akın ile geçirdiğim huzur dolu anların tadını çıkararak uzandım onun yanına, onun göğsüne. Başım omuzundayken derin bir nefes alarak, "Hayat ne garip değil mi?" diye sordum. "Bir gün hiç ummadığın bir anda biriyle tanışıyorsun ve sonrasında hayatın tamamen değişiyor."

Saçlarımı okşarken gülümsediğini saçlarımın arasına karışan nefesinden hissettim. "Seni gördüğüm o gün Leyla..." dedi iç çekerek. "O gün hayatımın dönüm noktasıdır. Senden sonra,

CamScanner ile tarandı

senin anlam kattıklarından sonra, hayata anlam katılabildiğini öğrendiğimde her şey yerli yerine oturdu."

Gözlerimi kapatıp kokusunu derince içime çektim. "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum. Seninle paylaştığım, geçirdiğim her an geleceğe dair umutlarımı daha da güçlendiriyor."

O an bu söylediğim onda başka bir soru oluşturmuş olacak ki yüzüme bakarak içtenlikle sordu sorusunu. "Gelecekten ne bekliyorsun?" dedi merakla. "Aklındaki hayat nasıl?"

Ben biliyordum ki aldığı cevaba göre şekillendirmek için çabalayacaktı. Hafifçe bir tebessümle gözlerimi araladığımda, "Seninle, çocuğumuzla huzur dolu bir yuvada bir ömür geçirmek," dedim hiç düşünmeden. "Birlikte güzel anılar biriktirip, kocaman, sevgi dolu bir aile olmak."

Beni sıkıca sararken, "Seni öyle çok seviyorum ki," dedi doyasıya ama doyamayacağını bildiği derinlikte bir öpücükle. "Sen yanımda olduğun sürece atlatamayacağım hiçbir şey olamazmış gibi geliyor."

"Birlikte olduğumuz sürece öyle zaten," dedim ve ekledim. "Ben de seni öyle çok seviyorum çünkü."

Güneş tamamen batarken ceviz ağacının gölgesinde huzur dolu bir sessizlik hüküm sürdü ve biz birbirimizin tadını çıkardık.

Saatler ilerleyip de hava tamamen kararmaya durduğunda eşyalarımızı toplayarak eve varmıştık. Akın'la birlikte el ele, yavaş adımlarla bahçeye doğru yürüdük. Günün yorgunluğu yerini huzura bırakmıştı. Evimizin bahçesi, akşam serinliğiyle hafifçe sallanan çiçeklerle doluydu. Girişin hemen yanında Nuran annenin büyük bir özenle yetiştirdiği güller akşam rüzgârında tatlı bir koku yayıyordu etrafa. Bahçeye adım attığımızda Nuran annenin sesiyle karşılandık. Nuran anne ve Ezgi evin arka tarafındaki verandada oturuyordu. Elinde bir çay ve yüzünde huzurlu bir tebessüm vardı. Yanındaki Ezgi ise beni daha da şaşırttı çünkü elinde bir kitap vardı. Ara ara kitaptan gözlerini kaldırarak Nuran anneye bir şeyler diyordu.

CamScanner ile tarandı

"İyi akşamlar," diye seslendim yavaşça adımlarımızı oraya çevirerek.

Nuran anne bizi görünce daha da belirginleştirdi gülümsemesini. "İyi akşamlar çocuklar. Nasıl geçti pikniğiniz, eğlenebildiniz mi?"

Akın elini belime dolayarak gülümserken, "Bir dahaki sefere hep beraber gideriz," dedi.

"Ne iyi olur!" diye atıldı Ezgi heyecanla. Gözüm kitabın üzerinde kalınca, "Sen hayırdır?" diye sordum ve kitabı havaya doğru kaldırarak.

"Sınava girmeye karar verdim," dedi. "Eksiklerim var ama tamamlayacağım."

Şaşkınlıktan dudak bükerek, "Aferin sana," dedim. Sanırım bir şeyler yoluna girmeye başlıyordu.

Nuran anne yanlarındaki sandalyeleri bizim için açarak, "Gelin, oturun," dedi. "Ayakta kalmayın öyle."

Akın önce beni sandalyelerden birine oturup kendisi de yanıma geçti. Eli benim sandalyemin üzerinde kaldığında, "Ablam yok mu?" diye sordu içeri doğru bakarak.

Ezgi bir hevesle çaylarımızı doldururken, "Hazırlanıyor o," dedi. "Yarın için Trabzon'a bilet almış sanırım. Enişte min yanına gidecekmiş."

Ben Elif ablanın bizi de çağırdığını tamamen unutmuştum, daha doğrusu bunca telaşın içinde fırsat bulamayıp Akın'a söylemeyi unutmuştum. Şimdi ona Hakan enişte nin belirsiz olan durumunu da açıklayamayacağımdan, "Biz de gidelim mi?" diye atıldım birden. Elif abla alınmaz, kırılmaz, gücenmezdi ama benden bir şey istemişken onu tek bırakmak istemiyordum.

Bir anda böylesi bir hevesle ortaya atılışımı kimse beklemediğinden gözler üzerimde garip bir dokunuşla kaldı ve, "Ne işimiz var bizim Leyla oralarda?" dedi Akın isteksizce.

Yüzüm hemen aksi bir hâl alıp düşerken, "Gezeriz biz de," dedim tekrar ikna etme çabasıyla. "Çok durmaz, bir iki gün kalır döneriz."

"Hamilesin kızım sen," diyen Nuran anneyi Akın'da destekledi. "Katılıyorum. Bu sefer olmaz Leyla. Gitmeyelim biz."

CamScanner ile tarandı

"Lütfen..." dedim üstüne basa basa. Eğer gidemezsem, Elif ablayı yarı yolda bırakırsam içim bir an olsun rahat etmezdi. "Uçakla gideceğiz hem, bir şey olmaz ki. Doktoruma da sorarım olmaz mı?"

Telefonu elime alıp doktorun mesajlaşma ekranına girdiğimde evet desin diye gözünün içine bakıyordum. "Bu kadar çok mu istiyorsun sahiden?" diye sordu. Başımı evet dercesine salladığımda isteksizde olsa, "Sor madem," dedi. "Ama ufacık bile bir şüphe görürse gitmende, gitmeyiz, haberin olsun."

"Tamam," diyerek telefonuma sarıldığımda doktoruma mesaj attım ve kısa bir süre sonra, "Gidebilirsin," karşılığını aldığımda telefonu Akın'ın gözüne sokarcasına doğrulttum. Sevinç dolu seslerimin sebebi Trabzon'a gitmek değildi esasında, Elif ablayı yalnız bırakmayacak olmamdı.

"Bu kadar istekli olman da ne bileyim," dedi Ezgi şaşkınlıkla. "Gören de ilk defa gezmeye gidiyorsun sanır."

O sırada kucağında Asaf ile bahçeye çıkan Elif abla, "Neşeniz daim olsun," diyerek geldi sofraya. "Neye seviniyorsunuz böyle?"

Elindeki sıcak kek tabağını sofranın ortasına bıraktığında Ezgi onun da çayını doldurdu. "Yarın biz de seninle geliyoruz," dedim.

Elif abla bunu beklemediğinden şaşkın gözleri üstümde kalınca önceki konuşmalarımıza ithafen gözlerimi kırpıştırdım. Bana doğru eğilerek, "Leyla..." dedi fısıltı gibi. "Mecbur hissetme kendini."

Başımı iki yana sallayarak, "Geleceğiz," dedim. "Saat kaça almıştın biletlerini?" Sesim daha güçlü bir hâl alırken telefonumu elime aldım. "Ben de aynı uçağa alayım biletlerimizi."

Elif ablanın yüzündeki huzursuzluk herkes tarafından okunuyordu ama kimse dillendiremiyordu. Ben uçak biletlerine bakarken, "Ver bana," diyerek telefonu eline aldığında o bizim biletlerimizi halletti, biz de Akın ile kucağıma bıraktığı Asaf'ı sevmeye başladık.

"Büyüdün mü sen?" diye sordu Akın ona doğru eğilerek. "Daha geçende doğmadın mı oğlum sen? Ne ara kocaman oldun?"

CamScanner ile tarandı

Onların bu hâlini görünce içimde tarif edilemez bir sevgi hissettim. Asaf'ın küçük parmakları Akın'ın parmağını tutmuştu.

Elif abla, "Hallettim," diyerek telefonu masanın üzerine bıraktığında göz göze geldik. Masadaki kimse anlamadı ama biz yarının endişesini birlikte göğüsledik.

Uçaktan indikten sonra Trabzon Havalimanı'nın serin esintili havası yüzümüze çarptı. Akşam çökmek üzereydi, gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve denizden gelen hafif tuzlu koku etrafımızı sarmıştı. Elif ablanın yüzündeki gergin ifade yolculuğun başından beri aynıydı. Akın her şeyden habersiz ama hisseder gibi yanımızda yürürken Elif ablanın da içinde fırtınalar koptuğunu biliyordum.

Nasıl olduğunu sormak istedim ama yüzündeki ifadeden bu sorunun yersiz olacağını anladım. Sessizce havalimanı çıkışına doğru ilerledik. Akın bagajları toplarken Elif abla ve ben biraz gerisinde kaldık. Elif ablanın gözleri sürekli olarak telefonunda, mesajlar ve aramalar arasında gidip geliyordu. Geldiğimizi haber vermemişti ama bir yanı da sanki haber vermek ve göreceklerini gizlemesine sebep olmak istiyordu. Parmakları kararsızlığının siniriyle ekranı kaydırırken yüzündeki gerginlik iyice belirginleşti ve kucağındaki Asaf'ı alarak, "Abla biraz rahatlamaya mı çalışsan?" diye sordum alçak bir sesle. "Akın fark edecek. Hiçbir şeyden haberi yok. Hem belki sandığın gibi de değildir."

Elif abla derin bir nefes alarak, "Haklısın haklısın da," dedi çaresizce. "Ben içimdeki bu sıkıntıyı atamıyorum Leyla. Şüphelerim doğru çıkacakmış gibi hissediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Akın bagajları arabaya yükledikten sonra bize dönüp, "Artık eve geçelim ve dinlenelim," dedi yorgun gibi. "Asaf ayrı perişan oldu, siz ayrı." Asaf uçakta bir an olsun durmamıştı ve biz nasıl susturacağımızı bilememiştik. İndikten sonra biraz durulmuş

CamScanner ile tarandı

olsa da kucağımdaki gerginliğinden sakinleşemediğini anlıyordum. Belki de o da hissediyordu annesinin hâlini.

Arabaya binerken Akın'ın bilmezliği ve Elif ablanın gerginliği arasında sıkışıp kalmıştım. Elif ablanın sessizliği ve gerginliği Akın'ın da hissetmesine sebep oluyordu. Akın'ın gitgide kararan bakışları ve sessiz ifadesi beni daha da gerdi. Ne zaman Elif ablaya dönsem yüzündeki gergin ifadeyle karşılaşıyor ben de geriliyordum. Bir ara bana dönüp gözleriyle sanki yardım ister gibi baktı. Sonra da dayanamayarak, "Leyla, sen olsan ne yapardın?" diye fısıldadı Akın duymadan.

Benim verebilecek onu tatmin edici bir cevabım olmadığından çaresizce dudak büktüm. "Bilmiyorum abla," dedim. "Bu çok zor bir durum. Tek diyebileceğim ben hep senin yanındayım. Ailen de öyle. Sakın unutma, olur mu?"

Elif abla başını sallayarak camdan dışarıya döndüğünde taksicinin radyoyu açmasıyla sessiz yolculuğumuz devam etti. Elif ablanın gerginliği arabanın içinde hissedilir bir ağırlık yaratmıştı ve sonunda Hakan abinin ailesinin evine vardığımızda hava iyice kararmıştı.

Tek tek indik arabalardan. Akın bagajları aldığında karşımızdaki eve baktık. Eve doğru yürürken Elif ablanın adımları ağırlaştı. Kapıya yaklaşırken içinde biriken tüm endişeleri yüzünden okuyabiliyordum. Eli kapıya gitti, geri çekildi. Bunu kaç defa tekrarladı bilmiyorum ama Akın'ın, "Ne bekliyorsun?" demesiyle eli kapıya vuruldu.

Kalbim göğüs kafesimi parçalarmışçasına atarken onunki ne hâldeydi kim bilir. Asaf'ı daha fazla taşıyamayacakmış gibi hissettiğimde hızlıca kucağıma aldım ve o an kapı Hakan abi tarafından aralandı. Yüzünde kireç gibi bir ifadeyle, "Elif," dediğinde kapıyı tamamen açamadı bile. Bir kapının iki ayrı tarafında kaldıklarında arkasından bir kadın belirdi. "Kim gelmiş?" diye sordu ve o an Elif ablanın yıkılışını gördüm. Sevde tam karşısında, Hakan abinin yanındaydı.

Bir kadının düşebileceği belki de en kötü hâldi Elif ablanınki. Sevdiği, güvendiği, ben bununla bir ömrü bitiririm dediği adamı karşısında başkasıyla görmek...

Ne yapacağını bilemedi. Böyle bir şeye insan nasıl bir tepki verirdi? Ben olsam ne yapardım mesela? Tutar saçından başından yolar mıydım, yoksa hiçbir şey demeden çeker gider miydim? Sonra bunu düşünmek bile bir hayli kötü hissettirdi bana. Kendimden, bunu yakıştırmaya çalıştığım adamdan utandım. Ne bileyim. Ben öyle çok güvenmişim, öyle sevmişim ki düşüncelerimde ona toz bile konduramadım. Bakışlarım Akın'ın üzerine doğru kaydığında yüzünde içinde bulunduğumuz durumun şaşkınlığını yaşadığını gösteren bir bakış vardı.

"Ne oluyor burada?" diye soran da o oldu zaten. O an bakışlarım Elif ablaya kaydığında sanki donmuş bir andan onu çıkaran Akın'ın sesi olmuştu. Kilitlenip kalışının ardında hissettiği o ağır yük öylesine ağır gelmişti ki düşüp kalacak sandım. Olduğu yerde sendeledi, kapı eşiğine tutunmak istedi lakin onu bile kendine yabancı, hain olarak gördü. Birinin yardımına ihtiyacı olduğunu anladığım o an bana dayanması için ona doğru yanaştım. Koluna doğru girdiğimde kucağımdaki Asaf da mızırdanmaya başlamıştı. Hissediyordu ve hissettiği şeyler hoşuna

CamScanner ile tarandı

gitmiyordu. Elif ablanın bakışları usulca bana döndüğünde gözleri dolu doluydu ve, "Sevde," demişti sadece fısıltı gibi. Devam etmemişti. Ben anlamıştım zaten öncesinde de. Anlattıklarından, görünce yıkılışından. Onlar bunu yapmaktan bile çekinmedi ama Elif abla düşündüğü şeyin doğru çıkıyor oluşundan utandı. Bana yaslanışından dermanı olmadığını anladığımda Akın alamadığı sorunun cevabını, "Pek de iyi şeyler olmuyor sanırım," diye tamamladı.

Sesinin tonu bir hayli baskınken, olduğu yerde doğrulunca da büyüyen devasa bir bedene sahipti. Ablasının arkasında dimdik durduğunda gölgesi ikimizin de üzerini kapattı.

"Elif..." dedi Hakan öne doğru bir adım atarak. "Ben... Ben seninle konuşmaya gelecektim."

Sesindeki tonda pişmanlık yoktu, suçluluk yoktu, telafi etme zaten olmazdı ama onun içinde bir çaba yoktu. Gelecektim deyişi sanki Sevde'yi anlatacaktım ama ondan vazgçemeyecektim der gibiydi.

Hakan abinin annesi de onların arkasında, "Ne olu-" diye belirdiğinde sorusunu tamamlamasına gerek kalmadı. "Elif," dedi mahcup bir ifadeyle. O da gerisini getiremedi. Elif abla olduğu yerde doğrulurken Sevde'nin Hakan'ı tutan eli yavaşça yere düştü ve, "Ben bilmiyordum en başta," diye girdi söze. "Boşandınız sanmıştım."

İşte o cümle Akın'ın her şeyi net bir şekilde anlamasına ve ortalığın birbirine girmesine sebebiyet verdi. "Ulan sen..." diye başlayan cümle bavulları yere atıp Hakan'a yumruğu geçirmesiyle son buldu. "Senin ben gelmişini, geçmişini, ecdadını..." Hakan'ın yere düşmesi, Akın'ın durmayıp üzerine çıkıp attığı yumruklar, Elif ablanın onu tutmaya çalışması, kucağımda Asaf ile birlikte müdahale edemediğim için sadece, "Akın!" diye bağırıp çağırıp sesimi duyurma telaşım, Hakan'ın annesinin ve Sevde'nin onları ayırmaya çalışırken attığı çığlıklar... Hepsi birbirine girdi. Komşuların toplanması da an meselesiyken, "Yeter," diye bağırdı Elif abla.

CamScanner ile tarandı

Elif ablanın çığlığıyla birlikte Asaf katıla katıla ağlamaya başladığında öyle bir hışımla Akın'ın kolundan çekti ki öfkesinden aldığı güç bir hayli fazlaydı. "Yeter!" diye bağırdı tekrar geri çekilerek. "Allah aşkına durun!"

Akın nefes nefese Hakan'ın üzerinden kalktığında kolundan tutup hızlıca yanıma doğru çektim. Kalbim yerinden çıkacakmışçasına atıyordu, Akın'ın gözünde dinmeyen o öfkeden korkuyordum. Başımıza, başına bir iş gelmesinden korkuyordum. Hakan yerden kalktığında yüzü gözü kanlar içindeydi. Annesi ve Sevde onunla ilgilenirken suçlu olduğunu bildiği için ağzını bile açmadı.

"Sen var ya," dedi Akın atamadığı öfkesiyle. "Sen ne biçim herifsin! Daha senin oğlunun kırkı yeni çıktı sayılır şerefsiz!"

Hakan'ın bakışları Elif ablanın üzerindeyken, "Yapamadım," dedi nefes nefese. Ben bir yandan Akın'ı zapt etmek için önünde durmaya çalışıyordum. "Denedim ama..." dedi yine aynı nefes nefese. "Unutamadım ben. Sen de burada benimle yapamayınca..."

"Gitti zaten ben de tekrar ona mı döneyim dedin?" diye tamamladı Elif abla. "Peki neden?" diye sordu tekrar büyük bir öfkeyle dimdik karşısında durarak. "Neden karşıma geçip de ben onu seviyorum, senden ayrılmak istiyorum diyecek kadar cesaretli olamadın? Neden korkak gibi sakladın, saklandın?" Sonra sesi olabildiğince yükseldi, "Ya her şeyi geçtim," diye bağırdı. "Neden bir çocuk yaptık biz? Madem sen onu unutamadın, biz neden bir çocuk yaptık! Benim günahıma girdin madem, kendi çocuğunun günahına neden girdin!"

"Yoktu," dedi Hakan öfkesine karşı bir yükselişle. "O zaman yoktu."

"Ulan hâlâ!" diyerek Akın'ın aramızdan sıyrılıp attığı tek yumrukla Hakan'ın yere düşmesi bir olmuştu. Hakan'ın annesi araya girmese, Elif abla Akın'ı çekmese muhtemelen çok daha fazla üzerine gidecekken katılarak ağlayan Asaf'ı nasıl sakinleştireceğimi bilemedim. Şimdi şurada ben de onunla birlikte katıla katıla ağlamak üzereydim.

CamScanner ile tarandı

Yine curcunalı seslerin arasında bu sefer sesi çıkan Sevde oldu. "Haberim yoktu başta," dedi Elif ablayı kendisine muhatap bilerek. "Bana boşanma sürecinde olduğunuzu söylemişti."

Hakan bu sefer ayağa kalkacak dermanı bile bulamazken iki kadın karşılıklı kalmışlardı. "Başta," dedin diye devam etti Elif abla. "Sonra öğrendiğinde peki? Bu kapıyı çaldığımda seni burada bulduğuma göre çok da fark etmemiş senin için."

Elif ablanın kendinden emin o duruşu, tek bir bakışı bile Sevde'yi ezip geçerdi.

"Öğrendiğimde çok kızdım, terk etmek istedim. Ben de başka bir kadına bunu yapmak istemezdim. Gerçekten," dedi samimiyetten uzak olduğunu hissettiğim bir hâlde. "Hele hamile olduğunu öğrenince..."

"Biz seni hiç istemedik ki zaten," diye olduğu yerden oğlunun yanından kalkan kadının yüzünde haklıymış gibi bir öfke vardı. "Biz kaç kere dedik Hakan'a evlenmeden at nişanı diye. İnat etti durdu. Sen bizim buralara uyum sağlayamazdın. Sağlayamadın da zaten. Ne oldu? İki güne kocanı bırakıp ananın evine döndün."

"Teyze," dedi Akın araya girerek. Bakışlarındaki o sert ifade, sesindeki tok ton evin duvarlarına çarpa çarpa döndü. "Kadınsın, büyüğümsün diye ses etmiyorum ama sen benim ablama böyle konuşamazsın."

O uyarıcı ifadesini bedeni de destekler gibi Elif ablanın önüne geçtiğinde, "Akın," demişti ki, "Gidiyoruz," dedi Akın kestirip atar gibi. "Neyini konuşuyorsun sen daha?"

Elif ablanın bakışları Sevde ve Hakan'ın üzerindeyken, "Boşuyorum seni," dedi kararlı bir ifadeyle. Gözünün ucunda duran yaş silinip gitmiş, merhametten bir hayli uzak öfkeli bir kadına dönüşmüştü. "Söylediğin yalanı gerçeğe çeviriyorum."

Hakan'ın şaşkın bakışları Elif ablayı bulduğunda duvardan destek alarak ayaklanmaya çalışırken Elif abla devam etti. "He, sanma ki öylece hemen bitecek bu iş. Benden, oğlundan çaldıkların için bu zamana kadar geceni gündüzüne kattığın her şeyi bir bir alacağım senden."

CamScanner ile tarandı

Elif ablanın öfkesine Hakan, "Saç-saçmalama Elif." Diyerek titrek bir sesle karşılık vermişti. "Öyle her şey olmaz." Paniği yüzünden okunurken ileri doğru bir adım atmaya çalıştı.

"Ya seve seve ya..." dedi beklemediğim bir öfkeyle. "Donuna kadar almazsam ben de Elif değilim."

Hakan'ın o çok sevdiği aşkı paranın lafını duyunca bir anda yalan oluvermiş gibi aklına gelmeyen çocuğu geldi ve, "A-Asaf." dedi. "Asaf için konuşmamız-"

Tam Asaf'a yani bana doğru bir adım atmıştı ki Akın sadece elinin tersiyle geri doğru ittirerek, "Bas geri," dedi. Yüzündeki o umursamaz ifadede Hakan abi ne yapacağını bilemedi. Akın'ın gazabından korktuğundan bir adım daha atmaya cesaret edemedi.

"Bunca zaman düşünmedin," dedi Elif abla aynı kararlılıkla. "Bu zamana kadar oğlum demedin, aramadın, sormadın. Şimdi de deme. Zaten istesen de dedirtmeyeceğim sana. Oğlunu sana göstermeyeceğim Hakan." Elif ablanın son cümlesi Hakan'da da annesinde de bir deprem etkisi yarattı. İfadeleri dondu kaldı.

"O bizim-" diye araya giren annesine, "O sizin hiçbir şeyiniz değil," diyerek karşılık verdi Elif abla. "O sadece benim oğlum. Büyüyüp her şeyi anlayabileceği yaşa geldiğinde babasının bize neler yaptığını bir bir anlatacağım. O zaman görüşmek isterse kendi görüşür ama o zamana kadar sana oğlunun yüzünü asla göstermeyeceğim."

Hakan'ın tekrar adım atmak istemesiyle Akın önüne doğru geçti. Elif ablanın görüş alanında sadece Sevde kaldı ve son sözlerini ona bakarak etti. "Öyle büyük ah ediyorum ki bu kapıda, bir gün bile gün yüzü göremeyin. Benim oğlumun gözünden dökülen her bir damla yaş size bin dert olarak geri dönsün."

"Elif," diye bağıran Hakan, Akın'ın önünde duvar olan bedeninden sebep ona ulaşamadı. "Sana ihtiyaç yok," dedi Akın da küfür gibi. "Varlığından ne hayır gördük ki yokluğuna yanalım? Ben yeğenime hem dayı hem baba olurum. Sen kendi selametin için bir daha bizim kapımızın önüne bile uğrama."

CamScanner ile tarandı

Elif abla bir hışımla dönüp Asaf'ı kucağına aldığında adımları oldukça kararlı, büyük ve dikti. Asaf ile birlikte kuracağı o yeni dünyaya ayakları sağlam basa basa, anneliğinden aldığı gücüyle yürüdü. Hemen arkasında da ben ve bizim arkamızda Akın'ın dağ gibi üzerimize oluşturduğu gölgesi vardı. Aile her şey demekti ve biz koşulsuz şartsız birbirimize güvenebileceğimiz bir aileye sahiptik.

"Tamam mıdır Leyla?" diye sordu Akın son kez elli kez fikir değiştirmemin üzerine. Sesindeki o tamam mıdır sorusunun baskısı artık tamam olsun anlamını taşıyordu.

"Tamam," deyip gülümsedikten sonra derin bir nefes alarak "Yürü o zaman." diyerek hızlıca fikir değiştirmemem için beni önüne katarak ilerledi. Bir hafta geçmişti biz Trabzon'dan döndüğümüzden beri. Akın'ın dükkânının yakınında bir ev bulmuştuk ve benim içime bir hayli sinmişti. İki katlı, beyaz boyalı, ahşap kaplamalı müstakil bir evdi. Geniş bir bahçeyle çevrili oluşu gördüğüm ilk an cennetteymişim hissi yaratmıştı. Evin girişini süsleyen patikadan geçerken sol tarafında büyükçe bir limon ağacı görmek ise beklemediğim bir şeydi. Altındaki ahşap küçük bankın üzerinde öyle güzel hayaller kurdum ki. Evin genişçe bir terası vardı. Terası pergolalar kapatıyordu ve o pergolaları sarmaşık güller sarmıştı.

Bizden önceki ev sahibi yaşlı bir teyzeymiş ve o öldükten sonra ev oğluna kalmış. Oğlu da buralarda yaşamadığından evi kiralamaktan çok satmayı düşünse de Akın'ın arkadaşı bizim için ikna etmiş. Evi gördüğüm o ilk an tamam demiştim ve açıkçası satma fikri olmasına da sevinmiştim. Zira evin bana verdiği o enerji, o sıcaklık burada bir ömrü tamamlama isteği doğurmuştu bende. Eğer Akın da burada yaşamaya başladıktan sonra benimle aynı şeyleri hissederse belki alırız düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyordu.

Şimdi ise taşınma evresindeydik işte. Birazdan evin önüne bir kamyon yanaşacaktı ve ben evde eşyaları toparlarken Akın benden önce gelip dolapların kurulumunu yapacaktı. O yüzden neyin nereye yerleşeceğini elli kez değiştirip elli kez teyit ettikten sonra çıkmıştık evden. Arkama dönüp eve doğru bakarken yüzüme yerleşen tebessümü fark edip, "Sevdin," dedi.

Elinden tutarak, "Çok," dedim gülerek. Bahçemizin kapısını da çekip çıktıktan sonra yol üzerindeki simitçiden bir simit aldı ve bana doğru uzattı. "Kahvaltı yapmadın hâlâ," dedi. "Gidince de bir şey yemezsin kesin." Sabahın çok erken saatinde kalkıp gelmiştik. Gidince de gelenler gidenler derken kesinlikle fırsat bulamazdım. Kendimi değil de düşünmek zorunda olduğum ikinci bir can daha olduğundan simidi kemirirken, "Acaba erken mi davranıyoruz?" diye sordum.

Akın anlamayarak bana çevirdi bakışlarını ve biz arabamıza bindik. "Elif abla daha yeni bir şeyler atlattı." Kurduğum cümle yanlış olduğundan, "Atlatmaya çalışıyor yani," diye düzelttim. "En azından onunla vakit geçirip yanında olmaya çalışıyordum. Şimdi böyle biz de onu yarı yolda bırakıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Niye yarı yolda bırakalım Leyla?" diye sordu benim düşüncemin aksine. Simitten kopardığım bir parçayı ona doğru uzattım. "Herkes kendi hayatını yaşamaya devam ediyor. Ben kim olursa olsun başkaları yüzünden bizle ilgili şeyleri ötelemek istemiyorum artık. Biz kararımızı çok öncesinde almıştık zaten. Şimdi de içimize sinen bir ev bulduk ve yerleşiyoruz. Bunun içinde kendini suçlu hissedeceğin hiçbir şey yok güzelim. İnan bana." İçimi rahatlatmak istercesine aldı elimi ve dudaklarına götürdü. "Sen sadece yeni evimize ve bebeğimize odaklan."

Elif abla Trabzon'dan döndükten sonra ikinci savaşını da kendi evinde vermişti âdeta. Nuran anne ve Orhan baba elbette yanında olmuştu ama peşinde gelen "Biz sana söylemiştik," sözleri canını sıkmaktan öteye gitmemişti. Gün içinde onu ve Asaf'ı bana çağırıyor, kafasını dağıtması için film izliyor, yeri geliyor alışverişe çıkıyorduk. Şimdi böyle onun yarası çok tazeyken de yeni bir eve taşınmak bana iyi hissettirmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Öyle ama..." dedim sonra benim söylediklerimin de Akın'ın canını sıkmaktan öteye gitmeyeceğini bildiğimden, "Haklısın," diyerek kapattım konuyu.

Evin önüne geldiğimizde taşıma kamyonu da yanaşmış hâldeydi. Arabalardan indiğimizde ise gördüğüm sadece o olmamıştı. Merve de kapının önünde bahçedeydi. Yardım için mesaj attığımda bir an olsun düşünmeden tamam demişti ve sabah olur olmaz hemen gelmişti. Bahçede Elif abla, Ezgi, Nuran anne ve Merve kahvaltı sofrasında otururlarken, "Gelin çocuklar gelin," dedi Nuran anne elinde çaydanlıkla. "İki lokma bir şeyler yedikten sonra başlarsınız."

Ben masaya ilerlediğimde önce Merve ile selamlaştım. "Özledim seni," dedi dolu dolu bir sarılmayla. "Ne zamandır görüşemedik."

"Fırsat olmadı ki," dedim yanına otururken. "Koşuşturmayla geçiyor hep günler."

Öyle şanslıydık ki biz birbirimizden yana... Ne alınıyor ne güceniyorduk. Ne kadar zaman görüşmesek de birbirimize ihtiyacımız olduğunda orada bitiyorduk.

Akın gelen adamları bekletmek istemediğinden önce onları sofraya davet etti ama oturmayışlarıyla kendisi de oturmadı. "Biz başlayalım hemen," dedi. "Anca akşama kadar hallederiz."

"Al madem annem bu çayı, içersiniz orada," diyerek Akın'ın eline tutuşturduğunda ustalarla birlikte eve doğru çıkarken yanlarında Fatih'in de olduğunu gördüm ve o an ilk yaptığım şey Merve'yi dürtmek oldu. "Seninki de burada," dedim gülerek ama o omuz silkerek. "Nereden benimki oluyormuş?" dedi. "Numaramı değiştim diyerek numaramı aldı. Bir iki konuştuk ama sonra da kesildi konuşmalarımız. Hiç umurumda değil artık."

Gözü arkasında kalmıştı bakarken ama sözleri de hiç umursamazmış gibi duruyordu. "Hı..." dedim inanmış gibi yaparak. "Hadi kalk, biz de toparlayalım."

Kolundan tutup ayaklandırmıştım ki, "Ben ders çalışacağım," dedi Ezgi. "Yoksa biliyorsun kesin yardım ederdim ben."

CamScanner ile tarandı

Ona da aynı inanmış ifadeyle, "Tabii ki canım," dedim. "Bilmez miyim ben seni? Ederdin kesin."

"Yürü Leyla yürü," dedi Elif abla da ayaklanarak. "Biz kendimiz yapalım da bir an önce bitsin güzelim."

Asaf'ı Nuran annenin kucağına verdiğinde Nuran annenin yüzünün fena hâlde asık olduğunu gördüm. Bizim gidişimizden sebep diye düşünsem de biz bu kararı alalı çok olmuştu ve onun da alışabileceği süreyi de çoktan aşmıştık diye düşünüyordum. Başlarda bozulsa da sonrasında siz nasıl mutlu olacaksanız deyip kabullenmişti. Eve çıktığımızda Akınlar yatak odasının dolaplarını sökerken, "Mutfaktaki eşyaları kolileyelim biz," dedim.

Bu yüzden yönümüz de direkt orası oldu. Merve ne kadar Fatih ile ilgilenmiyorum dese de sırf onu daha uzun görebilmek için kapının girişindeki dolapların önüne çekmişti koliyi.

"Nuran annenin yüzü neden asıktı?" diye sordum. Bu sırada ustalara çay koymak için mutfağa giren Akın'ın peşine Fatih de, "Soğuk su var mı?" diye gelmişti.

Ben Akın'dan önce çay tepsisine Merve de hiç onunla alakası olmamasına rağmen soğuk su için ortaya atılmıştı. Salına salına önünden geçti, dolaptan soğuk suyu çıkardı ve aheste aheste bardağa doldurdu.

"Neden olacak?" dedi Elif abla da soruma cevaben. "Sizin peşinize biz de buradan gidiyoruz diye."

Elimdeki çay tepsisiyle kalakaldım. Akın elimdeki çay tepsisinin ağırlığını bile o şaşkınlıkta fark edip öyle kalmama izin vermezken benden alıp tezgâha koydu. "Biz de gidiyoruz derken?" diye sordu Akın.

Hemen peşine de Fatih atladı. "Hakan bir şeyler yapıyorsa, rahatsız ediyorsa söyle bana abla. Hemen bir uzaklaştırma kararı çıkarttırırım ben."

Elif abla başını iki yana sallayarak kolilere eşyaları yerleştirmeye devam etti. "Yok. Kimsenin bir şey yaptığı yok ama ben burada mutlu değilim."

"Sana da bir ev bakalım o zaman," diye atıldığımda, "Ben bu şehirden gideceğim Leylacığım," diyerek kesti önümü. Bakışları

CamScanner ile tarandı

bize döndüğünde usulca ayaklandı. "37 yaşına geldim. Artık birilerinin lafını çekmek ağrıma gidiyor. Annem babam ne kadar destek olsa da ev ev üstüne olmaz zaten. Ufacık bir şey bile batıyor bana."

"Ee..." dedi Akın'ın kaşları çatık hâlde. "Neye varacak şimdi bunun sonu?"

Fevriydi. Üstelik hemen parlamaya da çok elverişliydi. Biri çok basit bir şeyi anlatacak olsa bile Akın'ın tepkileriyle kendini geri çekebilir, şüpheye düşebilirdi.

"Öyle hemen dellenme," dedi Elif abla da onu bildiğinden. "Teyzemin Balıkesir'deki evine gideceğim. Zaten boş orası, biliyorsun. Teyzemle de konuştum. Ev orada çürüyor kızım, bizim içinde iyi olur, derler toplarsın dedi. Ezgi'yi de yanımda götüreyim diyorum. Emre yakında mahalleye döner. Bu kız Emre konusunda ne kadar akıllanmış olsa da o da tedirgin olur buralarda. Hem yeteri kadar başınıza dert açtı zaten. Biraz da annemin şımartmalarıyla geldi ya bu hâle, ben onu orada zapt ederim. O da hem sınavına hazırlanır hem de Asaf ile ilgilenir. Biz gidelim buralardan. En azından birkaç ay, bilmiyorum. Biraz kafamı toparlayıp hayatıma bakmak istiyorum. Burada, annemlerin yanında olmuyor."

"İyi düşünmüşsün de..." dedi Merve. "Ezgi hayatta burayı bırakıp da gitmez oralara."

"Gelecek gelecek," dedi Elif abla yüzünde hafif bir tebessümle. "Yazlık yer ya. Şimdi tam da sezonu. Bayıla bayıla atladı. Ayrı eve çıkmış gibi olacakmış."

"Bilmiyor ki ablası göz açtırmayacak," dedi Fatih de gülümseyerek.

Elif abla ise daha yumuşak, kırgın bir sesle, "Yok aslında," dedi. "Tabii ki dikkat edeceğim, koruyup kollayacağım ama ben ikimizin de yaraları sarılsın istiyorum. Aynı zamanlarda başımızdan büyük olaylar geçti. Hata yaptı, ben de çok kızgınım Ezgi'ye ama asmak, kesmek değil ki bunun cezası. İçinde yaşadıklarını da kendisi bilir. Gece uykularından bile sıçrayarak uyanıyor. Siz onun öyle durduğuna bakmayın. İkimize de iyi

CamScanner ile tarandı

gelir diye düşündüm. Annemle de konuştuk. O yüzden suratı asık. Hepimiz teker teker dağılıyoruz diye."

Akın'ın sessizliğiyle, "Bir şey demeyecek misin?" diye sordu. Akın da az önceki o parlamaya hazır hâlinden eser kalmamış bir şekilde, "Ne diyeyim?" dedi duru bir sesle. "Sen kararını vermişsin. Ezgi için de iyi düşünmüşsün. Dediğin gibi 37 yaşında kadınsın. Zorla eve kapatacak hâlimiz yok. Gittiğin yer de yabancı değil. Çocukluğumuz geçti orada. Etraf, eş dost, hep tanıdık. Ne diyeyim ki? Ne zaman dönmek istersen burada evin hazır."

Elif abla ve Akın'ın arasındaki bağ bence Ezgi'ye göre çok daha farklıydı. Akın ablasını ayrı tutuyordu, Elif abla Akın'ı ayrı. Herkese söylemiş ama en çok Akın'ın onayını aldığında içi rahat etmiş gibi tebessüm ettiğinde, "Boşanma davasını da merak etme sen abla," diye girdi Fatih araya. Merve hemen önünde, tezgâha ellerini dayamış, gözlerini Fatih'in üzerinden çekemez hâldeydi. "Ben buradan hepsini halledeceğim. Bir şey olursa da haberleşiriz zaten."

"Sana güvenmesem gitmezdim zaten," dedi Elif abla da. "Beni en az muhatap edeceğin şekilde hallet gözünü seveyim Fatih."

"Merak etme abla," dedi. "Halledeceğim ben her şeyi."

Akın'ın çay tepsisini alıp Fatih ile birlikte mutfaktan çıkmasıyla biz de mutfağı toparlama kısmına geçmiştik. Daha doğrusu onlar geçmişti, bana hiçbir şey yaptırmamaya yemin etmiş gibilerdi. En azından tezgâhın üzerindekileri koyayım diye uzandığımda, "Sen dur," diye atıldı Merve elimdekilere. "Hamilesin zaten. Biz yaparız."

"Doğru diyor, Leyla," dedi Elif abla da kızarak. "Zaten dün gece tüm dolapları da indirmişsiniz. Niye seslenmedin bana? Gelir hallederdim ben. Hamilesin kızım sen. Dikkat etsene biraz."

"Abla hiçbir şey yapmıyorum ki," dedim pes edip otururarak. "Dün akşam da her şeyi Akın toparladı zaten. Ben öyle boş boş oturdum."

"Otur otur, boş ver," dedi geçiştirerek. "Hallederiz biz."

CamScanner ile tarandı

"Çay koyayım bari size," diyerek ayaklandığımda kupalarımdan çıkardım. O sırada onlarda harıl harıl gazete kâğıtlarına sardıkları tabak çanakları yerleştirmeye başladılar. Koltuk takımı ve masalar basit olduğu için çoktan kamyona yerleşmişti. Yatak odasının parçalarının da tek tek indirildiğini gördüm kapının girişinden.

"Elif abla," dedi Merve içinde tutamadığı o patavatsızlıkla. "Hiç mi fark etmedin ya bir şeyleri?"

Merve'ye ne kadar kaş göz yapsam da görmedi beni. Elif ablanın yüzünden bir haftadır silinmeyen o adını koyamadığım ama içimi acıtan ifade daha da belirginleşti. Öfke, kırgınlık, vazgeçmişlik... Öyle karışık bir hâl...

"İnsan konduramıyor Merveciğim," dedi iğneli bir tonlamayla. "Evlendiğin, daha yeni doğum yaptığın bebeğinin babasının böyle bir şey yapacağı aklına gelmiyor."

"Tamam da," diye devam etti Merve aynı patavatsızlıkla. Önüne geçip çayı uzatırken gözlerimi belertsem de anlamadı. "Benim kocam benim yanıma gelmese o kadar süre, ben hayırdır derim yani."

"Ben görememişim. Sen dikkat edersin diyeceğim de dilerim başına gelmez Merve," dedi yine de saygısını bozmayarak. Merve'nin yaptığı saygısızlığa Elif abla büyüklük göstererek alttan alıp konuyu kapattı.

Merve eminim ki devam ettireceği sırada kurtarıcım olan Akın kapıda belirdi. "Yerleştirdik biz her şeyi. Koliler de tamamsa çıkalım mı? Orada yerleştirirsiniz kalan şeyleri."

"Olur olur," dedim hiç düşünmeden. "Çok bir şey yok zaten burada. Bunları sonra senin arabayla da alırız."

Soğuk terler döktüğüm o andan bir an önce kaçmaktı asıl amacım. "Hadi gidelim," diye ayaklandığımda Elif abla son birkaç parçayı yerleştirirken Merve küçük bir koliyi kucakladı. Ben de peşine takılıp yeni evde de devam etmemesi adına kolundan dürttüm. "Kadın zaten kötü durumda. Bir de sorduğun sorularla iyice canını sıkıyorsun Merve," dedim fısıltı şeklinde. "Öyle şeyler sorulur mu?"

CamScanner ile tarandı

Merve yaptığını o an dank etmiş gibi suratını asarken, "Ay, ne bileyim Leyla," dedi o dakikadan sonra onun da içine dert olmuş gibi. "Öyle şeyim ben biraz bilmiyor musun? Düşünemedim işte." Birlikte merdivenleri inerken, "Çok üzmüş müyümdür kız?" diye sordu.

Ne kadar pişman olduğunu gördüğümden, "Deme bir daha sen öyle şeyler," diyerek kapattım konuyu. "Açma öyle konuları."

Koliyi kamyona değil, Fatih'in eline tutuşturururken onu bile bilinçli yapmadığı yüzünden belliydi. Çocuk elinde koliyle öylece kaldığında elini fermuar gibi ağzına kapattı ve, "Ay, hayatta demem," dedi. Sonra da çok doğalmış gibi, aklında muhtemelen Elif ablaya söylediklerinin muhakemesini yaparken gitti Fatih'in arabasına oturdu ve ben öylece arabanın dışında ne yaptığına bakar hâlde kaldım. Fatih de yanıma geldiğinde aynı şaşkın bakışlar onda da vardı.

En ön koltuğa kurulmuş, dışarıya bakıyordu. "Yani bile isteye niye üzeyim kadını ben? O da tanıyordur herhâlde beni. Ay, Merve! Sen de iyice patavatsız oldun. Tanısa ne kızım, sorulmaz tabii öyle şeyler." Merve kendi kendine konuşur bir hâldeyken Fatih ile birbirimize baktık ve ben, "Merve," dediğimde, "Ay, tamam. Yapmam dedim ya Leyla," diye başını bana çevirdiğinde Fatih'i görmesiyle kendine geldi. Önce ona baktı, sonra bana baktı, sonra nerede olduğuna baktı, sonra nasıl ineceğini bilemez hâlde kapıyı açtı, kapattı, açtı, kalktı. "Ben..." dedi yine aynı kafa karışıklığıyla. "Ben Leylaların araba diye... Ben karıştırdım... Ben..."

Merve kendini açıklama telaşındayken, "Niye iniyorsun, tamam," diye kapattı Fatih konuyu. "Aynı yere gidiyoruz zaten. Onların arabada eşyalar var zaten. Bin sen geri."

Merve ağzı açık öylece bakakaldı. Sonra, "Hı, bineyim mi?" dediğinde sorusu onaydı ama bakışları bendeydi. Fatih çoktan koltuğuna doğru hareketlenmişken, "Hadi, git sen git," dedim gülerek. "Görüşürüz orada."

Merve saçını başını düzelterek, "Ee, ben gideyim madem," dediğinde yüzünde güller açıyordu. Kalbinin atışını bu mesafeden bile hissedebiliyordum. Onlar birlikte arabaya bindiğinde Akın'ın bir eli belime dolandı. Kendimi ona doğru yaslarken, "Bunlar hayırdır?" diye sorduğunda gülerek, "İnşallah," dedim. "İnşallah hayırdır."

Ve işte bitmişti.

Yeni evimizdeki ilk günün sonuna gelmiş olmanın verdiği yorgunluk ve tatmin duygusuyla oturma odasına son bir kez göz gezdirdim. Koltuklar tam yerinde duruyordu, perdeler pencereye mükemmel uyum sağlamıştı ve raflar kitaplarımla dolmuştu. Her şey tam olması gerektiği gibiydi. İçim huzurla doldu.

Elif abla, Merve ve Fatih bize yardımcı olmak için neredeyse bütün günlerini burada geçirmişlerdi. Onların desteği olmasa muhtemelen bu kadar hızlı bir şekilde yerleşmemiz imkânsız olurdu. Hepsi bir yere yığılmış derince soluklanırken her birine minnettarlıkla ve mahcupça baktım.

"Her şey çok güzel oldu ama çok yoruldunuz," dedim hissettiğim o yükle. "Hakkınızı helal edin lütfen."

"Olur mu öyle şey canımın içi?" dedi Merve. "Biz etmeyeceğiz de kim edecek? Helal olsun, ne demek."

Tam o sırada Akın elinde paketlerle içeri girdiğinde, "Geldi siparişler," dedi masaya doğru bırakarak. "Hadi, soğutmadan yiyelim."

Herkes yerine yerleşirken ben de içecekleri bardaklara doldurmaya başladım. "Öyle acıktım ki," dedi Fatih hızlıca bir sandalye çekerek.

Elif abla başa oturduğunda ve Akın yanıma geçtiğinde Merve'ye Fatih'in yanı kalmıştı. Akın elimdeki içecek şişesini alıp beni oturturken, "Çok yoruldun sen bugün," dedi.

CamScanner ile tarandı

Şaşkın gözlerle baktım ona doğru. "İyi de hiçbir şey yapmadım ki. Hep oturdum," dedim. Etraftaki dağınıklığın toplanması, her şeyin yerini bulmuş olması ve arkadaşlarımızın varlığı içimde derin bir huzur duygusu yarattı.

"Öyle boş boş dolanmak bile yoruyor insanı," dedi. "Ayrıca hiç oturduğunu da görmedim Leyla. Sürekli oradan oraya gezdin. Biz bu hafta bir doktora gidelim en iyisi."

Bunu çok büyük bir ciddiyetle söylediğinde, "Yürüdüğüm için mi?" diye sordum.

"Hayır canım," dedi aynı ciddiyetle. "Bir görelim bakalım bebeğin keyfi nasılmış oralarda."

Elini karnıma doğru koyup yanıma oturduğunda tebessüm ettim.

"Bir doğsa da sevsek..." dedi Merve iç çekerek. Hepsinin yorgunluğu yüzlerinden okunuyordu. Elif abla bir anne olduğundan kendi yorgunluğundan ziyade saate baktı baktı durdu. Elindeki ekmek arasını yerken bile birkaç lokma sonra, "Ben kalksam aslında," dedi ve tam o sırada hissetmiş gibi telefon çalmaya başladı.

"Efendim baba," dedi önce. Sonra da, "Kalkacağım ben de şimdi zaten," diye devam etti. "Bitti bitti yerleştirdik. Olur, tamam. Hazırım ben. Tamam. Hadi görüşürüz."

Arka arkaya sıraladığı cümlelerle telefonu kapattıktan sonra, "Asaf durmuyormuş," dedi. Yarım bıraktığı ekmeği onun için paketleyerek poşetin içine koydum. "Ben bırakayım seni," dedi Akın ama Elif abla içeceğinden serinlemek adına içerken başını iki yana salladı. "Babam dışarıdaymış zaten. Alacak şimdi beni. Siz hiç rahatsız olmayın, yemeğinize devam edin."

Elif abla üzerine ceketini geçirirken onu yolcu etmek için kalktım. Aslında Akın kalkacaktı ama tüm günün yorgunluğunu bildiğimden en azından o an oturmuşken kalkmasına müsaade etmedim. Odanın içindekilerle vedalaştı ve onu kapıdan uğurladıktan sonra Orhan baba gelene kadar bekledim. Orhan baba da yüzünde babacan bir ifadeyle gülümsedikten sonra el sallayarak uğurladım onları. Odaya döndüğümde herkes yerli

CamScanner ile tarandı

yerindeydi. Ben de Akın'ın yanına oturduğumda yemeğime devam ettim.

"Daha çok genç," dedi Merve, Elif ablaya üzülüyormuş gibi. "İnşallah birini bulur."

O sırada Fatih içeceğinden bir yudum alarak Merve'ye doğru döndü ve bence kendi de beklemediği bir soruyu sordu. "Sen buldun mu?"

Merve hızlıca öksürmeye başladı ve Fatih'in eli Merve'nin sırtını buldu. "Helal. Helal," dedi suyu uzatarak.

Merve o sudan bir iki yudum içti ve boğazını temizleyerek Fatih'e döndü. "Şimdi ben ne alaka?" İkisinin birbirine bakışlarında sanki biz yokmuşuz gibi bir ifade vardı. Akın beni dürtüp onları gösterdiğinde gülümseyerek sus işareti yaptım.

"Ne bileyim," dedi Fatih omuz silkerek. "Bayağıdır yazmayınca..."

Merve'nin kaşları çatıldı ve aynı şaşkınlığı sürdürmeye devam etti. Elindeki ekmeği bir kenara bırakırken, "Ben mi yazmayı bıraktım?" dedi. "Asıl sen numaramı değiştirdim diyerek yeniden numaramı aldın, sonra da bir iki kez yazdıktan sonra kestin konuşmayı."

"Ee, sen önceden yazıyordun arada bana. Tüm fotoğraflarımı falan beğeniyordun ediyordun. Sonra ben seni anneme gösterdim. O da o bizim Ayfer'in oğluyla görüşecekti bu hafta falan deyince ben de bir yanlış anlaşılma olmasın diye yazmadım bir daha."

"Kim?" dedi Merve sesindeki şaşkınlık daha da büyürken. Kendini ona doğru çevirdiğinde, "Benim ne işim var be o sümsükle? Ben reddettim hem onu."

"Bana öyle söylenince..." dedi Fatih saçlarını kaşıyarak. Sonra Merve'ye o soru sonunda dank etmiş gibi, "Ayrıca sen beni niye annene gösterdin ki?" diye sordu. İşte o soru Fatih'in kızarıp bozarmasına, sesinin içine kaçmasına, oturuşunu bile değiştirmesine sebep oldu.

Bir cevap aradı aradı ve en son, "Tanıyor musun diye... Öyle... Sebepsiz..." falan diye bir şeyler geveledi ağzında ve

CamScanner ile tarandı

elindeki son lokmayı hızlıca ağzına atarak, "Geç oldu ya," dedi. "Kalkalım artık."

"Kalkalım," dedi Akın da üstüne basa basa imalı bir gülümsemeyle. "Tek başına kalkmıyorsun yani."

Fatih daha çok kızardı bozardı ve Merve'nin ağzı kulaklarına varırcasına gülümserken kalbinin atışını tam karşısından görebiliyordum. "Yani Merve de eve gider diye düşündüm," dedi ne diyeceğini bilemeyerek. "Onu da bırakırım diye düşündüm. Sen yoruldun zaten bütün gün." Bir Akın'a bir Merve'ye döndü durdu bakışları ve en son Merve'de kaldı. "Bırakayım mı?" dedi. "Laflarız hem."

Merve bir iki lokma belki anca yemişti fakat Fatih'in sözlerinin, davranışlarının onu yemekten içmekten kestiğini tahmin edebiliyordum. Hiç düşünmeden elindekini bırakırken, "Olur," dedi gülerek. "Geç oldu zaten."

İkisi de aynı anda ayaklanınca biz de onlarla birlikte ayaklandık. Kendime olsa bu kadar sevineceğim bir hadise de gerçekleşmiş oldu bu akşam. Bizim taşınmamız sadece bizim hayrımıza olmamıştı, belki de kurulacak yeni bir yuvanın temelleri de bu evde atılmıştı. Akın ve Fatih önden çıkınca Merve'ye sarılıp, "Teşekkür ederim her şey için," derken tir tir titremesini hissedebiliyordum.

"Dua et, ne olur," dedi titreyen sesiyle. "Bir şeyler olacak gibi hissediyorum."

Bu sefer boş bir hayale inanmış bana da onu inandırmaya çalışmıyordu. O yüzden ben de canı yürekten, "En hayırlısı olsun," dedim. "En güzelleri olsun senin için."

Biz tekrar sıkıca sarıldığımızda öyle telaşlıydı ki Fatih'e kavuşmak için, "Hadi ben kaçtım," deyip koşar adım çıktı evden. Kapı girişine yüzümde bir sırıtmayla ilerledim ve hemen kapının yanında dikilen kocamın omzuna doğru yaslandım. Beni kolunun altına aldı ve, "Yeni bir düğün mü var dersin?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Çok isterim," dedim heyecanla. "Öyle çok isterim ki. Fatih çok düzgün bir çocuk. Merve zaten benim canım. Eğer bizim gibi çok mutlu olacaklarsa onlar da olsun."

Merve'ye el salladıktan sonra araba uzaklaştı ve Akın kolunun altındaki beni evin içine doğru yönlendirerek, "Bizim gibi," diye sordu devam edeyim ister gibi. "Çok mu mutluyuz yani biz?"

Sesinin çocuksu tonu beni keyiflendirdi. "Vallahi seni bilmem," dedim kıkırdayarak. "Ama ben çok mutluyum."

"Ne demek bilmem?" derken gözleri büyüdü. "Mutluluk senin adınla eş anlamlı bende. Bir de bilmem diyor ya..." Kaşları çatılıp sahte bir siteme büründüğünde gülerek yüzünü ellerimin arasına aldım. Adımlarımız yorgunluğun ve saatin getirisiyle yatak odasına yöneldi.

Yatak odasının kapısını açtığımızda günün tüm yorgunluğu ve karmaşası ardımızda kalmış gibiydi. Yeni evimize nihayet yerleşmiştik fakat hâlâ yapılacak ufak tefek işler vardı. Yatağın üstünde yığılmış giysilerden arındırmak için Akın koliye doğru yönelmişti ki bir şeye takılmış gibi duraksadı. Koliye baktı ve içinden benim kışlık kabanımı çıkardı ve hemen peşine kırmızı şapkamı. Akın'ın gözleri sanki bir anı yeniden yaşar gibi parladığında, "Seni gördüğüm ilk kıyafetler!" dedi heyecanla. "Bunlar duruyor muydu?"

"Evet ama..." dedim bir iki adım atarak. "Bana olur mu bilmiyorum. İhtiyacı olana veririm diye ayırmıştım."

"Saçmalama," diyerek geri çekti ve, "Bunları verdirir miyim ben sana hiç? Seni gördüğüm o gün zihnimden bir an olsun gitmedi benim. Öyle güzeldin ki..." Sonra o heyecanlı hâlle, "Giysene Leyla," dedi. "Tekrar görsem seni öyle ve bu sefer sıkı sıkı sarabilsem..."

Bir an tereddüt ettim. Karnımın yuvarlak hatları ve içimde büyüyen yeni hayatın ağırlığı ve aldığım kilolar geçmişin anılarına biraz uzaktı. "Olur mu ki?" dediğimde karnıma doğru baktım. Ufaktan belirginleşmeye başlamıştı. Sorun karnım değildi elbette. Ben oldukça kilo almıştım.

Ninova

CamScanner ile t

"Olur bence, dene sen bir," deyince ve öyle içten, yürekten, gözleri parlayarak söyleyince karşı koyamadım. Kabanı aldım yavaşça üzerime geçirdim. Biraz kollarımı sıksa da içine girebilmiştim. Kırmızı şapkayı da saçlarıma yerleştirdiğimde geçmişin anıları yeniden canlandı sanki ve ben aynaya doğru döndüm. Akın hemen arkama geldiğinde aynadaki yansımamızda yıllar öncesinin birbirinden habersiz o iki gencini gördüm sanki. Akın arkamdan sarıldı, ellerini karnımda birleştirdi ve elleri orada dinlendi. Başını boynuma doğru yatırırken ona yaslandım. "Seni gördüğüm o ilk günkü gibi güzelsin Leyla..." dedi boynumdan öperek. Sesi bir fısıltıyı andırırken, "Çok güzelsin," diye devam etti.

Sözleri kalbimi kamaştıracak tatlı bir yankı buldu. Karnımda dolanan elleriyle içimdeki sevgisi daha da derinleşti sanki.

"Seni gördüğüm o ilk an bu şapka ve kabanın içinde öyle güzeldin ki gözlerimi senden alamamıştım. Şimdi seneler geçti ve bende bıraktığı etki sana kavuşunca bile azalmamış, onu anladım. Ben bugün hâlâ, seni her gördüğümde o hisle çekiliyorum sana."

O anın sıcaklığı şimdi bedenimizdeydi. Akın'ın kolları bana daha sıkı sarıldı, başını omzuma yasladı. Aynadaki yansımamızda yalnızca iki beden değil, aynı zamanda üç kalp vardı. Her şey o kadar gerçekti ve öyle içime dokunuyordu ki onun sevgisini içimde daha çok büyütmeye engel olamadım. "Leyla," dediğinde sesi bir fısıltı kadar hafifti. "Seni çok seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum."

Cevap niteliğinde sinesinde kaybolurcasına sokuldum ona. Ellerim koluna dolandı ve başımı göğsüne sıkıca bastırdım. Birlikte yeni evimizde yeni bir hayatın kapılarını araladık. Akın'ın kollarında, aynadaki yansımamızla birlikte nice hayallere daldım.

CamScanner ile tarandı

Aylar Sonra...

Bana sorsalar bu dünyada en çok neyi sevdin diye, anne olma hissini derdim. Sevdiğim adamdan, canıma can olan bebeğime anne olma hissini. Onu öğrendiğim o ilk an hissettiğim yetememe korkusunu şimdi canımı veririm yine de yeterime çevirmiştim. O içimde büyüdükçe, beni de büyüttükçe ve biz artık bir bedende iki kişi yaşarken yetinebilmeyi de öğrenmiştim.

Onun içimde geçirdiği son günlerde bir telaş kaplamıştı içimi. Ne kadar tuhaf ve mucizevi bir histi daha yüzünü bile görmeden hayatımın merkezine yerleşmesi... Tam olarak annemi anladığım o yerdeyim. Ben ömrü hayatımda kimseyi ardıma atmamış, her daim düşünmüştüm fakat ilk kez birini bu kadar çok düşünür olmuştum. Kaygıların arasında kocaman, derin bir sevgi. Hem bizim parçamız hem de bizden bağımsız bir dünya. Hayallerimde, düşlerimde sadece o saklıydı. İlk adımları, ilk kelimeleri, ilk gülüşleri... Hepsi gün içinde o kadar çok zihnimde canlanıyordu ki düşündükçe bile gözlerim doluyordu.

Anne olmak içimde başka bir dünyanın varoluşuna eşlik etmek gibiydi. Nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Şimdiden böyle büyüten, güçlendiren o küçük varlığa her şeyimi vermek istiyorum. Dünyanın en güzel, en güvenli yerini onun için

CamScanner ile tarandı

oluşturmak istiyorum. En önemlisi, artık bir an önce onunla tanışmak istiyorum.

Vakit geçtikçe ve bu hisler gün içinde beni birkaç kez yoklayıp sabırsızlanmama sebep olunca kendime türlü uğraşlar bulup durur oldum. Ördüğüm battaniyeler, yıkayıp ütülediğim o küçük kıyafetler hepsi tatlı olan o sürecin bir parçasıydı.

Şimdi ise yine bir günü daha bitirmek için mutfağa atmıştım kendimi. Kocaman karnım artık hareketlerimi kısıtlar hâle gelmişti. Parmak uçlarımda uzanıp almaya çalıştığım o kek tepsisiyle karnıma yediğim güçlü tekmeyle, "Hih..." diyerek geri doğru çekildim. Parmak uçlarımla eriştiğim tepsi elimdeydi ve her an düşürecek gibi olduğumdan önce tezgâha bıraktım ardından ellerim hızlıca karnıma sarıldı.

"Tamam tamam, özür dilerim," dedim hâlâ tekmeler savuruşuna karşılık. "Seni rahatsız etmek istemedim yerinde. Babaya kek yapalım dedim, fena mı ettim?"

Biraz durulur gibi olunca karnımı okşayarak tebessüm ettim ve tezgâha doğru yaklaştım. Babasının adını duyunca bile sakinleşmesi beni bir miktar kıskandırıyordu ama aşırı hoşuma gittiğini de inkâr edemezdim. "Çok fenasın," dedim karnıma minik dokunuşlarla. "Babanı benden çok seviyorsun daha şimdiden. Biz seninle 9 aydır aynı bedende yol arkadaşlığı yapıyoruz. Alınıyorum ama."

Karnımda ters dönmüş olmalı ki büyükçe bir hareketlenmeyi hissettiğimde resmen takla atışına karşı koca bir sırıtmayla, "Şimdiden şebeklik mi yapıyorsun sen?" diye sordum. Ellerim karnıma öyle çok sarıldı ki insanın kendini böylesi içten seveceğini tahmin etmezdim. "Seni bir şartla affederim," dedim sonra da bunu bir oyuna çevirerek. "Artık doğsan mı diyorum? Hani günlerimiz geldi de geçiyor ve sende hiç tık yok. Her şeyin hazır ve biz seni bekliyoruz."

Bir tepki bekledim ama öyle sessiz kaldı. "Aman, tamam," dedim tekrar keke dönerek. "Eninde sonunda geleceksin zaten. Dur bakalım durabildiğin kadar."

CamScanner ile tarandı

Minik bir dokunuş daha geldi karnıma ve gülümsedim. Çırptığım keki tepsiye döktükten sonra fırına atarken eğilmekte bir hayli zorlandığımdan ötürü bir elim belime doğru gitti ve hafifçe eğilerek tepsiyi fırına bıraktım. Ayarını da yaptıktan sonra yüzümde tatlı bir tebessümle, bu işi de bitirmenin keyfiyle, "Güzel," diye mırıldandım. "Yemek yapıldı, kek tamam..." Elim karnıma gitti. "Senin son ütülerinde tamam. Şimdi o pişene kadar küvet keyfi yapalım seninle."

Doktor bol yürüyüş, sıcak suda oturmayı önermiş ve doğumun kolaylaşması için bazı egzersizler vermişti. Yürüyüşleri Akın ile yapıyorduk, yatmadan önce egzersizleri yapıyordum ve bulduğum her anı küvete uzanarak kullanıyordum. Üzerimdekileri kapının girişinde çıkararak çırılçıplak kaldığımda telefonumu alarak banyoya doğru ilerledim. Geçerken boy aynasında gördüğüm çıplak bedenimde gözlerimi alamadığım tek şey onun varlığıydı. Kocaman bir karnı bu kadar seveceğimi tahmin bile etmezdim.

Küvetin sıcaklığını elimle kontrol ettikten sonra içine girdiğimde hissettiğim o rahatlamayı anlatamazdım. Oturmak bir hayli zor olsa da tutunarak bunu başardığımda arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Karnıma doğru vuran suların o tatlı dokunuşlarıyla elim telefonuma gittiğinde ön kamerayı açtım. Saçlarımı göğüslerimi kapatacak şekilde serbest bırakarak bir elimi karnıma koyup Akın'a bir fotoğraf gönderdim.

Leyla: *Bir kişi eksiğiz bugün.*

Birkaç saniye sonra çevrim içi oluşuyla yüzümde güller açtı.

Akın: *Saçlarının toplu hâlinin daha çok yakıştığını söylemiş miydim? Hadi bir tane de öyle gönder :)*

Ne kadar zaman geçerse geçsin benim Akın'a karşı utangaçlığımdan bir an olsun bir şeyler eksilmemesi de benim bu evlilikteki şansım gibiydi. Hâlâ ilk günkü gibi hissetmek, hâlâ aynı yoğun duyguları beslemek...

Leyla: *Gel topla o zaman :)*

Akın'ın gönderdiği bir fotoğraf belirdi ekranda: Yüzü yağ içinde, bir arabanın altına doğru uzanmış hâlde...

CamScanner ile tarandı

Akın: *Akşam bu teklifinle uzun ve detaylıca ilgileneceğimden hiç şüphen olmasın. Sizi özledim.*

Sizi... Bu mesaj tamamlanmış ve mutlu sona ermiş gibi hikâyenin kahramanı gibi hissettiriyordu. Tam mesajına cevap vereceğim sırada telefonumun çalmasıyla yarım kaldı. Arayan Merve'ydi.

"Canım," diyerek açtım telefonu o keyifli hâlin getirdiği bir uzatmayla.

"Leyloş'um," dedi Merve aceleci bir sesle. "Bana hemen düğünde kız tarafı ne alır onu söylemen gerekiyor."

Hiç beklemediğim bu soru karşısında kısa bir an şaşkınlığa düştüm. Arkadan gelen o karışık seslerle, "Merve..." dedim. "Orada ne oluyor?"

Derin bir nefes telefondan bana doğru sızdı. "Ay Leyla ne sen sor ne ben söyleyeyim," dedi yılmış gibi. "Çeyiz alışverişine çıktık. Mobilya falan da baktım. Fatih'in annesi her şeyi biz alacağız, bizde kız tarafı bir şey almaz diyor, annem olmaz evlenen bizim de kızımız, öyle tüm yükü size bırakmayız diyor. Yani para ödeme kavgası çıktı."

Fatih ve Merve bizim yeni eve taşınmamızla birlikte o gün aralarındaki sohbeti epey ilerletmiş sonrasında da işi ciddi bir boyuta taşımışlardı. Merve ne yapmış ne etmiş, evrene yolladığı o mesajlarla Fatih'i hayatına çekmeyi başarmıştı. Şimdi de yılın düğününün hazırlık aşamasındaydılar.

Gülerek, "Annen doğru söylüyor bence de," dedim. "Ortak bir yuva kuracaksınız sonuçta. O da kızının yuvasına katkıda bulunmak istiyor. Her şeyi erkek tarafına bırakmak bana da çok doğru gelmiyor."

"Heh, değil mi?" dedi o da onaylayarak. "Ben de böyle düşünüyorum. Şimdi Akın ve Fatih kuzen ya sana da sorayım dedim. Siz almış mıydınız bir şeyler diye."

"Aldık, aldık," diye onayladım.

O sırada arkadan gelen sesler iyice çoğalmaya başladığında, "Kapatıyorum ben Leyloş'um," dedi Merve. "Bakayım bir şunlara da orta yolu bulayım. Ararım yine seni."

CamScanner ile tarandı

"Tamam tamam," dedim gülümseyerek. "Bak sen keyfine. Konuşuruz sonra."

Merve telefonu bile kapatmayı unutmuş, "Yahu para ödemek için kavga edilir mi? Millet ödememek için ediyor. Bizim işler niye ters döndü böyle?" diye söylenerek gidiyordu ki ben kapattım telefonu. Hayat seyrinde ve güzel bir şekilde akıyordu. Hem benim için hem ailem için...

Hamileliğimin artık sonlarına gelmem ile birlikte öğretmenliği tekrar bırakmak durumunda kalsam da bu sefer bunu kendi bebeğim için yaptığımdan eskisi gibi zor gelmedi. Bir gün onunla birlikte ben de dönecektim öğretmenliğe. O güne kadar kendi bebeğimle ben de büyüyecektim.

Günler bizim için böyle akıyordu. Nuran anne ve annem bebeğin telaşıyla gün içinde beni sıklıkla arıyor, her gün yeni bir şey aldık diyerek geliyorlardı. Benim bebeğim öyle şanslıydı ki onu çok seven dedeleri, babaannesi ve anneannesi vardı. Herkes günleri sayarken fırından gelen kokularla, "Hadi, kalkalım," dedim karnımı severek. "Babaya gideceğiz daha."

Tutunarak ayaklandığımda vücudumdan süzülen suları bir havluyla sildim. Havluyu göğsüme doğru sararak çıktığımda nemlendiricilerimi sürerek kot bahçıvan bir tulum giydim. Mutfaktan gelen sesle paytak adımlarım biraz vakit kaybettirdi bana ama gittiğimde kabarmış kocaman bir kek ile karşılaştım. "Ooo..." dedim kalıbı ters çevirirken. "Bize aferin. Bayağı iyi çözmüşüz biz bu işi."

Parmaklarım yana yana dilimlediğim keki saklama kabına koyduktan sonra taksiyle mi gitsem kararsızlığına düşsem de doktorun yürüyüş yapmam gerektiğini söylemesiyle bugünkü hakkımı burada kullanmak istedim. Saklama kabını bir poşete koydum, önüme gelen saçları bir bandanayla tutturdum ve yanaklarıma pembe bir allık, kirpiklerime biraz rimel sürerek yola koyuldum.

Mis gibi bahar havasının öğleden sonrası karşıladı beni. Kuşların cıvıltıları, okuldan çıkan çocukların sesleri ve birbiriyle dalaşan kedilerin sesleri... Her biri ruhumu doyururken, gözümde

Ninova

CamScanner

büyüte büyüte izledim her bir anı. Elimi karnıma koydum ve henüz doğmamasına rağmen duyduğum sesleri ona tek tek anlattım.

"Bu geçenler okula giden çocuklar. Sen de büyüdüğünde onlar gibi olacaksın. Bak şu da kavga eden bir çift kedi. Bizim de kedimiz var zaten. Prenses, biliyorsun. Babaannenden alabilirsek onunla büyümeni istiyorum."

Taşınma arifesinde Prenses'i Nuran anneye birkaç kez bıraktığımız için bizim ve Elif ablaların yokluğunda ona epey alışmıştı. Prenses de evimizin bir ferdi olarak bir orada bir bizim evde vakit geçirip duruyordu. Başta ben bakamam, sevemem, istemem dese de ona öyle iyi gelmişti ki şimdi benim çocuğum oldu o deyip duruyordu. Biz de kıyamıyorduk. Çok iyi baktığından da gözümüz hiç arkada kalmıyordu.

Sokağı bebeğime anlata anlata giderken, "Kız Leyla..." diye seslendi bu mahalledeki komşum Saadet abla. "Sen hâlâ doğurmadın mı?"

Kaşlarımı yukarı kaldırarak, "İçimde kalmaya karar vermiş abla," dedim gülerek. "Böyle yaşayacağız galiba biz."

Saadet abla gülerek, "Allah iyiliğini versin," dedi. "Kiminki kalmış? O da çıkar elbet. Meryemana otunu kaynat da suyunu iç. O kolaylaştırıyormuş."

Gün içinde böyle bir dünya tarif alsam da doktorumun dedikleri dışına çıkmıyordum. Yine de kimseyi terslemek bana göre olmadığından, "Olur Saadet abla, bakarım," dedim.

Balkonu yukarıda kaldığından ve güneş yüzüme vurduğundan elimle gözümü kapatarak, "Hadi görüşürüz," diye bağırdım. "Akın'a kek yaptım da oraya gidiyorum."

"Tamam tamam," dedi Saadet abla. "Hadi görüşürüz. Aman, dikkatli git."

Arkamdan ettiği duaları da alarak tekrar yola koyuldum. Akın'ın iş yeri çok uzak olmasa da benim yürüyüşlerim bir hayli yavaş olduğundan on beş dakikalık yolu kırk dakikaya kadar çıkardım. Tabii buna parklarda durup çocukları izlemek, onları bebeğime anlatmak da dahildi. Keyifli bir yürüyüş hâline

CamScanner ile tar

getirdim gidişimi. En sonunda Akın'ın dükkânın oraya vardığımda dükkânın önü araba kaynıyordu ve Akın bir arabanın altındaydı.

Çocuklar beni görür görmez tam tepki verecek gibi oldular parmağımla susun işareti yaparak Akın'ın dibine doğru yanaştım. "Ustam, kolay gelsin," dediğimde beni beklemiyor olduğundan ve bir şey oldu düşüncesiyle panikleyerek, "Leyla!" diye fırlayınca kafasını arabanın altına çarptı ama oralı bile olmadan çıktı altından. "Bir şey mi oldu? Aradın da duymadım mı? Neden geldin?"

Bir sürü soruyu tek nefeste sormuştu ama kendisi az önce kafasını çarpmasını umursamamıştı bile. Benim ise tek odağım oydu. Telaşlı bir yüzle vurduğu yere elim gittiğinde ikimiz de birbirimiz için bir hayli endişeliydik. "Beni bırak sen şimdi," dedim. "Acıdı mı canın?"

Ben onun telaşındayken elimi nazikçe tuttu ve indirdiğinde yüzünde nazik bir ifade yoktu. "Leyla!" dedi daha sitem dolu. "Ben iyiyim de sen bana cevap verecek misin asıl?" Elini karnıma doğru koyduğunda, "İyi misiniz?" diye yineledi sorusunu. "Bir şeyin yok, değil mi?"

Tebessüm ettim ve diğer elimdeki keki tam aramıza koyarak, "Sana kek yaptık," dedim sırıtır bir hâlde. "Bugünkü yürüyüşümü de buraya gelerek tamamladım."

Rahatladığını belirten derin bir nefesle hemen arkasında bizi sırıtarak izleyen çocukları fark etti ve Akın'ın çatılmış kaşlarla dönmesiyle hepsinin, "Ben şunu yapayım, o şeye sen bakmış mıydın ya?" gibi boş söylemlerle hızlıca dağılması bir oldu.

Biz Akın ile baş başa kaldığımızda ise aramızda bir kek ve karşısında sırıtan bir ben duruyordu. Beni öyle görünce yüzüne istemsizce düşen o gülümseme hâliyle, "Demek kek yaptın he?" dedi elimdekini alarak. Kapağını açtığında kokusuyla bile kendinden geçmiş bir hâle bürününce nasıl eridiğimi anlatamazdım.

"Hadi oturalım da yiyelim," dedim onun o hâline karşı iştahla dudaklarımı yalayarak. Etrafıma bakındığımda araba

CamScanner ile tarandı

yığınından başka bir şey göremeyince ve Akın da bekleyemeyecek gibi olup keke saldıracağımı anladığında gülerek önce kek kabını kaputa koydu, ardından beni kollarımın altından kavrayıp kaputun üstüne oturttu.

Ayaklarımı birbiri üstüne atıp keyifle kabı kucakladığımda önce ilk ısırık için keki ona uzattım ve parmaklarımı da kapacak şekilde koca bir ısırık aldı. Hızlıca elimi çekişimle de çok tatlı bir an yaşamış olduk. Hemen yanında arabaya doğru yaslanmış, kekimden yerken gözleri benim üzerimdeydi ve, "Güzel mi?" diye sordum.

"Sen mi? Her zaman."

Şüphesiz ki sadece karnımızı değil ruhumuzu da doyuruyorduk. Sırıtarak, "Kek," dediğimde, "Ee, o da sana ait. Şüphesiz," diye karşılık verdi ve ben olduğum yerde ona doğru eriyerek yanağında son buldum. Hızlıca, liseli âşıklar gibi yanağına bir öpücük bıraktığımda ben kıpkırmızı olmuştum. O ise bu kırmızılığı hayransı bakışlarla izliyordu; şükreder gibi, doymak bilmez gibi. Böyle uzun uzun izleyince de bir garip hissettiğimden kek kabını aramıza doğru uzatarak, "Çocuklara da ver istersen," dedim. "Ayıp olmasın öyle."

Kaba doğru uzanırken elimi tutan elleri beni beklemediğim bir hamleyle kendisine doğru çekti ve, "Vereyim madem," diyerek bir yanağımdan öptü. "Ayıp olmasın," dedi çekilmeden hemen önce göz kırparak.

Bir elimde kek, bir elim yanağımda arkasından öylece bakakaldım. Elimdeki keki minik minik kemirerek yerken ben hâlâ bende bıraktığı hislerin tesiri altındaydım ve o birkaç saniye sonra, "Söyle bakalım," diyerek karşıma geldi. Elleri kaputun iki yanında beni tam arasına alarak, "N'aptınız bugün?"

Kollarımı omzuna doğru sardım ve, "Klasik şeyler," dedim. "Kahvaltı, egzersiz, duş, yürüyüş ve işte buradayım."

Ellerini karnıma koyup karnımı severken, "Hâlâ tık yok mu bizimkinde?" diye sorduğunda kaşlarımı kaldırmıştım ki dışarıdan gelen bir çocuk, "Abi Leyla yengenin araba-" dedi ve dükkânın içine doğru adım atmasıyla ve bizimle karşılaşmasıyla

CamScanner ile tarar

duraksadı. Hareketleri de kelimeleri de yavaşça akarken, "Selamünaleyküm yenge," dedi ama bakışları Akın'ın üzerindeydi.

"Ne arabası?" dedim Akın'a doğru bakarak. Akın ise gözleriyle karşısındaki çocuğa belalar okuyor gibi bir hâldeyken, "Abi, vallahi bilmiyordum burada olduğunu," diyerek kendini açıklama telaşına girse de, "Akın," dedim dürterek. "Ne arabası? Kimin arabası?"

Söyletene kadar susmayacağımı bildiğinden ve olduğum yerden kalkıp neredeyse tepinecek hâle geldiğimden, "Leyla sakin," dedi beni tutarak. "Ben sana sürpriz yapacaktım ama..." Bakışları çocuğa doğru kaydığında kararmış bir hâldeydi ve ben, "Evet, hâlâ yapabilirsin," dedim heyecanla.

Tahmin ettiğim şey olduğunu düşünüyordum lakin kendisi açıkça dillendirmedikçe de söyleyemiyordum. Eğer tahmin ettiğim şey çıkmazsa onu üzmemek adınaydı endişem ama merak-tan delirecektim.

"Gel o zaman," diyerek ellerimizi birbirine kenetlediğinde paytak paytak takip ettim arkasından onu. Dükkânın arka tarafına geçtiğimizde, "Bu," dedi Akın bakışlarıyla kırmızı bir arabayı işaret ederek. "Doğum hediyesi olarak sürpriz yapacaktım ama bozuldu tüm planlar."

Akın hâlâ bir şeyler anlatmaya devam ediyordu ama benim gözlerim kırmızı, minicik, tam hayallerimdeki gibi olan o arabadaydı. Yavaşça yaklaştım ve ellerim üzerinde dolanırken, "Bu..." dedim şaşkınlıkla. "Şimdi gerçekten benim mi? Bana mı aldın?" Ona doğru döndüğümde küçücük bir çocuktan farksızdım. "Vallahi mi? Benim mi?"

Gerçek der gibi kilit düğmesine bastığında ve arabadan bir ses çıktığında nasıl Akın'ın kollarına atladım, binbir teşekkürle nasıl sardım onu bilemedim. "Çok..." dedim öptüm. "Seni çok seviyorum." Bir daha öptüm. "Çok teşekkür ederim." Bir daha öptüm. "Çok çok teşekkür ederim."

Parmak uçlarımda, kendimden geçmiş bir hâlde ona hiç bıkmadan usanmadan sırnaşırken o da hâlinden memnunmuş gibi

CamScanner ile tarand

hiç sesini çıkartmadı. Elleri belimden sardı ve beni göğsünde sarmaladı.

Anahtarı tam aramıza bıraktığında iki elimle hızlıca kaptım ve, "Şimdi bununla gidebilir miyim?" diye sordum heyecanla.

Onun ise gözleri irileşmiş ve endişeyle, "Nereye?" diye sormuştu.

"Annene gidecektik ya bu akşam. Ablanlar gelecekti bugün. Ben şimdi hemen gitsem sen de işin bitince gelsen olmaz mı? Hem arabamı denerim. Lütfen Akın, lütfen..."

Tam anlamıyla kollarına yapışıp yalvarır kıvama geçtiğimde başta yüz şekli hayır der gibi olsa da, "Tamam," demek zorunda kaldı mecburiyetten. "Ama bekle beraber gidelim. İşim bitti zaten benim de. Üstümü değişeyim, çıkalım."

Heyecanla başımı salladığımda o üzerini değişmek için gitti ve ben arabamla baş başa kaldım. Şoför koltuğuna geçtiğimde hayallerimden birini yaşıyor olmak çok büyük bir heyecandı benim için. İçim içime sığmazken her yerini inceledim durdum. O kadar odaklanmışım ki arabaya Akın gelip de binene kadar fark etmedim bile. "Hadi bakalım, Leyla Hanım," dedi sağ koltuğa yerleşerek. "Götür bizi."

Heyecanla arabayı çalıştırdığım gibi ilk kalkışımda arabayı sarsınca Akın tekrar tereddütle bana döndü. "Acaba bir süre ben mi kullansam?" dedi ki cesaretim bir kere kırılırsa bir daha kullanamam korkusuyla devamını getirmesine izin vermeden arabayı kaldırdım.

Ter su içinde kalıp kendimi kastığımdan sanırım arabaya bindiğim ve arabadan inene kadar olan sürede karnımda birçok kasılma hissetsem de bunu gerginliğime verdim ve mahalleye giriş yapana kadar türlü acemiliklerle de olsa yavaş yavaş sokağa giriş yaptım. Kapının önüne yanaştığımda ellerim titriyordu ama başarmıştım.

"Oldu mu?" dedim park ettikten sonra heyecanla Akın'a dönerek. Gözlerimin içi gülerken ondan da aksi beklenemezdi. Başını salladı ve, "Çok güzel oldu," dedi.

CamScanner ile tarandı

Kocamdan, özellikle mesleği de arabalarla ilgili olduğundan, ondan onay olmak tarifsiz bir haz yaratmıştı bende. Arabadan indikten sonra Akın benim tarafıma geçip beni kolunun altına alırken gözlerindeki parıltıyla, "Sen de çok güzelsin," demişti.

Ona bakmak, onunla soluklanmak mutlu bir ömrü doyasıya yaşamak gibiydi. İyice sığındım sinesine ve biz daha demir kapıyı açmadan evin içinden çıkan Elif ablanın, "Leyla," diyen sevinciyle Akın'ın kolları arasından çıktım ve paytak bir hâlde olabildiğince hızlı koştum Elif ablaya. Birbirimize sıkı sıkıya kenetlendiğimizde, "Çok özledim," dedim.

Burnumun direği bile sızlamış hamileliğin getirisi bir duygusallıkla gözlerim dolmuştu. "Ben de özledim, ben de," dedi ve geriye doğru çekildiğinde elleri karnımı buldu. "Çok büyütmüşsün Leyla sen bunu."

Gülerek karnımı severken Akın'ın arkadan gelen sesine doğru döndüm. "Sen bir de şu aslan parçasına bak," dedi ve gördüğüm manzara, Asaf'ın dayısının kolları arasında uçak pozisyonu almış ellerini iki yana açmış, rüzgârı kucaklıyor oluşuydu. Orhan baba bir köşede elinde gazeteyle, "Hoş geldiniz kızım," dediğinde, "Hoş bulduk baba," dedim.

Akın, "Paşam," dedi Asaf'ın boynuna doğru koca bir öpücük bırakırken. "Ben daha geçen ay gördüm seni. Bir ayda askere gidecek kadar olmuşsun sen ya. Bu nedir böyle?"

Bir aile saadetinin tam ortasında, "Ay geldiniz mi?" diye elinde sarma tabağıyla giren Nuran anne ve arkasından, "Abiciğim," diyerek kendini yırtarcasına çıkan Ezgi ile tamamlandık. Ezgi değişmiyordu. O yapmacıklığı ve aşırıya kaçan hareketleriyle sanki bir savaştan gelmiş gibi, senelerdir kavuşmuyorlarmış gibi büyük büyük hareketlerle kollarını Akın'ın boynuna sardı ve öyle bir yapıştı ki Akın, Asaf'ı düşürecek gibi olduğundan Ezgi'yi itmek zorunda kaldı.

"Kızım, bir dur. Çocuğu düşüreceğim."

"He yani hiç özlemedin kardeşini," dedi Ezgi bir tavırla kollarını göğsünde bağlayarak. Elif abla değişmeyen Ezgi'yi gözlerini devirerek gülümsemesiyle ardında bırakırken beni elimden

Ninova

CamScanner ile t

tuttu ve, "Hadi gel, geç otur," dedi. "Biz de sofrayı kuruyorduk. Tabakları alıp geliyorum."

O otur dedi ama benim içim rahat etmedi. Onun peşine takıldığımda, "Leyla, sen otursana," dese de, "Sen bırak beni," dedim ve bir kasılma daha hissetsem de hızlıca toparlandım. "Anlat bana. Oralar nasıl, sen nasılsın? Telefonda konuşuyoruz ama bana detay lazım. Yeni yazlıkçı komşun ne âlemde?"

Elif ablalar oraya gittikten kısa bir süre sonra hemen yan evine Murat adında bir komşusu taşınmıştı ve aralarındaki dialog günden güne büyümüş, derinleşmişti. Son zamanlarda ne zaman Elif abla ile konuşsak laf bir şekilde yeni komşusu Murat'a geliyordu. Ondan bahsederken gözlerinde bir kıpırtı, sesinde hafif bir titreme oluyordu. Aralarında bir şey olup olmadığını anlamam gerekiyordu, içimdeki merak beni dürtüyordu.

Elif abla telefonda tek tük bahsetse de ben daha detaylı merak ediyordum. O salatayı, ben tabakları elime aldığımda Elif abla hızlıca içerisini kontrol etti annesine duyurmamak ister gibi.

"Ay, duymasın kimse Leyla, dur şimdi," dedi.

"Ya duymaz," dedim aynı merakla.

Elimdeki tabaklar biraz dengesizdi ama kendimce idare ediyordum. Bahçede hafif bir esinti, ağaçların arasında dolaşıyor, çimenlerin üstünde yayılan akşam güneşinin ışığı sanki dünyayı yavaşlatıyordu. Elif abla önden gidiyordu ve kollarında büyük bir salata kasesi vardı. Her zaman o kadar sakindi ki sanki her şeyi kontrol altında tutabiliyordu.

Bahçede masaya yaklaştık. Elif abla tabakları yerleştirirken, "Ee, hadi abla söylesene," dedim. "Nasıl aranız?"

Ezgi ve Akın bahçede çimenlerin üstünde Asaf ile oyunlar oynayıp yuvarlanıyor, Nuran anne de Orhan baba ile bir şeyler konuşuyordu ve bize uzaktı.

Elif ablanın yüzü hafifçe kızardı, o an fark ettim. Gözlerini hemen kaçırdı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yer aldı. Sormamla birlikte içindeki bir şey harekete geçmiş gibiydi, ama hemen konuşmadı. Tabakları masaya yerleştirirken durdu, derin bir nefes aldı, sanki kendini toparlamaya çalışıyordu.

CamScanner ile tarar

Sonra nihayet bana dönüp bakarak sessizce, "İyi işte Leyla. Normal öyle," dedi.

Bu kısa cevaptan çok daha fazlasını bekliyordum. "İyi mi?" dedim, sesime biraz daha merak katarak. "Ay, ne kadar dedikodudan uzaksın abla ya! Biraz detay ver. Adam yayınevi sahibiymiş, öyle mi? Oldukça kültürlü biri sanırım."

Elif abla hafifçe gülümsedi ama bu sefer gülümsemesinde daha fazlası vardı. Gözleri bir anlığına başka bir yere daldı, sonra tekrar bana baktı. O an içindeki karmaşayı görebiliyordum. Kelimeleri seçerken dikkatliydi, sanki ne kadarını paylaşacağına karar vermek için bir iç savaş veriyordu. Sonra yavaşça konuşmaya başladı.

"Öyle... Bir yayınevi varmış. Çok da kibar biri. Yani, sadece kibar değil," dedi, dudaklarında yine o hafif, gizemli gülümseme belirdi. "Çok farklı Leyla. Konuşmaları..." İç çekti. "Her şeyinde bir özen var. Beni gerçekten dinliyor, biliyor musun? Hani bazen biriyle konuşursun ama sadece dinliyor gibi yapar, öyle değil. O gerçekten dinliyor, anlıyor."

Elif ablanın sesi yavaş yavaş değişiyordu. Bunu anlatırken, sanki kendisi bile şaşkınlık içindeydi. Gözlerindeki ışığı gördüm, konuşurken farkında olmadan dudaklarında bir gülümseme belirmişti. O gülümseme her şeyi anlatıyordu.

"Böyle sanki her cümlesi, her hareketi önceden düşünülmüş gibi. Birlikte vakit geçirirken kendimi rahat hissediyorum. Bahçede sabaha kadar sohbet ediyoruz. Zaman nasıl hızlı geçiyor anlamıyorum bile. Kendi evimde bile bu kadar huzurlu değilim bazen," dedi, sesi alçaldı, sanki kendi içindeki bir sırrı açığa çıkarıyordu.

Elif ablanın söylediklerini duyduğumda onun bu adama karşı hissettiklerinin sandığımdan çok daha derin olduğunu anladım. "Yaa çok güzel abla," dedim içten bir sevinçle. Merakla devam ettim, "Peki o da sana böyle hissediyor mu? Konuştunuz mu hiç? O ne diyor?"

Elif ablanın yüzü birden ciddileşti. Gözlerini kaçırdı, derin bir nefes aldı ve tabaklara doğru eğildi. Masayı düzenliyormuş

gibi yaptı ama ben onun ne kadar rahatsız olduğunu fark ettim. O an, aralarında daha fazla bir şey olabileceğini hissettiğini ama bu duygulardan korktuğunu anladım. Elif abla hep böyleydi, duygularıyla yüzleşmek yerine onları saklardı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Yani biz sadece komşuyuz. O da bana saygılı. Ne bileyim, belki de... Böyle şeyler düşünmek yanlıştır. Ben kendim büyütüyor da olabilirim bir şeyleri. Bilmiyorum. Bir de Hakan gibi yaralı bir geçmişim var. Aldatıldım ve bu basit bir şey değildi. Resmen kumam varmış benim Leyla ve haberim yokmuş. Şimdi tekrar birine bir şeyler hissetmek..." Duraksadı. "Leyla..." dedi. "Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Bu sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Elif abla açıkça yardım istiyordu. Sessizce düşündüm bir süre. "Bence bu hissettiğin şeyler normal abla," dedim. "Birisine ilgi duymak ya da onun sana nasıl hissettiğini merak etmek yanlış değil. Geçmişte yaşadıklarını hepimiz biliyoruz ama bunları yaşadın diye kendini bir ömür herkesten uzak tutacak değilsin. Gençsin, güzelsin. Sevmek, sevilmek en çok senin hakkın. Ama asıl soru, sen ne istiyorsun?"

Elif abla bir süre sustu. Gözlerinde bir karmaşa vardı, sanki kendi içindeki duygularla savaşıyordu. "Bilmiyorum, Leyla," dedi. "Bazen onu düşündüğümde kalbim hızlanıyor. Ama sonra kendi kendime yine aynı şeyleri yaşarsam diyorum. Sonra bir yandan da onunla her konuşmamızda kendimi daha çok buluyorum. Sanki kaybettiğim bir parçayı yeniden bulmuş gibi, kaybettiğim duyguları yeniden hatırlıyorum."

Elif ablanın bu itirafı beni derinden etkiledi. Onun bu kadar derin duygular yaşadığını hiç fark etmemiştim. Murat'ın onu nasıl etkilediğini, bu adamın onun kalbine nasıl dokunduğunu açıkça görebiliyordum ama bu Elif ablanın kendi içinde çözmesi gereken bir meseleydi. "Bence sen kendine bir şans vermelisin abla. Böyle kaçarak mutluluğu bulamazsın. Güvenmek şimdi senin için zor ama imkânsız değil. Karşındaki kişi Murat, Hakan değil. Onun yaptıklarıyla Murat'a bir duvar örmemelisin."

CamScanner i

Hakan'ın Elif ablada bıraktığı yara çok derindi ve kapanması bir hayli zordu. Etme bulma dünyasında o da bulmuştu. Sevde defalarca kez hamile kalmıştı ama hepsi düşükle sonuçlanmıştı. Evin içinde gitgide gerildiklerini ve psikolojilerinin iyi olmadığını duymuştuk. Sorun Hakan'ın spermlerinden kaynaklı olduğundan da Sevde geçirdiği art arda düşüklerle psikolojisi iyice beter bir hâle gelince büyük bir kavgayla Hakan'ı bırakıp baba evine dönmüştü. Hakan'ın senelerce Elif ablayı iş diye bırakıp gittiği şirketlerin büyükçe bir payını da Elif abla almıştı. Aldığı mal mülklerin çoğu da Elif ablaya geçmişti. Hakan'ın ne eski gücü ne de konumu kalmıştı. En son avukatı olan Fatih'ten duyduğumuz ise bir depresyon hâlinde, iyice çökmüş olduğuydu.

Elif abla derin bir nefes aldı ve gözlerini bana çevirdi. "Ay, neyse Leyla. Bakacağız bakalım," dedi gülümseyerek. Sonra arkamızdakilere dönerek, "Hadi sofraya!" diye bağırdı.

O an anladım ki onların hikâyesi yeni başlamıştı ve Elif ablanın bu karmaşayı çözmesi biraz zaman alacaktı. Ama her halükârda o yolculuğa çıkmaya gönlü çoktan istekli görünüyordu.Akın kucağında Asaf ile gelirken herkes tek tek sofradaki yerini almaya başladı. Her şey o kadar güzel başlamıştı ki... Bahçede büyük masanın etrafına toplanmıştık, ailem yanımdaydı ve sevdiklerimle birlikte olmak o kadar huzur vericiydi ki. Karnım epey büyüdüğünden masaya bile zar zor yerleştim. O sıra bir kasılma daha hissettim kimseye belli etmek istemesem de elimi anında karnıma koyuşumla Elif abla yanımda oturduğundan göz ucuyla bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu.

Onu rahatlatmak için hafifçe gülümsedim. "İyiyim," dedim ama içimde küçük sancıların başladığını hissediyordum.

Nuran anne mutfaktan çorbayı getirdiğinde herkes bir anda konuşmaya başladı. Akın bir şeyler anlatıyor, Orhan baba her zamanki gibi ciddi ama sakin bir şekilde dinliyordu. Elif abla arada bana bakıyor, sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. Yine de sessizce sofradaki sohbetin içinde kaybolmuş gibiydi.

Ben ise konuşulanlara tam odaklanamıyordum. Karnımda hafif bir sancı vardı, ama bu sıradan bir rahatsızlık gibiydi, belki

CamScanner ile tara

de oturma şeklimdendir diye düşündüm. Akın'ın anlattığı bir anı herkesin gülmesine neden oldu, ben de onlara katıldım, ama o sırada sancı biraz daha şiddetlendi.

Derin bir nefes alarak sohbete dahil olmaya çalıştım. "E-Ezgi?" dedim sofraya doğru sokularak. "Sen anlat bakalım. Nasıl geçti Balıkesir maceran?"

"Mü-kem-mel," dedi ballandıra ballandıra. "Bütün yaz denizdeydim. Bir sürü yeni arkadaş edindim falan."

"Biz seni ders çalışacaksın diye biliyorduk ama," dedi Akın imalı bir tonda.

Ezgi ise kısa bir öksürükle boğazını temizleyerek, "Onu da yaptım abiciğim tabii..." dedi. "Bütün gece sabaha kadar ders çalışıyorum. Öyle daha çok akılda kalıyor."

Ezgi biraz durulmuş olsa da bütünüyle bir değişim söz konusu değildi elbette. Elif ablanın söylediğine göre de Ezgi'nin anlattığı gibiydi tüm günleri. Deniz, kum, güneş, eğlence, arkadaşlar...

"Sen nasılsın kızım?" dedi Nuran anne. "Bebek nasıl?"

Derin bir nefes aldım, hafifçe gülümseyerek cevap verdim. "Bildiğiniz gibi... Keyfim yerinde. Ama bebek hareketlendikçe işler zorlaşıyor tabii. Yataktan kalkmak bile bazen mesele oluyor."

Nuran anne tatlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben de Akın'ı doğururken böyleydim. Babasına çekmiştir," dedi. "İlk hamileliğimde sancılar hafifti ama son birkaç hafta..." Dudaklarını ısırdı. "Ah, Allah kolaylık versin kızım, az kaldı."

O sırada içimde bir sancı daha yükseldi, bu seferki diğerlerine göre daha sertti. Derin bir nefes aldım, kimseye belli etmemeye çalıştım. Sofrada herkes neşeliydi ama ben bir anlığına sandalye de geriye yaslandım. Gözlerimi kapatıp sancının geçmesini bekledim.

Ben derin bir nefes alırken Akın bana doğru dönerek, "Ne oldu?" diye sordu. "Sancın mı var?"

Gözlerimi açıp elimle hafifçe karnımı tutarak, "Ufak bir sancı," dedim. "Geçer şimdi. Oluyor ya arada."

CamSca

O sırada bir sancı daha vurdu, bu seferki daha keskin. Nefesim kesildi bir an. Masadaki konuşmalar birden sustu. Gözlerimi tekrar kapattım, bu sancı öyle sıradan bir şey değildi. Kalbim hızla atmaya başladı.

Nuran anne hemen ayağa kalktı, yüzündeki endişeyle, "Hadi kızım, hadi," dedi. "Yürüyün hastaneye, hadi."

O ara öyle bir sancı vurdu ki elim bir anda Akın'ın kolunu tuttu ve gözlerimi irileştirerek, "Akın!" diye bağırdım. "Akın doğuyorum ben. Geliyor. Akın geliyor." Derin ve kısa nefesler, sertleşmiş bir karın ve sancılar eşliğinde kolunu biraz daha sıktım.

Akın ne ara olduğu yerden kalktı ne ara beni kucakladı anlamadım bile. Gözümdeki yaşla, ne olup biteceğini bilmemenin korkusuyla elim karnımda tir tir titrerken Orhan baba telaşla, "Arabayı çalıştırıyorum ben Akın," dedi.

Nuran anne endişeli gözlerle yanıma yaklaştı, elleri titriyordu. "Allah'ım sen sağ salim kucağımıza almayı nasip et."

O sırada bir sancı daha vurdu, bu sefer çok daha keskin. Dişlerimi sıktım, nefesim kesildi bir an. Akın'ın kolunu sıkıca tuttum. "Akın fazla... Çok fazla... Ya doğurursam şimdi..."

Akın koşar adım arabaya doğru giderken Elif abla hemen arkamızda panik içinde bana bakarak, "Leyla, derin derin nefes al kuzum," dedi o da benimle birlikte alırcasına göstererek. "Hemen doğurulmuyor öyle merak etme. Korkutma kendini."

Onun sesi biraz beni rahatlatsa da içinde bulunduğum durumun ciddiyetini de sancılarımla hissedebiliyordum. İçimdeki sancılar artarken gözlerimdeki korkuyu görmekte zorlanmıyordu.

Akın beni arabaya yerleştirirken, "Ezgi," diye bağırdı Akın. "Leyla'nın annelerini ara, haber ver."

Benim o an aklıma gelmemişti ama Akın benim yerime onu da düşünmüştü. Anneme en çok ihtiyacım olduğu o anda, "Tamam," diye bağırdı Ezgi de endişeyle. Herkes panik bir hâldeydi. Beni arabanın arkasına yerleştirdiğinde Elif abla hemen yanıma oturdu, Nuran annenin kucağında Asaf vardı. "Ben dünürümle gelirim," dedi. "Sığmayız. Siz bir an önce gidin."

Elif ablanın kontrolleriyle derin derin nefesler alırken Akın hastaneyi aradı, durumumla ilgili haber verdi. Ben tir tir titrerken Elif abladan destek alarak, "Abla..." dedim. "Abla, ne olur bırakma beni. Korkuyorum."

"Buradayım kuzum," dedi elimi sıkıca tutarak. "Buradayım hiç korkma."

"Lütfen..." dedim yalvarırcasına karnıma doğru. "Bebeğim, lütfen biraz daha sabret," diye fısıldadım içimden. Bir an kendimi kaybedecek gibi hissettim. Orhan baba arabayı çalıştırdığında hızlıca bir kalkış yaptık. Her şeye rağmen, o anda tüm telaşa rağmen ona kavuşacak olmanın verdiği heyecanla gözyaşlarım dökülmeye başladı.

Hastaneye vardığımızda Elif abla hemen kapıyı açtı ve Akın beni hızlıca kucakladı. Kalbim küt küt atıyordu. Etrafımdaki ışıklar, insanların telaşı ve hastane koridorunun soğuk havası beni daha da gerdi. Hastane girişinde bizi bekleyen ekip beni sandalyeye yerleştirdiğinde doğumhaneye doğru hızlı bir süreç vardı ve sonra aylarca bana eşlik eden doktorumu görünce bir rahatlama sardı içimi.

"Sonunda alıyoruz he Leyla," dedi. Sesindeki güven verici o rahat tonlama beni de rahatlatsa da hissettiğim o gerçekliği saklayamadım. "Korkuyorum," dedim.

"Korkma..." dedi güven veren o sesiyle. "Ben buradayım. Her şey yolunda gidecek, hiç merak etme." Sesi içinde bulunduğum kaosu biraz olsun hafifletiyordu.

Tam doğumhaneye girecekken elimi biraz olsun bırakmayan Akın, "Girebilir miyim ben de doğuma?" diye sordu doktora.

Gözlerine ne olur gel der gibi bakarken, "Tabii," dedi doktor. "Sizi de hazırlasınlar."

Akın ile ellerimizi bırakmamız o an hazırlanmak için oldu. Hemşireler bizi karşılayarak hemen bir odaya yönlendirdi. İçeri girdiğimizde beyaz duvarlar ve soğuk ışıklar beni biraz ürküttü. Bir masa, birkaç ekipman ve bir sedye vardı. Sedyeye otururken karnımdaki sancının tekrar yükseldiğini hissettim. Yavaşça, derin bir nefes aldım.

CamScanner ile tarandı

O an hemşirelerden biri yanımıza geldi. "Merhaba Leyla, ben Meryem Ebe. Doğum için hazırlandık. Şimdi sizi muayene edeceğim," dedi. Ben de başımı hafifçe sallayarak, kendimi bu an için hazırladım ama içimdeki korku bir türlü geçmiyordu.

Muayene sırasında, bir sancı daha geldi ve nefesim kesildi. Dişlerimi sıkarak, "Çok acıyor..." dedim, gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı.

Geri çekildiğinde, "Açılman gayet güzel," dedi. O sırada içeri giren doktorum ve Akın ile birlikte gerçekliği anbean hissettim.

"Hazır mıyız?" diye sorduğunda korkarak başımı salladım.

Akın başımın kenarına bir öpücük bıraktı ve, "Yanındayım," dedi sesi sakin ama içindeki endişeyi hissedebiliyordum.

"Şimdi biraz daha ileriye doğru itmeye başlayacağız," dedi hemşire. "Anlaştık mı?"

Sadece başımı salladım, başka bir şey söyleyemedim. Sancılarım artmaya başladı ve içimde bir güç bulmaya çalıştım. "Bebeğim, lütfen hemen gel," dedim içimden. Akın elimi sıkıca tutuyordu.

İlk itme anında, vücudumun ne kadar zorlandığını hissettim. Devamı ve dahası... "Ne zaman?" diye sordum elim ayağım kesilirken. "Ne zaman doğacak?"

"Biraz nazlı çıktı," dedi doktorum gülümseyen bir ses tonuyla. "Ama az kaldı."

Sesindeki o rahat tondu beni korkularımdan alıp çıkaran. Kan ter içinde kaldım ama devam ettim tüm gücümle, Akın'ın elini kıracakmışçasına sıkarken... Sanki bir güç beni içimden zorluyordu. Bir an, tüm dünyanın sessizleştiğini hissettim, sadece kendime odaklanıyordum. "Hadi artık hadi," dedim içimden. Dahasına gücüm kalmamıştı. Birkaç saniye sonra tekrar itmeye başladım.

"Harika gidiyorsun, Leyla! Bir kez daha!" dedi hemşire. O an içimdeki acıyı unuttum. Sonunda, belki de yüzüncü itişten sonra, bir anda bebeğin sesini duydum. Gözlerim dolmuştu. "Bebek..." dedim nefes nefese. "Bizim bebeğimiz mi o?" Gözyaşlarım benden bağımsız akmaya başladığında Akın'ın sesi beni

sardı. "Oldu Leyla..." dedi o da gözündeki yaşla. "Bizim bir bebeğimiz oldu."

Cinsiyetini o an doktorumdan öğrendim. "Nazlı kızımız sonunda doğdu," dediğinde onca acı, dert tasa bitti sanki. "Kız mı?" dediğimde Akın ile göz göze geldik ama gözyaşlarımızdan birbirimizi bile bulanık gördük.

"Çok güzel bir kız," dedi doktorum. Kızımla olan ilk anımızda, her şeyin sona erdiğini hissettim. O an, tüm acılarım ve korkularım kayboldu. Göğsüme doğru uzattıklarında göz göze geldik ve o küçük ağlayışları göğsümde son buldu.

"Hoş geldin," dedim fısıldayarak. Ondan gelen sıcaklığı hissetmek, tarif edilemez bir duyguydu. Bebeğim kucağımda, yüzümde yeni bir hayatın başlangıcını simgeleyen sevinçle, "Hoş geldin, canım," dedim, gözyaşlarım süzülürken. Doktorun cinsiyetini açıklarken söylediği cümleyle, bizi bunca zaman bekletişiyle Akın'a doğru dönerek aslında sorar gibi, "Hoş geldin, Nazlı," dedim.

Cinsiyetini doğuma bıraktığımız için ve ismine de o an karar vereceğimizi konuştuğumuz için onu kucağımıza aldığımız ilk an sanki ismiyle de dünyaya gelmişti. Akın da olan bakışlarım yüzüne düşen tebessümle onaylar gibi olduğunda, "Hoş geldin Nazlı'm," dedi önce onu ardından beni öperek. "İyi ki geldin."

Odada bir telaş hâkimdi. Ben yatağıma uzanmış, ilk emzirmenin ardından huzurlu ve yorgun bir şekilde yatıyordum. Annem başımda, arkamdaki yastığı düzeltip sürekli benimle ilgilenirken benim de aklım bebeğimdeydi. Annelik sanırım böyle bir şeydi. Ben kızımı, annem kendi kızını düşünüyordu. Nuran anneler, Orhan baba ve babam bebeğin başındayken Ezgi, "Ya bu aynı ben," dedi çığlık atar gibi.

Sesinin yüksek tonuna karşı Akın, "Kızım sussana," diyerek dürtse de Ezgi omuz silkti. "Sizin hoşunuza gitmez tabii bana benzemesi ama birebir ben bu kız."

"Aa, üstüme iyilik sağlık," dedi Nuran anne. "Niye hoşumuza gitmesin kızım? Neyin var senin. Benzer tabii. Halasısın sen onun."

Ezgi'nin yüzünde bunun keyifli yansımaları hâkim oldu ve ben o keyifli manzarayı yüzümde bir tebessümle izledim.

"Çok şükür sağlıkla çıktınız ikiniz de," dedi Elif abla yanıma yaklaşarak.

"Şükür abla," dedim. Sesim iyice gitmişti ve bir hayli yorgundum. Asaf'ın Elif ablanın kucağında sürekli göğsüne başını koyması, gözleri kapanması ve saatin epey ilerlemesiyle Akın ile de göz göze gelince benden önce o atladı.

"Hadi ben sizi uğurlayayım," dedi. Tabii başta bir itiraz sesleri yükseldi. Özellikle annemden ama Akın ona da tatlı diliyle, "Ben buradayım anneciğim," dedi. "Sabah çıkarsınız dedi zaten doktor. Yarın evde görüşürüz. Leyla'nın da dinlenmesi lazım. Nazlı'ya da bu kalabalık iyi gelmez. Bak Asaf'ın falan da uykusu geldi zaten. Babam sizi evlere bıraksın."

"Oğlan doğru diyor hanım," dedi babam ayaklanarak. Yanıma gelip elimi omzuna doğru koyduğunda, "Bir şey olursa Leyla arar zaten bizi," dedi. "Biz gidelim de dinlensin herkes. Akın da burada. Hemşire de de sık sık gelip bakıyor zaten."

Elif abla da destek olmak ister gibi bana göz kırparak, "Az önce hemşire uyardı zaten," dedi. "Daha yeni bir operasyondan çıktı bu kız. Böyle kalabalık tehlikeli. Akın yanında zaten, biz gidelim de kimse zor durumda kalmasın."

Herkes bir yandan konuşunca annem de mecbur kalınca, "Ara mutlaka, tamam mı?" dedi. Küçük bir tebessümle rahatlamış bir ifadeyle başımı salladım. "Ararım anneciğim, aklın hiç kalmasın," dedim.

Herkesin tek tek ayaklandı, Nazlı'ya baka baka yüzlerinde sıcak bir tebessümle çıktılar odadan. Akın onları kapıya kadar yolcu ettikten sonra sonunda üç kişi baş başa kaldık.

Akın yanıma doğru geldi ve başucuma oturup saçlarımı severken, "İyi misin?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Başımı salladım ve yorgun bir tebessümle, "Sadece hâlsizim," dedim.

Öptü, sevdi. Tüm ilgisi beni çepeçevre sararken, "Hadi, uyu sen," dedi. "Ben buradayım. Nazlı da uyuyor zaten. Bir saate emzirmek için kalkacaksın. Azıcık dinlen."

Nazlı'yı Akın'a emanet etmenin rahatlığıyla, odadaki sessizlikle ve gecenin geç bir saatine böyle yorgun argın eriştiğimden hiç itiraz edecek bir hâlde değildim. Aklım Nazlı'da kalarak gözlerimi kapattığımda uykuya geçmem birkaç saniyeyi almıştı.

Açtığımda ise hayatımın en güzel manzarasıyla karşılaştım.

Akın'ın elleri arasında Nazlı vardı ve fısıltılı ses tonu onu etkisi altına almıştı.

"Öyle güzelsin ki Nazlı... Öyle güzelsin ki." Nazlı ellerinin arasında kıpırdandı, Akın tedirginleşip gülümsedi. "Beni annenle tanıştığım ilk zamana geri götürdün sanki. Onun gözlerinde gördüğüm ne varsa sende gördüm. Aynı ışık, aynı saflık, aynı sevgi... Sen ona öyle çok benziyorsun ki. O herkesi birbirine bağlar, birleştirir. Şimdi sen de öyle oldun. Bizi bir araya topladın aynı hislerle. Annene ilk âşık olduğumu hissettiğimde içimde bu kadar da büyüyebileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi seni ilk gördüğümde de aynısını hissediyorum. Dahası olmaz dediğim o hisleri daha da büyüteceğini biliyorum."

Nazlı'nın gözleri hafifçe kapandı, minik bir esneme ile huzur içinde babasının kucağında uyumaya başladı. Akın ise gözlerini bir an olsun üzerinden çekmedi.

"Babalık böyle bir şeymiş sanırım. Seni her şeyden korumak istiyorum. Her anında yanında olmak, düşmene bile izin vermemek istiyorum. Sen ve annen, hayatımdaki en büyük mucizemsiniz."

Kısa bir an duraksadı, Nazlı'nın küçük elini nazikçe okşadı. Sesi biraz daha yumuşadı.

"Sana söz veriyorum, seni hep seveceğim. Ne olursa olsun, hep yanında olacağım. Anneni nasıl sevdiysem seni de öyle çok seveceğim. Hayatın boyunca seni ne kadar sevdiğimi bil diye, gör diye elimden gelen her şeyi yapacağım. Hiç yalnız

CamScanner ile tarandı

bırakmayacağım. Her adımında babam arkamda diyebileceğin o güveni sana hep vereceğim. Sen ve annen Nazlı, benim bu dünyadaki en değerli varlığımsınız."

Gözlerimdeki yaşlar usul usul dökülürken Akın bakışlarını bana çevirdiği o an denk geldik ve ikimiz de öylece kaldık. "Hani ilk buluşmamızda bana senin bir hikâyen var mı diye sormuştun," dedim aynı sessizliğin içinde fısıltıyla. "Ben de yok dediğimde beni bir hikâye yazabileceğimize inandırmıştın."

"Yeni bir hikâye yazarız o zaman. Geçen zaman değil de yaşanılanların ağırlığı belirlemez mi hikâyenin değerini? Seni çok severim Leyla. Öyle çok severim ki... Dünyada hiçbir Leyla böyle sevilmemiş, sevilmezmiş gibi."

İkimizde de aynı gün, aynı anılar tekrar hayat bulduğunda o hikâyenin son noktasını da birlikte koyduk esasında.

"Bana o hikâyeyi yazdırdın Akın." Zaman geçti ve o zamanın içinde yaşanılanların ağırlığı, duyduğum hislerin gerçekliği günden güne arttı. Bizim anlatacak koca bir hikâyemiz oldu. "Artık bir hikâyem var," dedim gururlu bir tebessümle. "Ve benim hikâyem sensin."

SON

CamScanner ile tarandı

Ninova